NEW YORK TIMES BESTSELLER

THOMAS HARRIS

KARA PAZAR

nemesis
KİTAP

KARA PAZAR

Günlerden pazar. Seksen bin kişi New Orleans‘ta oynanacak Süper Kupa maçını izlemek için bir araya gelmiş.

Yılın organizasyonu başlamak üzere. Nefesler tutulmuş.

Kalabalığın içinde, Michael Lander adında genç bir adam da var

Onun amacı maçı seyretmek değil; oyunun ta kendisi olmak ve kuralları koymak. Onun için maç. Birleşik Devletler Başkanı’na yapılacak suikastla başlayacak, tarihteki en büyük kitle cinayetiyle bitecek. Seksen bin kurban... Üstelik bütün dünya izliyor olacak. Birileri onu durdurmazsa tabii.

“NEFES KESİCİ. BÜTÜN EMNİYET GÜÇLERİ KIYAMETİ BAŞLATACAK PATLAMAYA KARŞI BİRLEŞMİŞ DURUMDA."

-New York Times

Kara Pazar
Thomas Harris

Kitabın Özgün Adı: Black Sunday
Nemesis Kitap / Roman Yayın No: 232
Yazan: Thomas Harris
Çeviren: Pınar Öcal
Yayına Hazırlayan: Hasret Parlak
Düzelti: Funda Diken
Kapak Tasarım ve Uygulama: Başak Yaman Eroğlu
E-pub:Ayhan Hocha

ISBN: 978-605-9961-61-5

Bu kitabın ilk baskısı 1975 yılında *Yazoo Fabrications Inc.*
tarafından yapılmıştır.

Sertifika No: 26707

1. Baskı/Ocak 2015

Baskı ve Cilt:
Kitap Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti
Davutpaşa Cad. No: 123 Kat:l Topkapı / İstanbul
Tel: 0212 482 99 10(pbx)
Sertifika No: 16053

Yayımlayan:
NEMESİS KİTAP
Gürsel Mah. Alaybey Sk. No: 10/2 Kağıthane / İstanbul
Tel: 0212 222 10 66 - Faks: 0212 222 46 16
info@nemesiskitap.com / www.nemesiskitap.com

Kara Pazar

Thomas Harris

Çeviren:
Pınar Öcal

-1-

Havaalanı taksisi Beyrut'un on kilometrelik sahil yolunda hızla giderken hava karardı. Arka koltukta, Dahlia Iyad Akdeniz yüzeyinin, son ışıklarla beyazdan griye dönüşümünü izliyordu. Aklında Amerikalı vardı. Onun hakkında pek çok soruya cevap bulması lazımdı.

Taksi, Verdun Bulvarı'na döndü ve şehrin merkezine, birçok Filistinli mültecinin doldurduğu Sabra bölgesine yöneldi. Şoförün talimata ihtiyacı yoktu. Dikiz aynasından arkayı kontrol etti ve ışıklarını söndürüp Jeb el-Nakhel yakınlarındaki küçük bir avluya saptı. Avlu zifiri karanlıktı. Dahlia uzaktan gelen trafik uğultusunu ve soğumakta olan motorun çıtırtılarını duyabiliyordu. Aradan bir dakika geçti.

Aniden dört kapı birden açılınca araç sarsıldı ve güçlü fener ışığı şoförün, gözünü kamaştırdı. Dahlia, gözünün bir santim ötesinde duran tabancanın yağ kokusunu alabiliyordu.

Fenerli adam taksinin arka kapısına yaklaştı ve tabancayı geri çekti.

Dahlia yumuşak bir sesle "Djinniy," dedi.

"Arabadan in ve beni takip et." Adam arada Lübnan aksanıyla Arapça kelimeler de kullanmıştı.

Beyrut'taki sessiz odada Dahlia'yı zorlu bir heyet bekliyordu. El-Fetih'in seçkin Jihaz al-Rasd (RASD) saha istihbaratı biriminin başı olan Hafız Najeer başını, arkadaki duvara yaslamış olarak masada oturuyordu. Kafası küçük, uzun boylu bir adamdı. Personeli kendi aralarında gizlice 'Dua eden Mantis' diyordu ona. Adamın tüm dikkatini üzerinde topladığı kişi kendini kötü hisseder ve korkardı.

Najeer, Kara Eylül'ün komutanıydı. Bir 'Orta Doğu durumu' kavramına inanmıyordu. Filistin'in Araplar için iyileştirilmesi fikri onu mutlu

etmiyordu. O soykırıma, arıtıcı yangına inanıyordu. Dahlia Iyad da öyle.

Ve salondaki diğer iki adam da aynı şeye inanmaktaydı: Kara Eylül'ün İtalya ve Fransa'daki suikast timlerini yöneten Ebu Ali ve Münih'teki Olimpiyat Köyü saldırısının mimarı ve donanım uzmanı olan Muhammet Fasil. Her ikisi de RASD üyesi ve Kara Eylül'ün beyin takımındandı. Bu kişilerin pozisyonları daha büyük Filistin gerilla hareketi tarafından kabul görmüyordu,

Kara Eylül, El Fetih'in içinde can bulmuş tutku gibiydi.

Kadın kara çarşafını bir iskemleye atıp adamlara baktı. “İyi geceler Yoldaşlar.”

Najeer “Hoş geldin Dahlia Yoldaş,” dedi. Najeer, genç kadın salona girdiğinde ayağa kalkmamıştı. Öteki adamlar da kalkmamışlardı. Birleşik Devletler'de geçirdiği bir yıl içinde genç kadının dış görünümü değişmişti. Pantolon ceket takımının içinde gayet şıktı ve biraz sevimli hale gelmişti.

“Amerikalı hazır,” dedi. “İşi sonuna kadar götüreceğine ikna oldum. Bunun uğruna yaşıyor.”

“Ne kadar dengeli?” Najeer genç kadının kafatasını delecekmiş gibi bakıyordu.

“Yeterince dengeli. Ben destekliyorum. Bana bağlı.”

“Bunu raporlarından da anlamıştım ama şifreleme acemiceydi. Bazı sorularımız var. Ali?”

Ebu Ali, Dahlia'ya dikkatle baktı. Dahlia onu Beyrut'taki Amerikan Üniversitesinde verdiği psikoloji derslerinden hatırlıyordu.

Ebu Ali “Amerikalı daima aklı başında görünüyor mu?” diye sordu.

“Evet.”

“Ama sen çılgınlık yapabileceğine inanıyorsun?”

“Aklı başında olmakla aklı başında görünmek aynı şey değil Yoldaş.”

“Sana olan bağlılığı giderek artıyor mu? Sana karşı düşmanca davrandığı dönemler yaşıyor mu?”

“Bazen düşmanca davranıyor ama eskisi kadar sık değil.”.

“İktidarsız mı?”

“İki ay önce Kuzey Vietnam'da serbest bırakılmasından beri iktidarsız olduğunu söylüyor.” Dahlia, Ali'yi süzdü. Küçük, derli toplu jestleri ve nemli gözleriyle misk kedilerini hatırlatıyordu ona.

“İktidarsızlığının üstesinden geleceğine güveniyor musun?”

“Bu güven meselesi değil Yoldaş. Kontrol meselesi. O kontrolü oluşturmakta bedenim yararlı oluyor. Silah daha çok işe yarasaydı silah kullanırdım.”

Najeer onaylar bir tavırla başını salladı. Kadının doğruyu söylediğini biliyordu. Dahlia daha önce Tel Aviv’deki Lod Havaalanında rastgele katliam yapan üç Japon teröristin eğitilmesine yardım etmişti. Aslında dört Japon terörist vardı. Biri eğitim sırasında soğukkanlılığını yitirmiş ve Dahlia diğer üçünün gözü önünde Schmeisser otomatik tabancayla adamın kafasını uçurmuştu.

Ali “Adamın bir vicdan krizi geçirip seni Amerikalılara teslim etmeyeceğinden nasıl emin olabiliyorsun?” diye ısrar etti.

Dahlia “Bunu yaparsa Amerikalıların eline ne geçecek?” dedi. “Ben küçük bir avım. Patlayıcıları alabilirler ama gayet iyi bir nedenle bildiğimiz gibi, Amerikalılarda zaten bol miktarda plastik var.” Bu sözler Najeer’i hedef almıştı ve Dahlia adamın başını kaldırıp kendisine keskin bir bakış atfettiğini gördü.

İsrailli teröristler neredeyse sürekli olarak Amerikan C-4 plastik patlayıcılarını kullanıyordu. Najeer, erkek kardeşinin cesedini Bhandoum’da harabeye dönmüş bir apartmandan çıkarışını ve sonra bacaklarını da bulmak için geri döndüğünü hatırlıyordu.

Dahlia “Amerikalı bize döndü çünkü patlayıcıya ihtiyacı var. Bunu biliyorsun Yoldaş,” dedi. “Başka şeyler için de bana ihtiyaç duymaya devam edecek. Onun politikasına da ters düşmüyoruz çünkü öyle bir şeyi yok. Geleneksel anlamıyla ‘vicdan’ sözcüğü de onun için kullanılamaz. Beni satmayacaktır.”

Najeer “Adama bir daha bakalım,” dedi. “Yoldaş Dahlia, bu adamı tek bir oturumda incelemiştin. Şimdi onu sana tamamen bambaşka koşullar altında göstereceğim. Ali?”

Ebu Ali masanın üzerine 16 milimetrelik bir film oynatıcısı koyarak ışıkları kapattı. “Bunu oldukça yakın bir zaman önce Kuzey Vietnam’daki bir kaynaktan elde ettik Yoldaş Dahlia. Bir kere Amerikan televizyonunda gösterilmiş ama bu senin Hıristiyan Alemi’nde konuşlanmandan önceymiş. Muhtemelen görmemişsindir.”

Duvarda önce rakamlar belirdi sonra da hoparlörden bozuk bir ses duyuldu. Film hızlandıkça ses, Demokratik Vietnam Cumhuriyeti milli

marşına dönüştü ve duvardaki ışık karesi de beyaz badanalı bir oda haline geldi. Yerde iki düzine Amerikalı savaş esiri oturuyordu. Kamera, üzerine mikrofon tutturulmuş kürsüyü gösterdi. Uzun boylu, ince bir adam ağır ağır yürüyerek kürsüye yaklaştı. Üzerinde bol Savaş Esiri üniforması, ayağında çorap ve kösele sandalet vardı. Bir eli ceketinin katmanları arasında kaldı, diğerini ise bacağının üst kısmına koyup odanın ön tarafındaki subaylara doğru başını eğerek selam verdi. Sonra mikrofona dönüp ağır ağır konuşmaya başladı.

“Ben Michael J. Lander, Birleşik Devletler Donanması Binbaşısı. 10 Şubat 1967’de, Ninh Binh... Ninh Binh yakınlarındaki sivil hastaneye yangın bombası atarken yakalandım. Savaş suçlarımın delilleri sabit olmakla birlikte, Vietnam Demokratik Cumhuriyeti beni cezalandırmadı, onun yerine bana, benimkiler ve benimkiler gibi diğer Amerikan savaş suçlarından dolayı acı çekenleri gösterdi... acı çekenleri gösterdi. Yaptıklarım için üzgünüm. Çocukları öldürdüğümüz için üzgünüm. Bu savaşı durdurmaları için Amerikan halkına sesleniyorum. Vietnam Demokratik Cumhuriyeti, Amerikan halkına karşı düşmanlık... düşmanlık beslemiyor. Bu güç sahibi olan savaş kışkırtıcılarının suçu. Bense yaptıklarımdan her zaman utanacağım.”

Kamera öbür esirleri taradı, dikkatle ders dinleyen öğrenciler gibi oturuyorlardı, yüzlerinde dikkat dışında bir ifade yoktu. Film milli marşla sona erdi.

İngilizcesi hemen hemen kusursuz olan Ali, “Bayağı acemi işi,” dedi. “Eli, onun yanına bağlanmalıydı.” Film boyunca Dahlia’yı izlemişti. O ince yüze yakın plan çekim yapıldığında kadının gözleri bir saniyeliğine irileşmişti. Onun dışında kayıtsızdı.

Ali “Hastaneye alev bombası atmak,” diye dalga geçti, “Bu tür işlerde tecrübesi varmış demek ki”.

Dahlia “Kurtarma helikopteri uçururken yakalanmış,” dedi. “Düşürülen bir Panthom’un personelini kurtarmaya çalışıyormuş. Raporumda görmüşsünüzdür.”

Najeer “Sana ne anlatmış onu gördüm,” dedi.

Kadın “Bana hep doğruyu söyledi çünkü yalanın dolanın ötesine geçti artık,” dedi. “İki aydır onunla yaşıyorum. Biliyorum.”

Ali “Bu önemsiz bir husus, neyse,” dedi. “Onun hakkında çok daha enteresan başka şeyler var.”

Sonraki yarım saat boyunca Ali, Dahlia'yı Amerikalı linin davranışlarının en mahrem detayları hakkında sorguya çekti. O işini bitirdiğinde Dahlia’ya odada bir koku varmış gibi geldi. Gerçek ya da hayali, bu koku onu alıp geriye, sekiz yaşındayken kaldığı Tyre’deki Filistin göçmen kampına, annesiyle yiyecek getiren adamın karanlıkta homurtular çıkardığı ıslak şilteyi katladığı ana götürdü.

Sorguyu Fasil devraldı. Bir teknisyenin küt, becerikli ellerine sahipti ve parmak uçlarında nasırlar vardı. İskemlesinde dümdüz oturuyordu, küçük heybesi yerde, ayaklarının yanında duruyordu.

“Amerikalı, patlayıcılarda iyi mi?”

Dahlia “Sadece paketli ordu malı olanlarda. Ama büyük bir dikkatle, ayrıntılı olarak planladı. Planı mantıklı görünüyor,” diye yanıt verdi.

“Sana mantıklı görünüyor Yoldaş. Belki de konuyla fazla içli dışlı olduğu içindir. Ne kadar mantıklı olduğunu göreceğiz.”

O anda Dahlia Amerikalının orada olmasını, bu adamların da onun o sakin sesiyle, adım adım giderek müthiş projesini, bir dizi tanımlanmış sorun ve her birinin çözümleriyle birlikte anlatışını duymasını diledi.

Derin bir nefes alıp, bütün ulus izlerken yeni Amerika Birleşik Devletleri Başkanı ile birlikte seksen bin kişinin aynı anda ölmesini içeren planın teknik sorunları üstüne konuşmaya başladı.

Dahlia “Kısıtlama ağırlıkta. 600 kilo plastikle sınırlıyız. Bana bir sigara verin lütfen, bir de kalem ve kâğıt,” dedi.

Masanın üstüne eğilip çanağın kesitini temsil eden bir eğri çizdi. Onun içine ve hafifçe yukarıya da bir tane daha, aynı parametrede daha küçük bir eğri çizdi.

Daha büyük eğriyi gösterip “Hedef bu,” dedi. Kalemi küçük eğriye kaydı. “Bombanın prensibi, bu...”

Fasil “Tamam, tamam!” diye sertçe sözünü kesti. “Büyük tip mayın gibi. Gayet basit. Kalabalığın yoğunluğu?”

“Omuz omuza oturmuşken bu açıdan hepsinin leğen kemiğinden yukarısı maruz kalıyor. Bilmem gereken şu, eğer plastik-”

Fasil tepeden bakarak “Yoldaş Najeer bilmen gerekeni söyleyecek sana,” dedi.

Dahlia soğukkanlılığını kaybetmeden devam etti.

“Yoldaş Najeer’in bana vermeyi düşündüğü patlayıcının, büyük mayınlarda olduğu gibi çelik bilyeleri olan, önceden paketlenmiş, insan öldürücü plastik olup olmadığını bilmem lazım. İstenen ağırlık sadece plastikten geliyor. Taşıyıcılar ve bu tür şarapnel işe yaramaz.”

“Niye?”

“Ağırlık yüzünden tabii ki.” Dahlia Fasil’den usanmıştı.

“Peki şarapnelin yoksa? O zaman ne olacak Yoldaş? Eğer şok darbesine güveniyorsan, şunu bil ki-”

“Asıl ben sana bilgi vereyim Yoldaş. Yardımınıza ihtiyacım var ve bunu alacağım. Uzmanlığına itiraz ediyor değilim. Burada yarışma yapmıyoruz, yani seninle ben. Devrim’de kıskançlığın yeri yoktur.”

“Ne bilmek istiyorsa söyle.” Najeer’in sesi sertti.

Fasil anında “Plastik şarapnelle paketlenmiş değil,” dedi. “Ne kullanacaksın?”

“Plastiğin üstü .177 kalibrelik tüfek oku katmanlarıyla kaplanacak. Amerikalı, bunların 260 derecelik yatay bir eğri üzerinde 150 derecelik bir yükseltiden bile fazla dağılacağına inanıyor. Ölüm zonundaki her bir kişiye ortalama 3.5 şarapnel düşmüş olacak.”

Fasil’in gözleri irileşti. Okul kitabından daha büyük olmayan bir Amerikan Claymore mayınının, yaklaşan bir birliğin üzerinde nasıl kanlı bir yol açtıp adamları biçerdöver gibi savurduğunu görmüştü. Kadının amacı aynı anda bin tane Claymore patlatmak gibiydi.

“Ateşleme?”

“12 voltluk bir sistemle ateşlenecek elektrikli başlık hazır. Ayrı bir bataryaya bağlı yedek bir sistem de var. Bir de yedek fünye.”

Teknisyen “Hepsi bu,” dedi. “Benim işim tamamdır”.

Dahlia ona baktı. Adam gülümsüyordu -ya tatmin olmuştu ya da Hafız Najeer’in korkusundan böyle yapıyordu; Dahlia nedeninin hangisi olduğundan pek emin olamadı. Acaba Fasil, daha büyük olan eğrinin, 12 Ocak’ta Süper Kupa maçının ilk yirmi bir dakikasının oynanacağı Tulane Stadyumu’nu temsil ettiğini bilse ne olurdu diye merak etti.

Dahlia koridorun sonundaki odada bir saat bekledi. Tekrar Najeer’in odasına çağırıldığında Kara Eylül komutanını yalnız başına buldu. Şimdi

öğrenecekti.

Okuma lambasının aydınlattığı alan dışında oda karanlıktı. Sırtını duvara dayamış olan Najeer gölgeden bir başlık giymiş gibiydi. Elleri ışığın altındaydı ve siyah bir komando bıçağıyla oynuyorlardı. Konuştuğunda sesi son derece yumuşaktı.

"Yap bunu Dahlia. Öldürebildiğin kadar öldür."

Aniden öne eğildi, rahatlamış gibi gülümsedi; esmer teninde dişleri ışıldıyordu. Teknisyenin çantasını açıp küçük bir heykel çıkarırken adeta neşelenmişti. Bu bir Meryem Ana heykelciğiydi, dini eşyalar satan dükkânların vitrinlerindekilere benziyordu, parlak renkleri alelacele boyanmış gibiydi.

"İncele," dedi.

Dahlia heykeli elinde evirip çevirdi. Ağırlığı yarım kilo kadardı ve alçıya benzemiyordu. Yanlarındaki belli belirsiz kabartı, döküm olmadığını, kalıpla elde edildiğini düşündürüyordu. Dibinde Tayvan Malı yazısı vardı.

Najeer "Plastik," dedi. "Amerikan C-4'e benziyor ama daha doğuda yapılmış. C-4'e göre bazı avantajları var. Bir kere, dengesinden azıcık feragat karşılığında çok daha güçlü, ayrıca 50 derecenin üzerinde ısıtıldığı zaman istediğin biçimi verebiliyorsun."

"Yarından itibaren iki hafta sonra yük gemisi Leticia ile New York'a bunlardan bin iki yüz tane gelecek. Konşimentoda Tayvan'dan geliyor gibi görünecekler. İthalatçı Muzi, mallarını güvertede teslim almayı talep edecek. Sonradan ağzını kapalı tutacağından emin olabilirsin."

"İyi iş başardın Yoldaş Dahlia ve uzun yol kat ettin. Şimdi benimle birlikte dinlen." Najeer kalkıp gerindi.

Najeer'in, Verdun Caddesi'ndeki bir apartmanın üst katlarından birinde sade döşenmiş dairesi vardı. Fasil ve Ali de aynı binanın başka katlarında benzer evlerde oturuyordu.

Dahlia, kucağında küçük bir kayıt cihazıyla Najeer'in yatağının kenarına oturdu. Najeer, saldırı gerçekleştikten sonra Beyrut Radyosu'nda kullanmak üzere bir bant hazırlamasını istemişti. Genç kadın çıplaktı ve kanepeden onu seyretmekte olan Najeer, mikrofona konuşurken gözle görülür biçimde kadının tahrik olduğunu gördü.

Dahlia "Amerikan vatandaşları!" dedi. "Bugün Filistin özgürlük savaşçıları ülkenizin kalbinde büyük bir patlama meydana getirdi. Bu

dehşeti, İsrail kasaplarını destekleyen kendi ölüm tacirleriniz getirdi ülkenize. Liderleriniz vatansız kalanların feryatlarına kulaklarını kapadı. Liderleriniz Yahudilerin Filistin'de yaptığı yıkımları görmezden geldi ve onlar da Güneydoğu Asya'da kendi suçlarını işledi. Ülkenizde açlıktan kıvranan milyonlarca insan varken, silahlar, savaş uçakları ve yüz milyonlarca dolar sizin ülkenizden savaş çığırtkanlarına akıtıldı. Halk bunları unutmaz."

"Amerikan halkı şunu iyi bilin. Biz sizinle kardeş olmak istiyoruz. Burayı yöneten pislikleri defetmek sizin göreviniz. Bundan böyle, bir İsrailli eliyle ölen her Arap'a karşılık, bir Arap eliyle bir Amerikalı ölecek. Yahudi gangsterler tarafından tahrip edilen her kutsal İslam mekânına, her Hıristiyan kutsal mekânına karşılık Amerika'da bir mülk yıkılacak."

Dahlia'nın yüzü kızarmış, göğüs uçları sertleşmişti.

"Umuyoruz ki bu zulüm sürüp gitmez. Seçim sizin.

Bir daha asla kan ve acı dolu bir yıla başlamamayı umuyoruz. Selâmün aleyküm."

Najeer kadının önünde durmaktaydı; bornozu yere kayarken Dahlia ona uzandı.

Dahlia ile Najeer'in dağınık çarşafların arasında, iç içe oldukları odadan, üç buçuk kilometre uzakta, küçük bir İsrail botu sessizce Akdeniz'in sularını yarıyordu.

Bot, Güvercin Kayalığı'nın bin metre güneyine ayarlanmıştı ve yandan indirilmiş bir sandalı vardı. On iki silahlı adam sandala indi. Ruslar, Araplar ve Fransızlar tarafından dikilmiş takım elbiseler giymiş, kravatlar takmışlardı. Hepsinde kauçuk tabanlı ayakkabılar vardı ve hiçbiri kimlik taşımıyordu. Yüzleri sertti. Bu, Lübnan'a ilk ziyaretleri değildi.

Hilal biçimindeki ayın ışığında deniz duman grisi bir renge bürünmüştü ve açıktan esen sıcak rüzgâr yüzeyi ürpertiyordu. Adamlardan sekizi küreklere asıldı, Verdun Bulvarı'inn kumlu sahiline kadar olan 400 metrelik mesafeyi aşarken mümkün olan en uzun kürek çekişini yaptılar. Saat sabah 4.11'di, güneşin doğmasına 23 dakika ve günün ilk maviliğinin kentin üzerine yayılmasına 17 dakika vardı. Sandalı sessizce kumsala çektiler, üzerine kum rengi bir örtü örttüler ve hızlı adımlarla Ramlet el-Baida

Caddesi’ne yürüdüler. Orada dört araba ile kuzeydeki turistik otellerden yansıyan ışıkta siluetleri görünen dört adam onları bekliyordu.

Arabalarla aralarında birkaç metre kalmışken ortaya kahverengi beyaz bir Land Rover çıktı. Arabanın farları küçük konvoyu aydınlatıyordu. Kahverengi üniformalı iki adam cipten atlayıp silahlarını onlara doğrulttu.

“Kıpırdamayın. Kendinizi tanıtın!”

Mısır patlıyormuş gibi bir ses duyuldu ve yere yığılan Lübnanlı memurların üniformaları yerden toz kaldırdı. Denizden gelen saldırganların susturuculu Parabellumlarıyla vurulmuşlardı.

Aracın direksiyonunda bulunan üçüncü memur araçla kaçmayı denedi. Bir mermi ön camı ve adamın alnını parçaladı. Cip, yolun kenarındaki bir palmiye ağacına çarpınca memur kornanın üstüne yığılıp kaldı. İki adam koşup ölmüş adamı kornanın üstünden kaldırdı; sahildeki bazı apartmanlarda ışıklar yanınaya başladı.

Bir pencere açıldı ve öfkeli bir ses Arapça bağırdı.

“Nedir bu gürültü? Biri polis çağırsın!”

Baskın ekibinin lideri, cipin yanından sarhoş bir Arap gibi karşılık verdi.

“Fatima nerede? Hemen buraya inmezse gitmeyiz!”

“Ayyaş herifler, defolup gidin yoksa polisi ben çağıracağım!”

Sokaktan gelen sarhoş ses “Aleykiim selam komşu, gidiyorum!” diye bağırdı. Dairenin ışığı söndü. İki dakikadan kısa sürede deniz, cipi ve içindeki cesetleri örtmüştü.

Arabalardan ikisi Ramlet Caddesi’nden güneye giderken, diğer ikisi Comiche Ras Beyrut’ta iki sokak ilerledikten sonra tekrar kuzeye, Verdun Bulvarı’na döndü...

Verdun Bulvarı 18 numara korunuyordu. Apartmanın girişinde bir nöbetçi, binanın damında da makineli tüfeği olan ikinci bir nöbetçi vardı. Fakat o an artık damdaki nöbetçi ayın altında, boğazında ıslak bir tebessümle yatıyordu. Girişteki nöbetçi ise bir sarhoşu kontrol etmek üzere çıktığında yere serildi.

Najeer, Dahlia’nın ondan yavaşça uzaklaşıp banyoya gitmesinden sonra uyudu. Dahlia, duşun tazyikli suyunun keyfini çıkararak uzun bir süre banyoda kaldı. Najeer olağanüstü bir âşık değildi. Sabunlanırken kendi

kendine gülümsedi. Aklı Amerikalıdayken koridordaki ayak seslerini duymadı.

Kapısı hızla açılıp, gözünü kamaştıran fener ışığıyla karşılaştığında Najeer yarı doğrulmuş vaziyetteydi.

Adam telaşla “Yoldaş Najeer!” dedi.

“Aiwa.”

Makineli tüfek takırdadı ve mermilerin etkisiyle duvara yapışan Najeer’den kanlar fışkırdı. Binanın başka bir yerindeki patlama odayı sarsarken katil, Najeer’in masasının üzerindeki her şeyi bir torbaya süpürmekle meşguldü.

Banyo kapısında duran çıplak kadın dehşetten donakalmış gibiydi. Katil tüfeğini kadının ıslak göğsüne doğrulttu. Parmağı tetikte kasıldı. Çünkü çok güzel bir göğüstü. Makineli tüfeğin namlusu titredi.

“Üstüne bir şeyler giy Arap sürtüğü!” diyen adam geri geri odadan çıktı.

İki kat aşağıdaki patlama Ebu Ali’nin dairesinin duvarını uçurmuş ve Ali ile karısını anında öldürmüştü. Toz yüzünden öksürmekte olan baskın ekibi merdivene atıldığında koridorun sonundaki daireden pijamalı, zayıf bir adam çıktı; elindeki hafif makineli tüfeğin horozunu kaldırmaya çalıştı. Bir sürü mermiyle pijaması paramparça olup içindeki etleriyle birlikte koridora saçıldığında hâlâ tüfeğiyle uğraşıyordu.

Baskıncılar apartmandan koşarak çıktı; polis sirenleri ilk duyulduğunda arabaları güneye, denize doğru hızla ilerliyordu.

Najeer’in bornozunu giymiş olan Dahlia çantasını kaptığı gibi sokağa fırlamış, sokaktaki binalardan oraya üşüşen kalabalığın arasına karışmıştı. Sert bir el kolunu yakaladığında deli gibi düşünmeye çalışıyordu. Kolunu tutan Muhammet Fasil’di. Bir mermi çenesinde kanlı bir iz bırakmıştı. Kravatını eline sarıp yarasına bastırdı.

“Najeer?” diye sordu.

“Öldü.”

“Bence Ali de öyle. Ben tam köşeyi dönerken evinin camları sokağa uçtu. Arabadan adamlara ateş ettim ama beni dikkatle dinle. Najeer emri vermişti. Senin görevin tamamlanmalı. Patlayıcılarda sorun yok, programa göre gelecekler. Otomatik silahlar da -senin Schmeisser’le bir AK-47, bisiklet parçalarının arasında ayrı ayrı paketlendiler.”

Dahlia dumandan kızarmış gözleriyle adama baktı.

“Bunu ödeyecekler,” dedi. “Bire on bin ödeyecekler.”

Fasil, kadını günü geçirmesi için Sabra’daki güvenli eve götürdü. Karanlık çökünce de külüstür Citroen’iyle havaalanına bıraktı. Dahlia’nın ödünç giysileri üstüne iki beden büyük gelse de buna aldırmayacak kadar yorgundu.

Gece 10.30’da Pan Am 707 Akdeniz’in üzerinde uçuyordu ve daha Arap ışıkları gözden kaybolmadan Dahlia yorgunluktan uyuyakaldı.

-2-

Tam o anda Michael Lander sevdiği yegâne şeyi yapıyordu. Arkasındaki sepette bulunan televizyon ekibine dengeli bir platform sağlayarak Miami'deki Orange Bowl stadyumu üzerinde Aldrich zeplinini uçuruyordu. Aşağıda tıklım tıklım dolu olan stadyumda ise dünya şampiyonu Miami Dolphins takımı Pittsburgh Steelers takımının canına okumakla meşguldü.

Kalabalığın tezahürat sesleri neredeyse Lander'ın başının üzerinde cızırdayan telsizin sesini bastırır vaziyetteydi. Sıcak bir günde bir stadyum üzerinde uçarken kalabalığın kokusunu alabildiğini hissederdi ve balon adeta o çılgın haykırışlarla beden ısılarının oluşturduğu bir akıntıya kapılarak uçardı. O akıntı Lander'ın kendini kirlenmiş hissetmesine yol açardı. Kendisi şehirlerarası uçuşları tercih ederdi. O zaman balon temiz ve sakin olurdu.

Lander sahaya ancak arada bir göz atardı. Genelde stadyumun dış hattıyla bir bayrak direğinin tepesinden aldığı kerterizi dikkate alır ve tam olarak 800 fitte uçuşu sürdürürdü.

Lander zorlu sahalarda olağanüstü bir pilottu. Zeplin uçurmak kolay iş değildi. Hava aracı usta ellerde değilse o muazzam gövde rüzgârın insafına kalarak sürüklenirdi. Lander'da rüzgâr konusunda denizcilere özgü bir içgüdüyle en iyi zeplin pilotlarına has bir yetenek, yani sezgi vardı. Zeplinler çevrimsel hareket ederdi ve Lander iki hareket ileride olur, büyük gri balinayı rüzgârların arasında akıntıya doğru yüzen bir balık gibi tutarken, burnunu girdaplara yavaşça sokar ve hava akımı olmayan boşluklara doğru kaldırırdı. Sahada yaşanan boşluklarda pek çok izleyici başını kaldırıp zepline bakar ve bazıları el sallardı. Açık havada asılı gibi duran bu muazzam gövde, insanları coştururdu.

Lander'in kafasının içinde otomatik pilot var gibiydi. Zeplini dengeli bir şekilde uçurması için gereken hassas komutları beyni otomatik olarak verirken o sırada Dahlia'yı düşünüyordu. Belinin çukurunu, onu elinin altında hissedişini. Dişlerinin keskinliğini. Bal ve tuz tadını.

Saatine baktı. Dahlia Beyrut'tan ayrılalı bir saat geçmiş olmalıydı, geri dönüyordu.

Lander'in huzurlu bir şekilde düşünebildiği iki şey vardı: Dahlia ve uçmak.

Sakat sol eli yavaşça gaz kolunu ve pervane kuman dasını iterek koltuğunun yanındaki koca irtifa dümenini geriye çevirdi. O mikrofonda konuşurken büyük hava gemisi hızla yükseliyordu.

"Nora Bir Sıfır, stadyum üzerinde bir tur atmak üzere 1.200 fite çıkıyorum."

"Anlaşıldı Nora Bir Sıfır." Miami kontrol kulesinden neşeli bir yanıt gelmişti.

Hava kontrol görevlileriyle kule telsiz operatörleri zeplinle konuşmayı severdi ve onun geldiğini öğrendiklerinde birçoğu espriler hazırlıyorlardı. İnsanlar zepline karşı pandalara hissettikleri türden bir sempati besliyordu. Onu spor müsabakalarında ve fuarlarda gören milyonlarca Amerikalı için zeplin gökyüzünde dolanan devasa, sevimli, ağırkanlı bir dosttu. Hemen hemen her zaman zeplinler için fil veya balina metaforu kullanılıyordu. Kimsenin aklına bomba demek gelmiyordu.

Sonunda maç bitti ve zeplinin yetmiş metrelik gölgesi stadyumdan hızla uzaklaşan arabaların üzerine düştü. Televizyon kameramanıyla yardımcısı aletlerini emniyete almış sandviçlerini yemekle meşguldüler. Lander onlarla sık sık çalışırdı.

Zeplin suyun üzerinde asılı gibi durduğunda alçalmakta olan güneş Biscayne Körfezi üzerinde kırmızı ve altın rengi alevler yaratmıştı. Sonra Lander kuzeye doğru döndü ve Miami plajının elli metre üzerinden seyretmeye başladı. O arada televizyon ekibiyle uçuş mühendisi dürbünlerini bikinili genç kızlara çevirmişti. Yüzenlerden bazıları el sallıyordu.

Kameraman Pearson ağzına tıkmış olduğu sandviç lokmasına aldırmadan "Hey Mike, Aldrich firması spor ayakkabısı da yapıyor mu?" diye bağırdı.

Lander omzunun üzerinden “Evet,” dedi. “Spor ayakkabısı, lastik, buz çözücü, silecek lastiği, banyo oyuncakları, oyuncak balon ve ceset torbası da yapıyor.”

“Sana bedava spor ayakkabısı veriyorlar mı?”

“Hem de nasıl. Şu anda onlardan biri var ayağımda.”

“Ceset torbası nedir?”

Lander “Kocaman kauçuk bir torba. Standart beden,” dedi. “İçi karanlık olur. Sam Amca onları prezervatif olarak da kullanıyor. Görmüşsündür, ortalıkta öyle dolaşıyor bazen.” Pearson’un üstüne düğmeye basmak hiç zor olmayacaktı; hiçbiri için zor olmayacaktı.

Zeplin kışın pek uçmuyordu. Miami yakınlarında devasa bir hangarda duruyordu. Bu hangar yüzünden hava sahasındaki diğer binalar cüce gibi görünüyordu. Her ilkbaharda rüzgâra bağlı olarak 35 ila 60 nat arası bir hızla eyalet fuarlarında ve beysbol maçlarında boy gösteriyordu. Aldrich firması Lander’a kış için Miami hava sahası yakınında bir daire veriyordu ama bugün, koca hava gemisini emniyete alır almaz National ile Newark’a uçacak ve New Jersey, Lakehurst’a, zeplinin kuzey üssüne yakın olan evine gidecekti.

Lander’ın karısı onu terk ederken evi de ona bırakmıştı. Bu gece Lander, Dahlia’yı beklerken çalışacağı için garajdaki atölyenin ışıkları geç vakte kadar açık kalacaktı. Lander iş masasının üstündeki tenekede epoksi reçinesini karıştırıyordu. Reçinenin güçlü kokusu garajı sarmıştı. Arkasında yerde duran beş metre uzunluğunda enteresan bir nesne vardı. Bu, Lander’ın küçük bir yelkenlinin gövdesinden yaptığı kalıptı. Gövdeyi ters çevirip karina boyunca ikiye ayırmıştı. İki yarının arası 45 santim açılmış ve parçalar ortak bir pruvayla birleşmişti. Üstten bakılınca kalıp aerodinamik bir at nalına benziyordu. Özellikle boş zamanlarını kullanarak kalıbı yapması haftalar sürmüştü. O sırada gres yağıyla yağlanmış ve hazırdı.

Hafifçe ıslık çalmakta olan Lander, kalıba kat kat fiberglas ve reçine sürüyor, kenarlarda biriken fazlalıkları alıyordu. Fiberglas tabaka kuruyup kalıptan ayrılabilir hale geldiğinde, Aldrich zeplininin gondol kısmının altına tam olarak oturacak bir yuva elde etmiş olacaktı. Ortadaki açıklık zeplinin tekli iniş dümenine ve onun şifre çözücü antenine ev sahipliği yapacaktı. Bu yuvaya eklenecek yüke dayanıklı çerçeve garaj duvarındaki

bir çiviye asılmıştı. Son derece hafif ve güçlüydü, krom ve molibden alaşımı borulardan oluşuyordu.

Lander iki arabalık garajını daha evliyken atölyeye dönüştürmüştü ve Vietnam'a gitmeden önceki yıllarda mobilyalarının çoğunu burada kendisi imal etmişti. Karısının giderken almak istemediği eşyalar hâlâ tavan kirişlerinin boşluğunda depolanmış duruyordu - bir mama iskemlesi, bebek arabası, beşik, portatif bir masa, hasır bahçe mobilyaları. Atölyedeki floresan ışık göz alıyordu; Lander hafiften ıslık çalarak çalışırken başına bir beysbol kasketi takıyordu.

Bir ara durup epeyce düşündü. Sonra yüzeyi düzleştirmeye devam etti, yürürken yere sermiş olduğu gazeteleri yırtmamak için son derece dikkatli davranıyordu.

Sabah dördü biraz geçtiğinde telefon çaldı. Lander garajdaki paraleli açtı.

"Michael?" Kadının sesindeki İngiliz aksam Lander'ı her zaman şaşırtırdı; telefon ahizesini koyu renk saçlarının arasında hayal etti.

"Başka kim olacak?"

"Büyükanne iyi. Havaalanındayım ve gecikeceğim. Beni bekleme."

"Ne-"

"Michael, ben de seni görmek için sabırsızlanıyorum."

Dahlia, Lander'ın evinin garaj yoluna saptığında güneş doğmak üzereydi. Pencereler karanlıktı. Kadın endişeliydi ama ilk karşılaşmalarından önce olduğu kadar değildi. O zaman, göremediği bir yılanla aynı odada olduğu hissine kapılmıştı. Onun yanına taşındıktan sonra Michael Lander'ın ölümcül yanını diğer yanlarından ayırmıştı. Artık onunla birlikteyken ikisinin de bir yılanla aynı odada olduğunu hissediyordu ve yılanın yerini, uyanık olup olmadığını söyleyebilecek durumda oluyordu.

Eve girerken gerekenden daha fazla gürültü yaptı; yukarı çıkarken de yumuşak sesle adamın ismini tekrarladı. Onu ürkütmek istemiyordu. Yatak odası zifiri karanlıktı.

Kapı eşiğindeyken karanlığın içinde minik bir kızıl göz gibi parlayan sigara ateşini gördü.

"Merhaba," dedi kadın.

"Buraya gel."

Kadın, karanlıkta sigara ateşine doğru yürüdü. Ayağı yatağın yanında yerde duran tüfeğe değdi. Her şey yolundaydı. Yılan uykudaydı.

Lander rüyasında balinaları gördüğü için uyanınak istemiyordu. Düşünde o sonsuz günde uçarken, Donanma zeplininin koca gölgesi aşağıdaki buzun üzerine düşmekteydi. Tarih 1956'ydı ve Kutup'un üzerinde uçuyordu.

Balinalar Kuzey Kutbu güneşinde oynaşıyordu ve zeplini neredeyse tam üzerlerine gelene kadar fark etmemişlerdi. Sonra sesler çıkarmaya başladılar, Kuzey Buz Denizi'ndeki buzulun altına dalarken kuyruklarıyla fıskiyeler oluşturdular. Zeplinin sepetinden onları seyreden Lander buzulun altındaki balinaları hâlâ görebiliyordu. Hiçbir sesin duyulmadığı soğuk mavi bir yerdeydiler.

Sonra Kutup üzerine gelince pusula çıldırdı. Solar aktivite her şeye müdahil oldu ve irtifa dümeninde Fletcher varken, Lander güneş tarafından bir bayrak direği gibi buza saplandı.

"Pusula!" diyerek kendi evinde uyandı. "Pusula!"

Dahlia elini çenesine koyup "Spitsbergen'in tüm ışınları Michael," dedi. "Kahvaltım getirdim." Rüyadan haberi vardı. Bu balina rüyasını sürekli görsün istiyordu. Çünkü o zaman daha kolay biri oluyordu.

Lander zor bir günle yüzleşiyordu; Dahlia onunla olamayacaktı. Perdeleri açınca oda gün ışığıyla aydınlandı.

"Keşke gitmek zorunda olmasaydın."

Lander "Bir daha anlatayım," dedi. "Eğer pilotluk ehliyetin varsa seni bayağı yakından takip ederler. Gidip imzamı atmazsam hemen buraya asker emeklileri kurumundan bir sosyal görevli yollarlar. Adamın elinde bir form olur. Formda da A. Ortamın durumunu yazın.

Söz konusu kişinin moral durumunu saptayın gibi maddeler vardır. Sonsuza kadar uzayıp gider."

"İdare edebilirsin."

"Federal Havacılık Dairesi'ne bir telefonla, sarsılmış durumda olduğuma dair en küçük bir ima işimi bitirir. Beni yere sererler. Ya sosyal görevli gelip garaja bakarsa?" Portakal suyunu içti. "Üstelik memurları bir kere daha görmek istiyorum."

Dahlia camın önünde durdu; güneş yanaklarını, boynunu ısıtıyordu.

"Kendini nasıl hissediyorsun?"

"Bugün çılgın mıyım diye mi soruyorsun? Hayır, aslına bakarsan değilim."

“Onu kast etmemiştim.”

“Bok kast etmemiştin. Sadece içlerinden biriyle küçük bir ofise girip kapıyı kapatacağız ve adam bana hükümetin benim için yapacağı yeni şeyleri anlatacak.” Lander’ın gözlerinin arkasında bir şey belirip kayboldu.

“Pekâlâ bugün deli misin? Her şeyi bozacak mısın? Gidip emeklilik kurumundan bir görevliyi öldürüp diğerlerinin seni yakalamasını mı sağlayacaksın? Ondan sonra hücrende oturup şarkı söyleyerek mastürbasyon yaparsın. ‘Tanrı Amerika’yı ve Nixon’u korusun!’ diye.”

Kadın iki tetikleyiciyi birden kullanmıştı. Daha önce ikisini ayrı ayrı denemişti; şimdi de birlikteyken nasıl sonuç verdiklerini görecekti.

Lander’ın hafızası yoğundu. Uyanıkken hatırladıkları onu ürkek bir hale getirebiliyordu. Uykudayken ara sıra haykırmasına yol açıyorlardı.

Mastürbasyon: Kuzey Vietnamlı nöbetçi onu hücresinde iş üstünde yakalamış ve herkesin önünde yapmaya zorlamıştı.

Tanrı Amerika’yı ve Nixon’u Korusun: Esirler eve dönerken, Filipinlerdeki Clark Hava Kuvvetleri Üssü’nde havacı subayın pencereye doğru tuttuğu levhada el yazısıyla yazılmış olan cümle. Kâğıda güneş vururken, koridorun karşısında oturan Lander yazıyı geriye doğru okumuştu.

Şimdi Dahlia’ya baktığında gözleri perdelenmişti. Ağzı hafifçe açık, yüzü de gevşekti. Bu tehlikeli bir andı. Güneşte, Dahlia’nın ve yatağın yanında duran kısa, çirkin tüfeğin etrafında toz zerrecikleri uçuşurken saniyeler havada asılı kalmış gibiydi.

Kadın yumuşak bir sesle “Onlarla teker teker uğraşmak zorunda değilsin Michael,” dedi. “Ötekini de kendin yapmak zorunda değilsin. Ben yaparım senin için. Bayılıyorum bunu yapmaya.”

Kadın gerçeği söylüyordu. Lander bunu her zaman söyleyebilirdi. Gözleri yeniden kocaman açıldı ve bir an sonra kalp atışlarını duyamaz olmuştu.

Penceresiz koridorlar. Michael Lander havasız, resmi bir binada yürüyordu. Genel Hizmetler İdaresi’nin mavi üniformalı koruma görevlileri paketleri kontrol ediyordu. Lander’da paket yoktu.

Resepsiyon görevlisi Evlilik Tavsiyeleri adında bir kitap okuyordu.

“Adım Michael Lander.”

“Numara almış mıydınız?”

“Hayır.”

Görevli “Numara alın,” dedi.

Lander bankonun yanındaki tepsiden numaralı bir fış aldı.

“Nedir numaranız?”

“Otuz altı.”

“Adınız neydi?”

“Michael Lander.”

“Engeliniz?”

“Yok. Benim kontrol günüm bugün.” Kadına, Emekli Askerler İdaresi’nin mektubunu uzattı.

“Oturun lütfen.” Kadın yanındaki mikrofona döndü. “On yedi numara.”

On yedi numaranın sahibi olan hırpani kılıklı genç adam Lander’a sürünerek geçip sekreterin arkasındaki tavşan deliğinde gözden kayboldu.

Bekleme odasındaki koltuklardan yaklaşık elli tanesi doluydu. Erkeklerin çoğu sivil kıyafetle de üniformayla olduğu gibi hırpani görünen, genç, eski çavuşlardı. Lander onları buruşuk üniformalarıyla bir otobüs terminalinde langırt oynarken hayal edebiliyordu.

Lander’in önünde, şakağının üzerinde parlak yara izi bulunan bir adam oturuyordu. Saçını yara izini kapatacak şekilde taramaya çalışmıştı. İki dakikada bir cebinden kumaş mendilini çıkarıp burnunu siliyordu. Her cebinde bir mendili vardı.

Lander’ın yanındaki adam ise elleriyle bacaklarını kavramış olarak kıpırdamadan oturuyordu. Sadece gözleri hareketliydi. Hiç dinlenmeden odada yürüyen herkesi takip ediyorlardı. Başını hiç oynatmadığı için genelde gözlerini iyice kaydırmak zorunda kalıyordu.

Resepsiyon görevlisinin arkasındaki labirentin içinde, Harold Pugh küçük bir ofiste Lander’ı bekliyordu. Pugh orta seviyede bir memurdu ve mevkisi hızla yükseliyordu. Özel Savaş Esirleri birimine atanışını ‘Şapkamın tüyü’ diye nitelendiriyordu.

Pugh’un yeni göreviyle birlikte hatırı sayılır miktarda literatür devreye girmişti. Tavsiyeler içeren kitapçıklardan biri de psikiyatri danışmanı olan havacı generalden geliyordu. Tavsiye metninde “Ciddi derecelerde tacize,

izolasyona ve mahrumiyete maruz kalan bir insan için, uzun bir süre bastırılmış olan aşırı öfkenin doğurduğu depresyonun bulunmaması imkânsızdır," deniyordu. "Belirsiz olan sadece depresif reaksiyonun yüzeye vurmasının ve kendini ifade etmesinin ne zaman ve nasıl olacağıdır."

Pugh zaman bulur bulmaz bu tavsiye kitapçıklarını okuma niyetindeydi. Bu arada masasındaki askeri sicil etkileyiciydi. Lander'ı beklerken bir daha gözden geçirdi.

Michael J. Lander. 0214278603. Kore 1951 Deniz Kuvvetleri Yedek Subay Okulu. Çok yüksek not ortalaması. Lakehurst'te havadan hafif eğitim, 1954. Olağanüstü başarı. Uçak buzlanması araştırmasında takdir. 1956'da Donanma kutup keşfi. Donanma zeplin uçuşlarını aşamalı olarak azaltınca kara görevi. 1964'te gönüllü olarak helikoptere geçiş. Vietnam. İki sefer. 10 Şubat 1967'de Dong Hoi yakınlarında vurularak düşürülme. Altı yıl savaş esirliği.

Pugh, Lander'ın siciline sahip bir subayın kendi biriminin ilgi alanına girmesini garip bulmuştu. Bunda bir tuhaflık vardı. Savaş esirlerinin vatana dönüşünden sonraki kapalı duruşmaları hatırlıyordu. Belki de Lander'a neden istifa ettiğini sormamak en iyisiydi.

Saatine baktı. Üç kırktı. Adam geç kalmıştı. Masasındaki telefonun bir tuşuna basınca resepsiyon görevlisi cevap verdi.

"Bay Lander daha gelmedi mi?"

"Kim Bay Pugh?"

Pugh, kadın ismini söylerken kasten mi dalga geçer gibi konuşuyor diye merak etti. "Lander. Lander. Özel vakalardan biri. Size gelir gelmez bana göndermeniz bildirilmişti."

"Tabii Bay Pugh. Göndereceğim."

Kadın kitabına döndü. Saat üç ellide kitap ayracı olarak kullanmak üzere Lander'in mektubunu eline aldı. İsme gözü takıldı.

"Otuz altı. Otuz altı." Pugh'un ofisini aradı. "Bay Lander şimdi geldi."

Pugh, Lander'in dış görünümü yüzünden biraz şaşırmıştı. Lander sivil uçuş kaptanı üniformasıyla jilet gibiydi. Hareketleri çevik, bakışları direktti. Pugh kendini boş bakışlı biriyle başa çıkmaya hazırlamıştı.

Pugh'un dış görünüşüyse Lander'ı şaşırtmadı. Hayatı boyunca memurlardan nefret etmişti.

"Çok iyi görünüyorsunuz Kaptan. Çok hoş bir geri dönüş yapmışsınız derim."

"Çok hoş."

"Eminim insanın ailesine dönmesi güzeldir."

Lander gülümsedi. Gözleri tebessümün dışında kalmıştı.

"Bildiğim kadarıyla ailem gayet iyi."

"Sizinle değiller mi? Evlisiniz sanıyordum, öyle yazıyordu. Bir bakalım, evet. İki de çocuk."

"Evet, iki çocuğum var. Boşandım."

"Özür dilerim. Dosyanıza benden önce bakan kişi, yani Gorman çok az not bırakmış maalesef." Gorman yetersizliği yüzünden terfi etmişti.

Lander dudaklarında belli belirsiz bir tebessümle sakin sakin Pugh'u izliyordu.

"Ne zaman boşandınız Kaptan Lander? Bilgileri tazelemem lazım." Pugh bataklık kıyısında sakin sakin otlayan domestik bir inek gibiydi, kendisini izlemekte olan kara gölgenin nasıl bir bela getireceğini algılamıyordu.

Birdenbire Lander hiç akıl edemeyeceği, asla düşünmediği şeylerden söz etmeye başladı.

"İlk dosyayı çıkarışı serbest kalmamdan iki ay önceydi. Paris konuşmaları esnasındaydı sanırım. Ama o zaman işi yarım bıraktı. Ben döndükten bir yıl sonra gitti. Lütfen kendinizi kötü hissetmeyin Pugh, hükümet elinden geleni yaptı."

"Eminim, ama-"

"Ben yakalandıktan sonra bir donanma subayı sık sık Margaret'a çaya gidip onunla dertleşti. Eminim ki siz de biliyorsunuzdur, savaş esiri eşlerini hazırlamak için standart bir prosedür vardır."

"Herhalde bazen-"

"Subay Margaret'a serbest bırakılan savaş esirleri arasında giderek artan bir homoseksüellik ve cinsel iktidarsızlık eğilimi görüldüğünü anlatmış, anlarsınız ya." Lander durmak istiyordu. Durması lazımdı.

"En iyisi bunları-"

“Ona serbest bırakılan bir savaş esirinin hayat beklentisinin ortalamanın yaklaşık yarısı kadar olduğunu söylemiş.” O esnada Lander’ın yüzünde geniş bir tebessüm vardı.

“Tabii ki bazı başka faktörler de olmalı Kaptan.”

“Ah, elbette. Bir yandan da kendini birine düzdürüyordu, eğer onu kast ettiyseniz.” Lander kahkaha attı, o bildik baskıyı hissetmeye başlamıştı yine, gözlerinin ardındaki basınç artıyordu. Onlarla teker teker uğraşmak zorunda değilsin Michael. Bir hücrede oturup şarkı söyle ve mastürbasyon yap.

Lander, Pugh’un boynundaki şah damarını görmemek için gözlerini yumdu.

Pugh’un tepkisi kendini sevdirmek için yapabildiği tek şey Lander’la birlikte kahkaha atmak olmuştu. Ama seksle ilgili o kaba saba yaklaşımdan da alınmıştı. Kahkahasını zamanında durdurdu. Bu davranışı da hayatım kurtardı.

Pugh yine dosyayı eline aldı.

“Bu konuda danışmanlık hizmeti aldınız mı?”

Lander şimdi daha sakindi.

“A evet. St. Alban Donanma Hastanesi’nden bir psikiyatr konuyu benimle tartıştı. O arada Yoo-Hoo içiyordu.”

“Daha fazla danışmanlık hizmetine ihtiyaç duyuyorsanız ben ayarlayabilirim.”

Lander göz kırptı.

“Bakın Bay Pugh. Siz de bu dünyada yaşıyorsunuz ben de. Böyle şeyler olur. Benim sizden istediğim şu ihtiyar yüzgece bir çözüm bulmanız.” Biçimi bozulmuş olan elini uzattı.

Şimdi Pugh bildiği sulardaydı. Dosyadan Lander’ın 214 formunu aldı.

“Açıkça engelli olmadığınız için bir yol bulmamız gerekecek ama” -Lander’a göz kırptı- “icabına bakarız.”

Lander, idare binasından tozlu Manhattan’ın öğle sonrasına çıktığında saat on altı otuz olmuş ve akşam koşturmacası başlamıştı. Basamaklarda durup 23. Cadde’deki metro istasyonuna koşturan kalabalığı izlerken sırtındaki ter buz gibi oldu. Onların arasına karışıp trene sıkışması imkânsızdı.

Emekli Personel İdaresi binasında çalışanların birçoğu işten erken kaçıyordu. Binanın kapılarından fışkıran insanlar ona çarpıp duvara yapışmasına neden oluyorlardı. İçinden kavga etmek geldi. Birden Margaret'ı hatırladı, kokusunu duyabiliyor, tenini hissedebiliyordu. Onunla kontrplak masanın başında konuşmaları... Bir şeyler düşünmesi lazımdı. Çaydanlığın tıkırtısı. Yok artık, bu kadar da değil. Bağırsağında soğuk bir sancı hissetti ve bir Lomotil tablet yutmayı düşündü. Lomotil için çok geçti. Tuvalet bulmak zorundaydı. Hemen. Bekleme salonuna dönerken içerinin bayat havası örümcek ağı gibi yüzüne bulaşıyordu. Küçük tuvalete girerken rengi solmuş, alnında boncuk boncuk terler belirmişti. İçerideki tek tuvalet doluydu ve sıra bekleyen bir adam daha vardı. Lander dönüp bekleme salonuna yürüdü. Sağlık raporunda spastik bağırsak yazıyordu. Reçete verilmemişti. Lomotil bulması lazımdı.

Niye önceden içmedim ki?

Başını kıpırdatmayan adam gözleriyle becerebildiği kadar Lander'ı izliyordu. Lander'ın bağırsaklarındaki sancılar dalga dalga gelip kolundaki tüyleri diken diken ediyordu.

Şişman hademe anahtarlarının arasından bir tane bulup Lander'ı personel tuvaletine soktu. Dışarıda bekleyen hademenin çıkan nahoş sesleri duymamasına imkân yoktu. Sonunda Lander yüzünü Celotex tavana kaldırdı. Öğürerek kustuğu için gözleri yaşarmış, gözyaşları akmaya başlamıştı.

Bir saniyeliğine Hanoi'ye yapılan zoraki yürüyüşü idare eden nöbetçilerle birlikte yolun kenarına çömelmişti.

Aynıydı, aynı. Çaydanlığın sesi yine geldi.

Lander çatlak bir sesle "Alçaklar," dedi. "Alçaklar." Sakat eliyle yüzünü sildi.

Banliyö treninden indiğinde, bütün gün Lander'ın kredi kartlarıyla uğraşmış olan Dahlia perondaydı. Adamın basamaktan ağır ağır inişini seyretmişti; iç organlarını sarsmamaya çalıştığını biliyordu.

Sebilden karton bir bardağa su doldurdu ve çantasından küçük bir şişe çıkardı. Ağrı giderici, yatıştırıcı ilacı karıştırınca su, sütümsü bir hale dönüştü.

Yanına gidip bardağı ona uzatana kadar adam kadını görmemişti.

İlacın tadı acı meyankökü gibiydi ve dudaklarıyla dilinde hafif bir uyuşukluk hissi bırakmıştı. Daha arabaya varmadan afyon sayesinde ağrıları azaldı ve beş dakika sonra tümüyle geçti. Eve ulaşınca kendini yatağa atıp üç saat uyudu.

Lander kafası karışık ve doğal olmayan bir biçimde tetikte uyandı. Savunma duyuları ayaktaydı, zihni hızla acı veren görüntülerden arınıyordu. Zil ve çan sesleri arasında düşünceleri güvenli, boyalı imajlara kayıyordu. Bugün uyuşturucu almamıştı, buna güvenebilirdi.

Çaydanlık ensesi sertleşmişti. Omuzlarının arasında bir yeri kaşımış gibiydi ve korteksi ulaşamayacağı bir yerdeydi. Ayakları daha fazla sakin kalmayacaktı.

Ev tamamen karanlıktı, hayaletleri iradesinin hemen ötesindeydiler. Sonra, yataktayken merdivenden yukarı tırmanan bir alev gördü. Dahlia’nın elindeki mum yüzünden duvara kocaman gölgesi vuruyordu. Vücudunu tamamen örten koyu renk, yere kadar bir elbise giymişti ve çıplak ayakları hiç ses çıkarmıyordu. Şimdi gelmiş yanında duruyordu, mumun ışığı iri, karanlık gözlerinde bir iğne ucu gibiydi. Elini uzattı.

“Gel Michael. Gel benimle.”

Karanlık koridorda ağır ağır, geri gidip onu da götürürken yüzüne bakıyordu. Siyah saçları omuzlarına dökülüyordu. Ayaklarıyla yoklayarak bir zamanlar oyun odası olan ve yedi aydır boş duran yere girdiler. Lander odanın ucunda kocaman bir yatağın beklediğini ve duvarları ağır perdelerin kapladığını görebiliyordu. Yüzüne bir tütsü dokundu ve yatağın yanındaki masada küçük mavi bir alev oynaştı. Burası artık Margaret’ın -hayır, hayır, hayır.

Dahlia mumunu masanın üstündeki ispirto lambasının yanına bıraktı ve ipeksi bir dokunuşla Lander’ın pijama üstünü çıkarttı. Sonra da pijama altının ipini çözüp ayaklarından çıkardı, o arada saçları uyluklarına değmişti.

“Bugün çok güçlüydün.”

Adamı yavaşça itip yatağa yatırdı. Adamın altındaki ipek çarşaf serindi ve hava soğuk soğuk cinsel organlarına dokunuyordu.

Dahlia duvardaki iki gaz lambasını yakarken uzandığı yerden onu seyretti. Kadın ince afyon piposunu ona verip yatağın ayakucunda durdu,

mumun gölgeleri arkasında oynaşıyordu.

Lander o dipsiz gözlere doğru düştüğünü hissetti. Çocukken berrak yaz gecelerinde otların üzerinde yatıp aniden farklı boyutlu ve derin bir hale gelen gökyüzünü seyredişini hatırladı. Oraya kadar bakınca yukarı diye bir şey kalmıyordu ve yıldızların üzerine düşüyordu.

Dahlia üzerindeki elbiseyi yere düşürüp karşısında durdu.

Kadının görünüşü Lander'ı, ilk kez görüyormuş gibi çarptı; nefesi tutuldu. Dahlia'nın göğüsleri iriydi ve kıvrımları kubbeleri andırıyordu. Sutyensiz olduğunda bile dekoltesi vardı. Göğüs uçları sertleşirken koyulaşıyordu da. Muhteşemdi ama yasak değildi, kıvrımları ve girintileri mum ışığıyla sarmalanmıştı.

Kadın, dönüp ispirto lambasının üzerindeki tatlı yağ şişesini alırken üzerinde ışıklar oynaşınca Lander hoş bir şok yaşadı. yanına çömelen Dahlia göğsüne ve karnına ılık yağ sürerken göğüsleri hafifçe sallanıyordu.

Öne uzanınca karnı yuvarlaklaştı, sonra tekrar karanlık üçgene doğru geri çekildi.

Lander kadının özünü testislerinde ılık ılık hissedeceğini biliyordu, tadı da muz ve tuz gibi olacaktı.

Dahlia ılık, tatlı yağdan bir ağız dolusu aldı ve erkeği o yağa batırdı, başını ağır ağır sallıyor, adamın kanının derinliklerine kadar işliyordu. Saçları da sıcak sıcak tenini yakıyordu.

Ve bütün bu süre boyunca gözleri bir pumanınki gibi açıktı ve yüzünden hiç eksilmeyen bir ışıkla doluydu.

-3-

Hafif bir gök gürültüsünü andıran ses odadaki havanın titreşmesine ve mum alevinin hareketlenmesine neden oldu fakat birbirlerine dalmış olan Dahlia'yla Lander bunun farkına bile varmadı. Bildik bir sesti. New York'tan Washington'a yapılan jet seferlerinden biriydi. Boeing 727 Lakehurst'un 6.000 fit üzerindeydi ve yükselmeye devam ediyordu.

Bu gece uçak avcıyı taşıyordu. Avcı taba rengi takım elbise giymiş geniş omuzlu bir adamdı ve kanadın hemen arkasındaki koltukta oturuyordu. Hostes ücretleri topluyordu. Adam kadına yeni bir 50 dolarlık banknot uzattı. Kadın paraya bakıp kaşını çattı. "Bozuk paranız yok muydu?"

Adam yan koltukta uyumakta olan iriyarı adamı gösterip "İki kişilik ücret," dedi. "Onunki ve benimki." Kadın adamın Alman veya HollandalI olduğuna karar verdi. Yanılıyordu.

Adam İsrail Gizli Servisi Mossad Aliyah Beth'ten Binbaşı David Kabakov'du ve arka sırasında oturan üç adamın ücreti verecek bozuk paraları olmasını diliyordu. Aksi halde hostes onları hatırlayabilirdi. Bu işi Tel Aviv'de halletmiş olması gerektiğini düşündü. Kennedy Havaalanı'ndaki aktarma, para bozdurmaya yetmeyecek kadar kısa sürede gerçekleşiyordu. Bu, küçük bir hata olsa da asabını bozmuştu. Binbaşı Kabakov pek hata yapmadığı için otuz yedi yaşına ulaşmayı başarmıştı.

Yanında Çavuş Robert Moshevsky başını arkaya dayamış hafifçe horluyordu. Tel Aviv'den başlayan uzun yolculuk boyunca ne Kabakov ne de Moshevsky arkadaki üç adamla tanıştıklarını belli edecek en küçük bir harekette bulunmamışlardı ama birbirlerini yıllardır tanıyorlardı. Üçlü, yüzleri açık havaya maruz kalmış, iriyarı erkeklerden oluşuyordu ve üzerlerinden dökülen takım elbiseler giymişlerdi. Bunlar Mossad'ın 'Taktik

saldırı ekibi' diye adlandırdığı türden kişilerdi. Amerika'da aynı işi yapanlara vurucu tim deniyordu.

Beyrut'ta Hafız Najeer'i öldürdükten sonraki üç günde Kabakov çok az uyumuştu ve Amerikan başkentine varır varmaz ayrıntılı bir brifing vermesi gerektiğini biliyordu. Kara Eylül liderliğine yapılan baskınla elde edilen materyali analiz eden Mossad, daha bant dönmeye devam ederken harekete geçmişti. Amerikan büyükelçiliğinde derhal bir toplantı yapılmış ve Kabakov gönderilmişti.

Tel Aviv toplantısında Amerikan ve İsrail istihbaratları Kabakov'un, Amerikalıların gerçek bir tehdit olup olmadığına karar vermesi ve yerleri saptanabilirse teröristlerin kimliklerinin saptanmasına yardım etmesi için Birleşik Devletlere gönderileceğine karar vermişti. Kobakov'un aldığı resmi emirler gayet açıktı.

Fakat Mossad'ın başkanı gayet sade ve net ilave bir emir de vermişti. Ne gerekiyorsa yapacak ve Arapları durduracaktı.

İsrail'e ilave Phantom ve Skyhawk satış pazarlıkları kritik bir aşamadaydı ve Arapların bu satışa karşı yaptığı baskı Batı'nın elindeki petrolün kıtlığı üzerine yoğunlaşmıştı. İsrail o uçakları elde etmek zorundaydı. Phantomların gökyüzünde görülmediği ilk gün Arap tankları yola koyulurdu.

Birleşik Devletlerin içinde yaşanacak büyük bir vahşet, dengeyi Amerikan tecrit yanlıları lehine değiştirirdi. Amerikalılar için İsrail'e yardım etmenin böyle büyük bir bedeli olmamalıydı.

Kabakov'un arkasında oturan üç adamı ne İsrail dışişleri biliyordu ne de Amerikan dışişleri. Adamlar Ulusal Havaalanı yakınlarında bir daireye yerleşip onun telefonunu bekleyecekti. Kabakov o telefona gerek kalmayacağını umut ediyordu. Bu işi kendi başına, sessizce halletmeyi tercih ederdi.

Kabakov, diplomatların işine burnunu sokmamasını diliyordu. Çünkü diplomatlara da politikacılara da güvenmiyordu. Tutumu ve yaklaşımı Slav hatlarından yansıyordu -ifadesiz ama zeki.

Kabakov pervasız Musevilerin genç öldüğüne ve zayıf olanların dikenli tellerin ardına savrulduğuna inanıyordu. O bir savaş çocuğuydu, ailesiyle birlikte önce Almanların hemen önünden Latvia'dan sonra da Ruslardan kaçmıştı. Babası Treblinka'da ölmüştü. Annesi Kabakov ile kız kardeşini İtalya'ya götürmüş ve o yolculuk da onu öldürmüştü. Trieste'ye doğru

ilerlemeye çabalarken içinde bir yandan ona güç veren bir yandan da etini tüketen bir ateş vardı.

Otuz yıl sonra Trieste’ye giden yolu düşündüğünde annesinin yürürken sallanan kolunu, kendisinin elinden kız kardeşinin dirseğinden tutuşunu, üstündeki paçavraların arasından görünen sıska bacaklarını hatırlıyordu. Ve ilk ışıklar görünmeden önce uyudukları çukurda çocuklarını uyandırırken neredeyse akkor haline gelen yüzünü...

Annesi, Trieste’de çocuklarını yeraltı Siyonist harekete teslim etmiş ve bir kapı eşiğinde ölmüştü.

David Kabakov ile kız kardeşi Filistin’e 1946’da ulaşmış ve koşmayı kesmişlerdi. On yaşındayken Palmach için kuryelik yapıyor ve Tel Aviv-Kudüs yolu savunmasında çarpışıyordu.

Savaştan yirmi yedi yıl sonra Kabakov barışın değerini pek çok insandan daha iyi biliyordu. Arap halkından nefret etmiyordu ama El FetihTe uzlaşmaya çalışmanın bir boka yaramayacağının farkındaydı. Bu konuda, amirleri nadiren ona danıştığında kullandığı terim, buydu.

Mossad, Kobakov’a iyi bir istihbarat subayı olarak saygı duyuyordu; savaş sicili de çok iyiydi ve sahada, masa başında harcanmayacak kadar başarılıydı. Sahadayken yakalanma riski az olduğu için Mossad’ın iç konseylerine dâhil edilmemesi gerekiyordu. O hep istihbarat servisinin iş bitirici kolu olarak kalmıştı; Lübnan ve Ürdün’deki El Fetih kalelerine durmadan operasyon yapıyordu. Mossad’ın en iç halkasında ona ‘Nihai Çözüm’ derlerdi.

Kimse çıkıp bunu yüzüne karşı söylememişti.

Uçak Ulusal Havaalanı’nın trafiğine doğru dönerken Washington’un yıldızları kanadın altından ortaya çıkmıştı. Kabakov, spotlarla aydınlatılmış olan Capitol binasını seçti. Hedefin Capitol binasının olup olmadığını merak etti.

İsrail elçiliğinin küçük toplantı odasında bekleyen iki adam, Büyükelçi Yoachim Tell ile birlikte içeri giren Kabakov’a dikkatle baktılar. Federal Soruşturma Bürosu’ndan (FBI) Sam Corley, İsrailli binbaşıyı görünce yirmi yıl önce Fort Benning’deki komutanı Ranger yüzbaşısını hatırlamıştı.

Merkezi Haber Alma Teşkilatı’ndan (CIA) Fowler ise askere hiç gitmemişti. Kabakov onun aklına buldog köpeklerini getirmişti. Her iki

adam da alelacele İsrail’le ilgili dosyaları karıştırmışlardı, ancak dosyalar çoğunlukla, CIA’nın Orta Doğu birimindeki, Altı Gün Savaşı ve Ekim Savaşı’in anlatan eski fotokopilerden ibaretti. Bunlar gazete kupürlerinden çekilmişti ve ‘Kabakov, Mitla Pass Kaplanı’ türünden habercilik ürünleriydi.

Bir elçilik davetinden resmi gece kıyafetiyle gelmiş olan Büyükelçi Tell herkesi kısaca tanıştırdı.

Oda sessizleşince Kabakov küçük kayıt cihazının düğmesine bastı. Sessizlik Dahlia Iyad’ın sesiyle bozuldu.

“Amerikan vatandaşları...”

Bant bitince Kabakov sözcüklerini tartarak dikkatle konuştu.

“Ailul al Aswad, yani Kara Eylül’ün burada eylem yapmaya hazırlandığına inanıyoruz. Bu sefer rehine lerle, pazarlıklarla veya devrimcilik gösterileriyle ilgilenmiyorlar. Olabilecek maksimum kayba yol açmak -sizleri perişan etmek istiyorlar. Planın gayet başarılı bir şekilde ilerlediğini ve bu kadının çok önemli biri olduğunu düşünüyoruz.” Duraksadı. “Muhtemelen şu anda ülkenizde.”

Fowler “O zaman bantta ilave bilgileriniz de var demek ki,” dedi.

Kabakov “İlave bilgi, onların burada eylem yapmak istediklerini biliyor olmamız ve teyp bandının bulunduğu koşullar,” dedi. “Daha önce de denemişlerdi bunu.”

“Bandı, adamı öldürdükten sonra Najeer’in dairesinden mi aldınız?”

“Evet.”

“Önce sorguya çekmediniz mi?”

“Najeer’i sorguya çekmek yararsızdır.”

Sam Corley, Fowler’in yüzünde öfke gördü. Corley, önündeki dosyaya bir göz attı.

“Neden bandı dolduranın orada gördüğünüz kadın olduğuna inanıyorsunuz?”

“Çünkü Najeer, bandı güvenli bir yere kaldıracak zaman bulamamıştı. Ve o dikkatsiz davranacak bir adam değildir.”

Fowler “Onu öldürmenize izin verecek kadar dikkatsizmiş,” dedi.

Kabakov “Najeer uzun süre dayandı,” dedi. “Münih ve Lod Havalaalanı planlarını gerçekleştirecek kadar yaşadı. Hatta fazla bile yaşadı. Eğer şimdi

sizler dikkatli olmazsanız Amerikalıların kolları bacakları havada uçuşacak.”

“Niçin Najeer öldüğü halde planın devam edeceğini düşünüyorsunuz?”

Corley evirip çevirmekte olduğu kâğıt kıskacından başını kaldırıp Fowler’e kendi cevap verdi.

“Çünkü bandın içinde tehlikeli bilgiler vardı. Onu yaptıklarına göre hemen hemen son aşamaya gelinmiş olmalı. Emirler verilmişti bile. Haklı mıyım Binbaşı?”

Kabakov usta bir sorgucuyu görür görmez tanırdı. Corley avukatı oynayacaktı.

“Kesinlikle,” dedi.

Corley “Operasyon başka bir ülkede inşa edilip son dakikada buraya aktarılabilir,” dedi. “Neden kadının üs olarak burayı kullandığına inanıyorsunuz?”

Kabakov “Najeer’in dairesi bir süredir izleniyordu,” diye açıkladı. “Kadın Beyrut’ta baskın gecesinden önce de sonra da bir daha görülmedi. Mossad’ın iki dil analizcisi bandı ayrı ayrı inceledi ve ikisi de aynı sonuca vardı: İngilizceyi çocukken bir Britanyalıdan öğrenmiş ama son bir veya iki yıldır Amerikan İngilizcesiyle karşı karşıya kalmış. Odada da Amerikan malı giysiler bulundu.”

Fowler “Belki de kadın sadece kuryeydi ve Najeer’den son talimatları almaya gelmişti,” dedi. “Talimatlar herhangi bir yere ulaştırılabilir.”

Kabakov “Kadın sadece kurye olsa Najeer’in yüzünü bile göremezdi,” dedi. “Kara Eylül arı kovanı gibi bölüm bölüm yapılanmıştır. Ajanlarının çoğu sadece kendi birimlerindeki bir iki ajanı bilir.”

“Peki, niye kadını da öldürmediniz?” Fovvler bunu sorarken Kabakov’a bakmamıştı. Eğer baksaydı da bu fazla uzun sürmezdi.

Büyükelçi ilk kez konuştu. “Çünkü o anda kadını öldürmek için sebep yoktu Bay Fowler. Umarım keşke öldürseydi demezsiniz.”

Kabakov bir kez göz kırptı. Bu adamlar nasıl bir tehlike içinde olduklarını bir türlü anlamıyordu. Uyarılmış olmayacaklardı. Gözlerinin ardında Kabakov, Sina’da Musevileri önüne katmış, kükreyerek ilerleyen Arap zırhlılarını görüyoru. Çünkü uçaklar alınamamıştı. Çünkü Amerikalılar bezmişti. Çünkü kendisi kadını öldürmemişti. Yüzlerce zaferi küle dönüşmüştü. Kadının önemli olduğunu o anda bilemeyeceği gerçeği,

onu kendi gözünde kesinlikle aklamıyordu. Beyrut görevi mükemmel olmamıştı.

Kabakov gözünü Fowler’in kemikli yüzüne dikti.

“Hafız Najeer hakkında bir dosyanız var mı?”

“Dosyalarımızda El Fetih subayları listesinde görünüyor.”

“Raporumda onun hakkında tam bir dosya da var. Resimlere bakın Bay Fowler. Najeer’in önceki bazı projelerinden sonra çekilmişlerdir.”

“Çeşitli canavarlıklar görmüştüm.”

“Bunlar gibisini görmemişsinizdir.” İsraillinin sesi yükseliyordu.

“Hafız Najeer öldü Binbaşı Kobakov.”

“Ve iyilik de onun kemikleriyle birlikte gömüldü Fowler. Eğer bu kadın bulunmazsa Kara Eylül hepinizi doğduğuna pişman edecek.”

Fowler araya girmesini ister gibi büyükelçiye baktı ama Yoachim Tell’in küçük gözleri sert bakıyordu. Kabakov’la birlikte ayağa kalktı.

Binbaşı tekrar konuştuğunda ses tonu gereğinden fazla sakindi.

“Buna inanmak zorundasınız Bay Fowler.”

Corley “Onu tekrar görseniz tanır mısınız Binbaşı?” diye sordu.

“Evet.”

“Eğer üs buradaysa niye Beyrut’a gitsin ki?”

“Burada bulamayacağı bir şeye ihtiyacı vardı. Sadece Najeer’in temin edebileceği bir şey ve bunu elde etmek için onunla şahsen görüşüp doğrulatması gerekiyordu.” Kabakov söylediklerinin müphem göründüğünün farkındaydı ve bundan hiç hoşnut değildi. Aynı konuşmada iki kere şey kelimesini kullandığı için de kendine kızdı.

Fowler ağzını açtığı sırada Corley araya girdi.

“Silah olamazdı.”

Fowler kasvetli bir tavırla “Newcastle’ye giden kömür gemileri silah taşıyor zaten,” dedi.

Corley “Ya donanımdır ya başka bir hücreyle temas meselesidir ya da çok üst düzey bir ajanla ilgilidir,” diye devam etti. “Bir ajanla temas kurmak istediğini sanmam. Bilebildiğim kadarıyla buradaki Birleşik Arap Cumhuriyeti istihbaratı hazin bir mesele.”

Büyükelçi “Evet,” dedi. “Elçilik ulağı, adamlara çöp kutumdan çıkan şeyleri satıyor. Onların ulağından da çöp kutularından çıkanları satın alıyor.

Biz kendimizinkileri uyduruk şeylerle, sahte yazışmalarla dolduruyoruz. Onlardan da alacaklı ihtarları ve tuhaf kauçuk malzemeler satanların reklamları geliyor."

Toplantı, Amerikalıların gitmek üzere ayağa kalkmasına kadar yarım saat daha devam etti.

Corley "Konuyu Langley'deki sabah toplantısının gündemine koymaya çalışacağım," dedi.

"Arzu ederseniz ben-"

Fowler, Kabakov'un sözünü kesti.

"Raporunuz ve bant yeterli Binbaşı."

Amerikalılar elçilikten ayrıldığında saat sabahın üçünü geçmişti.

Arabalarına yürürlerken Fowler, Corley'e "Vay vay vay, Araplar geliyor," dedi.

"Ne düşünüyorsun?"

Fowler "Yarın sabah bu meseleyle Mavi Gözlü Bennett'in vaktini alacağın için seni kıskanmadığımı düşünüyorum," dedi. "Eğer burada bir takım kaçıklar varsa Teşkilat bu işin dışındadır eski dostum. Amerika içinde iş yapmak âdetimiz değildir." CIA hâlâ Watergate'nin hıncını alamamıştı.

"Eğer Orta Doğu birimi bir şey yakalarsa haber veririz."

"İçerideyken niye o kadar kızdın?"

Fowler "Bıktım artık," dedi. "İsraillilerle Roma'da, Londra'da, Paris'te, hatta bir kere Tokyo'da bile çalıştık. Bir Arap'ı tespit ediyorsun, adamlara haber veriyorsun, peki sonra ne oluyor? Adamı döndürmeye çalışıyorlar mı? Hayır. Adamı izliyorlar mı? Evet. Ta ki dostlarının kim olduğunu bulana kadar. Sonra da büyük patlama oluyor. Araplar yeryüzünden siliniyor ve sen de ellerin boş ortada kalakalıyorsun."

Corley "Kabakov'u yollamak zorunda değillerdi," dedi.

"Pekâlâ da mecburdular. Askeri ataşe Weisman orada değildi. Adamın istihbarat işlerine karıştığını ikimiz de biliyoruz. Ama aynı zamanda Phantom satışını koordine ediyor. İki meseleyi resmi olarak birbirine bağlamayı hiç istemiyorlar."

"Yarın Langley'de olacak mısın?"

"Gelirim. Kabakov'un başına bela olmasına izin verme."

Her salı sabahı bütün Amerikan istihbarat örgütleri CI Anın Langley genel merkezinde, penceresiz, kurşun kaplamalı bir salonda toplanıyordu. Temsil edilen kurumlar CIA, FBI, Ulusal Güvenlik Teşkilatı, Gizli Servis, Ulusal Keşif Teşkilatı ve Genelkurmay'ın askeri istihbarat danışmanları oluyordu. Gerektiğinde uzmanlar da çağrılıyordu. Gündemin dağıtılacağı on dört noktalık bir liste vardı. Tartışılacak çok konu ve çok kısıtlı vakit oluyordu.

Corley on dakika konuştu, Fowler de beş dakika konuştu; Göçmenlik ve Vatandaşlık bürosunun temsilcisi bundan daha az zaman aldı.

Corley toplantıdan döndüğünde Kabakov onu FBI'daki küçük ofisinde bekliyordu.

Corley "Gelişinize teşekkür etmem lazım," dedi. "Hükümet de elçiye teşekkür edecek. Tel Aviv'deki elçimiz ise Yigal Allon'a gidecek."

"Bir şey değil, şimdi ne yapıyorsunuz?"

Corley piposunu yakarken "Maalesef çok az şey," dedi. "Fowler, Kahire ve Beyrut radyolarından alınmış kayıtlar getirdi. Dediğine göre hepsinde belli bir sonuca ulaşmayan bir sürü tehdit varmış. Teşkilat sizin bantla onlardaki sesleri karşılaştıracak."

"Bu bant bir tehdit değil. Sonradan kullanılmak üzere hazırlanmış."

"Teşkilat Lübnan'daki kaynaklarını kontrol ediyor."

Kabakov "Lübnan'da CIA ajanları bizim aldığımız zırvaları satın alıyor, çoğunlukla da aynı adamlardan," dedi. "İki saat sonra zaten gazetelerde çıkacak olan şeyler."

Corley "Bazen iki saat bile sürmüyor," dedi. "Bu arada fotoğraflara bakabilirsiniz. Dosyada bilinen yaklaşık yüz kadar El Fetih sempatizanı var, buradaki 5 Temmuz hareketine katıldığını düşündüğümüz insanlar. Göçmenlik ve Vatandaşlık ortaya çıkarmıyor ama ellerinde şüpheli Arap göçmenlerle ilgili bir dosya var. Bunun için New York'a gitmeniz lazım."

"Kendi yetkinizle genel bir gümrük alarmı koydurabilir misiniz?"

"Yaptım zaten. En iyi tahminimiz bu. Büyük bir iş için muhtemelen bombayı dışarıdan getirmeleri gerekir, tabii söz konusu olan bombaysa. Geçen iki yılda 5 Temmuz hareketiyle bağlantılı üç küçük patlama yaşadık, hepsi de New York'taki İsrail ofislerinde oldu. Buna bakarak-"

Kobakov "Birinde plastik kullandılar, öbür ikisinde dinamit," dedi.

“Kesinlikle. Siz de takip ediyorsunuz değil mi? Anlaşılan burada plastik pek bulunmuyor, yoksa ortalıkta dinamitle dolaşmaz ve nitrogliserin elde etmeye çalışırken kendilerini uçurmazlardı.”

Kabakov “5 Temmuz hareketi amatör doluydu,” dedi. “Najeer bu konuda onlara güvenmezdi. Ordonat meselesi ayrı tutulmuştur. Daha buraya getirmedilerse bile getireceklerdir.” İsrailli kalkıp pencereye doğru gitti.

“Demek hükümetiniz dosyalarınızı bana açıyor, gümrüklere bombalı dostlarımıza dikkat etmelerini söylüyor ve hepsi bu öyle mi?”

“Üzgünüm Binbaşı, ama elimizdeki bilgiyle başka ne yapabiliriz bilmiyorum.”

“Amerika yeni müttefiki Mısır’dan, Libya’da Kaddafı’ye baskı yapmasını isteyebilir. Kara Eylül’ün para kasası o. Aşağılık herif, Münih cinayetlerinin ödülü olarak Libya hâzinesinden beş milyon dolar ödedi onlara. Eğer Mısır yeterince bastırırsa bu eylemi iptal ettirebilir.”

Libya’nın Devrimci Kumanda Konseyi başkanı Albay Muammer Kaddafı, kalıcı destek sağlamak için Mısır’la yine flört halindeydi. Şu sıralar Mısır’dan gelecek baskılardan etkilenebilirdi.

Corley “Dışişleri bu konunun dışında kalıyor,” dedi.

“Amerikan istihbaratı burada eylem yapabileceklerine hiç ihtimal vermiyor değil mi Corley?”

Sam Corley bunalmış bir halde “Hayır,” dedi. “Arapların buna cüret edemeyeceğini düşünüyorlar.”

-4-

O sırada yük gemisi Leticia, Azorları ve New York şehri rotasında 21. Meridyeni geçiyordu. En derin ambarındaki 550 kilo plastik gri sandıklarda tutuluyordu.

Ambarın zifiri karanlığında, sandıkların yanında Ali Hassan yarı baygın halde yatıyordu. Karnının üzerinde iri bir sıçan vardı ve yüzüne doğru yürüyordu. Hassan üç gündür o haldeydi; Kaptan Kemal Larmoso tarafından vurulmuştu.

Sıçan açtı ama açgözlü değildi. Önce Hassan'ın inlemelerinden korkmuş olsa da şimdi sadece gırtlaktan gelen boğuk hırıltılar duyuyordu. Hayvan, adamın şişmiş kamının üstünde dikilip havayı kokladıktan sonra göğsüne doğru ilerledi.

Hassan sıçanın pençelerini gömleğinin altından hissedebiliyordu. Beklemesi lazımdı. Sol elinde sandıkların arasından Kaptan Larmoso'yu şaşırtıp elinden düşürmesine neden olduğu kısa levye vardı. Sağ elinde ise çekmekte çok geç kaldığı otomatik Walther PPK bulunuyordu. Silahı şimdi ateşleyecek değildi. Birileri duyabilirdi. Hain Larmoso bir daha ambara geldiğinde onu ölü sanmalıydı.

Sıçanın burnu neredeyse Hassan'ın çenesine değiyordu. Adamın hırıltılı soluğu hayvanın bıyıklarını titretiyordu.

Hassan levyeyi bütün gücüyle göğsünün üstünde yana doğru savurunca sıçanın yan tarafına isabet ettirdiğini hissetti. Sıçan, adamın göğsünden yukarı sıçrarken pençeleri daha çok batmıştı; sonra adam onun metal zeminde koşarak uzaklaşan sesini duydu.

Aradan dakikalar geçti. Sonra Hassan belli belirsiz bir hışırtı duydu. Sesin pantolonunun içinden, bacağından geldiğine inandı. Belinden

aşağısını hissedemediği için şükrediyordu.

Kendini öldürme fikri artık hep akimdaydı. Walther'i kafasına dayayacak kadar gücü vardı. Bunu yapacaktı da, Muhammet Fasil gelir gelmez. Sandıkları sonra o korurdu.

Hassan karanlıkta ne kadar yattığını bilmiyordu. Bu kez sadece birkaç dakika ayık kalacağını bildiği için düşünmeye çalıştı. Larmoso'yu sandıkları kurcalarken yakaladığında Leticia, Azorlardan ayrılalı üç günü biraz geçmişti. Muhammet Fasil, 2 Kasım'da Hassan'dan önceden programlanmış telgraf mesajını almamıştı ve Leticia tekrar seyre çıkmadan önce harekete geçmek için iki günü vardı ve Azorlar New York'tan önceki son duraktı.

Haşan Fasil harekete geçecektir diye düşündü. Onu başarısızlığa uğratmayacağım.

Leticia'nın yaşlı dizel makinesinin her darbesi başının altındaki metal kaplama plakalarını oynatıyordu. Gözlerinin arkasında kızıl dalgalar yayılıyordu. Dizeli duymak için kendini zorladı ve bunun Tanrı'nın nabzı olduğunu düşündü.

Ambarın on sekiz metre yukarısında Kaptan Kemal Larmoso kamarasında dinleniyor, haberleri dinlerken bir şişe Sapporo birası içiyordu. Lübnan ordusuyla gerillalar yine savaş halindeydi. İyi, diye düşündü. Yesinler birbirlerini.

Lübnanlılar belgelerine el koymakla, gerillalar ise canını almakla tehdit etmişlerdi. Beyrut'a, Sur Şehri'ne veya Tobruk'a girerken ikisine de para ödemek zorundaydı. Gerillalar, deve kovalayası Lübnan gümrükleri kadar çok istemiyordu.

Artık gerillalara çalışıyordu. Hassan sandıkların başında onu yakaladığından beri başının dertte olduğunu olduğunun farkındaydı. Beyrut'a döndüğünde Fasil'le diğerleri peşine düşecekti. Belki de Lübnanlılar Kral Hüseyin'den ders alıp gerillaları dışarı sürerdi. Sonra da ödeme yapacak tek bir cephe kalırdı. Artık bunlardan bıkmıştı. “Adamı orada tut!” “Silahları getir!” “Çeneni kapalı tut!” Larmoso Çenemi nasıl kapalı tutacağımı bilirim ben diye düşündü. Kellemi bu sayede koruyorum. Bir keresinde Leticia'nın gövdesine tutturulmuş bir mayın bulmuştu, gerillaların taleplerini reddettiği anda patlatılmaya hazırdı.

Larmoso, iri, kıllı bir adamdı ve kokusu kendi mürettebatının bile gözünden yaş getiriyordu. Koca gövdesinin bir kısmı dar yatağından yere

sarkmış vaziyetteydi. Dişleriyle bir şişe daha Sapporo birası açıp şişeyi kafasına dikti, o arada küçük gözleri, bir İtalyan dergisinden yırtılıp yatağının baş tarafına yapıştırılmış olan heteroseksüel anal seks görseline kilitlenmişti.

Sonra yerden küçük Meryem Ana'yı alıp göğsünün üzerine koydu. Ne olduğunu anlamak için bıçağıyla kazıdığından heykelcik hasar görmüştü.

Larmoso patlayıcıları paraya dönüştürmek için üç yer biliyordu. Miami'de akla hayale sığmayacak kadar parası olan bir Küba sürgünü vardı. Dominik Cumhuriyeti'nde, ateş eden veya patlayan her şey için Brezilyalı gemicilere para ödeyen biri yaşıyordu. Üçüncü olası alıcı ise Birleşik Devletler hükümetiydi.

Elbette bir ödül olacaktı ama Larmoso Amerikalılarla anlaşmanın başka avantajlar da getireceğini biliyordu. Kendisini Amerikan gümrüklerinden uzak tutan belirli bazı önyargılar unutulabilirdi.

Larmoso sandıkları açmıştı çünkü ithalatçı Benjamin Muzi'den hatırı sayılır bir rüşvet koparmak istiyordu ve ne kadar talep edebileceğini anlamak için kaçak malın ederini bilmesi lazımdı. Larmoso Muzi'nin yüklerini daha önce hiç hafife almamıştı ama bu kez kulağına onun Orta Doğu'daki işin dışında bırakılacağına dair ciddi söylentiler gelmişti; bu durumda Larmoso'nun bu yasa dışı işinin gelirinde büyük düşüş yaşanırdı. Bu pekâlâ da Muzi'nin son yükü olabilirdi ve Larmoso elinden gelen ne varsa yapmak istiyordu.

Beklediği okkalı bir haşhaş sevkiyatı bulmaktı, Muzi, El Fetih kaynaklarından sık sık bu tür mallar satın alırdı. Ama onun yerine plastik bulmuştu ve Hassan elinde tabancasıyla salak salak karşısına çıkmıştı. Plastik işi büyük bir işti ve dostların birbirini sıkıştırdığı normal uyuşturucu anlaşmalarına benzemiyordu.

Larmoso, Muzi'nin gerillalarla sorunu çözeceğini ummuştu, böylece plastikten kar etme ihtimali hâlâ geçerli olurdu. Fakat sandıkları kurcaladığı için Muzi sinirinden köpürecekti.

Eğer Muzi işbirliği yapmak istemezse ve eğer Larmoso'ya rüşvetini vermeyi ve onun için gerillalardan özür dilemeyi reddederse, o zaman Larmoso plastiği elinde tutmak ve başka bir yere satmak niyetindeydi. Fakir bir mültecidense zengin bir mülteciye satacaktı.

Ancak önce satması gereken malın envanterini çıkarmalı ve ambardaki o malum yükten kurtulmalıydı.

Larmoso, Hassan'ı ağır yaraladığını biliyordu. Ve ölmek için ona bol bol zaman vermişti. Hassan'ı çuvala koyup Ponta Delgada'daki limanda yükün arasına karıştırmaya ve Azorlardan yeterince açığa ulaştığında denize atmaya karar verdi.

Muhammet Fasil, Beyrut'taki telgrafhaneyi her gün saatte bir kontrol ediyordu. İlk başta Hassan'ın Azorlardan çektiği telgrafın sadece geciktiğini umdu. Daha önce telgraflar hep öğle vakti geliyordu. Yaşlı yük gemisi batıya doğru yola çıktığından beri üç tane olmuşlardı. Bingazi'den, Tunus'tan ve Lisbon'dan. Sözcükler her seferinde farklıydı ama aynı anlamı taşıyordu -patlayıcılara zarar gelmedi.

Bu seferki telgrafta "Anne bugün çok daha iyi," yazıyor olması lazımdı. İmza da Jose olacaktı. Akşamüzeri altıda telgraf hâlâ gelmeyince Fasil arabaya atlayıp havaalanına gitti. Elinde Cezayirli bir fotoğrafçının pasaportu vardı ve içine ,357'lik Magnum tabanca gizlenmiş bir fotoğraf makinesi taşıyordu. Tedbir olarak rezervasyonu iki hafta önce yaptırmıştı. Ertesi gün öğleden sonra 4'te Ponta Delgada'da olacağını biliyordu.

Kaptan Larmoso, Santa Maia'ya ilk dümen kırışını 2 Kasım'da, sabahın erken saatlerinde yapmıştı. Küçük adanın kıyılarında güneybatı yönünde seyretmiş, sonra San Miguel için kuzeye yönelmiş ve Ponta Delgada limanına girmişti.

Portekiz kenti kış güneşinde çok güzel görünüyordu, kırmızı çatılı beyaz binalar ve aralarında neredeyse kilise çanı seviyesine yükselen yeşillikler çok hoştu. Şehrin arkasında yumuşak eğimli tepeler, sürülmüş tarlalar vardı.

Leticia rıhtıma bağlandığında her zamankinden daha hurda görünüyordu, mürettebat ikinci el tarım aletlerini ve maden suyu sandıklarını gemiden indirdikçe paslı su çizgisi daha çok ortaya çıkıyordu.

Larmoso hiç endişelenmemişti. Yük indirme işi geminin kıç ambarından yapılıyordu. Ön taraftaki küçük, kilitli ambarla kimsenin işi yoktu.

İkinci gün öğleden sonra yük boşaltma işinin çoğu bitmişti ve mürettebata kıyıya çıkma izni vermişti, gemide her adamın ancak bir geceliğine bara ve geneleve gitmesine yetecek kadar nakit vardı.

Mürettebat gecenin beklentisiyle iskeleye üşüşmüştü, önde koşturan gemici alelacele tıraş olurken kulağının altını kesip bir bant yapıştırmıştı.

Nacional Ultramarino Bankası’nın sütunları arasında durup geçerken onları sayan ince yapılı adamı fark etmemişlerdi.

Makine dairesindeki atölyeye inen Kaptan Larmoso’nun ayak sesleri dışında gemi sessizdi artık. Tel kafes içindeki tek çıplak ampul, küçük bölmeye loş bir ışık veriyordu. Alet takımlarını, çeşitli parçaları karıştıran Kaptan ucunda bir pimi olan eski bir piston kolu seçti. Gemi Tobruk açıklarında arıza yaptığı zaman değiştirilmiş bir parçaydı. Elinde tarttığı piston kolu kocaman bir metal kemiğe benziyordu. Bu parçanın Hassan’ın cesedini Atlantik’in dibine gömmeye yeteceğine ikna olan Larmoso, piston kolunu kıç tarafına götürüp kilitli bir dolaba sakladı.

Sonra mutfağa gidip aşçının büyük çuvallarından birini aldı ve ileride iniş merdiveninin oradaki boş yemekhaneye doğru gitti. Çuvalı pelerin gibi sırtına attı, bir yandan da dişlerinin arasından ıslık çaldı. O anda arkasından gelen hafif bir ses duydu. Durup kulak verdi. Muhtemelen üst güvertede demir nöbeti tutan ihtiyar gemicinin ayak sesleriydi. Larmoso yemekhane kapağından güverteye çıktı ve metal merdivenden alt ambarın bulunduğu kata indi. Fakat ambara girmek yerine ambar kapağını gürültüyle kapattı ve kenara gizlenip yukarıdaki kapağı göz hapsine aldı. Beş mermilik Smith-Wesson Airweight tabanca iri elinde oyuncak tabanca gibi kalmıştı.

Gözetlemeye devam ederken yemekhanenin ambar kapağı ağır ağır açıldı ve Muhammet Fasil’in küçük, muntazam kafası aşağı uzandı.

Larmoso ateş etti, metal duvarların arasında patlama müthiş bir ses çıkardı ve mermi metal korkuluktan sekti. Larmoso ambara dalıp kapağı arkasından kapattı. Terliyordu ve karanlıkta beklerken ağır vücut kokusuna pas ve makine yağı kokuları karışıyordu.

Karanlıkta aşağı inen adımlar yavaş ve ölçülüydü. Larmoso, Fasil’in tek eliyle korkuluğa tutunduğunu, öbür elindeki tabancayı da kapalı kapağa doğrulttuğunu biliyordu. Fasil’in girmek zorunda olduğu kapaktan altı metre kadar uzaktaki bir sandığın arkasına sığındı. Mürettebat eninde sonunda dönecekti. Fasil’e söyleyebileceği bahaneleri ve koşulları aklından geçirdi. Hiçbiri işe yaramazdı. Dört mermisi kalmıştı. Fasil’i içeri girdiği anda öldürecekti. Artık karar verilmişti.

Geçitte bir saniyelik süre boyunca sessizlik oldu. Sonra Fasil’in Magnum’u kükredi, kurşun kapakta patladı ve ambarın içine metal parçacıklarının saçılmasına yol açtı. Larmoso da kapalı kapağa ateş etti, ,38’lik özel mermi ancak metalde bir gamze oluşturmaya yaradı ve kapak

açılıp karanlık bir figür içeri yuvarlanana kadar bir daha, bir daha ateş etti. Son mermisini ateşledikten sonra, patlamanın ışığında yemekhaneden alınmış bir mindere ateş etmiş olduğunu gördü. Koşmaya başladı, sendeledi, küfretti, karanlık ambarda bir sonraki bölmeye ulaşmaya çalıştı.

Hassan'ın tabancasını alacaktı. Fasil'i onunla öldürürdü.

Larmoso iri bir adam olarak gayet çevikti ve ambarın planını biliyordu. Otuz saniye geçmeden sonraki bölmenin kapağına ulaşmış anahtarla açmak için uğraşıyordu. Kapağı açınca içeriden gelen pis koku üstüne püskürmüş gibi oldu. Herhangi bir ışığı yakmayı istemiyordu; zifiri karanlık bölmede emekleyerek ilerledi, bir yandan da eliyle Hassan'ı bulmaya çalışıyor ve kendi kendine alçak sesle söyleniyordu. Sandıkların bulunduğu yere ulaşınca aralarından devam etti. Eli bir ayakkabıya değdi. Larmoso elini bacaktan karnının üstüne doğru uzattı. Tabanca kemere takılı değildi. Cesedin iki tarafını da yokladı. Kolu buldu ve itti fakat suratında patlayana kadar silahı bulamadı.

FasiPin kulakları çınlıyordu ve ilerideki bölmeden gelen boğuk fısıltıyı duyması için aradan birkaç dakika geçmesi gerekti.

"Fasil. Fasil."

Gerilla küçük feneriyle bölmeyi aydınlatınca minik ayaklar ışık yüzünden sağa sola kaçıştı. Fasil feneri Larmoso'nun yüzünde oluşan kırmızı maskede gezdirdi. Adam ölmüş, sırt üstü yatıyordu. Sonra içeri adım attı.

Çömelip Ali Hassan'ın sıçan ısırıklarıyla mahvolmuş yüzüne dokundu. Dudaklar kıpırdadı.

"Fasil."

"Çok iyi iş başardın Hassan. Sana bir doktor bulacağım." Fasil durumun umutsuz olduğunun farkındaydı. Karnındaki enfeksiyon yüzünden şişmiş olan Hassan artık yardım edilemeyecek bir noktaya gelmişti. Fakat Fasil, Leticia kalkmadan yarım saat önce bir doktor kaçırabilir ve buraya getirebilirdi. Gemi New York'a ulaşmadan da doktoru öldürüp denize atabilirdi. Hassan bu kadarını hak ediyordu. İnsanlık bunu gerektirirdi.

"Hassan, beş dakikaya kadar ilkyardım kutusuyla döneceğim. Feneri de yanında bırakıyorum."

Zor duyulur bir fısıltı.

"Görevim yerine getirilmiş oldu mu?"

“Oldu. Dayan eski dost. Önce morfin getireceğim sonra da doktor.”

Fasil karanlık ambarda koşarken arkadan Hassan’ın tabancasının patladığını duydu. Durdu ve başını geminin soğuk demir duvarına dayadı.

“Bunu ödeyeceksiniz,” diye fısıldadı. Hayatında hiç görmediği insanlara söylüyordu bu sözleri.

Çıpa nöbetindeki ihtiyar gemici hâlâ baygındı, kafasının arkasında Fasil’in vurduğu yerdeki şişlik de inmemişti. Fasil adamı ilk gördüğü subay kamarasına sürükledi ve onu ranzaya yatırıp kendisi de düşünmek üzere oturdu.

Orijinalinde plan, sandıkların Brooklyn rıhtımında ithalatçı Benjamin Muzi tarafından teslim alınmasıydı. Larmoso’nun bu arada Muzi’yle temas kurup bu hıyanetteki payını anlatıp anlatmadığını bilmeye imkân yoktu. Muzi’nin zaten icabına bakılacaktı çünkü daha şimdiden çok fazla şey biliyordu. Gümrükte Larmoso’nun yokluğu merak uyandıracaktı. Sorular sorulacaktı. Gemideki diğer insanların sandıkların içeriğini bilmesi pek mümkün görünmüyordu. Larmoso’nun anahtarları o ölünce son ambar kapağında takılı kalmıştı ve şimdi de Fasil’in cebindeydi. Plastiğin New York Limanı’na girmemesi gerekiyordu, bu kadarı kesindi.

Birinci Zabit Mustafa Fawzi mantıklı bir insandı fakat cesur biri değildi. Gece yarısı gemiye döndüğünde Fasil onunla kısa bir konuşma yaptı. Bir elinde koca siyah tabancası bir elinde de iki bin doları vardı. Fawzi’nin Beyrut’ta yaşayan annesiyle kız kardeşinin hatırını sordu ve sağlıklı yaşamlarını sürdürmelerinin büyük ölçüde onun işbirliğine bağlı olduğunu söyledi. Mesele çabucak hallolmuştu.

Michael Lander’in evindeki telefon çaldığında Doğu Standart Zamanına göre saat akşamın yedisiydi. Garajda çalışmaktaydı, o nedenle oradaki paraleli açtı. Dahlia bir boya tenekesini karıştırıyordu.

Hattaki cızırtıların yoğunluğundan Lander arayanın çok uzaklarda olduğunu tahmin etti. Adamın hoş bir ses tonu ve Dahlia’nınkine benzeyen hafif bir İngiliz aksanı vardı. ‘Evin hanımını’ sormuştu.

Dahlia anında telefonu kapıp, İngilizce olarak akrabalar ve mülkler üzerine nispeten sıkıcı bir konuşma yapmaya başladı. Sonra konuşmaya yirmi saniyelik hızlı bir Arap argosu karıştı.

Dahlia eliyle ahizeyi kapatıp başını çevirdi.

“Michael, plastiği denizden almamız gerekiyor. Bir tekne bulabilir misin?”

Lander’ın beyni hızla çalışmaya başlamıştı.

“Evet. Buluşma noktasını kesinleştirelim. Gün batımından yarım saat önce Barnegat Feneri’nin kırk mil doğusunda. Son ışıkla göz teması kurar, karanlık basınca yanaşırız. Eğer rüzgâr beş kuvvetinin üzerindeyse, buluşma tam yirmi dört saat ertelenir. Söyle de paketlemeyi tek kişinin taşıyabileceği şekilde yapsınlar.”

Dahlia telefona dönüp hızlı hızlı konuştuktan sonra kapattı.

“Ayın on ikisi Salı günü,” dedi. Adama merakla bakıyordu. “Michael, bu işi oldukça hızlı çözdün.”

Lander “Hayır çözmedim,” dedi.

Dahlia, Lander’a asla yalan söylememesi gerektiğini çok erken öğrenmişti. Bu, bir bilgisayara yarı gerçek veriler yükleyip doğru yanıtları beklemek kadar aptalca bir şeydi. ÜsTellk adam, yalan söylemeye yeltendiğini bile anlayabilirdi. Şimdi, plastiğin getirilmesiyle ilgili düzenlemelerde başından beri ona açık davrandığına memnundu.

Gemide olup bitenleri anlatırken adam sakin bir şekilde dinledi.

“Sence Muzi mi karıştırdı Larmoso’yu bu işe?”

“Fasil bilmiyor. Larmoso’ya sorma fırsatı olmamış. Muzi’nin yaptığını varsaymak zorundayız. Diğer türlüsünü kaldıramayız, değil mi Michael? Eğer Muzi yüke bulaşmaya cüret etmişse, eğer ön ödememize el koyup plastiği başka yere satmaya niyetlenmişse o zaman bizi buradaki yetkililere satmış demektir. Kendini korumak için böyle yapması gerekirdi. Bize ihanet etmemiş olsa bile etmek zorunda kalabilir. Şimdiye kadar çok şey öğrendi ve seni gördü. Tarif edebilir.”

“Her halükârda öldürmek niyetinde misin?”

“Evet. Bizden biri değil ve tehlikeli bir işin içinde. Eğer yetkililer onu başka bir mesele yüzünden sıkıştırırsa neler anlatacağını kim kestirebilir?” Dahlia fazla iddialı davranmaya başladığını fark etti. Daha yumuşak bir sesle “Senin için sürekli tehdit oluşturması fikrine dayanamam Michael,” diye ekledi. “Zaten sen de güvenmemiştin ona değil mi Michael? Ne olur ne olmaz diye denizdeki teslimat işini de önceden ayarlamıştın değil mi? Müthiş bir şey.”

Lander “Evet müthiş,” dedi. “Bir şey var. Biz plastiği ele geçirmeden Muzi’ye hiçbir şey olmayacak. Eğer şu ya da bu nedenle korunma istemek için yetkililere gitmişse tuzak rıhtımda kurulur. Rıhtıma gelmekte olduğumuzu sandıkları sürece gemiye havadan polis gönderme ihtimalleri daha düşük olur. Eğer Muzi gemi gelmeden önce zarar görürse, rıhtıma gelmeyeceğimizi anlarlar. Gemiye gittiğimizde bizi bekliyor olurlar.” Birdenbire Lander sinirlendi ve ağzının kenarları beyazlaştı. “İşte senin deve çobanı liderlerinin bulabildiği adam bu, Muzi.”

Dahlia kıpırdamadı. Muzi’ye ilk gidenin Lander olduğunu da hatırlatmadı. Bu öfkenin bastırılacağını ve zihni soruna geri dönerken, kaçınılmaz olarak bunun da Lander’in öfke birikimine ekleneceğini biliyordu.

Lander bir an gözlerini kapadı. “Alışverişe gitmen lazım,” dedi. “Bana bir kalem ver.”

-5-

Artık Hafız Najeer ve Ebu Ali ölmüş olduğu için Lander’ın kimliğini sadece Dahlia ve Muhammet Fasil biliyordu ama Lander’ın Kara Eylül ve plastikle ilk bağlantısı olan Benjamin Muzi de onu birkaç kez görmüştü.

Baştan itibaren en büyük sorun patlayıcıların elde edilmesi olmuştu. Yaşadığı ilk aydınlanma anında, ne yapacağını bulduğunda yardıma ihtiyaç duyacağı gelmemişti Lander’ın aklına. Zaten eylemin en güzel taraflarından biri bunu tek başına yapacak olmasıydı. Fakat plan zihninde şekillendikçe ve aşağıdaki kalabalıklara tekrar tekrar baktıkça, kendi başına alabileceği veya çalabileceği birkaç kasa dinamitten daha fazlasını hak ettiklerine karar vermişti. Parçalanmış bir zeplin, sepetinden rastgele savrulacak şarapnellerden ve birkaç kilo çiviyle zincirden daha fazla dikkat çekerdi.

Bazen, öylece uyanık yatarken, odanın tavanını kalabalığın yukarı çevrilmiş yüzleri, açık ağızları doldurur, görüntüler rüzgârla dalgalanan çiçek tarlaları gibi dalgalanırdı. Yüzlerin birçoğu Margaret’ın yüzüne dönüşürdü. Sonra kendi yüzünden fışkıran büyük alev bombası onlara doğru Yengeç nebulası gibi kıvrıla kıvrıla yükselir, her şeyi kavurur, onu sakinleştirip uyumasını sağlardı.

Plastik bulması şarttı.

Lander plastik arayarak ülkeyi iki kere dolaştı. Çalma imkânı var mı diye üç ayrı askeri mühimmat deposuna gitti ve durumun ümitsiz olduğunu gördü. Bebek yağı, napalm, endüstriyel yapıştırıcılar, plastik patlayıcılar üreten çok büyük bir kuruluşun fabrikasına gidince anladı ki fabrika güvenliği de askeri mekânlardaki kadar sıkı ve hatta daha yaratıcıydı. Nitrogliserinin dengesizliği de dinamitten elde edilmesine imkân vermiyordu.

Lander bir yandan da gazetelerdeki terör, patlayıcı, bomba haberlerini takip ediyordu. Yatak odasındaki kupür yığını giderek büyüyordu. Bunun bir davranış kalıbı olduğunu, bir sürü hastalıklı adamın yatak odasında benzer yığınlar olduğunu ve günlerini beklediklerini bilse üzülürdü. Lander'ın kupürlerinin çoğu dış haberlerden, Roma, Helsinki, Şam, Lahey, Beyrut gibi kentlerdendi.

Fikir, temmuz ortasında Cincinnati'deki bir motelde aklına geldi. O gün bir fuar gezmişti ve motellin salonunda hafiften çakır keyif olmuş durumdaydı. Geç bir vakitti. Barın sonunda tavana asılı bir televizyon vardı.

Lander hemen hemen televizyonun tam altına oturmuş, gözünü içkisine dikmişti. Bardaki müşterilerin çoğu taburelerinde ona doğru dönmüş olarak oturuyordu, yukarı doğru kalkmış yüzlerinde televizyonun kansız ışıkları oynaşıyordu.

Lander birden dikkat kesildi. Televizyon seyreden müşterilerin yüzündeki bir ifadeden etkilenmişti. Endişe. Öfke. Tam olarak korku değil, çünkü kendileri yeterince güvendeydi, daha çok pencereden dışarıdaki kurtları izleyen birinin bakışları vardı. Lander içkisini alıp televizyonu görebileceği bir noktaya gitti. Çölün ortasında, sıcak yüzünden etrafı parlayan bir Boeing 747 vardı ekranda. Uçağın ön tarafı havaya uçtu, sonra gövdenin orta kısmı patladı; uçak bir alev ve duman yığınına dönüştü. Arap terörizmi ile ilgili bir programın tekrarıydı.

Görüntü Münih'e geçti. Olimpiyat köyündeki dehşet. Havaalanmdaki helikopter. İsrailli atletler vurulurken içeriden gelen boğuk silah sesleri. Amerikalı ve Belçikalı diplomatların katledildiği Hartum elçiliği. El Fetih lideri Yaser Arafat'ın sorumluluğu kabul etmeyişi.

Yaser Arafat yine Beyrut'taki bir basın konferansında, acı acı İngilizlerle Amerikalıların gerillalara baskın düzenleyen İsrail'e yardım etmesinden şikâyet ediyordu.

Arafat "Sıra bize geldiğinde intikamımız büyük olacak," diyor, televizyon ışıklarında gözlerinden çifte ay yansıyordu.

Napolyon'un öğrencisi ve El Fetih'in daimi müttefiki ve bankeri Albay Kaddafı'den bir destek mesajı: "Amerika Birleşik Devletleri yüzüne güçlü bir tokat yemeyi hak ediyor." Arkasından bir yorum daha "Allah belanı versin Amerika".

Lander'in yanında duran bowling ceketli adam "Pislik torbası," dedi. "Bir sürü pislik torbası."

Lander yüksek sesle gülünce içki içenlerden bazıları ona döndü.

“Sana komik mi geliyor Jack?”

“Yok. Sizi temin ederim hiç komik değil. Pislik torbaları.” Lander parasını barın üstüne bırakıp bardan çıktı, adamlar arkasından bağırıyorlardı.

Lander hiç Arap tanımıyordu. Filistin Araplarınm sebeplerine sempati duyan Arap - Amerikan gruplarıyla ilgili bazı şeyler okudu ama Brooklyn’de katıldığı bir toplantıda anladı ki bu Arap -Amerikan vatandaşları komiteleri ona göre fazla düzgündü. ‘Adalet’ ve ‘Bireysel haklar’ gibi konuları tartışıp kongre üyelerine mektup yazıyorlardı. Bunların arasında militan aramaya kalksa çok geçmeden üstünde mikrofon gizlenmiş sivil polisler peşine düşerdi.

Manhattan’daki durum da daha iyi değildi. Birleşmiş Milletler Plazasında ve Union Square’de bir Yahudi deniziyle çevrilmiş yirmi tane kadar Arap genci bulabilmişti.

Yok, ona Orta Doğu’da sağlam bağlantıları olan uzman ve açgözlü bir düzenbaz lazımdı ve bir tane buldu. Lander, Benjamin Muzi’nin adını, tanıdığı bir pilottan öğrendi. Pilot, tıraş takımının içinde Orta Doğu’dan bir takım enteresan mallar getiriyor ve ithalatçıya teslim ediyordu.

Muzi’nin ofisi Brooklyn’deki Sedgwick Sokağı’nda, pespaye bir binanın arka tarafındaydı ve yeterince iç karartıcıydı. Lander ofise epey iri kıyım ve hoş kokulu bir Yunanlı tarafından götürüldü; sandıklardan oluşan labirentten geçerken adamın kel kafasında tavandaki kasvetli ışıklar yansıyordu.

Pahalı olan tek şey ofisin kapısıydı. Çifte sürgüsü ve bir Fox kilidi olan çelik bir kapıydı. Bel hizasındaki posta deliğinin bile sürgüyle kapatılabilecek kapağı vardı.

Muzi son derece şişmandı ve faturalarla dolu bir koltuğu boşaltıp Lander’ı buyur ederken hırıltılı sesler çıkarmıştı.

“Bir şey ikram edebilir miyim? Soğuk bir şeyler?”

“Hayır.”

Muzi kendi Perrier suyunu bitirip buz kutusundan yenisini çıkardı. Suya iki tane aspirin attıktan sonra büyük bir yudum içti.

“Telefonda benimle çok gizli bir mesele hakkında görüşmek istediğinizi söylemiştiniz. Adınızı söylemediğinize göre size Hopkins dememde bir

sakınca var mı?”

“Fark etmez.”

“Harika. Bay Hopkins, insanlar gizlilikten söz edince genellikle yasa dışı işleri kast eder. Eğer durum buysa, sizinle yapacak hiçbir işim yok demektir, beni anlıyor musunuz?”

Lander cebinden bir tomar para çıkarıp Muzi’nin masasına bıraktı. Muzi paraya ne dokundu ne de baktı. Lander da paketi alıp kapıya yöneldi.

“Bir saniye Bay Hopkins.” Muzi ayağa kalkmış olan Yunanlıya bir işaret yaptı ve adam Lander’ı tepeden tırnağa aradı. Sonra Muzi’ye bakıp başını salladı.

“Oturun lütfen. Teşekkürler Salop. Dışarıda bekle.” İri kıyım adam çıkıp kapıyı arkasından kapattı.

Lander “Pis bir isim,” dedi.

Muzi mendiliyle yüzünü kurularken “Evet ama o bunu bilmiyor,” dedi. Sonra parmaklarını çenesinin altında kilitleyip bekledi.

Lander “Anladığım kadarıyla oldukça geniş bir etki alanınız var,” diye söze başladı.

“Kesinlikle öyle.”

“Belirli bir tavsiye-”

“Sizin inanıyor olabileceğinizin aksine, bir Arap’la iş yaparken Araplara has sonu gelmez dolambaçlı yollarda gezinmenin eğlenceli bir tarafı yoktur, özellikle de pek çok Amerikalıda bunu yapmak için gereken ustalık ve zekâ olmadığı için. Bu ofiste böcek yok. Sizde de yok. Ne istiyorsanız doğrudan söyleyin.”

“El Fetih’in istihbarat biriminin başındakilere bir mektup göndermek istiyorum.”

“Peki, bu kim olabilir?”

“Bilmiyorum. Siz bulabilirsiniz. Bana Beyrut’ta hemen hemen her şeyi yapabileceğiniz söylendi. Mektup çeşitli gizli yöntemlerle mühürlenmeli ve oraya açılmadan ulaştırılmalı.”

“Evet, bence de öyle olmalı.” Muzi’nin gözkapakları kaplumbağalardaki gibi sarkmıştı.

Lander “Bombalı mektup sandınız,” dedi. “Değil. On adım öteden zarfa ne koyduğuma bakabilirsiniz. Yapıştırma işini de siz yaparsınız, diğer

mühürleri ben hallederim.”

“Ben paraya ilgi duyan insanlarla iş yaparım. Siyasete bulaşanlar çoğu zaman faturalarını ödemezler veya aptallığınızdan dolayı sizi öldürürler. Bu işe gireceğimi sanmı-”

“2.000 dolar şimdi, 2.000 dolar da mesaj güvenle yerine ulaşınca.” Lander parayı yine masaya koydu. “Bir şey daha, Lahey’de bir banka hesabı açmanızı öneririm.”

“Ne için?”

“Emekli olmak zorunda kaldığınızda bir sürü Libya parası koymanız için.”

Uzun bir sessizlik oldu. Sonunda Lander sessizliği bozdu.

“Öncelikle doğru adama gitmesi gerektiğini anlamalısınız. Elden ele dolaşmamalı.”

“Ne istediğinizi bilmediğim için körlemesine çalışacağım. Belirli araştırmalar yapılabilir fakat araştırmak bile tehlikelidir. Biliyorsunuz El Fetih parçalandı, kendi içinde kavgalı.”

Lander “Kara Eylül’e ulaştırın,” dedi.

“4.000 dolara olmaz.”

“Ne kadar?”

“Araştırmalar zor olacak, hem de pahalı, üsTellk yine emin olamazsınız-”

“Ne kadar?”

“Sekiz bin dolar, hemen ödenecek, ben de elimden geleni yapacağım.”

“4.000 şimdi, 4.000 sonra.”

“8.000 dolar, şimdi Bay Hopkins. Sonrasında sizi tanımayacağım ve siz de buraya bir daha hiç gelmeyeceksiniz.”

“Anlaştık.”

“Bir haftaya kadar Beyrut’a gidiyorum. Beyrut’a hareketimin hemen öncesine kadar istemiyorum mektubunuzu. On yedisi gecesi getirebilirsiniz. Benim gözümün önünde mühürlenecek. İnanın bana, içinde ne yazdığını okumak istemiyorum.”

Mektupta Lander’ın gerçek adıyla adresi vardı ve Filistin davası için büyük bir hizmette bulunabileceği yazıyordu. Batı yarıkürenin herhangi bir yerinde Kara Eylül’ün bir temsilcisiyle buluşmayı talep ediyordu. Zarfa yapılabilecek masraflar için 1.500 dolar da para koymuştu.

Muzi mektubu ve 8.000 doları törensel bir tavırla kabul etti. Garipliklerinden biri de fiyatı ödenince sözünde durmasıydı.

Bir hafta sonra Lander, Beyrut'tan resimli bir posta kartı aldı. Üzerinde mesaj yoktu. Acaba Muzi zarfı açıp adını ve adresini mi aldı diye merak etti.

Üç hafta geçti. Dört kere Lakehurst dışına uçması gerekmişti. O hafta iki kere arabayla havaalanına giderken takip edildiği izlenimine kapıldıysa da emin olamadı. 15 Ağustos Perşembe gecesi Atlantic City üzerinde çeşitli reklamları içeren bilgisayar kontrollü ışık panellerinin yanıp söndüğü bir uçuş yaptı.

Lakehurst'e dönüp arabasına binince ön camın sileceğine sıkıştırılmış bir kart gördü. Sinirlenip araçtan indi, reklam için bırakıldığını düşünerek kartı aldı. Arabanın tavan ışığını yakıp karta baktı. Lakehurst yakınındaki Maxie Yüzme Kulübü'ne bir kerelik giriş biletiydi. Arkasına da "Yarın öğleden sonra 15:00'te, tamamsa bir kere flaşlarını yak!" yazılmıştı.

Karanlık havaalanı otoparkında etrafa bakındı. Kimseyi görmedi. Flaşörlerini bir kere yakıp söndürdü ve evine doğru yola koyuldu.

New Jersey'de gayet iyi donanımlı ve oldukça pahalı bir sürü özel yüzme kulübü vardı; bunların da çeşitli ayrıcalık politikaları bulunuyordu. Maxie'nin müşterileri ağırlıklı olarak Musevilerden oluşuyordu ama kulüp sahibi şahsen tanıyorsa birkaç siyahla Porto Rikoluyu da kabul etmekteydi. Lander havuza 2.45'te gitti ve yerde su birikintisi olan cüruf briketinden yapılmış bir kabinde mayosunu giydi. Güneş, keskin klor kokusu, şamatacı çocuklar aklına başka zamanları, Margaret ve kızlarıyla orduevi havuzunda yüzmelerini getirdi. Yüzdükten sonra havuz kenarında birer içki, Margaret'ın sudan buruşmuş parmaklarıyla kadehin sapını tutuşu, genç teğmenlerin izlediğini bilerek kahkahalar atıp saçını arkaya savurması...

Sıcak beton zeminde yürürken Lander şimdi kendini çok yalnız hissediyordu ve güneş yüzü görmemiş bedeninin, çirkin görünen elinin farkındaydı. Değerli eşyalarını tel bir sepete koyup görevliye teslim etti, aldığı plastik markayı mayosunun cebine koydu. Havuz doğal olmayan bir maviydi ve üzerinde dans eden ışıklar gözünü kamaştırıyordu.

Havuzda buluşmanın bir sürü yararı olduğunu keşfetti. Hiç kimse üstünde silah veya kayıt cihazı taşıyamazdı, kimse çaktırmadan parmak izi alamazdı.

Yarım saat kadar ileri geri tembel tembel yüzdü. Havuzda çeşitli biçimlerde can simidi takmış en az on beş çocuk vardı. Birkaç genç çift çizgili bir deniz topuyla oynuyordu ve kenarda kendini yağlamakla meşgul olan kaslı bir genç oturuyordu.

Lander dönüp havuzun derin kısmına doğru sırtüstü yüzmeye başladı, dalanların bulunduğu yerden uzak durmaya bakıyordu. Şnorkel takmış, gittiği yerden çok havuzun dibine baktığı anlaşılan kadınla çarpışıp, kol bacak birbirlerine dolandıklarında gökyüzündeki küçük bulutu seyrediyordu.

Kadın “Pardon,” dedi. Lander ise burnundan su püskürtüp bir şey demeden yüzmeye devam etti. Havuzda bir yarım saat daha kaldı, sonra da gitmeye karar verdi. Şnorkelli kadın tam önünde sudan çıktığında merdivene ulaşmak üzereydi.

“Bunu siz mi düşürdünüz? Havuzun dibinde buldum.” Kadının elinde Lander’ın plastik kartı duruyordu.

Lander eğilip bakınca mayosunun cep astarının dışarı çıkmış olduğunu gördü.

Kadın “Cüzdanınıza bakıp her şey yerli yerinde mi diye kontrol etseniz iyi olur,” dedikten sonra yine daldı.

Cüzdanına Beyrut’a gönderdiği para tıkıştırılmıştı. Sepetini görevliye geri verdikten sonra havuzdaki genç kadının yanına gitti. Kadın iki küçük oğlanla su savaşı yapıyordu. Onları bırakınca oğlanlar şiddetle itiraz ettiler. Onu suda görmek muhteşemdi ve mayosunun içinde üşüyüp büzüldüğünü hisseden Lander bu manzaraya sinirlenmişti.

Havuzun göğüs hizasına gelen bölümüne giden kadın, “Havuzda konuşalım Bay Lander,” dedi.

“Ne yapmam gerekiyor, mayomun içinde patlayıp her şeyi buracıkta dökmem mi?”

Genç kadın tavrını bozmadan ona bakıyordu, gözlerinde bin bir ışık yanıp sönmekteydi. Lander aniden sakat elini onun koluna koyup irkildiğini görmek için yüzüne baktı. Gördüğü yegâne tepki nazik bir tebessüm oldu. Görmediği tepki ise suyun altındaydı. Kadının sol eli yavaşça dönmüş, parmakları kanca gibi bükülmüş gerekirse saldırmaya hazırlanmıştı.

“Sana Michael diyebilir miyim? Ben de Dahlia Iyad. Burası konuşmak için iyi bir yer.”

“Cüzdanımdaki her şey tatminkâr mıydı senin açından?”

“Araştırdığıma memnun olman lazım. Bir aptalla iş yapmak istediğini sanmam.”

“Benim hakkımda ne biliyorsun?”

“Geçinmek için ne iş yaptığını biliyorum. Savaş esiri olduğunu da biliyorum. Yalnız yaşıyorsun, geceleri çok geç saatlere kadar okuyorsun ve ikinci sınıf marihuana içiyorsun. Telefonunun dinlenmediğini biliyorum, en azından senin üssündeki telefon terminalinden veya evinin önündeki direkten. Tam olarak ne istediğini ise bilmiyorum.”

Bunu er geç söylemesi gerekecekti. Bu kadına güvenmemesinin yanı sıra, konuyu açmak da zordu. Pekâlâ.

“Süper Kupa’da 1.200 kilo plastik patlayıcı patlatmak istiyorum.”

Kadın, kendisinin kısmen zevk aldığı bir cinsel sapıklığı Lander acıyla kabul etmiş gibi baktı. Sakin ve kibar bir şefkatle, heyecanını bastırarak. Aramıza hoş geldin.

“Sende plastik yok değil mi Michael?”

“Yok.” Soruyu sorarken başka yere bakıyordu. “Sen bulabilir misin?”

“Çok zor bir şey. Duruma göre değişir.”

Kadına bakmak için başını hızla çevirince saçındaki su damlaları sıçradı. “Bunu duymak istemiyorum. Duymak istediğim bu değil. Adam gibi konuş.”

“Bunu yapabileceğine ikna olursam, komutanımı da bunu yapabileceğine ve yapacağına ikna edebilirsem, evet plastik temin edebilirim. Ederim.”

“Bu oldu işte. Bu adil.”

“Her şeyi görmek istiyorum. Seninle birlikte evine gelmek istiyorum.”

“Niye olmasın?”

Doğruca Lander’ın evine gitmediler. Gece uçuşu yapması gerekiyordu ve Dahlia’yı da yanında götürdü. Gece uçuşlarına yolcu getirmek pek sık yapılan bir şey değildi çünkü sepetteki oturma yerlerinin çoğu sökülüp gövdedeki 8.000 ışığa kumanda eden bilgisayara yer açılmıştı. Fakat sıkışılınca yer oluyordu. Yardımcı pilot Farley, daha önce iki kere Florida’daki kız arkadaşını getirip herkesi sıkıştırmıştı ve şimdi yerini bu genç kadına verdiği için şikâyetçi olacak hali yoktu. Dahlia'yı görünce o da

bilgisayar operatörü de dudaklarını yalamış; o ve Lander bakmazken arka bölümde açık saçık pandomimler yaparak eğlenmişlerdi.

2.500 fit yukarısından geçerken Manhattan kocaman elmas bir gemi gibi ışıldıyordu. Mets takımının gece maçı yapmakta olduğu Shea Stadyumu'nun parlak ışıklarına doğru alçaldılar; devasa zeplinin yan taraflarında yanıp sönen reklam yazıları geçmeye başladı. İlk mesaj "Unutma, Vet kirala," idi. "Winston'un tadı Tanrı-" diye başlayan mesaj ise teknisyen, küfredip delikli bandı düzeltmeye çalışırken kesilmişti.

Sonradan, Dahlia ile Lander Lakehurst'ta yer ekibinin balonu emniyete alışını izlemişlerdi. Tulum giymiş adamlar bilgisayarı çıkarıp koltukları yerine takarken daha dikkatli davranmışlardı.

Lander, kabinin dibini çevreleyen sağlam parmaklığı işaret etti. Kızı alıp sepetin arka tarafına götürdü ve ışıklara güç sağlayan turbojet jeneratörün sökülmesini seyrettirdi. Jeneratör ince uzun, ağır bir objeydi ve biçimi koca ağızlı levrek balığını andırıyordu. Çok yararlı olacak güçlü, üç yerden tutan bir montaj sistemi vardı.

Farley elindeki not tabelasıyla yanlarına geldi.

"Selam, bütün gece burada kalmazsınız herhalde."

Dahlia adama boş boş gülümsedi.

"Öyle heyecan verici ki."

"Doğru." Farley kıkırdadı ve göz kırpıp uzaklaştı.

Hava sahasından eve doğru giderlerken Dahlia'nin yüzü kızarmış, gözleri parlıyordu.

Eve girer girmez Lander'dan herhangi bir tür performans beklemediğini net bir şekilde anlattı. Ve ona karşı herhangi bir hoşnutsuzluk göstermemek konusunda da çok özenli davrandı. Tavırları, bedeninin orada bulunduğunu, çünkü bunu yapmanın uygun olduğunu söylüyordu. Lander'a karşı öyle incelikli bir fiziksel saygı gösteriyordu ki İngilizcede bunu tarif edecek kelime yoktu. Ve çok ama çok nazikti.

İş meselesine gelince durum tamamen farklıydı. Lander çabucak anladı ki üstün teknik bilgisiyle onu yıldırması imkânsızdı. Planını ince ayrıntılarıyla anlatması lazımdı ve anlatırken teknik bir dil kullanıyordu. Dahlia ona itiraz ettiğinde konu genellikle insanları idare etme yöntemleri oluyordu ve Lander kadının insanlar hakkında zekice yargıları olduğunu ve korkutulmuş insanların baskı altındaki davranışları konusunda çok tecrübeli

olduğunu görüyordu. Dahlia anlaşmazlıklarda çok kararlı olduğunda bile, ne beden dilinde ne de yüzündeki ifadede konsantrasyon dışında bir duygu sergilemiyordu.

Teknik sorunlar, en azından teorik olarak çözümlendikçe Dahlia proje için en büyük tehlikenin Lander'ın dengesizliği olduğunu görebiliyordu. İçinde, öldürmeye eğilimli bir çocuk barındıran muhteşem bir makineydi. Dahlia’nın rolü giderek daha teşvik edici oluyordu.

S;'

Bu alanda her zaman hesap yapamıyor ve hissetmeye zorlanıyordu.

Günler gelip geçerken Lander ona kendisiyle ilgili şeyleri anlatmaya başladı -ona acı vermeyen güvenli şeyleri. Bazen geceleri, biraz sarhoş olup sonunda Dahlia gecenin bir yarısında kalkıp onu televizyon karşısında küfrederken bırakarak kendi odasına gidene kadar Donanma’nın haksızlıkları üstüne söylenip duruyordu. Ve sonra bir gece, kadın yatağının kenarında otururken ona hediye gibi bir hikâye anlattı. Zeplini hayatında ilk kez görüşünden söz etti.

Dizlerinde iltihaplı bir cilt hastalığı olan sekiz yaşında bir çocuktu ve başını kaldırıp hava gemisini gördüğünde kasabanın okul bahçesinde, çıplak kilin üzerindeydi. Gümüş rengi zeplin, rüzgâra karşı okul bahçesinin üzerinde süzülüyordu ve arka tarafından bıraktığı minik nesneler ağır ağır aşağı inmekteydi (minik paraşütlere bağlanmış Baby Ruth şeker çubukları). Geminin peşinden koşan Michael, okul bahçesi boyunca onun gölgesinin içinde kalabilmişti. Diğer çocuklar da onunla koşuyor, şekerleri kapmaya çalışıyordu. Sonra okul bahçesinin kenarındaki sürülü tarlaya ulaştılar ve gölge evlerin üzerinde dalgalanarak uzaklaştı. Şort giymiş olan Michael tarlada düşüp, dizlerindeki kabukların kopmasına neden oldu. Tekrar ayağa kalktı ve zeplinin gözden kayboluşunu izledi. Dizlerinden kanlar süzülürken avucunda bir paraşüt ve şeker vardı.

O, hikâyesinde yitip giderken Dahlia yatakta yanına uzanmış dinliyordu. Lander okul bahçesinden ayrılıp tekrar ona döndü, yüzünde hâlâ eski günlerin pırıltısı ve coşkusu vardı.

Bundan sonra utanması kayboldu. Dahlia onun müthiş arzusunu duydu ve bunu kendi arzusu gibi kabul etti. Erkeği bedenine aldı. Onu utandıracak beklentilerle değil, bereketli bir zarafetle. Lander’da bir çirkinlik görmüyordu. Artık Lander da ona her şeyi anlatabileceğini hissediyordu, o nedenle içini dökmeye başladı, daha önce hiç anlatamadığı, Margaret’a bile

söyleyemediği şeylerden söz etti. Hatta özellikle Margaret’a anlatmadıklarından bahsetti.

Dahlia şefkatli ve dikkatli bir ilgiyle dinledi. En ufak bir hoşnutsuzluk veya endişe belirtisi göstermedi; belli konulardan söz ederken ona karşı temkinli davranmak gerektiğini öğrenmişti çünkü daha önce başkalarının açtığı yaralar yüzünden aniden ona öfkelenebilirdi. Dahlia’nın Lander’ı tanımaya ihtiyacı vardı, o nedenle gayet iyi tanıdı, hatta herkesten, son hareketini sorgulayan mavi kurdele komisyonundan bile iyi tanıdı. Soruşturmacılar ellerindeki yığınlarca belgeye ve fotoğrafa güvenmek zorundaydı, tanıkları kaskatı oturuyorlardı. Dahlia bunu canavarın ağzından almıştı.

Lander’ı kullanmak için tanıdığı doğruydu fakat kim insanı bedavaya dinlerdi ki? Kadının amacı öldürmek olmasa Lander için büyük işler yapabilirdi.

Lander’ın uç noktaya varan açıklığı ve Dahlia’nın kendi çıkarımları kadına onun geçmişi hakkında pek çok pencere sağlamıştı. O pencerelerden silahının çeliğe dönüşmesini izliyordu...

Güney Carolina ’daki Willet ile Lorance arasında yer alan Willet-Lorance ortak taşra okulu, 2 Şubat 1941:

“Michael, Michael Lander, buraya gelip ödevini oku. Bütün dikkatini toplamanı istiyorum. Buddy Ives. Ve sen de Junior Atkins. Roma yanarken siz ikiniz aylaklık ediyordunuz. Altı haftalık sınavlardan sonra bu sınıf koyunlar ve keçiler diye ikiye ayrılacak.”

Michael’in iki kere daha çağırılması lazımdı. Kürsüye giderken şaşılacak kadar küçüktü. Willet-Lorance’de farklı çocuklar için hızlandırılmış program uygulanmıyordu. Onun yerine Michael sınıf atlamak zorunda kalmıştı. Sekiz yaşındaydı ve dördüncü sınıfa gidiyordu.

Her ikisi de 12 yaşında olan Junior Atkins ve Buddy Ives bir önceki teneffüsü ikinci sınıflardan bir çocuğun başını klozete sokarak değerlendirmişlerdi. Şimdi ise bütün dikkatlerini toplamışlardı. Ama dikkatleri Michael’e yönelikti, ödevine değil.

Michael bedel ödemesi gerektiğini biliyordu. Sarkmış kısa pantolonuyla -ki sınıfta başka kısa pantolon giyen yoktu- sınıfın önünde dururken ve zar zor duyu lan bir sesle ödevini okurken bedel ödemek zorunda kalacağının

farkındaydı. Bunun bahçede gerçekleşmesini umuyordu. Klozete batırılmaktansa dövülmeyi tercih ederdi.

Michael'in babası rahip, annesi ise okul aile birliğinde bir güçtü. Michael şirin, sevimli bir çocuk değildi. Kendisinde feci bir kusur olduğunu sanıyordu. Ta, içine hiç anlamadığı duyguların doluştuğunu fark ettiği günden beri. Henüz öfkeyle, kendi kendinden nefret etmek arasındaki farkı ayırt edemiyordu. Kendi gözünde sürekli olarak kısa pantolonlu müşkülpesent bir ufaklıktı ve bundan nefret ediyordu. Bazen sekiz yaşındaki öbür oğlanların çalıların arasında kovboyculuk oynayışını seyrederdi. Birkaç kere parmağını tabanca gibi tutup "Bang, hangi" diye bağırarak oyuna katılmayı denemişti. Bunu yapmak aptalca geliyordu. Diğer çocuklar da onun gerçekten kovboy olmadığını, oyuna inanmadığını anlayabiliyordu.

Kendi sınıf arkadaşlarının, 11,12 yaşındaki çocukların peşine takılıyordu. Onlar futbol oynamak için saha buluyorlardı. Michael de grubun ortasında durup bekliyordu. En son seçilmek bile hiç seçilmemekten iyiydi. İki taraf arasında yalnızdı. Seçilmiyordu. O da son kez hangi takımın yenildiğine dikkat edip, öbür takıma gittiğinde kendini onlara yaklaşırken görüyordu. Bereli dizleri, kısa pantolonu gözünün önüne geliyor, çocukların kendisi hakkında konuştuklarını tahmin edebiliyordu. Sonra ona sırtlarını dönüyorlardı. Oynamak için yalvarmıyordu. Yüzü alev alev yanar vaziyette dönüp gidiyordu. Kırmızı kil zeminli bahçede gözden kaybolabileceği hiçbir yer yoktu.

Bir Güneyli olarak Michael, yazılı olmayan yaşam kurallarına derinden bağlıydı. Bir erkek gerektiğinde dövüşürdü. Erkek dediğin sert, sopa gibi dümdüz, onurlu ve güçlü olurdu. Futbol oynayabilir, avlanmaktan hoşlanırdı ve kendi arkadaşlarının arasındayken iğrenç kelimeler kullansa da hanımların yanında böyle şeylere izin vermezdi.

İnsan çocukken gerekli donanıma sahip değilse bu şifreler ölümcül oluyordu.

Michael, elinden geldiği kadarıyla 12 yaşındakilerle dövüşmemesi gerektiğini öğrenmişti. Ona korkak olduğu söylenmişti. Kendisi de buna inanıyordu. Kolay anlaşılan bir çocuktu ve henüz bunu gizlemeyi öğrenmemişti. Ona kız gibi olduğu da söylenmişti. Bunun da doğru olması gerektiğine inanıyordu.

Şimdi sınıfın karşısında ödevini okumayı bitirmişti. Junior Atkins'in soluğunun suratına nasıl kokacağını biliyordu. Öğretmen Michael'e 'İyi bir sınıf üyesi' olduğunu söyledi. Kadın çocuğun niye yüzünü çevirdiğini anlamamıştı.

10 Eylül 1947,

Willet -Lorance okulunun arkasındaki futbol sahası

Michael Lander futbol için dışarı çıkıyordu. Onuncu sınıftaydı ve ailesinin bundan haberi yoktu. Bunu yapmak zorunda olduğunu hissediyordu. O da sınıf arkadaşlarının sporla ilgili güzel duygularını paylaşmak istiyordu. Kendisi hakkında meraklıydı. Forma onu şahane bir şekilde anonim hale sokuyordu. Formanın içindeyken kendini göremez oluyordu. Onuncu sınıf, bir erkek çocuğun futbola başlaması için geçti ve öğreneceği çok şey vardı. Diğer çocukların hoşgörüsü onu şaşırtıyordu. Birkaç günlük ön kol ve krampon çalışmasından sonra çocuklar onun oyun hakkında cahil olsa da güçlü olduğunu ve kendilerinden öğrenmek istediğini keşfetmişlerdi. Michael Lander için güzel bir dönemdi. Bir hafta sürdü. Ailesi futbol için dışarı çıktığını öğrendi. Koçtan nefret ediyorlardı, tanrısız bir adamdı ve söylentilere göre evinde içki bulunduruyordu. Peder Lander artık okulun yönetim kurulundaydı. Landerlar Kaiser arabalarına atlayıp futbol sahasına gelmişlerdi. Michael adının söylendiğini duyana kadar onları fark etmedi. Annesi saha kenarından baston yutmuş gibi yürüyerek geliyordu. Peder Lander ise arabada bekliyordu.

"Şu maymun kıyafetini çıkar."

Michael duymazdan geldi. Defansta oynuyor, bütün dikkatini oyuna veriyordu. Önündeki oyuncunun baldırında kırmızı bir çizik vardı.

Annesi şimdi yan taraftan sahaya girmişti. Yaklaşıyordu. Ayaklı bir öfke küpü gibiydi. "Sana şu maymun kıyafetini çıkarıp arabaya bin dedim."

Michael o an için kendini koruyabilirdi. Annesinin suratına bağırabilirdi. Koç da yardım edebilirdi, tabii daha hızlı olabilseydi, görevi için daha az korksaydı.

Michael diğerlerinin daha fazlasını görmesine izin veremezdi. Bu olaydan sonra onlarla olamazdı. Şu anda kaldıramayacağı yüz ifadeleriyle birbirlerine bakıyorlardı. Koşarak soyunma odası olarak kullandıkları prefabrik binaya gitti. Arkasından gülüyorlardı.

Antrenmanı sürdürebilmek için koçun oğlanlarla iki kere konuşması gerekti.

“Zaten ana kuzularına ihtiyacımız yok,” diyordu.

Michael soyunma odasında mahsus oyalandı, malzemelerini düzgün bir yığın halinde bir sıraya yerleştirip dolap anahtarını da en üste bıraktı. İçinde sadece boğucu bir ağırlık hissediyordu, dışında öfke yok gibiydi.

Kaiser’le eve dönerken sağanak halinde gelen azarları dinledi. Yeri gelince ailesini nasıl utandırdığını anladığını, başkalarını da düşünmesi gerektiğini söyledi. Ellerini piyano için korumak zorunda olduğu hatırlatıldığında uysal uysal başını salladı.

18 Temmuz 1948

Michael Lander, Willet’teki Baptist Kilisesi’nin yanındaki sevimsiz papaz evinin arka verandasında oturuyordu. Çim biçme aletini tamir ediyordu. Bu tür aletleri tamir ederek küçük bir harçlık kazanıyordu. Tel kapıdan içeri bakınca babasının ellerini ensesinde kavuşturmuş olarak uzandığını ve radyo dinlediğini görebiliyordu. Babasını düşününce aklına beyaz, beceriksiz elleriyle yüzük parmağına gömülmüş olan Cumberland-Macon İlahiyat Okulu’nun yüzüğü geliyordu. Güneyde, pek çok başka yerde de olduğu gibi, kilise kadınlar içindi. Erkekler sadece aile huzuru için tolerans gösterirdi. Toplumdaki erkekler Rahip Lander’a saygı duymazdı çünkü ne tarla sürebilir ne de pratik herhangi bir iş yapabilirdi. Törenleri sıkıcı ve saçma sapandı, tören sürerken koro da para toplama ilahisi söylerdi. Peder Lander vaktinin çoğunu liseden tanıdığı bir kıza mektup yazarak geçirirdi. Mektupları postaya vermezdi ama ofisindeki teneke kutuda kilitli tutardı. Kutunun kilidi çocuk oyuncağı kadar basitti. Michael o mektupları yıllardır okuyordu. Gülmek için.

Ergenlik Michael Lander için harika bir iş çıkarmıştı. On beşinde uzun boylu ve inceydi. Hatırı sayılır bir çaba harcayarak sıradan ödevler yapmayı öğrenmişti.

Bütün tahminlerin aksine rahat, arkadaş canlısı bir kişilik geliştirmişti. Kel kalan papağan fıkrasını biliyor ve gayet güzel anlatıyordu.

Kendisinden iki yaş büyük çilli bir kız, Michael’in erkek olduğunu keşfetmesine yardımcı olmuştu. Yıllarca elinde her iki yönde de kanıt olmadan eşcinsel olduğunu duyduktan sonra müthiş bir şekilde rahatlamıştı.

Fakat çiçek açan Michael Lander’ın bir parçası kenarda duruyordu, soğuktu ve tetikteydi. Bu parçası sınıfın cehaletini fark eden, sürekli olarak

ilkokul döneminden sahneler gösterip yeni yüzün irkilmesine yol açan, stresli anlarda karşısına sevilmeyen o küçük ukalanın resmini çıkaran ve yeni imajı tehdit altındayken altında ürkütücü bir uçurum açabilen parçaydı.

O küçük ukala bilgin, nefret lejyonunun başında duruyor ve yanıtı her seferinde biliyordu. Amentüsü de Tanrı Hepinizin Cezasını Versin'di. On beşinde Lander'ın fonksiyonları gayet yerindeydi. Eğitimli bir gözlemci, duygularına dair ipuçları veren birkaç şeyi fark edebilirdi ama onların içindekiler kuşkulu değildi. Kişisel rekabete dayanamıyordu. Çoğumuzun hayatta kalmasını sağlayan kontrollü öfkenin bileşenlerini hiçbir zaman bilememişti. Masa oyunlarına bile dayanamaz, asla kumar oynamazdı. Lander sınırlı öfkeyi algılıyordu algılamasına ama onun bir parçası olamıyordu. Duygusal olarak onun için, hoş, rekabetsiz bir atmosferle, cesetlerin kirletilip yakıldığı, ölümüne topyekûn savaş arasında bir yer yoktu. Yani buharı azar azar atacak çıkışı bulunmuyordu. Ve içindeki zehri, çoğu insanın yapamayacağı kadar uzun bir süredir yutuyordu.

Kendine kiliseden nefret ettiğini söylese de gün içinde sık sık dua ederdi. Belirli pozisyonların duaların hızını artıracağına inanmıştı. Alnından sonra dizine dokunmak bunların en etkin olanlarmdandı. Bunu herkesin içinde yapması gerektiği zaman kimsenin ne yaptığını anlamayacağı bir hile bulması gerekiyordu. İskemlesinin altına bir şey düşürüp almak üzere eğilmek işe yarayan bir araçtı. Eşiklerde veya kapı kilidine dokunurken edilen dualar da daha etkiliydi. Birdenbire hafızasından çıkıp gözünün önünde beliren ve onu yakıp kavuran insanlar için de sık sık dua ederdi. İstemese ve durdurmak için onca çaba harcasa da, uyanık olduğu saatlerde içinden konuşurdu. Şu anda da yapıyordu:

"Öğretmen lojmanlarının bahçesinde çalışan evde kalmış Bayan Phelps diye biri var Ne zaman emekli olacağını merak ediyorum. Çok uzun zamandır okulda. "

"Kanserden çürüyüp gitsin ister misin?"

"Hayır! Yüce İsa, affet beni. Kanserden çürüyüp gitmesini istemem. Keşke önce ben kanserden çüriisem. (Tahtaya vuruyor.) Yüce Tanrım, lütfen önce ben çürüyeyim kanserden, ne olur Tanrım. "

"Tüfeğini alıp kadının çürümüş bağırsaklarını dışarı dökmek ister misin? "

"Hayır! Hayır! İsa Babamız, hayır istemem. Onun iyiliğini, mutluluğunu isterim. Böyle olmak elinde değil ki. Aslında iyi bir hanım. Bir kötülüğü

yok. Küfür ettiğim için bağışla beni. ”

“Kadının suratını çim biçme makinesiyle doğramak ister misin? ”

“İstemem, istemem, Tanrım bunları düşünmeyi kesmeme yardım et. ”

“Kahrolsun Kutsal Ruh. ”

“Hayır! Bunu düşünmemem lazım, düşünmeyeceğim, bu ölümcül günahtır. Bağışlanamam. Kahrolası Kutsal Ruh ’u düşünmeyeceğim. Ah, yine düşündüm ”

Michael tel kapının mandalına vurmak için arkaya uzanıyor. Alnına ve dizine dokunuyor. Sonra da bütün dikkatini çim biçme aletine veriyor. Bir an önce bitirmek telaşında. Kazandığı parayı uçuş dersi için biriktiriyor.

İlk baştan beri Lander makineleri seviyordu ve makinelerle çalışıyor olmak onun için bir armağandı. Onu kuşatan, bedeni haline gelen makineleri keşfedene kadar bu tutku ortaya çıkmamıştı. Makinelerin içindeyken, kendi hareketlerini makineninkiler olarak görürken o küçük ukala bilgin asla ortaya çıkmıyordu.

İlk uçağı çimenli bir hava sahasındaki Piper Cub’du. Kumandalarda Lander’dan bir şey görmemişti, ama küçük uçak manevralar, dalışlar yapmaya başlayınca onun biçimi kendi biçimi, onun gücü ve zarafeti kendi özellikleri olmuştu; üzerindeki rüzgârı algılıyordu ve özgürdü.

Lander on altı yaşına gelince Donanma’ya yazıldı ve bir daha asla eve dönmedi. İlk başvurusunda uçuş okuluna kabul edilmedi ve Kore Savaşı’nda Coral Sea gemisinde ordonat olarak görev yaptı. Albümündeki bir resimde bir Corsair’in kanadının önünde, yer ekibiyle birlikte görünüyordu, arkada da bombaların durduğu raflar vardı. Ekipteki diğer kişiler gülümsemiş ve kollarını birbirlerinin omuzlarına atmışlardı. Lander gülümsemiyordu. Elinde bir fünye vardı.

1 Haziran 1953’te Lander şafak söktükten az sonra Lakehurst’taki gönüllü asker barakasına ulaştı. Yeni görevini gecenin bir yarısında tebliğ etmişlerdi ve uyanınak için soğuk bir duşa ihtiyacı vardı. Sonra özenle giyindi. Donanma Lander’a iyi gelmişti. Üniformayı, onun içindeki görünümünü ve kendisine kazandırdığı anonimliği sevmişti. İşinin ehliydi ve kabul görmüştü. Bugün yeni görevine başlayacaktı. Anti denizaltı savaşına hazır olmak için basınçla aktif hale geçen derin deniz patlayıcıları ile ilgilenecekti. Ordonat konusunda iyiydi. Derinlere gömülü

özgüvensizlikleri olan pek çok erkek gibi o da silah terminolojisini seviyordu.

Birliğe karanlıkta ulaştığı için göremediği her şeye ilgiyle bakarak soğuk sabah havasında ordonat birliğine yürüdü. Hava gemilerinin tutulduğu devasa hangarlar vardı. En yakındakinin kapıları gürültüyle açılmaktaydı. Lander saate baktıktan sonra kenarda durup seyretti. Hava gemisi, bir milyon kübik feet kapasiteli ZPG-l'lerdendi. Lander onu daha önce hiç bu kadar yakından görmemişti. Gümüşi hava gemisinin uzunluğu yaklaşık yüz metreydi ve yükselen güneş, gövdesini alev alev yakıyordu. Lander asfalt pisti hızla geçti. Yer ekibi hava gemisinin altında ısınıyordu. Geminin iskele makinelerinden biri kükredi ve arka tarafında mavi bir duman bulutu havada asılı kaldı.

Lander hava gemilerinin derin deniz silah sistemleri donatımıyla uğraşmak istemiyordu. Bu gemiler üstünde çalışmak veya onları hangardan içeri dışarı itip durmak da istemiyordu. Onun gözü kumanda sistemindeydi.

Subay adayı okulunda bir sonraki eleme sınavı için kolayca hazırlandı. İki yüz seksen gönüllü 1953 yılının sıcak bir Temmuz gününde sınava girdi. Lander birinci oldu. Sınavdaki başarısı sayesinde dilediği bölümü seçme hakkı kazanmıştı. O da hava gemilerini seçti.

Hareket eden makinelere kumanda etmenin kinestetik uzantıları hiçbir zaman tatminkâr bir şekilde açıklanmamıştır. Kimi insanlar 'Doğuştan yetenekli' diye tarif edilir ama bu terim yetersizdir. Büyük motosiklet yarışçısı Mike Hailwood doğuştan yeteneklidir. Küçük çift kanatlı uçağıyla dıştan Küba Sekizi çizişini gören herkesin de kabul edeceği gibi Betty Skelton da öyledir. Lander da doğuştan yetenekliydi. Hava gemisinde, kendi kendisinden özgürleşmişken, kendinden emin ve kararlı oluyordu, baskıdan muaftı. Ve uçuştayken beyninin bir kısmı özgür kalıp sonraki aşamalara geçiyor, olasılıkları tartıyor, bir sonraki, ondan da sonraki sorunları öngörmeye odaklanıyordu.

1955 yılında Lander dünyanın en ehil hava gemisi pilotlarından biriydi. O yılın aralık ayında, Massachusetts'teki Weymouth Donanma Hava İstasyonu'nda, kötü hava koşullarında buzlanmanın etkilerini ölçmek için yapılan bir dizi tehlikeli uçuşta ikinci pilottu. Bu uçuşları gerçekleştiren ekip o yılın Harmon Ödülü'nü kazanmıştı.

Ve sonra Margaret ortaya çıktı. Onunla ocak ayında Lakehurst'taki orduevinde tanıştılar; Lander Güney Weymouth uçuşlarının ardından kahramanlığın tadını çıkarmaktaydı. Onun için hayatının en iyi yılı başlıyordu.

Margaret yirmi yaşındaydı, Batı Virginia'nın kazandırdığı tazeliğe ve güzelliğe sahipti. En iyi üniformasının içindeki kahraman Lander kızı çarpmıştı. İşin garibi Lander ilk erkeğiydi ve ona bir şeyler öğretmek Lander'a büyük tatmin sağlıyordu. Sonradan, ilk olmadığına inanmaya başladığında, bu anıları her şeyi daha da zorlaştıracaktı.

Tabelası, hava gemisi Akron'un enkazından yapılmış olan Lakehurst şapelinde evlendiler.

Lander artık kendini Margaret ve mesleği ile tanımlıyordu. Dünyadaki en büyük, en uzun, en gösterişli hava gemisini uçuruyordu ve Margaret'in de dünyanın en güzel kadını olduğunu düşünüyordu.

Margaret kendi annesinden nasıl da farklıydı! Bazen rüyasında annesini gördükten sonra uzun süre Margaret'ı seyreder, ondaki fiziksel farklılıkları saptadıkça karısına hayran kalırdı.

İki çocukları vardı, yazın tekneleriyle Jersey kıyısına gitmişlerdi. Güzel zamanları oldu. Margaret çok zeki bir insan değildi ama giderek Lander'in aslında tam da düşündüğü gibi biri olmadığını kavramıştı. Kadının istikrarlı bir desteğe ihtiyacı vardı ama Michael ona karşı davranışlarında aşırı uçlar arasında gidip geliyordu. Bazen bunaltacak kadar üstüne düşüyordu. İşte veya evde engellendiği zamanlarda ise soğuk ve içine kapanık biri oluyordu. Nadiren de kadını dehşete düşüren zalimlik patlamaları yaşıyordu.

Sorunlarını tartışamıyorlardı. Lander ya sinir bozucu ukalaca bir tavır takınıyor ya da konuşmayı hepten reddediyordu. Arada bir kavga edip içlerini boşaltma yöntemini inkâr ediyorlardı.

Altmışların başlarında Lander çoğu zaman evden uzakta, ZPG-3W'yi uçurmakla meşguldü. Yüz yirmi metre uzunluğuyla o güne kadar yapılmış en büyük omurgasız hava gemisiydi. On iki metrelik radar anteni ülkenin erken uyarı sistemiyle bağlantılıydı. Lander mutluydu ve evdeki davranışları da buna paralel olarak iyiydi. Fakat yerleşik radar istasyonlarında Uzaktan Erken Uyarı Hattı uygulamaları hava gemilerinin savunmadaki rolünü giderek azaltıyordu ve 1964'te Lander için Donanma

hava gemisi pilotluğunun sonu gelmişti. Grubu lağvedildi, hava gemileri sökülüp parçalandı ve kendini yerde buldu. İdari işlere transfer edildi.

Margaret'a karşı davranışları kötüleşti. Birlikte geçirdikleri zamanlara öfkeli sessizlikler hâkim oldu. Akşamları karısını gündüz yaptıkları konusunda sorguya çekiyordu. Kadın yeterince masumdu. Lander ise buna inanmıyordu. Karısına karşı fiziksel olarak ilgisi kalmadı. 1964 yılının sonunda kadının gündüz aktiviteleri masumiyetini yitirmişti. Ama seksten ziyade sıcaklık ve dostluk arayışındaydı.

Lander, Vietnam işgali sırasında helikopterlere gönüllü oldu ve hemen kabul gördü. Artık dikkati eğitimine yönelmişti. Yine uçuyordu. Margaret'a pahalı hediyeler alıyordu. Kadın bu hediyelerden huzursuz oluyordu ama böyle davranması önceki halinden iyiydi.

Vietnam'a gönderilmesinden önce güzel bir tatil için Bermuda'ya gittiler. Lander'ın sohbetleri insanı bezdirecek ölçüde döner kanat teknikleri üstüne olsa da en azından nazik, bazen de sevecendi. Margaret da karşılık verdi. Lander onu daha önce hiç bu kadar çok sevmemiş olduğunu düşündü.

10 Şubat 1967'de, Lander, Güney Çin Denizi'ndeki .Ticonderoga uçak gemisinden 114üncü havadeniz kurtarma uçuşunu yapıyordu. Ay battıktan yarım saat sonra Dong Hoi açıklarında karanlık okyanusun üzerinde beklemedeydi. Bir baskından gemiye geri dönecek olan bazı F-4'lerle Skyraiders'ları bekliyordu. Phantom'lardan biri vurulmuştu. Pilot, sancak motorunun bozulduğunu ve yanınaya başladığını rapor etmişti. İkinci pilotla kendisini uçaktan fırlatmadan önce denize ulaşmaya çalışacaktı.

Helikopterinin sarsıntılı kokpitinde Lander sürekli olarak pilotla konuşuyordu, karanlık bir kütle halindeki Vietnam sol tarafında kalıyordu.

"Ding Sıfır Bir, tamamen suyun üstüne gelince bana biraz ışık yap, ışığın varsa tabii." Lander, Phantom personelini can simitlerindeki uyarılar sayesinde de bulabilirdi ama mümkün olduğunca zaman tasarrufu yapmak istiyordu.

Helikopterin kapısında görev yapan silah subayına "Bay Dillon," dedi. "Sizin yüzünüz karaya dönük olarak alçalacağız. Harekât yakınlarda dost gemi bulunmadığını doğruladı. Ortalıktaki hiçbir gemi bizimkilerden değil."

Phantom pilotunun sesi kulaklığını doldurdu.

“Mixmaster, bir alev daha görüyorum, duman çıkarıyor. Tuşa basıyorum.” Bağırarak koordinatları söyledi ve Lander doğrulamak üzere tekrar edemeden ses kesildi.

Lander neler olup bittiğini biliyordu -iki kişilik mürettebat yüz koruyucularını indirmiş, üstlerindeki kubbe açılmış, havacılar koltuklarıyla birlikte soğuk havaya fırlamıştı. Koltukları düşecek, şok yaşanacak, sonra da adamlar karanlığın içinden ormana doğru inecekti.

Kocaman helikopteri karaya yöneltti, pervaneler nemli deniz havasını dövüyordu. Şimdi bir seçeneği vardı. Hava desteğini bekleyebilir, adamlarla telsiz irtibatı kurmaya çalışarak etrafta dolanır, korunma sağlayabilirdi. Ya da işe dalardı.

Yardımcı pilot parmağıyla göstererek “İşte orada efendim,” dedi.

Lander, denizden bir kilometre kadar içeride havada infilak eden Phantom’dan saçılan alevleri gördü. Uçakların dönüş sinyali geldiğinde helikopteri kumsalın üstündeydi. Hava desteği istedi ama gelmesini beklemedi. Hiç ışığı yanınayan helikopter ağaç tepelerinin oluşturduğu çift katlı orman tavanının üzerindeydi.

Işık sinyali dar orman yolundan göz kırpıyordu. Yerdeki iki kişi ona konabileceği bir yer gösteriyordu. Yolu çevreleyen ağaçların arasında pervanelerin sığacağı kadar boşluk vardı. Yere konmak adamları birer birer halatla çekmekten daha hızlı olurdu. Yolun iki yanındaki otları yere yapıştırarak indi ve gece aniden turuncu parlamalarla aydınlandı sonra da kokpit parçalandı. Yüzüne yardımcı pilotun kanları püskürdü, yere düştü. Burnuna yanık kauçuk kokusu geliyordu.

Bambu kafes Lander’ın içinde uzanabileceği kadar uzun değildi. Bir kurşun elini parçalamıştı; acı feciydi ve bir türlü dinmiyordu. Zaman zaman sayıklıyordu. Onu esir edenler eski bir Fransız ilkyardım setinden kalma sülfat tozu serpmek dışında bir tedavi uygulamamıştı. Elini düzleştirip bir sandıktan aldıkları teneke parçasına bağlamışlardı. Kafeste üç günden sonra Lander kuzeye, Hanoi’ye doğru yürütülmüştü, arada bir ufak tefek ama sırım gibi adamlar tarafından dürtükleniyordu. Üzerlerinden çamurlu siyah pijamalar vardı ve son derece temiz AK-47 otomatik tüfekler taşıyorlardı.

Hanoi’deki mahpusluğunun ilk ayında Lander elinin acısı yüzünden yarı delirmiş vaziyetteydi. Hava Kuvvetlerinden bir seyrüseferciyle aynı hücreyi

paylaşıyordu; adı Jergens olan düşünceli adam eski zooloji uzmanıydı. Jergens ezilmiş ele ıslak kompresler yaparak Lander'ı elinden geldiğince rahatlatmaya çalışıyordu ama çok uzun süredir esir tutuluyordu ve kendisi de çok güçsüz kalmıştı. Lander'ın gelişinden otuz yedi gün sonra Jergens hücrede bağırmasını kesemeyecek bir noktaya ulaştı ve adamı alıp götürdüler. O gidince Lander ağladı.

Beşinci hafta bir öğle sonrasında elinde küçük siyah çantasıyla genç bir VietnamlI doktor geldi hücreye. Lander elinden geldiğince uzağa çekilip büzüldü. Doktor eline güçlü bir lokal anestezi iğnesi yaparken iki gardiyan tarafından zorla zapt ediliyordu. Rahatlama soğuk bir duş gibi geldi. Bir saat sonra, düşünebilir hale gelince Lander'a bir anlaşma önerildi.

Kendisine Demokratik Vietnam Cumhuriyeti'nin sağlık tesislerinin kendi yaralılarını tedavi etmekte bile yetersiz kaldığı anlatıldı. Ama eli için bir cerrah ve acısını azaltmak için ilaç tedarik edilecekti -tabii, işlediği savaş suçlarına dair bir itirafname imzalarsa. Lander, ezilmiş eli tedavi edilmediği takdirde elini ve muhtemelen kolunun tamamını kaybedeceğinin farkındaydı. Bir daha asla uçamayacaktı. Bu koşullar altında imzalanan bir itirafın vatanında ciddiye alınacağını sanmıyordu. Alınsa bile, elini herhangi birinin hakkındaki iyi düşüncelerine tercih ederdi. Yatıştırıcının etkisi geçmeye başlamıştı. Kolunu yine ağrı kaplıyordu. Anlaşmayı yaptı.

Bundan sonra olacaklara hazırlıklı değildi. Konuşmacı kürsüsünü gördüğünde, oda sınıf düzeniyle oturmuş esirlerle doluydu, itirafını bu adamlara okuması gerektiği söylendiğinde donup kaldı.

Bir bekleme odasına atıldı. Balık kokan güçlü bir el ağzını kapattı, bir gardiyan da el tarak kemiklerini kurcaladı. Bayılmak üzereydi. Yüzünü kapatan eli zorlayarak deli gibi kafa salladı. Eli ceketinin altında görünmeyecek şekilde bağlanıp, bir doz daha iğne yapıldı.

Işıklar yüzünden gözlerini kırpıştırarak metni okudu, o arada bir film kamerası da çalışıyordu.

Ön sırada oturan adamın kafası yara kabuklarından meşin gibi olmuştu. Bu adam Plantasyon esir kampının baş Amerikan subayı Albay Ralph DeJong'du. Dört yıllık esaret hayatında Albay DeJond toplam 258 gün hücrede tecrit yaşamıştı. Lander itirafını bitirince aniden bütün odadan duyulacak bir sesle "Yalan bu!" dedi.

İki gardiyan anında DeJong'un tepesine bindi. Adamı sürükleyerek odadan çıkardılar. Lander sonuç bölümünü bir daha okumak zorunda kaldı.

DeJong ise tayını azaltılarak 100 gün daha tecrit cezası aldı.

Kuzey VietnamlIlar Lander'ın elini Hanoi eteklerindeki hastanede tedavi ettiler. İçi beyaz badanalı, sevimsiz bir binaydı. Pencerelerin havaya uçtuğu yerlere bambudan perdeler konmuştu. Elini onarırken düzgün bir iş çıkarmadılar. Lander üzerinde çalışan, gözleri kan çanağına dönmüş cerrahın, estetik cerrahi eğitimi olmadığı gibi elindeki ilaç stoku da yetersizdi. Ama paslanmaz çelik Tell, ipliği, sabrı vardı ve sonunda el yine iş görür hale geldi. Doktor İngilizce biliyordu ve çalışırken insanı çıldırtacak kadar sıkıcı konuşmalarla Lander üzerinden pratik yaptı.

İşlem devam ederken dikkatini dağıtmaya çabalayan Lander elinden başka her yere bakıyordu ve Fransız malı eski bir solunum aleti gördü; kullanılmadığı belli olan alet ameliyathanenin bir köşesine atılmıştı. Körüklere hava pompalayan tuhaf volanı olan bir DC motoruyla çalışıyordu. Soluğunu tutarak aleti sordu.

Doktor motorun yandığını söyledi. Kimse de nasıl tamir edileceğini bilmiyordu.

Acıdan kaçınmak için dikkatini dağıtmaya çabalayan Lander aletlerden ve nasıl tamir edileceklerinden söz etmeye başladı. Yüzünde boncuk boncuk ter vardı.

"Tamir edebilir misin?" Doktorun kaşları çatılmıştı. Minik bir düğüm atmakla meşguldü. Düğüm, ateş karıncasının kafasından büyük değilse de acı güneşin sıcaklığından daha büyüktü.

"Evet." Lander bakır tellerden, makaralardan söz etti ve kelimelerin bazıları yarıda kesildi.

Doktor "İşte," dedi. "Şimdilik işin bitti."

Amerikan savaş esirlerinin büyük çoğunluğu Amerikan ordusunun gözünde hayranlık uyandıran bir tutum içindeydi. Ülkelerine dönüp içe çökmüş gözlerinin üstünde Çakı gibi bir selam vermeden önce yıllarca dayanmışlardı. Bunlar güçlü, dirençli egolarıyla kararlı adamlardı. İnançları olumlu insanlardı.

Albay DeJong da bunlardan biriydi. Tecrit hücresinden çıkıp savaş esirlerinin başına döndüğünde atmış kiloydu. Çukurlarına gömülmüş gözleri alevleri yansıtan bir şehidin gözleri gibi çakmak çakmaktı. Lander'ı bir hücrede bir bobin bakır tel, yanındaki tabakta birkaç balık kılçığıyla ve

bir Kuzey Vietnam motorunu tamir ederken gördüğünde onun hakkındaki yargısında bir değişiklik olmadı.

Albay DeJong durumu yaydı ve Lander yerleşkede sessizlikle karşılaştı. Toplumdan dışlanmıştı.

Lander, maharetlerini derme çatma güvenlik tedbirleri üstünde deneme ve kendini aklama fırsatını asla bulamadı. Öbür esirlerin önünde gözden düşmesi ve sonradan gelen izolasyon, bütün o kötü eski zamanların geri dönmesine yol açtı. Onunla sadece Jergen konuşuyordu ve o da sık sık tecritteydi. Haykırmayı kesemediği zaman alıp götürüyorlardı.

Yarası yüzünden zayıf düşen, sıtmadan perişan olan Lander hastalıklı iki parçaya bölünmüştü. Biri her şeyden nefret eden ve nefret edilen çocuk, diğeri de kafasında yarattığı ideal adamdı. Kafasının içinde yine o eski diyaloglar da başlamıştı ama adamın, yani aklın sesi daha güçlü kaldı. Bu duruma altı yıl dayandı. Lander için çocuğu salıverip adama öldürmeyi öğretmesine izin vermek esaretten daha ön plandaydı.

Esaretinin son Noel'inde Margaret'tan gelen bir mektup verildi. İşe girdiği yazıyordu. Çocuklar iyiydi. Bir de fotoğraf vardı, Margaret'la çocuklar evin önünde çektirmişlerdi. Çocuklar uzamıştı. Margaret da biraz kilo almıştı. Fotoğrafı çeken kişinin gölgesi yere vurmuştu. Gölge genişti. Karısıyla çocuklarının bacaklarına kadar uzanıyordu. Lander fotoğrafı kimin çektiğini merak etti. Gölgeye karısıyla çocuklarına baktığından daha uzun süre baktı.

15 Şubat 1973'te Hava Kuvvetleri'ne ait bir C-141 'le Hanoi'den ayrıldı. Kemerini bir görevli bağlamıştı. Pencereden dışarı bakmadı.

Tanınmayacak halde olsa da Albay Dejong da uçaktaydı. O adamlarla işbirliği yapmadığı için örnek olsun diye burnu kırılmış, dişleri dökülmüştü. Şimdi de Lander'ı görmezden gelme örneği olarak oturuyordu. Lander bunu fark ettiyse bile belli etmedi. Rengi sapsarı, bedeni çok zayıftı, her an bir sıtma nöbetine tutulacak haldeydi. Uçaktaki Hava Kuvvetleri doktoru onu yakından izliyordu. Koridorda sürekli olarak servis arabası dolaştırılıyordu.

Uçağa, bunu isteyen esirlerle konuşsunlar diye subaylar da gönderilmişti. Subaylardan biri de Lander'ın yanına oturdu. Lander konuşmak istemedi. Subay ona servis arabasını gösterdi. Lander da bir sandviç alıp ısırdı. Ağzındaki lokmayı birkaç kere çiğnedikten sonra kusmuk torbasına tükürdü. Sandviçi cebine koydu. Sonra bir tane daha alıp onu da cebine koydu.

Yanında oturan subay önce onu bol bol sandviç bulunduğuna ikna etmeye çalıştı, sonra bundan vazgeçti. Landerın koluna vurdu. Karşılık alamadı.

Filipinlerdeki Clark Hava Kuvvetleri Üssü. Bir bando vardı ve üs komutanı da gelenleri karşılamak üzere bekliyordu. Televizyon kameraları da bekliyordu. Uçaktan ilk inen Albay DeJong olacaktı. Koridorda yürürken Lander'ı görüp durdu. Bir saniye süre boyunca yüzünde nefret ifadesi görüldü. Lander başını kaldırıp ona baktı, sonra hemen başını çevirdi. Titriyordu. DeJong ağzını açtı, sonra ifadesi azıcık yumuşadı ve tezahüratlara, güneşe doğru yürümeye devam etti.

Lander, Queens'teki St. Alban Donanma Hastanesine kaldırılmıştı. Oradayken bir günlük tutmaya başladı, uzun süre devam ettirmeyeceği bir projeydi. Çok yavaş ve dikkatli yazıyordu. Daha hızlı yazarsa kalemin elinden kaçabileceğinden ve görmek istemediği bir şeyler yazacağından korkuyordu.

İlk yazdıkları şöyleydi:

St. Alban, 2 Mart

Özgürüm. İlk sekiz gün Margaret her gün ziyarete geldi. Bu hafta ise üç kez geldi. Geri kalan günlerde arabayı kullanma sırası ondaydı. Güzel görünüyor ama oradayken hatırladığım gibi değil. Sürekli tatmin oluyormuşa benziyor. Kızlan iki kere getirdi. Bugün de buradaydılar. Sadece oturup bana ve etrafa baktılar. Elimi çarşafın altında tuttum. Hastanede yapacak pek bir şey yok onlar için. Aşağı kantine inip kola alabilirler. Unutmayıp biraz bozukluk edinmeliyim. Margaret vermeliydi aslında. Herhalde onlara tuhaf geliyorum. Margaret gayet iyi, sabırlı ve ona itaat ediyorlar. Dün gece rüyamda yine Weasel'i gördüm ve bugün onlarla konuşurken aklım başımda değildi. Sohbeti Margaret götürdü.

St. Alban, 12 Mart

Doktorlar bende protozoa sıtması olduğunu ve nöbetlerimin o yüzden düzensiz geliştiğini söylediler. Klorokin veriyorlar ama hemen etki etmiyor. Bugün Margaret buradayken de bir nöbet geçirdim. Artık saçını kısa kestiriyor. Pek kendisine benzemiyor ama saçı güzel kokuyor. Nöbet boyunca beni tuttu. Sıcaktı ama yüzünü öteye çevirmişti. Umarım ben kötü kokmuyorumdur. Belki dişetlerimdendir. Korkarım Margaret bir şeyler duyacak. Umarım o filmi hiç görmez.

İyi haber. Doktorlar elimde sadece yüzde on bozulma olduğunu söyledi. Uçma durumumu etkilemeyecekmiş. Margaret'la çocuklar da er geç elimi görmeli.

St. Alban, 20 Mart

Jergen koridorun sonunda. Öğretmenliğe dönmeyi umuyor olsa da hali berbat. Tam iki yıl hücre arkadaşıydık sanırım. O, 745 gündü diyor. O da rüya görüyor. Bazen de Weasel 7. Oda kapısını açık tutuyor. Sonlara doğru hep tecritte olduğu için bu halde. Geceleri hücrede kasten bağırmadığına inanmıyorlardı. Weasel de ona bağırıp General Smegma ’yı çağırdı. Smegma ^{y}nın gerçek adı Yüzbaşı Lebron Nhu ydu, bunu aklımda tutmam lazım. Yarı Fransız yarı Vietnamlı. Jergen’i duvara yaslayıp dövmeye başladılar, o da şunları söyledi:

“Çeşitli bitki ve hayvan türleri bazı ölümcül faktörler barındırır, homozigot belli bir aşamada gelişmeyi durdurur ve canlı ölür. Göze çarpan bir vaka sarı ırktan ev fareleri, yani mus musculuslardır, bunlar asla doğru üremez. Bu ilgini çeker herhalde Smegma. (Bu aşamada onu hücreden sürüklemeye başladılar.) Eğer bir sarı fare sarı olmayan bir fareyle birleşirse, yeni doğanların yarısı sarı olur yarısı olmaz. (Jergens parmaklıklara yapıştığı için Weasel ellerine tekme atmak üzere dışarı çıktı), heterozigot yani sarı bir hayvanla çekinik homozigot hayvanın birleşmesinden beklenecek oran, herhangi bir sarı olmayan kemirgen, mesela gine domuzunun kısa bacaklısı, kertenkele bacaklı küçük bir obur kemirgendir, bunun kulakları da tavşandan küçüktür. Eğer iki sarı çiftleşirse yavru ortalaması iki sarı ile bir sarı olmayan olur, oysa yavrular arasında beklenen oran iki heterozigot sarıya karşı bir saf sarıdır. (Elleri kanıyordu ve bağıra bağıra koridorda sürükleniyordu. Fakat homozigot sarı embriyo iken ölür. İşte o sensin Smegma. Kısa, yamuk yumuk bacaklarıyla sürünen ve genetik olarak sarı fare gibi davranan bir domuz. ”

Jergen bu olay yüzünden altı ay tecritte kaldı ve kötü beslenme yüzünden dişleri döküldü. Bu sarı fare meselesini yatağındaki suntaların üstüne kazımıştı ve o gittikten sonra sık sık okudum.

Artık bunu düşünmeyeceğim. Evet düşünmeyeceğim. Bunu diğer şeyler esnasında kendi kendime söyleyebilirim. Şu şilteyi kaldırıp hastanedeki biri suntalara bir şey kazımış mı diye bakmam lazım.

St. Alban, 1 Nisan 1973

Dört gün sonra eve gidebileceğim. Margaret ’a söyledim. Beni almaya gelmek için vardiyasını değiştirecek. Şimdi daha güçlü olduğuma göre öfkemi kontrol etmeliyim. Bugün Margaret araba değiş tokuşunu ayarladığını söyleyince patladım. Aralıkta başka bir araba ısmarlamış, neredeyse tamammış. Beklemek zorunda kalmış. Ben daha iyi bir anlaşma yapabilirdim. Söylediğine göre satıcı çok iyi bir fiyat vermiş ona. Halinden çok memnun gibiydi.

Elimde bir açıölçer, bir cetvel navigasvon tabloları ve bir tel olsa takvim olmadan tarihi bulabilirdim. Penceremden bir saat direkt güneş alıyorum. Pencere camını bölen çıtalar duvarda haç oluşturuyor. Zamanı ve hastanenin enlemle boylamını biliyorum. Bu ve güneşin açısı sayesinde tarihi hesaplarım. Duvardan ölçerim.

Lander’in dönüşü Margaret için zor olmuştu. Onun yokluğunda farklı insanlarla farklı bir hayat kurmaya başlamıştı ve onu eve getirmekle bu hayatı bölmüş oluyordu. Muhtemelen 1968’deki son seferinden döndüğünde boşanma davası açacaktı fakat esir düşünce bunu yapamamıştı. Adil olmaya çalışmıştı ve onu hastayken terk etme düşüncesine de katlanamazdı.

İlk ay korkunçtu. Lander çok asabiydi ve ilaçları her zaman işe yaramıyordu. Geceleri bile kapıların kilit li olmasına dayanamıyordu ve açık olup olmadıklarını kontrol etmek için gece yarıları kalkıp evi kolaçan ediyordu. Günde yirmi kere buzdolabına gidip yiyecek dolu olduğunu görmek istiyordu. Çocuklar ona karşı kibardı ama hiç tanımadığı insanlardan söz ediyorlardı.

Giderek güç topladı ve aktif göreve dönmekten bahsetti. St. Alban Hastanesi’ndeki kayıtlar ilk iki ayda dokuz kilo aldığını gösteriyordu.

Donanma askeri savcısının elindeki belgeler Lander’ın Albay Ralph DeJong tarafından yapılan düşmanla işbirliği suçlaması yüzünden 24 Mayıs’ta kapalı bir duruşmaya çağırıldığını gösteriyordu.

Duruşmada Kuzey Vietnam propaganda filminin bir kısmı gösterildi ve hemen ardından sanığın mazereti yüzünden on beş dakika ara verildi. Ardından sanık ve Albay DeJong dinlendi.

Sonradan her iki kayıttaki suçlamalar, Mavi Kurdele komisyonu tarafından yazım hatası olarak görüldü.

Sanığın esir düşmeden önceki örnek sicili ve uçak düşünce onları kurtarmak için ormana dalıp kendisinin esir düşmesi göz önüne alınarak duruşmadaki subaylar hoşgörülü davrandılar.

Dava dosyasına Albay DeJong'un imzaladığı bir belge eklendi. Belgede, Savunma Bakanlığı'nın halkın gözünde savaş esirlerini karalamama arzusundan dolayı, 'Ordunun iyiliği için' suçlamalarını geri çektiği yazıyordu, ancak Lander da istifa edecekti.

İstifanın alternatifi divanı harpti. Lander bir kez daha oturup o filmi seyretmeyi düşünemiyordu.

Dosyaya Birleşik Devletler Donanmasından istifa mektubu da eklendi.

Duruşma salonundan çıktığında sersem gibiydi. Organlarından biri kesilip atılmıştı sanki. Yakında Margaret'a da söylemesi gerekecekti. Margaret filmden hiç söz etmemiş olsa da, istifasının sebebini anlayacaktı. Parlak ilkbahar gününde tek başına, amaçsızca Washington'a doğru yürümeye başladı, bir daha hiç giyemeyeceği üniformasının içinde gayet düzgün görünüyordu. Film kafasında dönüp duruyordu. Her bir ayrıntı yerli yerindeydi, sadece, her nasılsa, esir üniformasının yerini kısa pantolon almıştı. Ellipse yakınında bir banka oturdu. Arlington'daki köprüye de nehre de fazla uzak bir yerde değildi. Cenaze levazımatçısının ellerini göğsünde çapraz yapıp yapmayacağını merak etti. Bir not bırakıp sağlam elinin üste getirilmesini isteyip isteyemeyeceğini merak etti. Notun cebinde eriyip erimeyeceğini merak etti. Gözünü Washington Anıtı'na dikmişti ama aslında anıtı görmüyordu. İntihar düşüncesinin yarattığı bakış açısıyla bakıyordu ve anıt, teleskopun içindeki parlak odağın içinden uzanıyormuş gibi görünüyordu. Görüş alanında bir hareket oldu, o parlak odağı geçip anıtın üstüne ve arkasına yerleşti.

Bu, çocukluğunun gümüşi hava gemisi, yani Aldrich balonuydu. Anıtın sivri ucunun ötesinde pruva rüzgârıyla hafif hafif salındığını görebiliyordu ve oturduğu bankın ucunu irtifa levyesiymiş gibi kavradı. Gemi dönüyordu, rüzgârı sancak tarafından aldığı için dönüşü hızlandı, Lander'ın başının üstünden geçerken bir parça rüzgâr altına düştü. Yüzüne çarpan taze havayla Lander'ın içinde bir umut doğmuştu.

Aldrich firması Lander'ın gelişine memnun oldu. Şirket yetkilileri, televizyonda ülkesini kınarken göründüğü 98 saniyeyi izlemiş olsalar bile bundan hiç söz etmediler. Zeplini mükemmel uçurabileceğim görmüşlerdi ve bu kadarı yeterliydi.

Uçuş testinden önceki gecenin yarısını titreyerek geçirdi. Margaret onu evlerinden sadece yedi kilometre uzaklıktaki piste götürürken endişeliydi. Merak etmesine gerek yoktu. Lander daha hava gemisine doğru yürürken değişmişti. Bütün o eski duygular üstüne hücum edip onu canlandırmış ve zihnini berrak ellerini titremez hale getirmişti.

Uçmak onun için şahane bir terapi olmuş gibi görünüyordu ve bir parçası için bu doğruydu. Fakat Lander'ın beyni harman döveni gibi bölünmüş durumdaydı ve özgüvenini kazandıkça, özgüvenli yarısı öbür yarısından gelen patlamalara rağmen sükûnetini koruyordu. Hanoi ve Washington'daki aşağılanmaları, 1973'ün sonbaharında ve kışında beyninde daha da büyük yer kaplar oldu. Kendi imajıyla ona yapılan muamele şekli arasındaki zıtlık büyüdü ve daha iğrenç bir hale geldi.

Karanlık saatlerde özgüveni onu teselli etmiyordu. Terliyordu, kâbuslar görüyordu ve iktidarsız kalmaya devam ediyordu. İçinde Lander'ın acılarıyla beslenen nefret dolu çocuğun adama fısıldadığı anlar gecelerdi.

"Başka nelerine mal oldu? Ha? Margaret bir güzel uyuyor değil mi? Sen gittikten sonra bir şeyler yapıyor mudur? "

"Hayır. "

"Aptal. Ona sorsana. "

"Sormak zorunda değilim. "

"Seni zavallı budala. "

"Kes sesini. "

"Sen orada hücrede ciyak ciyak bağırırken o burada birini beceriyordu. "

"Hayır. Hayır. Hayır. Hayır. Hayır. Hayır. "

"Sorsana ona. "

Ekim ayına doğru soğuk bir gecede sordu. Kadının gözleri yaş doldu ve odayı terk etti. Suçluluk duygusundan mıydı?

Margaret'in ona sadık kalmadığı düşüncesine saplanıp kalmıştı. Eczacısına gidip kendisi yokken doğum kontrol haplarını muntazaman alıp almadığını sorduysa da bunun kendisini ilgilendirmeyeceği söylendi. Her başarısız denemesinin ardından, karısının yanında yatıp onun başka erkeklerle yaptıklarını düşünerek kendine işkence ediyordu. Bazen bu erkekler Buddy Ives'le Junior Atkins oluyordu, biri karısının üzerindeyken öbürü sırasını bekliyordu.

Kızgın ve kuşkuluyken karısından uzak durmayı öğrendi ve bazı gecelerini garajdaki atölyesinde kara kara düşünerek geçirir oldu. Sakin gecelerinde ise onunla hafif konularda sohbet etmeye, günlük rutinine, çocukların okulda yaptıklarına ilgi duyuyormuş gibi yapmaya çalışıyordu.

Margaret onun fiziksel sağlığına kavuşmasına ve işteki başarısına aldandı. Gayet iyi olduğunu düşündü. İktidarsızlığının da geçeğini söyledi. Eve dönmesinden önce Donanma danışmanının gelip bu konuda kendisiyle görüştüğünü söyledi. İktidarsızlık kelimesini kullanmıştı.

Zeplinin 1974'teki ilk ilkbahar seferi Kuzeydoğuya olacaktı ve böylece Lander evde kalabiliyordu. İkinci sefer ise Doğu Sahili'nden Florida'ya doğruydu. Üç hafta evde olmayacaktı. Margaret'ın arkadaşlarından bazıları gidişinden bir gece önce parti verdiler ve Landerlerı da davet ettiler. Lander'ın keyfi yerindeydi. Partiye gitmeleri için ısrar etti.

Sekiz çiftin bir araya geldiği hoş bir akşamdı. Yemek ve dans vardı. Lander dans etmedi. Esir aldığı bir grup kocaya hava gemilerinin bölme ve amortisör sistemlerini anlattı. Çok hızlı konuşuyordu ve alnı bir ter tabakasıyla kaplanmıştı. Dinleyicileri bakışlarını içkilerine dikmiş, o ise katener perdelerine geçmişti. Margaret'ın Çok dikkatli davrandığını düşünüyordu. Ama erkeklerin ilgisini adeta emdiğini görebiliyordu. Sanki derisinden içine alıyordu.

Eve dönüş öfke içinde ve sessiz geçti.

Sonunda evlerinin mutfağında Margaret onun sessizliğine daha fazla dayanamadı. "Niye başlamıyorsun bağırıp çağırmaya?" dedi. "Durma, söyle aklından geçenleri."

O arada yavru kedisi gelip Lander'in bacağına sürtündü. Kadın tekme atacağı korkusuyla hemen kucağına aldı hayvanı.

"Söylesene ne yaptım Michael? Gayet güzel vakit geçirmiyor muyduk?"

Öylesine güzeldi ki. Güzelliğiyle kendini mahkûm ediyordu. Lander bir şey demedi. Yüzüne bakarak hızla yaklaştı. Ona asla vurmamıştı, asla vuramazdı. Kedi yavrusunu kaptı ve lavaboya gitti. Margaret ne yaptığını anlayana kadar kedi çöp öğütücüsünü boylamıştı bile. Margaret lavaboya koştu, Lander'in düğmeye basmasına engel olmaya çalıştı. Öğütücünün içinde parçalanan kedinin sesini duyabiliyordu. Bütün o zaman boyunca Lander gözünü karısının yüzünden ayırmamıştı.

Kadının çığlıkları çocukları uyandırdı. Margaret onların odasında uyudu. Gün ışıdıktan az sonra Lander'ın evden çıktığını duydu.

Lander karısına Norfolk'tan çiçek gönderdi. Atlanta'dan telefonla aramaya çalıştı. Margaret telefonu açmadı. Lander kuşkularının yersiz olduğunu, hastalıklı hayal gücünün ürünü olduğunu anladığını söylemek istiyordu. Jacksonville'den karısına uzun bir mektup yazıp özür diledi; zalimce, haksızca, delice davrandığını bildiğini ve bir daha asla böyle davranmayacağını söyledi.

Üç haftalık seferin onuncu gününde yardımcı pilot balonu iniş direğine indirirken bir anda ani bir rüzgâr esti ve hava gemisi onarım kamyonuna çarpınca dışını saran kumaş yırtıldı. Onarımlar yapılırken geminin bir gün ve bir gece devre dışı kalması gerekiyordu. Lander, Margaret'tan da hiç ses çıkmazken bir gün boyunca motel odasının duvarlarına bakmaya dayanamayacaktı.

Newark'a giden uçağa atladı. Newark'ta bir evcil hayvan dükkânından güzel bir İran kedisi yavrusu aldı. Ev sessizdi, çocuklar kampa gitmişlerdi. Margaret'ın arabası garaj yolundaydı. Çaydanlığı kısık ateşte ısınıyordu. Lander ona kedi yavrusunu verip özür dileyecek ve sarılacaklardı, Margaret da onu affedecekti. Yavruyu kutusundan çıkarıp boynundaki kurdeleyi düzeltti. Merdivenden yukarı çıktı.

Yabancı divana uzanmış, Margaret da ata biner gibi üstüne oturmuştu. İnip kalkarken göğüsleri zıplıyordu. Lander çığlık atana kadar onu görmediler. Kısa bir dövüş oldu. Lander daha tüm gücünü toplamamıştı ve yabancı iri biriydi. Ayrıca çevikti ve korkmuştu. Lander'ın şakağına iki yumruk indirdi ve Margaret'la birlikte kaçtılar.

Lander oyun odasında yere oturup sırtını duvara dayadı. Açık ağzından kan geliyordu ve gözleri boş bakıyordu. Çaydanlığın düdüğü yarım saat boyunca öttü. Yerinden kıpırdamadı ve çaydanlık yanınca bütün evi yanık metal kokusu sardı.

Acı ve öfke, beynin baş edebileceği seviyenin çok üstünde olunca tuhaf bir şekilde rahatlamak mümkündür ama kısmi bir ölüm gerektirir.

Lander, kendisindeki ölümü hissedince korkunç, kanlı bir gagayla gülümsedi. Sanki ağzından ve burnundan ince bir duman halinde çıkıp gitmişti ölen parçası. Oh, geçmişti. Yarısı için.

Adam Lander'ın kalıntıları biraz acı çekecek, tencerede kızaran kurbağa bacağı gibi biraz kıvrılıp büzülecek, rahatlamak için ağlayacaktı. Fakat bir daha asla öfkeyle çarpan kalbe diş geçiremeyecekti. Öfke bir daha kalbinden hiç çıkmayacaktı.

Geride kalan parça öfkeyle yaşayabilirdi çünkü öfke içinde yaratılmıştı ve öfke onun elementiydi. Orada oksijenle gelişen bir memeli gibi gelişebilirdi.

Kalkıp yüzünü yıkadı ve evden ayrılıp Florida'ya döndüğünde toparlanmıştı. Beyni yılan kanı kadar soğuktu. Artık kafasının içinde diyaloglar olmuyordu. Artık tek bir ses vardı. Adam gayet güzel işe yarıyordu çünkü çocuğun ona ihtiyacı vardı; onun seri beyni, akıllı parmakları çocuğa lazımdı. Kendi huzuruna kavuşmak için. Öldürerek ve öldürerek ve öldürerek ve öldürerek. Ve ölerek.

Henüz ne yapacağını bilmiyordu ama haftalar boyunca kalabalık stadyumların üstünde asılı beklerken aklına geldi. Ve ne yapması gerektiğini anladığı anda imkânları araştırmaya başladı ve o imkânlardan önce Dahlia geldi. Ve Dahlia bu şeylerden bazılarını duydu, geri kalanların çoğunu da tahmin etti.

Margaret'la âşığını evde buluşunu ve sonradan şiddete kapılışını anlattığında sarhoştu. Dahlia elinin kenarıyla kulağının üzerine vurup onu bayılttı. Sabah kadının ona vurduğunu hatırlamıyordu.

Dahlia ondan emin olana kadar iki ay geçti. İki ay boyunca dinledi, yaptığı şeyi ve şemasını, uçuşunu, geceleri yanında yatışını seyretti.

Emin olunca bütün bunları Hafız Najeer'e anlattı ve Najeer beğendi.

Şimdi, patlayıcılar Leticia'nın istikrarlı 12 notluk hızla denizden Birleşik Devletlere doğru yaklaşırken bütün proje Kaptan Larmoso'nun ihaneti ve belki de bizzat Benjamin Muzi'nin ihaneti yüzünden tehlikedeydi. Larmoso, sandıkları Muzi'nin emriyle mi kurcalamıştı? Belki Muzi ön ödemenin üstüne yatmaya karar vermişti. Lander'la Dahlia'yı yetkililere satacak ısı ve plastiği başka yere nakledecekti. Eğer öyleyse, pat layıcıları New York rıhtımında teslim almayı göze alamazlardı. Plastiği denizdeyken almaları lazımdı.

-6-

Teknenin görünüşü oldukça sıradandı -12 metre uzunluğunda zarif bir balık teknesiydi. Çok parası ama az vakti olan zengin adamların kullandığı türdendi. Bu tür teknelerin çoğu, av sezonunda her hafta sonu içlerinde koca göbekli, Bermuda şortlu erkeklerle dalgaları yararak doğuya doğru giderdi. New Jersey açıklarında aniden derinleşen deniz büyük balık dolu olurdu.

Fakat fiberglas ve alüminyum tekne çağında bu ahşaptan yapılmıştı -çift kat Filipin maunundandı. Çok güzel ve güçlüydü üsTellk oldukça pahalıya mal olmuştu. Üst yapısı bile ahşaptı ama bu pek fark edilmiyordu çünkü parlak kısımların çoğu boyalıydı. Ahşap radarda çok zor görünürdü.

Makine bölmesinde iki tane büyük türbo dizel motor vardı ve dinlenmek için kullanılan kısmın çoğundan ekstra yakıt ve su için fedakârlık edilmişti. Sahibi tekneyi yazın büyük kısmında Karayiplerde kullanır Jamaica'dan aldığı esrar ve marihuanayı aysız gecelerde Miami'ye getirirdi. Kışın kuzeye gelirdi ve tekne kiraya verilirdi ama balık meraklılarına değil. Ücret günlük 2.000 dolardı, hiç soru sorulmazdı, bir de şoke edici bir depozit alınırdı. Lander o depoziti sağlamak için evini ipotek ettirmişti.

Tekne, Barnegat Körfezi dışındaki Toms Nehri'nde, ıssız bir rıhtımda, kayıkhanenin en sonunda yakıt dolu olarak hazır bekliyordu.

12 Kasım günü sabah onda Lander'la Dahlia kiralık bir kapalı minibüsle kayıkhaneye vardılar. Soğuk bir yağmur çiseliyordu ve rıhtımlar bomboştu. Lander kayıkhanenin kara tarafındaki çift kanatlı kapısını açıp geri geri içeri girdi ve minibüsü büyük balık teknesinin kıçına iki metre kalacak şekilde park etti. Dahlia tekneyi görünce çığlık atmıştı ama Lander listesini kontrol ettiği için aldırmadı. Sonraki yirmi dakika boyunca ekipmanları tekneye yüklediler: ekstra halat kangalları, küçük bir direk, iki tane uzun

namlulu av tüfeği, bir tane namlusu kırk beş santime indirilmiş av tüfeği, çok güçlü bir yivli tüfek, dört boş dubanın üzerine bağlanmış küçük bir platform, düzgün biçimde ciltlenmiş haritalara ilaveten birkaç harita ve içinde yiyecek bulunan çeşitli paketler.

Lander her şeyi yere öyle bir bağladı ki tekne alabora bile olsa hiçbir şey denize düşmezdi. Kayıkhanenin duvarındaki bir düğmeye bastı ve su tarafındaki büyük kapı gıcırdayarak yukarı kalktı, içeri gri kış ışığı doldu. Lander köprü üstüne tırmandı. Önce iskele tarafındaki motor, sonra da sancak tarafındaki kükredi. Loş kayıkhanede mavi bir duman yükseldi. Motorları ısıtırken Lander'in gözleri göstergeler arasında mekik dokumaktaydı.

Lander'dan gelen işaretle Dahlia kıç halatlarını attı ve köprü üstüne geldi. Lander gaz kollarını ileri itti, su kıç tarafta kas gibi şişti, egzozların ardındaki sular köpürdü ve tekne ağır ağır yağmurun altına çıktı.

Toms Nehri'ni geride bırakınca Lander ve Dahlia daha alt kademedeki ısıtılmış kabine indiler ve Barnegat Koyu'na ve açık denize doğru yola devam ettiler. Rüzgâr kuzeyden esiyor, hafif bir direnç yaratıyordu. Silecekler yağmur damlalarını temizlerken kolayca ilerliyorlardı. Görebildikleri kadarıyla denizde başka tekne yoktu. Körfezi koruyan uzun ve dar kumsal, sancak tarafında sisin içinde kaybolmuştu ve öbür tarafta Oyster Creek burnuna doğru bir vapur bacası seçiliyordu.

Bir saatten kısa bir sürede Bamegat Koyu'na vardılar. Rüzgâr kuzeydoğuya dönmüştü ve koyun içinde dalgalar oluşuyordu. Pruvalarında köpükler yaratarak ilerleyen ilk büyük Atlantik dalgalarıyla karşılaştıklarında Lander güldü. Koyun içinde ilerlerken yine üst köprüye çıkmışlardı ve soğuk su damlaları yüzlerine diken gibi çarpıyordu.

Dahlia elinin tersiyle yüzünü silerken Lander "Dışarıda dalgalar bu kadar büyük olmayacak ahbap," dedi.

Dahlia onun keyifli olduğunu görebiliyordu. Altında tekneyi hissetmeye bayılıyordu. Lander için bir aracın suda yüzmesi büyüleyici bir şeydi. Akıcı bir güç, kaya gibi güvenilir bir destek oluşturan itme kuvveti. Dümeni hafifçe sağa sola çeviriyor, kinetik duyarlılığı sayesinde gövdeye etki eden değişken güçleri algılayabiliyordu. Kara her iki taraftan geride kalmaktaydı, Barnegat Feneri sancak tarafında yanıp sönüyordu.

Sulu kış güneşinin aydınlığında yola devam ettiler, geriye bakan Dahlia dönerek uçan martıları seyretti. Arkalarında toparlanmış olan koyu gri

bulutların önünde bembeyaz görünüyorlardı. Aklına çocukken Sur Şehri’nde çıplak ayakla sıcak kumların üzerinde duruşu gelmişti. Michael Lander’ın pek çok garip beyin yolculuğuna fazla uzun bir süre maruz kalmıştı. Muhammet Fasil’in varlığının aralarındaki kimyayı ne şekilde değiştireceğini merak ediyordu. Tabii eğer Fasil hâlâ hayattaysa ve patlayıcılarla birlikte 90 kulaç derinliğin ötesinde bekliyorsa. Fasil’le hemen konuşması lazımdı. Hayati bir hata yapmadan önce Fasil’in kavraması gereken şeyler vardı.

Yüzünü tekrar denize döndüğünde Lander kaptan koltuğunda oturmuş onu seyrediyordu, bir eli dümendeydi. Deniz havası Dahlia’nın yanaklarına renk getirmişti ve gözleri pırıl pırı İdi. Koyun postundan gocuğunun yakası yüzünü çerçeveliyor ve teknenin hareketleri yüzünden dengesini bulmak için oynattığı kalçasını saran kotu geriliyordu. Elinin altında iki güçlü dizeli hissetmekte olan, iyi bildiği bir yapmakla uğraşan Lander başını arkaya atıp kahkahalarla güldü. Bunlar gerçek kahkahalardı ve Dahlia’yı şaşırtmıştı. Pek sık duyduğu bir şey değildi.

Yumruk yaptığı eliyle gözünü silen Lander “Sen bir dinamitsin hanımefendi, bunu biliyor muydun?” dedi.

Dahlia önce başını öne eğdi, sonra Lander’a bakıp gülümsedi. “Hadi gidip plastikleri alalım.”

Lander kafasını sallayarak “Olur,” dedi. “Dünyanın bütün plastiklerini.”

Önce 110 derece kuzeydoğuya bir rota çizdi, sonra Barnegat fenerinin uyarı sistemleriyle rüzgârın etkisini daha kesin olarak anladığı için 5 derece daha kuzeye döndü. Şimdi dalgalar iskele pruvadan geliyor ve tekne sessizce ilerlerken üzerlerine sadece hafif serpintiler geliyordu. Orada, ufkun ötesinde bir yerlerde yük gemisi bekliyordu.

Öğleden sonra, Lander telsiz yön bulucusundan pozisyonlarını sabitlerken bir süre mola verdiler. Günbatımında olabilecek sorunlardan kaçınmak için bu işi erkene almıştı ve çok dikkatle çalışıyordu. Üç noktadan kerteriz alıp haritasında dikkatle işaretliyor, zaman ve mesafeleri titizlikle hesaplıyordu.

Haritadaki X işaretine doğru tekrar doğuya yöneldiklerinde Dahlia getirdiği sandviçlerle içmek için minik mutfak bölmesinde kahve hazırladı, sonra tezgâhı temizledi. Küçük küçük seloteyp parçalarıyla tezgâhın üstüne bir ameliyat makası, kompres bandajları, üç tane küçük, kullanıp atılan cinsten morfin şırıngası ve bir şırınga Ritalin yapıştırdı. Tezgâh kenarına

korkuluk demiri boyunca bir dizi atel yerleştirdi ve onları da yerlerine sabitledi.

Güneş batmadan bir saat önce yaklaşık buluşma noktasına varmışlardı. Lander pozisyonunu telsiz yön bulucusundan kontrol etti ve rotayı hafifçe kuzeye doğru düzeltti.

Önce dumanı gördüler. Doğuya doğru ufukta bir leke halindeydi. Sonra geminin üst yapısı ortaya çıkınca dumanın altında iki nokta belirdi. Çok geçmeden tüm gövdesi meydandaydı. Güneş güneybatı istikametinde alçalmıştı ve Lander gemiye doğru seyrediyordu. Planlamış olduğu da buydu. Güneşten çıkıp gemiye bakacak ve ortalıkta teleskopik görüşlü silahı olan birileri varsa ışıktan parıltı yapacaktı.

Tornistan yapınca balık teknesi bakımsız gemiye yöneldi, Lander da dürbünle gemiyi incelemekteydi. O izlerken geminin iskele tarafından iki işaret flaması çekildi. Birinde mavi zemin üzerinde beyaz X işareti, alttakinde de beyaz zemin üzerinde kırmızı elmas görüntüsü vardı.

Lander ‘M.F.’ diye okudu.

“İşte bu. Muhammet Fasil.”

Gün ışığının gitmesine kırk dakika kalmıştı. Lander bundan yararlanmaya karar verdi. Görünürde başka gemi olmadığı için transferi gündüz gözüyle yapma riski, karanlıkta yapma riskinden daha düşük olacaktı. Hazır ortalıkta ışık varken o ve Dahlia durumu daha iyi kontrol altına alacaklardı.

Dahlia Delta flamasını getirdi. Tekne egzozundan kabarcıklar çıkararak daha da yanaştı. Dahlia ile Lander yüzlerine çorap maskelerini geçirdiler.

Lander “Büyük av tüfeği,” dedi.

Dahlia tüfeği uzattı. Lander ön camı açıp tüfeği kenara dayadı, namlusu ön güverteye uzanıyordu. Bu uzun namlulu ve uzun menzilli bir Remington otomatikti ve 00 saçma doluydu. Lander, hareket halindeki bir tekneden tüfekle isabetli atış yapmanın imkânsız olduğunu biliyordu. Dahlia ile pek çok kez bunu konuşmuşlardı. Eğer Fasil geminin kontrolünü kaybettiyse ve gemiden ateş açılırsa Lander da karşılık verecek ve Dahlia diğer uzun tüfekle koruma sağlarken arkadan dolaşıp kaçmayı deneyecekti. Durum alevlenirse de diğer tüfeğe geçecekti.

Lander kadına “Bir şey vuracağım diye uğraşma.” demişti. “Sadece kulaklarının etrafında yeterince kurşun vızıltısı sağlamaya bak, böylece

onların ateşini bastırırsın.” Sonra da kadının bu silahlar konusunda kendisinden daha deneyimli olduğunu hatırlamıştı.

Gemi ağır ağır döndü ve kabaran denizle birlikte pruvası havaya dikildi. 300 yarda öteden Lander güvertede sadece üç adam ve köprü üstünde tek bir gözcü görebiliyordu. Adamlardan biri flamaların yanına koştu ve Delta Lander’ın anlaşıldığını gösteren bir şekilde flamaları bir kere indirip kaldırdı. Telsiz kullanmak daha kolay olurdu ama Fasil aynı anda hem güvertede hem de telsiz odasında bulunamazdı.

Dahlia dürbününü indirip “O, mavi bereli olan Fasil,” dedi.

Lander elli metre kadar yakma gelince Fasil yanındaki iki adamla konuştu. Adamlar yan taraftan bir filika mataforası indirdiler ve elleri görünecek biçimde küpeşteye dayanıp durdular.

Lander makineleri boşa aldı ve sancak tarafından kıça koşup boşta sallanan ve üzerinde kısa tüfek bulunan iskele tahtasını bağladı.

Fasil geminin kontrolünü ele geçirmişe benziyordu. Lander adamın belindeki tabancayı görebiliyordu. Güvertenin boşaltılmasını ve sadece birinci zabitle bir gemicinin kalmasını emretmişti herhalde. Lander tekneyi geminin rüzgâr altına yanaştırırken geminin gövdesindeki paslar bakır renginde parlıyordu. Dahlia gemiciye bir halat fırlattı. Gemici hemen halatı geminin babasına bağlamaya kalktı ama Dahlia başını salladı ve parmağıyla işaret etti. Adam o zaman anladı ve halatı bir kere dolayıp ucunu geri attı.

Dahlia ve Lander bunu daha önce dikkatle prova etmişlerdi, kadın çabucak halatın ucunu teknenin pruvasındaki babaya doladı. Gerekirse halatı anında çözebilecek şekilde dolamıştı. Güçlü motorlar tornistanda çalışarak teknenin kıçını geminin gövdesine yapışık tutuyordu.

Fasil plastik patlayıcıyı on kiloluk paketler şeklinde yeniden ambalajlamıştı. Kırk sekiz paket güvertede yanında istifliydi. Lander’ın teknesi geminin rüzgâr altında inip kalkarken yan tarafı da geminin gövdesine sürtüyordu. Leticia’nın yanından bir ip merdiven sallandırıldı.

Fasil, aşağı eğilip Lander’a seslendi, “Birinci zabit aşağı geliyor. Silahlı değil. Paketlerin yerleştirilmesine yardım edebilir.”

Lander başını salladı ve adam yandan inmeye başladı. Belli ki maskelerle uğursuz bir görüntü veren Dahlia ve Lander’a bakmamaya çalışıyordu. Filika mataforasını minyatür yük asansörü gibi kullanan Fasil ve gemici, içinde ilk altı paket ile çuvala sarılmış otomatik silahları taşıyan yük ağını indirdiler. İnip kalkan bir teknede durup yükü tam zamanında kancadan

çıkarıp almak oyuncaklı bir işti ve bir keresinde Lander’la birinci zabit neredeyse suya düşüyordu.

On iki paket kokpite yerleştirildikten sonra yükleme operasyonu bir süreliğine durdu. O arada teknedeki üçlü paketleri ön tarafa nakledip başaltındaki kamaraya aktardılar. Paketlerden birini yırtıp açmamak ve içindekine bakmamak için zorlanan tek kişi Lander’dı. Ellerinin kaşındığını hissediyordu. Ardından bir sonraki on iki paketlik gurup ve ondan sonraki geldi. Teknede çalışan üçlü soğuk havaya rağmen kan ter içinde kalmıştı.

Geminin köprü üstündeki gözcü rüzgârdan uçacak gibiydi. Fasil arkasına dönüp avuçlarını kulaklarının arkasına götürdü. Adam kollarım sallıyor, bir şey göstermeye çalışıyordu. Fasil küpeşteden eğilip bağırdı.

“Bir şey geliyor, şu taraftan -doğudan. Gidip bir bakacağım.”

On beş saniyeden az bir zamanda köprü üstüne ulaşıp dürbünü korkmuş olan gözcünün elinden kapmıştı. Bir anda tekrar güverteye döndü, yük ağını aşmak için debelendi ve yan tarafa doğru bağırdı.

“Beyaz bir şey, burnuna doğru bir çizgi var.”

Lander “Sahil koruma,” dedi. “Ne kadar uzakta?”

“Sekiz kilometre kadar. Çok hızlı geliyor.”

“Gönder aşağı, lanet olsun.”

Fasil yanındaki gemicinin suratına bir tokat attı ve adamın ellerini yükselen palanganın üstüne koydu. Kargo ağı denizin üzerinde sallanmakta olan son on iki paketle birlikte bel verdi ve hızla düştü. Gürültüyle kokpite çarpıp yuvarlandı.

Yük gemisinin güvertesinde Muhammet Fasil ter döken gemiciye dönmüştü.

“Ellerin görünecek şekilde küpeştede dur.” Adam gözlerini ufka kilitlemişti ve Fasil yan tarafa gidene kadar nefesini tutmuşa benziyordu.

Kokpitte duran zabit gözünü Fasil’den ayıramıyordu. Arap, adama bir tomar para uzattıktan sonra silahını çekip namlunun ucunu üst dudağına dayadı.

“İyi iş çıkardın. Sessizlik sağlık getirir. Anladın mı beni?”

Adam başını sallamak istedi ama burnunun altındaki namlu buna engel oluyordu.

“Hadi git şimdi.”

Adam merdiveni maymun gibi tırmanıp gözden kayboldu. Dahlia pruvadaki halatı çözüyordu.

Bu işler olurken Lander adeta dalgınlaşmıştı. Beyninden, tüm bildiklerini kullanarak olasılıklara dair bir projeksiyon yapmasını talep etmişti.

Geminin öbür tarafından yaklaşmakta olan devriye botu henüz onu göremiyordu. Eğer bir ihbar almadılarsa yük gemisinin durmuş olması dikkatlerini çekmişti herhalde. Devriye botu. Bu sularda altı tane mevcut, hepsi yirmi beş metre, çifte dizel motorlu, 1600 beygir gücü, 29 not ortalama hız. SPB-5 Sperry-Rand radar ve sekiz kişilik mürettebat. Bir adet .50 kalibrelik makineli tüfek bir adet 81 milimetrelik havan. Bir an için Lander yük gemisine ateş açmayı ve sahil güvenlik botunu durup yardım etmeye zorlamayı düşündü. Hayır, birinci kaptan korsan ihbarı yapar ve mürettebat gürültü koparırdı. Araştırma uçakları gönderilirdi ve bunlardan bazılarında teknesinin motorlarının ısısını algılayacak cihazlar olurdu. Karanlık basmak üzereydi. Beş saat boyunca ay olmayacaktı. Kaçmayı denemek daha iyiydi.

Lander aynı hızla gerçekliğe dönüş yaptı. Bütün bu hayaller ve düşünceler beş saniye sürmüştü.

“Dahlia, reflektörü hallet.” Gaz kollarına asıldı ve koca tekne köpükler arasında yük gemisinden ayrıldı. Karaya, kırk mil uzağa yönelmişti. Makineler tam kapasitede kükrüyor, tekne dalgaları döverek ilerlerken arkasında köpüklü bir iz bırakıyordu. Ağır yüküne rağmen neredeyse 19 nat hız yapıyordu. Neredeyse sahil güvenlik botuyla aynı hızdaydılar. Lander yük gemisini mümkün olduğunca arada tutmak istiyordu. Kokpitten Fasil’e bağırdı.

“2182 kilohertz.” Bu, uluslararası telsiz telefon tehlike frekansıydı ve deniz araçları arasında bir ‘çağrı frekansı’ kullanılırdı.

Yük gemisi şimdi bayağı geride kalmıştı ama onlar bakarken sahil güvenlik botu belirdi, hâlâ uzaktaydı ama yüksek pruvasıyla suları yararak hızla geliyordu. Lander omzunun üstünden arkaya göz atınca botun pruvasının hafifçe kayarak tam üstüne yöneldiğini gördü.

Fasil başını iskele tahtası hizasına kadar çıkarıp “Durmamızı emrediyor,” dedi.

“Boş ver onu. Sahil Güvenlik frekansına geç. Orada işaretli. Bakalım yardım istiyor mu?”

Işıkları söndürdüler ve tekne batıdaki son gün ışığına doğru hızla ilerlemeye devam etti. Arkalarında zarif beyaz pruva son ışıklarla parlıyor, Sahil Güvenlik botu terrier cinsi bir köpeği andırıyordu.

Dahlia dayanıklı radar reflektörünü köprüdeki korkuluğa tutturmuştu. Metal çubuklardan yapılmış bir uçurtmayı andırıyordu ve deniz malzemeleri satan bir mağazadan 12 dolara satın almıştı. Şimdi tekne dalgaları aşarken olduğu yerde sarsılıyordu.

Lander onu aşağıya, sabitlenmiş olan eşyaları kontrole yolladı. Hiçbir şeyin yerinden fırlayıp gitmesini istemiyordu.

Kadın önce kokpiti kontrol etti, sonra da Fasil’in kaşlarını çatmış olarak telsize baktığı ön kamaraya yöneldi.

Adam Arapça olarak “Henüz bir şey yok,” dedi. “Radar reflektörü ne için?”

Dahlia “Sahil Güvenlik eninde sonunda görecek bizi,”

ur> dedi. Sesini duyurabilmek için adamın kulağına bağırmak zorunda kalmıştı.

“Sahil Güvenlik komutanı kovalamacanın karanlıkta devam edeceğini görünce henüz gözle görebilirken radar operatörünü çağırıp alıcıyı üstümüze kilitletecek -sonra hava kararsa bile radardaki sinyal sayesinde nerede olduğumuzu bilecek.” Lander bütün bunları uzun uzun anlatmıştı.

“Bu reflektör sayesinde kocaman, tombul bir nokta olarak görüneceğiz. Metal bir tekne gibi.”

“Peki-”

Dahlia “Sözümü kesme,” diye atıldı. Gözünü tepelerindeki köprü üstüne dikmişti. “Sakın benimle yakın olduğunu belli etme, bana dokunma, anlıyor musun? O varken sadece İngilizce konuşman lazım. Onun evindeyken asla üst kata gelme. Onu asla şaşırtma. Görevimizin yolunda gitmesi için.”

Fasil’in yüzü telsiz sinyalleriyle aydınlanmıştı. Esmer gözkapaklarının altında gözleri çakmak çakmaktı.

“O zaman görevimiz için Yoldaş Dahlia. İşlevsel olduğu sürece onu hoş tutacağım.”

Dahlia kafasını salladı.

“Eğer onu hoş tutmazsan işlevselliğini görürsün,” dedi ama yukarı çıkarken sözleri rüzgârla uçup gitti.

Karanlık çökmüştü. Sadece köprü üstündeki pusula dolabının cılız ışığı vardı ve onu da yalnız Lander görebiliyordu. Güvenlik botunun kırmızı yeşil yanıp sönen ışıklarını ve karanlığı delen büyük projektörünün ışığını net bir şekilde takip edebiliyordu. Tahminine göre resmi botun hızı kendi teknesinden yarım not kadar fazlaydı ve aralarında yaklaşık dört buçuk mil mesafe vardı. Fasil de yukarı çıkıp yanına geldi.

“Gümrüğe Leticia hakkında mesaj verdi. Bizi kendisinin devraldığını söyledi.”

“Dahlia’ya söyle neredeyse vakit geldi.”

Artık rotada ilerliyorlardı. Lander bottaki adamların kendisini göremediğini biliyordu ama bot yaptığı en küçük sapmayı bile birebir takip ediyordu. Radarın parmaklarını ensesinde hissediyor gibiydi. Biraz gemi olsaydı daha iyi olurdu... evet! İskele pruvanın açığında bir geminin beyaz silyon fenerleri görünüyordu ve bir süre sonra seyir fenerlerini de yakmıştı. Kuzeyinde kalan bir yük gemisiydi ve üstünde iyi hız vardı. Rotasını geminin pruvasının altından mümkün olduğunca yakın geçecek şekilde hafifçe değiştirdi. Lander devriye botunun radarını gözünün önünde canlandırabiliyordu; radar operatörü yüzüne yansıyan yeşil radar ekranında yük gemisinin büyük figürünü ve süratli küçük teknenin figürünü izliyordu.

Dahlia’ya “Hazır ol!” diye seslendi.

Kadın da Fasil’e “Hadi!” dedi. Fasil soru sormadı, İkisi birlikte şamandıralarında bağlanmış olan patlayıcıların görünmediği küçük platformu çektiler. Her şamandıra beş galonluk bir varilden yapılmıştı ve hepsinin tepesine bir delik alt tarafında da sıradan bir musluk bulunuyordu. Dahlia kamaradan küçük direği, köprüden de radar reflektörünü getirdi. Reflektörü direğin tepesine monte edip direği de platformun üstündeki sokete yerleştirdiler. Fasil’in yardımıyla platformun altına iki metrelik bir halat bağladı, halatın öbür ucuna da kurşun bir ağırlık taktı. İşlerinden başlarını kaldırıp neredeyse altına girmiş oldukları büyük yük gemisinin ışıklarına baktılar. Geminin pruvası dağ gibi görünüyordu. Bir anda geminin öbür yanına geçmişlerdi.

Dümeni kuzeye çeviren Lander, arkasına baktı, yük gemisini devriye botuyla arasında tutmak istiyordu. Şimdi radar ekoları birbirine karışmış vaziyetteydi, yük gemisinin yüksekliği Lander’in teknesini radardan gizliyordu.

Devriye botuyla aralarındaki mesafeyi tahmin etti.

“Muslukları yarım açın.” Bir an sonra motorları durdurdu. “Denize.”

Dahlia’yla Fasil yüzer platformu yandan denize attılar, platform suda dengesini bulana kadar anten direği çılgınca sallandı. Sonunda platform dengesini buldu. Radar reflektörü sudan epey yüksekte duruyordu. Lander gaz kollarına asıldı ve karartılmış tekneyi doğruca güneye yöneltti.

Fasil “Radar operatörü, reflektör figürünün bizden mi yoksa yeni bir tekneden mi yansıdığını veya yük gemisinin öbür yanında seyredip seyretmediğimizi anlamayacak,” dedi. “Ne kadar süre yüzer o platform?”

Dahlia “Musluklar yarı açıkken on beş dakika,” dedi. “Devriye botu o noktaya vardığında batmış olacak.”

“O zaman yanında gidiyoruz diye mi geminin etrafını dolaşacak?”

“Belki.”

“Şu anda bizi ne kadar görebiliyor?”

“Bu menzildeki ahşap bir tekneden pek bir şey göremez. Teknenin boyası bile kurşun bazlı değil. Gemi yüzünden de dalga karışıklığı olacak. Durup dinlemek isterlerse o zaman da geminin makine sesi işe yarar. Yemi yuttu mu henüz bilmiyoruz.”

Köprü üstünde Lander, Sahil Güvenlik botunun ışıklarını izliyordu. Yüksekte iki tane beyaz seyir feneri ve sancak tarafındaki kırmızı fener görünüyordu. Eğer bot ona doğru dönerse, yeşil iskele fenerinin yaklaşmakta olduğunu görecekti.

Dahlia da yanına geldi ve devriye botunun ışıklarını birlikte izlemeye başladılar. Gördükleri sadece kırmızı sancak feneriydi ve aradaki mesafe açıldıkça sadece seyir fenerlerini görür oldular. Son olarak yükselip alçalan dalgaların arasından büyük projektörün ışığı göründü bir süre.

Lander köprüdeki üçüncü şahsın farkındaydı.

Muhammet Fasil “Güzel işti,” dedi.

Lander adama yanıt vermedi.

-7-

Gözleri kan çanağına dönmüş olan Binbaşı Kabakov huzursuzdu. Göçmenlik ve Vatandaşlık Hizmetlerinin New York şubesindeki memurlar, gün geçtikçe onun çevresinde sessiz olmayı öğrenmişlerdi. Kabakov, günlerdir oturup Amerika'da yaşayan Arap asıllı kişileri inceliyordu.

Uzun masada, Kabakov'un her iki yanına dizilmiş olan nüfus kütüklerinde 137.000 fotoğraf ve tanım vardı. Her birine tek tek bakmakta kararlıydı. Kadın bu ülkeye belli bir görevle gelmişse önce kendine bir kılıf hazırlaması gerekirdi, bundan emindi. Göçmenlik tarafından el altından hazırlanmış olan 'Şüpheli Araplar' dosyasında çok az kadın vardı ve hiçbiri Hafız Najeer'in odasındaki kadına benzemiyordu. Göçmenlik ve Vatandaşlık Hizmetleri, Doğu Kıyı kuşağında ülkeye yıllar içinde yasadışı girmiş olan 85.000 civarında Arap olduğunu tahmin ediyordu ve bu kişiler hiç kimsenin dosyalarında yer almıyordu. Çoğu göze çarpmayan işlerde sessiz sedasız çalışıyor, kimseleri rahatsız etmiyor ve yetkililerin karşısına nadiren çıkıyordu. Kadının da bu kişilerden biri olabileceği ihtimali Kabakov'u tedirgin ediyordu.

Yorgun bir şekilde başka bir sayfayı çevirdi. Burada bir kadın vardı. Katherine Ghalib. Phoenix'te engelli çocuklarla çalışıyordu. Elli yaşındaydı ve öyle de gösteriyordu.

Yanına bir memur geldi.

"Binbaşı, ofiste size telefon var."

"Pekâlâ. Bu lanet olası kütüklere dokunmayın. Yerimi kaybederim."

Arayan Washington'dan Sam Corley'di.

"Nasıl gidiyor?"

“Henüz bir şey yok. Daha bakacağım 80.000 Arap var.”

“Sahil Güvenlik’ten bir rapor aldım. Belki önemsizdir ama devriye botlarından biri dün öğleden sonra Jersey açıklarında Libya yük gemisine yanaşmış bir sürat teknesi tespit etmiş. Gidip bakmak istemişler ama tekne kaçmış.”

“Dün mü?"

“Evet, bir gemi yangınından dönüyorlarmış. Yük gemisi de Beyrut çıkışlı.”

“Gemi nerede şimdi?”

“Brooklyn’de el kondu. Kaptan kayıp. Daha ayrıntıları bilmiyorum.”

“Ya tekne?”

“Karanlıkta kaybolup gitmiş.”

Kabakov küfür etti. “Ne diye haber vermemişler bu kadar zaman?”

“Biliyorsam ne olayım ama gemi orada. Brooklyn gümrüğünü arayacağım. Sana bir özet verirler.”

Leticia’nın birinci zabiti ve geçici kaptanı Mustafa Fawzi küçük kamarasında gümrükçülerle bir saat kadar elini kolunu sallaya sallaya konuştu, içerisi içtiği Türk sigaraları yüzünden yoğun duman altındaydı ve keskin bir koku vardı.

Evet, tekne gemisine yanaşmıştı. Yakıtı kalmamıştı ve destek istemişti. O da denizcilik kurallarına uyup yardım etmişti. Tekneyi ve içindekileri müphem bir şekilde tarif ediyordu. ‘Olay uluslararası sularda oldu/ diye ısrar ediyordu. Hayır, gönüllü olarak gemisinin aranmasına izin vermezdi. Uluslararası yasalara göre gemi Libya toprağı sayılıyordu ve büyük talihsizlik eseri denize düşen Kaptan Larmoso’ya karşı onun sorumluluğundaydı.

Gümrük, özellikle de Orta Doğu böylesine karışmışken Libya hükümetiyle sorun yaşansın istemiyordu. Devriye botunun gördükleri arama emri çıkartmak için yeterli bir sebep teşkil etmiyordu. Fawzi, Larmoso’nun geçirdiği kazayla ilgili ifade vermeye söz verdi ve gümrük yetkilileri gemiden ayrılıp Adalet ve İç İşleri Bakanlıklarına danışmaya gittiler.

Fawzi, merhum Kaptan’ın birasından bir şişe devirip günlerdir ilk kez horlayarak uyudu.

Uzaklardan bir ses Fawzi’yi çağırıyor gibiydi. Boğuk bir ses sürekli adını tekrarlıyordu ve gözünü acıtan bir şey vardı. Fawzi uyandı ve parlak fener ışığından korunmak için elini gözlerine siper etti.

Kabakov “İyi geceler Mustafa Fawzi,” dedi. “Lütfen ellerin örtünün üstünde kalsın.”

Kabakov’un arkasında heyula gibi duran Çavuş Moshevsky kamaranın ışıklarını yaktı. Fawzi yatakta doğrulup oturdu ve içinden Tanrı’yı yardıma çağırdı.

Moshevsky elindeki bıçağı Fawzi’nin kulağının altına dayayıp “Kıpırdama,” dedi.

Kabakov ise bir iskemle çekip yatağın yanına oturmuştu. Bir de sigara yaktı.

“Şimdi sakin bir görüşme olsun istiyorum. Olacak mı sence?”

Fawzi başını salladı ve Kabakov, Moshevsky’e uzaklaşmasını işaret etti.

“Şimdi Mustafa Fawzi, sana kendini riske atmadan bana nasıl yardım edebileceğini anlatacağım. Görüyorsun, iş birliği yapmazsan seni öldürmekten çekinmem ama yardımcı olursan öldürmem için bir sebep yok. Bunu anlaman çok önemli.”

Moshevsky sabırsız bir hareket yapıp, kendi rolünü oynadı.

“Bırakın önce ben kulağını-”

Kabakov elini kaldırıp “Yok, yok,” dedi. “Görüyorsun Fawzi, iyice anlaman lazım, birinci seçenek beni memnun etmezsin ve korkunç acılar çekip sakat kalırsın, ikinci seçenek ise, yararlı olursun ve muhteşem bir ödül alırsın. İkimiz de ödülün genelde ne olduğunu biliyoruz.” Kabakov parmağının ucuyla sigarasının külünü silkti.

“Normalde, konuşmaya başlamadan önce arkadaşımı bırakırdım, kollarını kırardı. Fakat görüyorsun Fawzi, bana burada olanları anlatmakla kaybedeceğin hiçbir şey yok. Gümrükle işbirliği yapmaman işin resmi tarafı. Benimle yapacağın işbirliği ise aramızda sır olarak kalacak.” İsrail kimliğini yatağın üstüne koydu. “Yardım edecek misin?”

Fawzi karta baktı ve güçlükle yutkundu. Bir şey demedi.

Kabakov ayağa kalktı ve içini çekti.

“Çavuş, ben biraz hava almaya çıkıyorum. Belki Mustafa Fawzi bir şeyler atıştırmak ister. Hayalarını yemeyi bitirince bana haber ver.” Kamaranın kapısına yöneldi.

“Beyrut’ta akrabalarım var.” Fawzi sesini kontrol etmekte güçlük çekiyordu. Kabakov, yataktaki ince, yarı çıplak bedende kalp atışlarını görebiliyordu.

“Tabii ki vardır,” dedi. “Ve tehdit altında olduklarından da eminim. Gümrükçülere dilediğin gibi yalan söyle. Ama sakın bana söyleme Fawzi. Benden kaçabileceğin hiçbir yer yok. Ne burada, ne yurdunda, ne de dünyanın herhangi bir limanında. Akrabaların için saygı duyuyorum. Bu işleri bilirim ve seni koruyacağım.”

Fawzi “Lübnanlı, Azorlarda Larmaso’yu öldürdü,” diye başladı.

Moshevsky işkenceden hoşlanmazdı. Kabakov’un da nefret ettiğini biliyordu. Kamarayı ararken gülümsememek için kendini zor tuttu. Fawzi’nin konuşması ne zaman tökezlese Moshevsky de durup adama kaş çatıyor, onu parçalamamaktan ötürü hayal kırıklığına uğramış gibi görünmeye çalışıyordu.

“Lübnanlıyı tarif et.”

“İnce, kilosu normal. Yüzünde bir kesik vardı, kabuk bağlamıştı.”

“Paketlerde ne vardı?”

“Bilmiyorum. Allah şahidim olsun. Lübnanlı ön ambardaki sandıklardan alıp küçük paketler yaptı. Kimsenin onlara yaklaşmasına izin vermedi.”

“Teknede kaç kişi vardı?”

“İki.”

“Tarif et.”

“Biri uzun boylu zayıf, öbürü daha ufak tefekti. Yüzlerinde maske vardı. Korkmuştum, bakmadım.”

“Nece konuştular?”

“Uzun olan Lübnanlıyla İngilizce konuştu.”

“Ufak olan?”

“O bir şey söylemedi.”

“Ufak tefek olan kadın olabilir mi?”

Arap'in yüzü kızardı. Bir kadından korktuğunu itiraf etmek istemezdi. Böyle bir şey düşünülemezdi.

Kabakov kibarca "Lübnanlının elinde silah vardı, akrabaların tehdit altındaydı -bu düşüncelerle işbirliği yaptın Fawzi," dedi.

Fawzi sonunda "Evet, kadın olabilirdi," dedi.

"Paketleri alırken ellerini gördün mü?"

"Eldiven giymişti. Ama maskesinin altında bir kabarıklık vardı, saçı olabilir. Bir de kalçası."

"Ne olmuş kalçasına?"

"Yuvarlaktı. Erkek kalçasından daha genişti. Belki de güzel bir oğlandı?"

Buzdolabını karıştırmakta olan Moshevsky kendine bir bira aldı. Şişenin arkasında bir şey vardı. Çekip çıkardı ve Kabakov'a uzattı.

Kabakov bıçakla kazınmış Meryem Ana heykelciğini Fawzi'nin suratına yaklaştırıp "Kaptanın dini inancı buzdolabında dini figürler saklamasını mı gerektiriyordu?" diye sordu.

Fawzi heykelciğe gerçek bir şaşkınlıkla ve bir Müslümanın dini heykellere duyduğu hoşnutsuzlukla bakıyordu. Derin düşüncelere dalmış olan Kabakov heykelciği kokladı ve tırnağıyla biraz kazıdı. Plastik. Larmaso bunun ne olduğunu biliyordu ama özellikleri hakkında fazla bir bilgisi olmadığı hükmüne vardı. Kaptan, ambardaki devamı gibi bunu da soğukta muhafaza etmek gerektiğini düşünmüştü. Kabakov, zahmete girmesine gerek yoktu, diye düşündü. Heykeli elinde evirip çevirdi. Eğer patlayıcıyı gizlemek için bu kadar zahmete girmişlerse demek ki aslında gümrükten geçirmek niyetindelerdi.

Kabakov "Bana gemi defterlerini getir," dedi.

Fawzi kısa bir gecikmeden sonra yükleme evrakıyla birlikte konşimentoyu buldu. Maden suyu, yasaklanmamış hayvan postları, tabak takımları -işte oradaydı. Üç sandık dini heykelcik. Tayvan malı. Benjamin Muzi adına gönderilmiş.

Muzi, Brooklyn Tepesi'nden Leticia'nın Sahil Güvenlik botu önderliğinde New York limanına girişini seyretti. Çeşitli dillerde küfür etti. Larmoso ne halt etmişti? Neredeyse saatte dört kilometre hızla bir telefon kulübesine yürüdü. Fil zarafetiyle hareket ediyordu ve tıpkı bir fil gibi

kollarında, bacaklarında şaşırtıcı bir zarafet vardı. Bu iş çok fazla karmaşıklaşmıştı.

İri bedeni kulübeye girmesine izin vermiyordu ama içeriye uzanıp numarayı çevirebildi. Sahil Güvenlik Araştırma ve Kurtarma'yı arayıp kendini El Diario-La Prensa muhabiri olarak tanıttı. Sahil Güvenlik santralindeki yardımsever genç adam telsiz görüşmelerinden Leticia ve kayıp kaptanı ile bir sürat teknesinin kovalanması hakkında öğrendiklerini anlattı.

Muzi, arabaya atlayıp Brooklyn -Queens Otoyolu'na gitti. Buradan Brooklyn dokları görülebiliyordu. Leticia'nın yanındaki rıhtımda hem gümrükçülerin hem de liman polisinin bulunduğunu fark etti. Ne yük gemisinde ne de botta kırmızı çatal kuyruklu Bravo flaması görmeyince rahatladı; bu flama gemide tehlikeli yük olduğu anlamına gelirdi. Ya yetkililer henüz patlayıcıları görmemişti ya da sürat teknesi onları gemiden almıştı. Eğer plastik sürat teknesiyle gittiyse, ki öyle olmuşa benziyordu, kanun işe karışana kadar biraz vakti var demekti. Yetkililerin Leticia'nın yük envanterini çıkarması ve eksik yükü bulması günler sürerdi. Muhtemelen henüz yasalarla başı derde girmemişti. Ama o kendini gayet dertli hissediyordu.

Feci şekilde yanlış bir şeyler vardı. Kimin hatası olduğu önemli değildi, onu suçlayacaklardı. Hollanda'da bir bankada çeyrek milyon dolar tutarında Arap parasına sahipti ve işverenler mazeret kabul etmeyecekti. Eğer malı denizden aldılarsa demek ki onun ihanete hazır olduğuna, ihanet ettiğine inanıyorlardı. O salak Larmoso ne yapmıştı ki? Her ne yapmış olursa olsun, Muzi kendisinin masum olduğunu izah etme fırsatını asla bulamayacağını biliyordu. Kara Eylül ilk fırsatta öldürecekti onu. Erken emekli olması gerektiği açıktı.

Küçük bir Manhattan bankasının kasasından kalın bir tomar para ile bir sürü hesap cüzdanı aldı. Hesap cüzdanlarından biri Hollanda'nın en eski ve en prestijli flnans kurumlarından birinin adını taşıyordu. Hesapta hepsi tek seferde yatırılmış 250.000 dolar görünüyordu ve parayı sadece kendisi çekebilirdi.

Muzi içini çekti. Plastik gelince ikinci 250.000'i de almak çok hoş olacaktı. Şimdi gerillalar Hollanda'daki bankayı bir süre gözaltında tutacaktı, bundan emindi.

Bırak tutsunlar. Parayı transfer edecek ve başka bir yerden çekecekti.

Onu endişelendiren şeylerin çoğu kasada değildi. Pasaportları. Yıllarca onları kasada tutmuştu ama Orta Doğu'ya yaptığı son geziden sonra bağışlanmaz bir hata yapıp evde bırakmıştı. Onları mutlaka alması lazımdı. Sonra Newark'tan Chicago'ya oradan da Seattle'a uçacak ve Pole üzerinden Londra'ya gidecekti. Neydi Londra'da Farouk'la yemek yedikleri yerin adı? Farouk'un damak tadına ve tarzına büyük hayranlık duyan Muzi orayı bulmakta kararlıydı.

Muzi'nin ofisine dönmeye hiç niyeti yoktu. Bırak Yunanlıyı sıkıştırsınlar. Adamın cehaletine şaşacaklardı. Gerillaların evini de gözlem altında tuttuklarına hiç şüphe yoktu. Fakat bu uzun sürmezdi. Ellerinde patlayıcılar varken uğraşacak başka işleri olacaktı. Hemen eve koşmak aptallık olurdu. Bırak şimdiden kaçtığını sansınlar.

West Side'de bir motele kayıt yaptırdı, adını Chesterfiel Pardue olarak vermişti. 12 şişe soğuk Perrier'i banyo küvetine döktü. İlk başta bir an gergin bir ürperti yaşadı. Duş perdesini kapatıp boş küvete oturmak gelmişti içinden ama bir keresinde Atlantic City'de olduğu gibi geniş arkasının küvete yapışmasından korkmuştu.

Ürpertisi geçti ve ellerini koca göbeğinin üstünde kavuşturmuş olarak yattı, kaşlarını çatmış tavana bakıyordu. Bu aşağılık gerillalara bulaşmakla aptallık etmişti. Sıska, kaba saba herifler, tek düşündükleri politika. Beyrut ona daha önce de bela getirmişti, 1967'de Intra Bank'in çökmesiyle. Bu yüzden emeklilik fonunun bir kısmı gitmişti. O iş olmasa şimdiye çoktan emekliye ayrılmıştı.

Araplardan teklif gelince zararını telafi edecek gibi olmuştu. Patlayıcıları getirmek için alacağı okkalı ücret onu zirveye çıkaracaktı. Bu yüzden karar vermişti riske girmeye. Eh, gerilla parasının yarısı da iş görürdü.

Emeklilik. Napoli yakınlarındaki şahane villasında çıkması güç basamaklar bulunmuyordu. Bunu çok uzun zamandır bekliyordu.

Ali Bey adlı yük gemisinde miço olarak işe başlamıştı. On altısına geldiğinde koca gövdesi geminin basamaklarını tırmanmayı zorlaştırmaya başlamıştı bile. 1938 yılında Muzi şehre bir baktı ve anında gemiden atladı. Dört dili akıcı konuştuğu ve rakamlarla arası iyi olduğu için çok geçmeden Brooklyn liman bölgesinde depocu olarak iş buldu. Patronu Jahal Bezir adında bir Türk'tü, adam II. Dünya Savaşı'nda karaborsayı silip süpürecek kadar şeytani bir zekâya sahipti.

Bezir, çalarken hiç yakalamadığı için Muzi'den çok etkilenmişti. 1947'de Muzi, Bezir'in muhasebe işlerine bakar oldu ve zaman geçtikçe ihtiyar adam ona daha da güvendi.

Yaşlı Türk'ün beyni berrak ve aktifti ama giderek çocuklukta öğrendiği Türkçeyi unutmaya başladı, bu dilde yazı dikte edemez oldu, çeviri işlerini Muzi'ye bıraktı. Bezir çevirileri okumayı bırakmadı ama bazen birden çok mektup varsa hangisinin elinde olduğunu unutuyordu. Bu Muzi'yi şaşırtmaktaydı. Yaşlı adam gayet iyi görüyordu. Bunamaktan çok uzaktı. İngilizcesi akıcıydı. Birkaç denemeden sonra Muzi artık onun okuyamadığını anladı. Halk kütüphanesinde biraz araştırma sayesinde afazi, yani söz yitimi konusunda bir sürü bilgi edindi. Yaşlı adamda bu hastalık vardı. Muzi uzun süre kendi gelişimi üstüne kafa yordu. Sonra yabancı paralar üzerine mütevazı spekülasyonlar yapmaya başladı, bunu yaparken de bilgisi ya da onayı olmasa da Türk'ün itibarından yararlanıyordu.

Savaş sonrası yabancı para kurlarındaki oynamalar oldukça iyi kâr bırakıyordu Muzi'ye. Sadece bir kere üç günlük vadedeyken Umman askeri parası yüzünden para kaybetti. Elinde sterlin karşısında 27'den 10.000 tane kâğıt vardı ama bir spekülatör karteli yüzünden zarar etti. O arada Türk yukarıda huzur içinde horlamaktaydı. Bu hamle Muzi'ye kendi cebinden çıkan 3.000 dolara mal oldu ama o sıralar bunu kaldıracak durumdaydı.

Bu arada, esrar ithalatı için uygun kanallar bulup Bezir'i mest etmişti. Sonra Türk ölünce uzak akrabaları işe el koymaya kalktılar ve her şeyi berbat ettiler. Muzi kur farkından kazandığı 65.000 doları ve bazı kusursuz kaçakçılık bağlantılarıyla kalakaldı. Bu da, ağır uyuşturucular hariç dolara dönüşecek her şeyi alıp satan biri haline gelmesine imkân sağladı. Eroinin astronomik kâr potansiyeli ağzının suyunu akıtsa da Muzi işin risklerini de görüyordu. Hayatının sonuna kadar damgalanmak istemiyordu. Geceleri bir sığınakta uyumak istemiyordu. O riskleri de istemiyordu ve eroin işindeki insanlardan hoşlanmıyordu.

1972'de, El Fetih'in Cihat El-Rasd birimi esrar ticaretine epey yoğunlaşmıştı. Muzi'nin Lübnan'dan satın aldığı yarım kiloluk torbaların çoğunda onların legosu -elinde makineli tüfek olan bir fedai- bulunuyordu. Amerikalıdan gelen mektup bu bağlantıları yüzünden onu bulmuş ve yine onlar yüzünden plastik kaçakçılığı işine bulaştırılmıştı.

Son aylarda Muzi esrar ticaretinden kendini kurtarmış ve Orta Doğu'daki diğer işlerini de sistematik olarak kapatmaya başlamıştı. Adım adım kendini

sıyırmak, arkasında yarım kalan hiçbir şey bırakmamak niyetindeydi. Düşmanı olmasın ve kimse Napoli'deki güzel emeklilik hayatını bozmaya kalkmasın istiyordu. Şimdi şu Leticia işi her şeyi tehlikeye atmıştı. Belki de Orta Doğu'dan çekilmekte olduğu için gerillalar ondan emin olamıyordu. Larmoso da kokuyu almış ve huzursuzlanıp kendi başına iş yapmaya kalkmış olabilirdi. Larmoso her ne yaptıysa Arapları fena korkutmuştu.

Muzi İtalya'da pekâlâ idare edebileceğini biliyordu. Burada tek bir büyük risk almak zorundaydı, sonra özgür kalacaktı. Motel odasında uzanmış harekete geçmek için beklerken içi kazınınca, Lutece'de akşam yemeğinde olduğunu hayal etti.

Kabakov, halka yapılmış bahçe hortumunun üstüne oturmuş titriyordu. Deponun alet kulübesinin tepesinden buz gibi bir rüzgâr esiyordu ve duvarlarda buz vardı ama iyi bir gizlenme yeriydi; Muzi'nin yolun karşısındaki evi rahatça görülebiliyordu. Yan pencereden evi gözetlemekte olan uykulu adam bir çikolata açıp çiğnemeye başladı; soğuk çikolatadan kıtır kıtır ses geliyordu. O ve taktik baskın ekibinin diğer iki üyesi, Kabakov'un telefonunu aldıktan sonra Washington'dan kiraladıkları kapalı minibüsle gelmişlerdi.

Bu zorlu beş saatlik yolculuk mecburiydi çünkü ellerindeki çantalarla havaalanı güvenliğinden geçerken fazla dikkat çekerlerdi. Hafif makineli tüfekler, keskin nişancı tüfekleri, el bombaları getirmişlerdi. Ekibin bir başka üyesi yolun karşı tarafındaki bir binanın damındaydı. Üçüncüsü de Muzi'nin iş yerinde Moshevsky ile bekliyordu.

Uykulu İsrailli çikolatadan Kabakov'a da önerdi. Kabakov başını sallayarak reddetti ve dürbünle evi gözetlemeyi sürdürdü. Kısmen açık duran kulübe kapısındaki çatlaktan bakıyordu. Kabakov, Corley ile diğer Amerikalı yetkililere Muzi ve Meryem Ana'dan söz etmemekte haklı olup olmadığını merak ediyordu. Burnundan hıh diye bir ses çıkardı. Tabii ki haklıydı. En iyi durumda, Amerikalılar Muzi ile avukatının huzurunda karakoldaki sorgu odasında konuşmasına izin verirdi. Bu şekilde Muzi ile çok daha yararlı koşullar altında görüşecekti -tabii Araplar çoktan öldürmediyse.

Muzi, Brooklyn'in Cobble Hill bölgesinde, iki yanı ağaçlı hoş bir caddede oturuyordu. Oturduğu bina kahverengi taştandı ve dört dairesi

vardı. Onunki zemin katta bulunan en büyük daireydi. Tek giriş öndendi ve Kabakov eğer gelirse bu girişi kullanacağından emindi. Dolabındaki devasa giysilere bakılacak olursa, adam pencereden sığamayacak kadar iriydi.

Kabakov, Muzi’den güzel bir ipucu alabilirse işini çabucak halletmeyi umuyordu. İş bitince Corley’e de haber verecekti. Uykusuzluktan yanan gözleriyle saate baktı. Sabah yedi buçuktu. Eğer Muzi gün içinde gelmezse adamlarını nöbetleşe uyutacaktı. Kabakov kendi kendine sürekli Muzi’nin geleceğini söyledi. İthalatçının pasaportları -üçü farklı isim içindi- Kabakov’un göğüs cebindeydi. Muzi’nin yatak odasını şöyle bir karıştırınca bulmuştu. Aslında evin içinde beklemeyi tercih ederdi ama Muzi’nin en büyük tehlikeye caddede maruz kalacağını biliyordu ve onu koruyacak bir pozisyonda olmak istemişti.

Bir kez daha karşıdaki pencereleri kolaçan etti. Sol taraftaki apartmanda bir kepenk açıldı. Kabakov gerildi.

Pencerede iç çamaşırıyla duran bir kadın vardı. Kadın dönünce arkadaki masada yemek yiyen çocuğu gördü.

Çok erken işe gidenlerden bazıları kaldırımdaydı artık. Hâlâ uyku sersemiydiler ve acele acele bir sokak ötedeki Pacific Caddesi’nde bulunan otobüs durağına gidiyorlardı. Kabakov pasaportları açıp on beşinci defa Muzi’nin yüzüne baktı. Bacakları karıncalandığı için ayağa kalktı. Yanındaki telsiz cızırdadı.

“Jerry Dimples, ön kapıda anahtarlı bir adam var.”

“Anlaşıldı Dimples.” Biraz şansları varsa bütün gece horul horul uyuyan gece bekçisi artık giderdi. Bir süre sonra telsiz yine cızırdadı ve damdaki İsrailli bekçinin binadan ayrıldığını doğruladı. Adam, Kabakov’un görüş alanı içinde karşıdan karşıya geçti ve otobüs durağına doğru yürüyüp gitti.

Kabakov pencerelere göz atmak için başını çevirip de durağa tekrar baktığında yeşil büyük otobüsten inen temizlikçi kadınları gördü. Ellerinde poşetleriyle salma salma yürüyen orta yaşlı kadınlardı. Çoğunda Kabakov gibi Slav hatları vardı. Çocukken tanıdığı komşularına benziyorlardı. Saha dürbünüyle kadınları izledi. Kadınlar birer birer ayrılıp çalıştıkları binalara dağılıyorlardı. Şimdi Muzi’nin apartmanının önüne gelmişlerdi ve gurubun ortasından şişman bir kadın dönüp girişe doğru yürüdü, kolunun altında şemsiye, iki elinde de poşetler vardı. Bir şey tuhaftı -kadının ayakkabıları. Kocaman deri pabuçlardı ve kadının bir baldırında taze bir jilet yarası görünüyordu.

Telsizine “Dimples Jerry,” dedi. “Bence o şişman kadın Muzi. Ben içeri giriyorum. Caddeyi kollayın.”

Kabakov tüfeğini bırakıp kulübenin köşesinden bir balyoz aldı. Yanındaki adama da “Caddeyi kollayın,” diye tekrarladı. Az sonra gündüz bekçisinin duyma ihtimaline aldırmadan merdiven boşluğuna vardı. Dışarıya çabucak bir göz attı, hızla karşıya geçti. Balyozu kolunun altına gizlemişti.

Binanın giriş kapısı kilitli değildi. Muzi’nin kapısının önünde durup içeriye kulak verdi. Sonra balyozu tüm gücüyle savurup kilidin ortasına indirdi. Kapı parçalanarak açıldı ve kopan kısmın menteşeleri yere değmeden Kabakov içeri girmiş, büyük bir tabancayı kadın kıyafetli şişman adama doğrultmuştu.

Muzi yatak odasının girişinde duruyordu, elinde birtakım kâğıtlar vardı. Gerdanı titriyor ve sabit gözlerle Kabakov’a bakıyordu.

“Yemin ederim ki ben-”

“Arkanı dön, ellerini duvara daya.” Kabakov, Muzi’yi dikkatle aradı ve çantasındaki küçük otomatik tabancayı çıkardı. Sonra kırılan kapıyı yerine koyup arkasına bir koltuk dayadı.

Muzi kendini düşünce hızıyla toparlamıştı.

“Şu peruğu çıkarmamın sakıncası var mı? Kaşındırıyor da.”

“Hayır. Otur.” Kabakov telsizini açtı. “Dimples Jerry. Moshevsky’i bul. Kamyonu getirsin.” Pasaportları cebinden çıkardı. “Muzi, yaşamak istiyor musun?”

“Hiç kuşkusuz laf olsun diye sordun. Kim olduğunu sorabilir miyim? Ne arama emri gösterdin, ne de beni öldürdün. Benim görür görmez tanıyacağım kimlikler onlardır.”

Kabakov kimliğini gösterdi. Şişman adamın tavrı değişmedi ama hayatta kalmak için bir fırsatı olabileceğini görünce kafasının içinde tilkiler dolaşmaya başlamıştı. Ellerini göbeğinde kavuşturup bekledi.

“Sana para ödemişlerdi değil mi?”

Muzi duraksadı. Kabakov’un tabancası patladı, susturucunun tıslaması duyuldu ve bir mermi Muzi’nin boynunun hemen yanından geçip koltuğa saplandı.

“Muzi bana yardım etmezsen ölüsün demektir. Seni sağ bırakmazlar. Burada kalırsan da hapse girersin. Tek umudun benim, sen de bunu

anlamışsındır. Bu teklifi bir kere yapacağım. Bana her şeyi anlat, ben de seni Kennedy Havaalanı'ndan uçağa bindireyim. Sadece ben ve adamlarım ulaştırabiliriz seni o uçağa sağ salim."

"Adınızı duymuştum Binbaşı Kabakov. Neler yaptığınızı da biliyorum ve beni sağ bırakacağınızı hiç sanmıyorum."

"Sen sözünde durur musun?"

"Sıklıkla."

"Ben de öyle. Zaten paralarını aldın veya umarım ki büyük bir kısmını aldın. Bana her şeyi anlatıp git paranı harca."

"İzlanda'da mı?"

"O senin sorunun."

Muzi bunalmış bir şekilde "Peki," dedi. "Anlatacağım ama bu gece uçmak istiyorum."

"Verdiğin bilgi doğruysa anlaştık."

"Plastiğin nerede olduğunu bilmiyorum, doğrusu bu. Bana iki kere yanaştılar, biri burada, biri de Beyrut'tayken oldu." Muzi önlüğüyle yüzünü sildi, içki içmiş gibi gevşediğini hissediyordu. "Bir Perrier içmemin mahzuru olur mu? Bu konuşma işi insanı susatıyor."

"Evin sarılı olduğunu biliyorsundur."

"İnanın Binbaşı, kaçmak filan istemiyorum."

Mutfak bölümü salondan sadece bir servis tezgâhıyla ayrılmıştı. Kabakov adamı sürekli izleyebilecekti. Başıyla onayladı.

Muzi buzdolabının önünden "Önce Amerikalı vardı," dedi.

"Amerikalı mı?"

Muzi buzdolabını açtı ve patlama yüzünden paramparça olup mutfak duvarına yapışmadan önce son gördüğü şey bomba tesisatı oldu. Kabakov da geriye doğru uçtu, burnundan kan gelmeye başladı, sonra etrafındaki mobilyaları kırarak yere düştü. Gözleri karardı. Derin bir sessizlik oldu ve alevlerin çıtırtısı başladı.

İlk alarm 8.05'te çaldı. İtfaiye santrali duyuru yaptı ve ambulans da istendiğini söyledi.

Karakollarda polis telteksleri harekete geçti ve şu mesaj görüldü:

EVRAK 12 0820 76. BÖLGE ŞÜPHELİ PATLAMA
VE YANGIN İHBARI 382 VINCENT CADDESİ

AMBULANS KINGS COUNTY HASTANESİNDEN GELİYOR
OPERATÖR 24

Kâğıt iki kere hışırdadı, merdane döndü, sonra yeni bir mesaj geldi:

EVRAK 13 EVRAK 12 YE EK
BİR YARALI VAR LONG ISLAND ÜNİVERSİTE HASTANESİ
OPERATÖR 24

İtfaiye şefi odadan kıpkırmızı bir surat ve öfkeyle çıktığında, Daily News, New York Times ve AP ekipleri Long Island Üniversite Hastanesinin koridorunda bekliyordu. Adamın yanında Sam Corley ile şerif yardımcısı vardı. İtfaiye şefi gırtlağını temizledi.

"Sanırım mutfakta gaz patlaması olmuş," dedi, kameralara bakmıyordu. "Kontrol ediyoruz."

"Kimlikler?"

"Sadece ölen adamdan çıktı." Elindeki kâğıtlara baktı. "Benjamin Muzi veya belki siz Muzzy dersiniz. Halkla ilişkiler bülten verecek." Sonra gazetecileri yarıp geçti ve uzaklaştı. Ensesi de kıpkırmızıydı.

-8-

Salı sabahı Benjamin Muzi'yi öldüren bomba, buzdolabına 28 saat önce Muhammet Fasil tarafından yerleştirilmişti ve neredeyse daha fıinye bile plastiğe yerleştirilmeden onun eline mal olacaktı. Çünkü Fasil bir hata yapmıştı, patlayıcı konusunda değil, Lander konusunda.

Lander, Fasil ve Dahlia, tekneyi emniyete almaları salı gece yarısını bulmuştu ve plastiklerle birlikte Lander'ın evine ulaştıklarında sabahın ikisiydi.

Dahlia eve yürürken hâlâ teknede sallanıyormuş gibi hissetti. Çabucak sıcak bir yemek hazırladı ve Fasil mutfak masasına oturup aç kurtlar gibi yedi. Yorgunluktan yüzü gri bir renk almıştı. Kadın Lander'ın yemeğini garaja götürmek zorunda kalmıştı. Plastiğin başından ayrılmıyordu. Paketlerden birini açıp altı tane Meryem Ana'yı iş masasına dizmişti. İstiridye bulmuş rakun gibi birini elinde evirip çevirdi, kokladı ve tadına baktı. Çin ya da Rus üretimi Heksojen ile karışık TNT veya kamnikite ve bir tür sentetik kauçuk bağlayıcıdan oluşmuş olmalıydı. Mavimsi beyaz maddenin, güneşte kalmış bahçe hortumu ya da ceset torbaları gibi burnun geri kısmında hissedilen hafif bir kokusu vardı. Lander, Süper Kupa için geri kalan son altı haftada her şeyi halletmek için adımlarını hızlandırması gerektiğini biliyordu. Heykelciği masaya bırakıp ellerinin titremesi geçene kadar zorla çorbasını yudumladı. Garaja gelmiş olan Dahlia'yla Fasil'e bile şöyle bir baktı, o arada Fasil ağzında bir amfetamin tableti çiğnemekteydi. Gerilla, iş masasını ve üstüne dizilmiş Meryem Ana heykelciklerini görünce irkilmişti ama Dahlia koluna dokunup bir şey yapmasına veya demesine engel olmuştu.

Kadın “Michael bana yarım kilo plastik ayırır mısın lütfen,” dedi. “Konuştuğumuz şey için.” Âşığıyla konuşan bir kadın gibi konuşuyor, üçüncü kişinin önünde söylenen şeyleri kasten yarım bırakıyordu.

“Muzi’yi neden vurmuyorsunuz?”

Fasil, bir haftadır gemide patlayıcılara mukayyet olmak için canını ortaya koymuştu ve Lander’ın ilgisiz ses tonunu duyunca gözleri kısıldı.

“Muzi’yi neden vurmuyorsunuz?” diyerek Lander’ın taklidini yaptı. “Senin bir şey yapmana gerek yok, plastiği ver yeter.” Arap iş masasına yaklaştı. Lander’ın kolu yıldırım hızıyla havalandı ve alt raftan kaptığı gibi tetiğine bastığı elektrikli testere Fasil’in uzanmış elinin bir santim ötesine indi.

Fasil hiç kıpırdamadı.

“Özür dilerim Bay Lander. Saygısızlık etmek istemedim.” Dikkatli ol, dikkatli ol. “Ateş etmeye fırsat bulamayabiliriz. Her türlü aksaklığa baştan engel olmak istiyorum. Projenize halel gelmemesi lazım.”

Lander “Pekâlâ,” dedi. O kadar alçak sesle konuşmuştu ki Dahlia testerenin sesinden onun dediklerini duyamadı. Lander parmağını testerenin tetiğinden çekti ve alet dönerek durdu. Lander bir bıçakla Meryem Analardan birini ikiye böldü.

“Fünyeyle Telln var mı?”

“Evet, teşekkür ederim.”

“Batarya lazım mı? Bende bir sürü var.”

“Hayır, teşekkür ederim.”

Lander işine döndü ve Dahlia ile Fasil kendi arabasıyla giderken başını çevirip bakmadı bile. Muzi’nin hesabını görmek üzere Brooklyn’e gidiyorlardı.

WCBS’nin Haber 88 kanalı, salı günü 8.30’daki patlamayla ilgili ilk bülteni yayınladı, saat 9.45’te de Muzi’nin kimliğini doğruladı. Ölüm meselesi hallolmuştu. Kendisiyle plastik patlayıcılar arasındaki son olası bağ-

lantı da kesilmiş oluyordu. Lander, Dahlia’nın atölyeye girdiğini duydu. Bir fincan kahve getirmişti.

Lander “İyi haber,” dedi.

Dahlia tekrarında haberi dikkatle dinledi. Şeftali yemekle meşguldü.

“Keşke yaralının kimliği de tespit edilseydi. Yunanlı olma ihtimali yüksek.”

Lander “Ben Yunanlı konusunda endişe duymuyorum,” dedi. “Beni sadece bir kere gördü ve konuştuklarımızı duymadı. Muzi adama hiç saygı göstermiyordu. Güvendiğini de pek sanmıyorum.”

Lander çalışmasını durdurup kadının duvara yaslanmış bir şekilde şeftali yiyişini seyretti. Dahlia meyvenin tadını çıkarıyordu. Lander de onun basit bir zevke kendini kaptırışından keyif alıyordu. İştahla yemesinden. Böylece onun karmaşık biri olmadığını, tehdit oluşturmadığını, kendisinden gizli bir şeyi kalmadığını hissediyordu. Kendisi, ateşin başında her şeyden arınmış olan kampçıyı seyreden yumuşak başlı ayıydı. Dahlia yanına geldiği zaman ilk başta aniden dönüp ona bakar, kadında bir şeytanlık, kancıklık ya da hoşnutsuzluk belirtisi arardı. Ama o hep aynıydı -duruşunda bir küstahlık, yüzünde ise davetkârlık vardı.

Dahlia bütün bunların farkındaydı. Lander dönüp dönüp ona baktığında gayet sakin görünüyordu ama aslında endişe ediyordu.

Fasil önceki günü ve o sabahın çoğunu uyuyarak geçirmişti ama çok geçmeden uyanmıştı. Bombasının başarısına sevinmiş ama bunu göstermemişti. Dahlia, Fasil’in eğitimini 1969’dan önce, Çinli eğitmenler Lübnan’a geldiğinde tamamlamış olmasından üzüntü duyuyordu. Kendini gizleme eğitimini onlardan almış olabilirdi. Bu Kuzey Vietnam’da ve kesinlikle Doğu Almanya’da asla öğrenmediği bir şeydi. Lander’ın uzun parmaklarının lehim demirinde ustaca hareket edişini izledi. Fasil’e, çok dikkatli olmazsa projenin burada, Lander’ın evinde kanlı bir sonla biteceğini anlatması lazımdı. Projenin Fasil’in seri, vahşi beynine ihtiyacı vardı ve kaslarıyla ateş gücü, sondan bir önceki anda, patlayıcının balona monte edilişi sırasında temel malzemeler olacaktı. Fakat Dahlia’nın onu hizada tutması gerekiyordu.

Fasil, terör örgütü içinde sözüm ona Dahlia’nın amiriydi fakat bu proje en az Hafız Najeer’in olduğu kadar Dahlia’nın projesi olarak kabul ediliyordu. Dahası, Lander için anahtardı ve Lander’ın yerini bir başkasının alması mümkün değildi. Öte yandan, Hafız Najeer ölmüştü ve Fasil artık onun gazabından korkmuyordu. Ve Fasil, kadınlar konusundaki önyargılarını değiştirmiş sayılmazdı. Hepsi Fransızca konuşsalar çok daha kolay olurdu. Dahlia, bu küçük farkın bile çok kıymetli olabileceğini düşünüyordu.

Çoğu eğitimli Arap gibi, Fasil de iki tür sosyal davranış geliştirmişti. Batı tarzı sosyal durumlarda, Fransızca konuşurken, kadınlara karşı davranışı herhangi birinin arzu edeceği ölçüde zarif ve eşitlikçiydi. Geleneksel Arapların arasına dönünce, içine işlemiş olan cinsel şovenizmi güçlü biçimde ortaya çıkıyordu. Kadın bir araç, bir hizmetkar, cinsel dürtülerine hâkim olamayan bir hayvan müsveddesi, sürekli ısıtılan dişi bir domuzdu.

Fasil görgü olarak kozmopolit, siyasi görüşlerinde radikal olabilirdi ama Dahlia onun duygusal düşüklük ve içgüdüleri konusunda büyükbabasının zamanından, kadınların sünnet edildiği, klitoritektomi ve dış dudakların dikilmesi uygulamalarının yaşandığı dönemlerden ileri gitmediğini biliyordu. Bu yöntemlerle kız çocuklarının ailenin onuruna halel getirmesi önlenmiş oluyordu. Dahlia'ya yoldaş diye hitap ettiği anlarda bile adamın ses tonunda daima belli belirsiz bir alaycılık olduğunu hissediyordu.

"Dahlia." Lander'ın sesi dikkatini tekrar ona yöneltmesine yol açtı. Yüzündeki ifade hiç değişmemişti. Bu, Dahlia'nın sahip olduğu bir beceriydi. "Şu karga burunu uzatsana." Adamın sesi sakindi, elleri de titreiniyordu. Olası zor bir gün için hayırlı alametlerdi bunlar. Dahlia boşuna vakit kaybettirecek dalaşmalara izin vermemekte kararlıydı. Fasil'in tutumuna değilse bile temel zekâsına ve adanmışlığına güveniyordu. Kendi iradesinin gücüne de inanıyordu. Lander'la paylaştığı sahici yaklaşıma ve ilişkiye güveni de tamdı. Tabii, bu güvende adamın kahvesine karıştırdığı 50 miligramlık sedatiflerin payı da büyüktü.

-9-

Kabakov, oksijene kavuşmak için suyun yüzeyine çıkmaya çabalayan bir dalgıç gibi çırpınarak ayıldı. Göğsündeki yanınayı hissetti ve ellerini kaldırıp alev alev yanan boynuna götürmek istedi ama elleri demir bir kıskaçla sabitlenmiş gibiydi. Hastanede olduğunu algıladı. Altındaki kolalı hastane çarşafını ve yatağın yanında dikilen birini hissetti. Bedeni iradesi dışında hareketsizdi. Gevşemesi lazımdı. Mücadele edip kanamaya yol açmamalıydı. Gözünü hastanede ilk açışı değildi.

Yatağın yanında kule gibi dikilmekte olan Moshevsky, Kabakov'un bileklerini tutan ellerini gevşetti ve odanın kapısında duran görevliye döndü. Mümkün olan en yumuşak kükremesini kullanmıştı.

"Kendine geliyor. Doktora söyle gelsin. Kıpırda!"

Kabakov önce bir elini, sonra diğerini açıp kapadı. Sağ bacağını, ardından sol bacağını oynattı. Moshevsky rahatlayıp adeta gülümsedi. Kabakov'un ne yaptığını biliyordu. Envanter çıkarıyordu. Moshevsky de pek çok kez yapmıştı aynısını.

Kabakov karanlıkla hastane odası arasında gidip gidip gelirken dakikalar geçti. Hafiften küfretmekte olan Moshevsky, tam kapıya yürürken doktorla hemşiresi içeri girdiler. Doktor, favorileri olan ufak tefek genç bir adamdı.

Hemşire oksijen çadırını açıp geriye doğru katlarken o da hasta dosyasına göz attı. Sonra kalem fenerle Kabakov'un iki gözünü de kontrol etti. Kabakov'un gözleri kızarmış ve sulanmıştı. Hemşire gözüne damla damlattı ve doktor Kabakov'un göğsünü dinlerken elindeki dereceyi salladı.

Soğuk steteskop değince Kabakov'un teni ürperdi. Doktor daha sonra göğüs kafesinin sol tarafındaki bandajı kontrol etti. Acil serviste düzgün bir iş çıkarmışlardı. Doktor profesyonel bir ilgiyle Kabakov'un bedenindeki

eski yara berelere baktı. Moshovsky’e “Işığımı kapatmasanız olur mu?” diye sordu.

Moshevsky bir ayağından öbürüne geçti. Sonunda, resmigeçit duruşunu hatırlatan bir tavırla durarak bakışlarını pencereye dikti ve muayene bitene kadar öylece kaldı. Sonra doktorla birlikte dışarı çıktı.

Sam Corley de koridorda bekliyordu. “Ee?”

Genç doktor kaşlarını kaldırdı, kızmışa benziyordu. “A, tabii. FBI’dansınız.” Sanki bir bitkiyi tarif etmişti. “Yarı baygın durumda. Röntgenleri iyi görünüyor. Üç kaburgası parçalanmış. Sol uyluğunda ikinci derece yanıklar var. Duman soluduğu için gırtlağı ve akciğerleri ciddi şekilde tahriş olmuş. Bir sinüsü de parçalandığı için akıntı olabilir. Öğleden sonra KBB gelecek. Gözleriyle kulaklarında sorun yok gibi ama kulak çınlaması olabilir. Beklenmedik bir şey değil.”

“Hastane yöneticisi kendisini son derece kritik hastalar listesine almanızdan söz etti mi?”

“Hastane yöneticisi onu canının istediği listeye koyabilir. Bence durumu idare eder, hatta iyi. Oldukça güçlü bir bedeni var ama epeyce darbeye maruz bırakmış kendini.”

“Ama siz-”

“Bay Corley, yönetici halka onun hamile olduğunu bile söyleyebilir. Ben yalanlamam. Nasıl oldu bu, tabii sormamda sakınca yoksa?”

“Galiba fırın havaya uçmuş.”

“Eminim öyle olmuştur.” Doktor homurtulu bir ses çıkarıp koridorda uzaklaştı.

Moshevsky, Corley’e “KBB de ne?” diye sordu.

“Kulak burun boğaz uzmanı. Bu arada, İngilizce bilmediğini sanıyordum.”

“Az bir şey bilirim, hepsi o.” Corley hâlâ ters ters bakarken Moshovsky yeniden odaya daldı.

Kabakov öğle sonrasının çoğunu uykuda geçirdi. Verilen yatıştırıcının etkisi azalmaya başlayınca göz kapaklarının altında gözleri oynamaya başlamıştı. Rüyasında Tel Aviv’deki apartmandaydı ve kırmızı telefon çalıyordu. Telefona erişemiyordu. Ayakları yere atılmış giysilere dolanıyordu ve giysiler baruta bulanmıştı.

Kabakov’un elleri hastane çarşafını kavradı. Moshevsky kumaşın yırtıldığını duydu ve kırmızıya saldıran boğa gibi yerinden fırladı. Kabakov’un yumruk yaptığı ellerini açtı ve tekrar eski konumuna getirdi. Göğsündeki bandajın değil sadece çarşafın yırtıldığını görünce sevinmişti.

Kabakov hatırlayarak uyandı. Muzi’nin evinde gelişen olaylar aklına sırasıyla gelmiyor ve parçaları hatırladıkça bir araya getirme çabası onu delirtiyordu.

Hava karardıktan sonra oksijen çadırı kaldırıldı ve kulak çınlaması da Moshevsky’nin patlamadan sonra olanları anlatmasına izin verecek kadar azaldı. Moshevsky patlamayı, ambulansı, kameramanları, basının geçici olarak yatıştığını ama kuşku duyduklarını aktardı.

Ve Kabakov odaya kabul edildiği an Corley’in sesini duymakta da hiç güçlük çekmedi.

“Muzi’den ne haber?” Sinirinden bembeyaz olmuştu.

Kabakov konuşmak istemiyordu. Konuşunca öksürüyordu ve öksürmek göğsündeki yanınayı artırıyordu. Moshevsky’e başıyla işaret etti.

Çatlak bir sesle “Anlat,” dedi.

Moshevsky’nin aksanında bayağı ilerleme olmuş gibiydi. “Muzi ithalatçıydı-”

“Yüce Tanrım, o kısmı gayet iyi biliyorum. Belgelerini gördüm. Sen bana gördüklerini, duyduklarını anlat.”

Moshevsky göz ucuyla Kabakov’a baktı ve belli belirsiz bir baş hareketiyle onay aldı. Fawzi’nin sorgulanmasıyla, Meryem Ana’nın keşfedilmesiyle ve gemi belgelerinin ele geçirilmesiyle başladı. Muzi’nin evinde olanları da Kabakov ekledi. Anlattıkları bitince Corley, Kabakov’un başucunda duran telefonu alıp bir dizi emir sıraladı -Leticia ve mürettebatı için arama emirleri, gemi için bir laboratuvar ekibi. Kabakov bir keresinde araya girdi.

“Söyle Fawzi’yi mürettebatın önünde sıkıştırsınlar.”

Corley eliyle ağızlığı kapatıp “Ne?” dedi.

“İşbirliği yapmadığı için tutuklandığını söylesinler. Biraz itip kaksınlar. Adama bir iyilik borçluyum. Beyrut’ta akrabaları yaşıyor.”

Corley telefona döndü ve birkaç dakika daha emir yağdırdı, “...evet, Pearson ve Fawzi’ye şey desin-”

Moshevsky “Domuz yiyen hayvan,” diye atıldı.

Sonunda Corley "...evet, böyle desinler dedim," dedi. "Haklarını okurken evet. Soru sorma Pearson, ne diyorsam onu yap." Almacı yerine bıraktı.

"Pekâlâ Kabakov. İtfaiyenin raporunda yoldan geçen iki kişi tarafından kurtarılmış olduğun yazıyor, adamların golf torbaları varmış. Golfçüymüşler yani." Corley buruşmuş kıyafetiyle elindeki anahtarlığı şıngırdatarak odanın ortasında durdu. "Bu adamlar tam da ambulans geldiğinde kamyonet gibi bir şeyle seni götürmüşler. Saçma ama neyse, adamların ikisi de garip bir dilde konuşuyormuş, araç da o garip dilin konuşulduğu golf kulübünün servisiymiş. Ne haltlar çeviriyorsun Kabakov? Başımı derde sokmaya filan mı çalışıyorsun?"

"Bir şeyler öğrenince arayacaktım seni." Kabakov'un çatlak sesinde özür diler gibi bir hâl yoktu.

"Kahrolası Tel Aviv'den kart atacaktın herhalde. 'Kraterle dev dalga için kusura bakma.'" Corley tam bir dakika boyunca camdan dışarı baktı. Yatağa doğru döndüğünde sinirinden eser kalmamıştı. Öfkesini yenmişti ve baştan başlamaya hazırdı. Bu, Kabakov'un takdirini kazanan bir iradeydi.

Corley "Bir Amerikalı," diye mırıldandı. "Muzi bir Amerikalı olduğunu söylemiş. Polisin sarı listesinde sadece tek bir tutuklama var. Bir Fransız restoranında saldırı, darp ve uygunsuz davranıştan. Suçlamalar düşürülmüş.

"Evden de pek bir şey elde edemedik. Bomba plastikmiş, yarım kilodan biraz fazla. Buzdolabı ampulünün soketine bağlandığını düşünüyoruz. Birisi fişi çekmiş, buzdolabının kapağına bağlantıyı yerleştirmiş ve fişi yerine takmış. Alışılmadık bir yaklaşım."

Kabakov alçak, fazlaca alçak bir sesle "Ben daha önce de duymuştum," dedi.

"Yarın sabah ilk iş seni Bethesda Donanma Hastanesine naklettiriyorum. Orada adam gibi güvenlik sağlayabiliriz."

"Ben kalmak-"

"Evet, kalacaksın." Corley ceket cebinden New York Post'un son baskısını çıkarıp havaya kaldırdı. Kabakov'un fotoğrafı 3. sayfadaydı. Kabakov acil servise kaldırılırken bir ambulans görevlisinin omzunun üstünden çekilmişti. Suratı ise bulanmıştı ama hatları gayet belirgindi.

"Adını Kabov olarak biliyorlar, adresin ve mesleğin yazmıyor. Senin kimliğin ortadan kaldırılana kadar polisin haberleşme birimlerine el

koyduk. Washington canıma okuyor. Direktör, Arapların bu resimden seni tanıyacağını ve vuracaklarını düşünüyor.”

“Şahane. Biz de birini sağ yakalar, bu konuyu onunla görüşürüz.”

“Yok, hayır. Bu hastanede olmaz. Önce bütün kanadin boşaltılması gerekir. ÜsTellk başarılı olabilirler de. Ölün işime yaramaz. Başıma bir başka Yosef Alon daha çıksın istemiyorum.”

Washington’daki hava ataşesi Albay Alon, 1973 yılında Chevy Chase’deki evinin garaj yolunda gerillalar tarafından vurulup öldürülmüştü. Kabakov, Alon’u tanır ve severdi, Lod Havaalanı’nda cesedi uçaktan indirilirken Moshe Dayan’la birlikte duruyordu.

Moshevsky suratında bir timsah tebessümüyle “Muhtemelen Albay Alon’u öldürenleri yollarlar,” dedi.

Corley bezgin bir şekilde başını salladı.

“Fedaileri yollarlar sizin de bildiğiniz gibi. Hayır. Hastanenin atış poligonuna dönmesine izin verecek değiliz. Daha sonra, eğer istersen, Birleşik Arap Devletleri misyonunun merdiveninde konuşma yapabilirsin. Bana seni diri tutmam emredildi. Doktor da minimum bir hafta sırtüstü yatman gerektiğini söyledi. Sabahleyin lazımlığını filan toparla. Bethesda’ya gidiyorsun. Basına da San Antonio’daki Askeri Yanık Ünitesi’ne sevk edildiğin söylenecek.”

Kabakov birkaç saniyeliğine gözlerini yumdu. Eğer Bethesda’da olursa bürokratların elinde olacaktı. Gelecek altı ay boyunca şüpheli Arap fırıncıların fotoğraflarını gösterip dururlardı artık.

Fakat onun Bethesda’ya gitmeye niyeti yoktu. Biraz tıbbi bakıma, mutlak mahremiyete ve nekahat dönemiyle ilgili emirler almadan bir iki gün dinlenebileceği bir yere ihtiyacı vardı. Ve bütün bunları nerede bulabileceğini biliyordu.

“Corley, ben kendim için daha iyi ayarlamalar yapabilirim. Sana özellikle Bethesda mı dediler?”

“Senin nerede güvende olacağını bulmanın benim sorumluluğum olduğunu söylediler. Ben de seni güvenli bir yerde tutacağım.” Dile getirilmeyen bir tehdit vardı. Eğer Kabakov işbirliği yapmazsa İçişleri Bakanlığı bunu İsrail’e geri gönderilmesi i çin emir kabul edecekti.

“Pekâlâ, bak. Sabaha her şeyi ayarlamış olurum. Sen de tatmin olana kadar hepsini kontrol edebilirsin.”

“Söz vermiyorum.”

“Açık fikirli yaklaşabilir misin peki?” Kabakov dil dökmekten nefret ediyordu.

“Göreceğiz. Bu arada, bu katta beş adamım var. Bir raundu kaybetmek sahiden canım yakıyor değil mi?”

Kabakov ona baktı ve aniden Corley’e çocukken Michigan’da tuzağa düşürdüğü porsuğu hatırlattı. Porsuk tuzağı da sürükleyerek üzerine gelmişti, kalça kemiğinin kırılan ucu toprağı süpürmekteydi. Onun gözleri de Kabakov’unkiler gibiydi.

FBI ajanı odadan çıkar çıkmaz Kabakovu doğrulup oturmaya çalıştı ama başı döndü ve yatağa yığıldı.

“Moshevsky, Rachel Bauman’ı ara,” dedi.

Dr. Rachel Bauman adı Manhattan Telefon Rehberi’nin tıp sayfalarında vardı. Moshevsky numarayı küçük parmağıyla, yani deliklere sığan tek parmağıyla çevirdi; karşısına yanıtlama servisi çıktı. Dr. Bauman üç günlüğüne şehirden ayrılmıştı.

Manhattan Rehberi’nin konutlar kısmında da bir R. Bauman buldu. Aynı yanıtlama servis operatörüyle karşılaştı. Evet, Dr. Bauman servisi arayıp telefonlarını sorabilirdi ama kesin bir şey diyemezdi. Dr. Bauman’ın bulunduğu yerin telefon numarasını da vermesi mümkün değildi.

Moshevsky, yanıtlama servisinin operatörüyle konuşması için koridordaki federal ajanlardan birine gitti. Operatör adamın kimliğini kontrol edip geri arayana kadar beklediler.

Sonunda ajan “Dr. Bauman Pocono Dağlarındaki Mt. Murray tesisindeymiş,” dedi. “Operatöre daha sonra arayıp oda numarasını vereceğini söylemiş. Bu dün olmuş. Daha aramamış. Eğer oda numarası için arayacağını söylemişse kendi adıyla kayıt yaptırmayacağını biliyordu demektir.”

Kabakov “Evet, evet,” diye cevap verdi.

“Belki biriyle birliktedir.” Adam sessiz kalmayabilirdi.

Kabakov eh, insan birini yedi yıldır aramadıysa ne bekleyebilir ki, diye düşündü.

“Ne kadar uzakta burası?”

“Üç saat kadar.”

“Moshevsky git getir onu.”

Hastaneden yüz on kilometre ötede, Lakehurst’ta Michael Lander televizyonun tuşlarıyla oynuyordu. Görüntü mükemmeldi -eklediği tüm aygıtlar kusursuz çalışıyordu- ama o asla tatmin olmuyordu. Dahlia ile Fasil sabırsızlıklarını hiç belli etmiyorlardı. Lander nihayet aleti bıraktığında 18.00 haberleri başlamıştı bile.

“Bu sabah erken saatlerde Brooklyn’de gerçekleşen bir patlama ithalatçı Benjamin Muzi’nin hayatına mal oldu. Başka bir erkek de ağır yaralandı. Karşınızda olay yerinden Frank Frizzell.”

Haber muhabiri bir süre boş boş kameraya baktı. Frank Frizzell, Muzi’nin evinin önündeki yangın hortumlarının ortasında durmaktaydı.

“...mutfak duvarını uçuran patlama bitişik eve fazla zarar vermedi. Otuz beş itfaiyecinin yarım saatlik mücadelesinden sonra yangın kontrol altına alındı. İtfaiyecilerden altısına duman zehirlenmesi tedavisi yapıldı.”

Ekranda evin yan tarafı ve açılan delik göründü. Lander, patlamanın gücünü ölçmek umuduyla hevesle öne eğilmişti. Fasil ise hipnotize olmuş gibi izliyordu.

İtfaiyeciler hortumlarını toparlıyordu. Belli ki televizyon ekibi ancak onlar işlerini bitirdikten sonra ulaşabilmişti olay yerine. Şimdi de hastanenin dışındaki rampa ekrandaydı. Birtakım uyanık televizyon yöneticileri, Long Island Üniversite Hastanesi’nin 76. Bölgedeki kaza kurbanları için yapıldığını bildikleri için haberi alır almaz ekiplerini oraya yollamışlardı belli ki. Haber ekibi ambulanstan hemen önce gelmişti. Şimdi ambulans personeli tekerlekli sedyeyi indiriyordu, iki adam hemen itmeye başladı, üçüncü biri de sedyenin yanında serum şişesini taşıyordu. Kalabalık kameramanı itip kakınca görüntü bozuldu. Sonra kameraman sedyenin yanında koşmaya başladığı için görüntü de zıplamaya başladı. Acil servisin rampasına geldiklerinde bir duraklama oldu. O arada sedyede yatan is içindeki yüz ekrana geldi.

“David Kabov, adresi bilinmiyor, Long Island Üniversite Hastanesinde kaldı, durumunun çok kritik olduğu bildirildi.”

Fasil “Kabakov!” diye bağırdı. Dudakları gerilmiş, dişleri ortaya çıkmıştı ve Arapça küfürler savuruyordu. Şimdi Dahlia da Arapça konuşmaktaydı. Rengi bembeyaz olmuştu. Beyrut’taki odayı, kendisine doğrultulan

makineli tüfek namlusunu, Najeer’in parçalanan duvara yapışmasını hatırlıyordu.

“İngilizce konuşun.” Lander bunu onlara duyurana kadar iki kere tekrarlamak zorunda kaldı. “Kim bu herif?”

Derin derin soluk almakta olan Dahlia “Bunu yapamam,” dedi.

“Ben yapabilirim.” Fasil kokudan iğrenmiş gibi burnunu tutuyordu. “İğrenç bir İsrailli korkak... geceleri gelir öldürmek için, kadınlar, çocuklar, öldürür, öldürür, öldürür... hiç umurunda olmaz. Bu aşağılık Yahudi liderimizi öldürdü, bir sürü başka insanımızı öldürdü, neredeyse Dahlia’yı da öldürüyordu.” Fasil’in eli gayrı ihtiyarı Beyrut’ta yanağını sıyıran merminin bıraktığı ize gitmişti.

Lander’ın ana güdüsü nefretti, ama onun nefreti kırılma ve delilikten kaynaklanıyordu. Buradaki ise şartlanmış bir hınçtı ve Lander aradaki farkı dile getiremese de, bu farkı bilinçli olarak kavramasa da huzursuz olmuştu.

“Belki ölür,” dedi.

Fasil “Evet, ölecek,” diye yanıt verdi.

-10-

Kabakov hastane yatağında gece yarısına kadar uykusuz yattı. Hastanenin gündüz sesleri yerini naylon önlüklerin hışırtısına, yumuşak tabanlı ayakkabıların gıcırtısına bırakmıştı. Bir de uzaktaki bir odadan İsa'ya seslenen yaşlı, dişsiz adamın sesi duyuluyordu. Kabakov daha önce de yaptığı gibi, hastane trafiğine kulak verip uyanık yatarak kendini bırakmıyordu. Hastaneler, çocukluktaki hastalıkları çağrıştırıyor, insanı ürkütüyordu.

Kabakov cesaret ve korkaklık kavramlarıyla düşünmezdi. Bu tür durumlarda davranışçı olurdu. Aldığı madalyalarda çeşitli erdemlerinden dem vurulsa da, kendisi bunların bazılarına hiç sahip olmadığı inanandaydı. Adamlarının bir sebepten ona hayranlık duyuyor olması, onları yönetmek açısından yararlıydı ama kendisi için gurur kaynağı değildi. Yanında çok fazla adam ölmüştü.

Kabakov cesareti görmüştü. Cesareti, ne olursa olsun gerekeni yapmak şeklinde tarif ederdi. Ancak burada can alıcı kelime gereken kelimesiydi, ne olursa olsun değil. Hiç korkmayan iki üç adam da tanımıştı. Hepsi de manyaktı. Korku kontrol edilebilir ve yönlendirilebilirdi. Bu da başarılı bir askerin sırrıydı.

Birisi ona idealist dese Kabakov kahkahalarla gülerdi ama içinde Musevilik denen şeyin merkezine yakın bir ikilem vardı. İnsan davranışları konusunda son derece pragmatik olabilse de Tanrı'nın beyaz sıcak parmak izini de tam kalbinde hissederdi.

Kabakov dünyada bilinen anlamıyla dindar biri değildi. Museviliğin ibadet kurallarını öğrenmemişti. Fakat yaşadığı her gün Musevi olduğunu

biliyordu. İsrail'e inanıyordu. O elinden gelenin en iyisini yapar, gerisini de hahamlara bırakırdı.

Bantlanmış kaburgalarını kaşıyordu. Hafifçe dönerek bandı kaşınan yerin üstüne getirebildiğini keşfetmişti. Kaşımak kadar tatmin etmese de işe yarıyordu. Şu genç doktor eski yaraları hakkında sorular sorup durmuştu. Kabakov kendi kendine güldü, doktorun merakı Moshevsky'i nasıl da kızdırmıştı. Adama Kabakov'un profesyonel motosiklet yarışçısı olduğunu söylemişti. Ne 1956 yılındaki Mitla Geçidi çarpışmasından, ne 1967'de Rafıd'deki Suriye koruganlarından ne de Kabakov'da iz bırakan daha az konvansiyonel çatışmalardan bahsetmişti. Mesela Tripoli'de bir çatıda, Girit'te doklarda, yani Arap teröristlerin yuvalandığı her yerde.

Doktorun eski yaraları hakkındaki sorulan getirmişti Rachel'ı aklına. Şimdi karanlıkta yatarken kadınla ilişkisinin başlangıcını düşünüyordu.

9 Haziran 1967: Moshevsky ile ikisi Galilee'deki sahra hastanesinin önünde sedyelerde yatıyorlardı. Rüzgâr kumları havalandırıp çadırın kumaşına çarpıyor, jeneratörün sesi inleyen yaralıların sesini bastırıyordu. Çöplerin üstünde sıçrayan kargalar gibi yaralıların arasında seke seke dolanan doktor en acil durumda olanları sıralamaya çalışıyordu. Her ikisi de gece karanlığında Suriye yaylalarında yaylım ateşle vurulmuş olan Kabakov ve Moshevsky, hastanenin içine, aydınlığa alınmışlardı. Ameliyat lambalarının yanlarında acil durum fenerleri asılıydı. İğneyle uyuşmasını sağlayan maskeli doktor üzerine eğilmişti. Durumu bir yabancı gibi izleyen, bedeninin aşağısına hiç bakmayan Kabakov, doktorun yeni steril eldiven takılsın diye uzattığı ellerinin kadın eli olduğunu görünce biraz şaşırmıştı. New York'taki Mt. Sinai Hastanesi'nde psikiyatri uzmanı olan ve gönüllü sahra cerrahına dönüşen kadın, Kabakov'un köprücük kemiğine saplanan kurşunu çıkarmıştı.

Ameliyat sonrası muayeneler için koğuşuna geldiğinde, Kabakov bir Tel Aviv hastanesinde iyileşme dönemini geçirmekteydi. 26 yaşlarında çekici bir kadındı, koyu kızıl saçlarını topuz yapmıştı. Kadın, hastanenin kendisinden daha yaşlı olan doktoruyla ve bir hemşireyle birlikte vizitelerini yaparken Kabakov gözlerini ondan ayırmamıştı.

Sıra ona gelince hemşire çarşafı kaldırdı. Dr. Bauman, Kabakov'la konuşmadı. Yarasıyla meşguldü. Parmaklarıyla yaranın etrafını yokluyordu. Daha sonra hastane doktoru da baktı.

"Çok güzel iş çıkarmışsınız Dr. Bauman," dedi.

“Teşekkür ederim Doktor. Bana daha kolay olanları verdiler.”

Kabakov “Bunu siz mi yaptınız?” dedi.

Kadın, sanki orada olduğunu yeni fark etmiş gibi Kabakov’a baktı. “Evet.”

“Amerikan aksanınız var.”

“Evet, Amerikalıyım.”

“Geldiğiniz için sağ olun.”

Bir duraksama, göz kırpıştırma, kadın kızarmıştı. O da “Siz de hayatta olduğunuz için sağ olun,” deyip koğuştan çıktı. Kabakov’un şaşkınlığı yüzünden okunuyordu.

Yaşlı doktor “Şapşal,” dedi. “Sana bir Musevi çıkıp bugün hep Musevi gibi davrandığın için sağ ol, dese ne hissederdin?” Hafifçe omzuna vurup yatağın yanından ayrıldı.

Bir hafta sonra üniformasını giymiş olarak hastaneden ayrılırken kadını öndeki merdivende gördü.

“Dr. Bauman.”

“Binbaşı Kabakov. Sizi gördüğüme sevindim.” Gülümsememi şti. Rüzgar, bir tutam saçını yanağına yapıştırıyordu.

“Akşam yemeği yiyin benimle.”

“Vakit yok, teşekkür ederim. Gitmem lazım.” Hastaneye girip gözden kaybolmuştu.

Sonraki iki hafta Kabakov, Tel Aviv dışında, Suriye cephesindeki istihbarat kaynaklarıyla yeniden temas sağlamakla meşguldü. Ateşkes hattında bir soruşma yürütmüştü, çünkü Birleşmiş Milletlerin gözetimine rağmen ateşkesi ısrarla bozan bir Suriye füze rampası vardı. Rus malı füzeler depolandıkları yerde aynı anda patlatılmış, geride bir krater bırakmıştı.

Aldığı emirle kente dönünce tanıdığı bazı kadınlarla görüştü ve onları her zamanki gibi tatminkâr buldu. Ve Rachel Bauman’ı davet etmekten de hiç vazgeçmedi. Artık ameliyathanede asistanlık yapıyor, günde on altı saat kafa travmaları üstünde çalışıyordu. Sonunda, bezmiş ve hastaneye yakın bir yerde çabucak bir şeyler atıştırmak için Kabakov’la buluşur olmuştu. Çekingen bir kadındı ve kendini, hayatının gidişatını koruyordu. Bazen, gecenin son ameliyatının ardından parkta bir banka oturur ve mataradan viski içerlerdi. Kadın fazla konuşamayacak kadar yorgun olurdu ama

Kabakov’un geniş, esmer bedeninin yanında oturarak rahatlardı. Kabakov’un evine gitmezdi.

Bu düzen aniden sona erdi. Parktaydılar ve Kabakov karanlıkta göremese de kadın ağlayacak gibiydi. Dört saatlik umarsız bir ameliyat başarısız olmuştu, beyin hasarı vakasıydı. Kafa travmalarını bildiği için teşhise yardım etmek üzere çağırılmış, on yedi yaşındaki Arap erin, dura altı kanama belirtileri gösterdiğini doğrulamıştı. Artan omurilik sıvısı basıncı ve sıvıda kan bulunması hiç kuşku bırakmıyordu. Beyin ameliyatına da yardım etmişti. Kaçınılmaz bir beyin içi kanaması oluşmuş ve çocuk ölmüştü. Daha onun yüzüne bakarken tükenmiş durumdaydı.

Hiçbir şeyden haberi olmayan Kabakov gülüyor ve çamaşırına akrep girmiş olan bir tank sürücüsü hakkında bir hikâye anlatıyordu. Sürücü bir kulübeyi dümdüz etmişti. Kadın karşılık vermedi.

Kabakov “Bir şey mi düşünüyorsun?” diye sordu.

O sırada arkalarından zırhlı kamyonlar geçtiği için büyük bir gürültü vardı ve doktor bağırarak konuşmak zorundaydı.

“Bir Kahire hastanesinde de sizlerin yarattığı pisliği temizlemek için koşturan insanlar olduğunu düşünüyorum. Hatta barış zamanında bile, değil mi? Sen ve fedailerin?”

“Barış zamanı diye bir şey yok.”

“Hastanede dedikodu ediyorlar. Bir tür süper komandoymuşsun, öyle mi?” Kadın artık duramıyordu ve sesi tizleşmişti. “Biliyor musun? OTelln salonundan geçip odama giderken senin adını duydum. Ufak tefek şişman bir adam, yabancı misyonlardan birinin ikinci sekreteri, İsrailli birtakım subaylarla içki içiyordu. Diyordu ki, günün birinde gerçekten barış olursa seni bir savaş köpeği gibi zehirlemeleri gerekecekmiş.”

Hiçlik. Kabakov kıpırdamıyordu, profili karanlık ağaç gölgelerine karışmıştı.

Öfke kadını aniden terk etti, onu gevşek ve Kabakov’u kırdığı için üzgün bir şekilde bıraktı. Konuşmak çok zor gelse de hikâyenin geri kısmını anlatmak boynunun borcuydu.

“Subaylar ayağa kalktı. Biri adamın suratına tokat attı ve içkilerini masada bırakıp gittiler.”

Kabakov da ayağa kalkmıştı.

“Biraz uyuyun Dr. Bauman,” dedi ve gözden kayboldu.

Sonraki ay Kabakov’un masa başı görevleri ile geçti.

Tekrar Mossad’a transfer edilmişti ve Mossad o sıralar Altı Gün Savaşı’nda düşmanlara verilen hasarı belirlemek ve ikinci bir hamle için potansiyel güçlerini tahmin etmek için deli gibi uğraşıyordu. Pilotlarla, birlik komutanlarıyla ve askerlerle yapılan yorucu toplantılar vardı. Kabakov, bu bilgi toplama toplantılarının pek çoğunu yönetiyor, Arap ülkelerindeki kaynaklardan gelen bilgilerle onları harmanlıyor ve amirleri tarafından dikkatle incelenen kısa, özlü zabıtlar haline getiriyordu. Ağır ve zor bir görevdi ve Rachel Bauman ancak ara sıra düşüncelerinin arasına giriyordu. Kadını ne görmüş ne de aramıştı. Onun yerine, dikkatini olgun bir Sabra çavuşuna yöneltmişti, kadın Brahma boğasına ipe bile tutunmadan binebilecek biriydi. Fakat çok geçmeden tayini çıktı ve Kabakov yine yalnız kaldı. Sonra da kendi isteğiyle yalnızlığını sürdürdü. Zaten işten başı dönüyordu. Ama sonunda bir parti nedeniyle kovuğundan çıktı.

Savaş bittiğinden beri bu ilk gerçek kutlamasıydı. Kabakov’un hava indirme birliğinde görev yapan iki düzine erkek tarafından düzenlenmişti ve elli kişilik, hepsi de asker çılgın, neşeli bir gurup da partiye katılmıştı. Gözleri pırıl pırıl, tenleri yanıktı ve çoğu Kabakov’dan gençti. Altı Gün Savaşı yüzlerindeki gençliği alıp götürmüşse de o yüzler dirençli ekinler gibi yine Canlanıyordu. Kadınlar üniforma yerine etek, sandalet ve parlak bluzlar giymekten mutluydu, onları seyretmek de güzeldi. Savaştan çok az söz ediliyor, kaybettikleri insanlardan hiç konuşulmuyordu. Kaddish denmişti ve bir daha denecekti.

Grup Tel Aviv eteklerinde, Hayfa yolu kenarında bir kafeyi ayarlamıştı. Ay ışığında mavi beyaz görünen, izole olmuş bir binaydı. Kabakov cipiyle giderken partiden gelen sesleri 300 metre kala duymuştu. Müzik eşliğinde bir ayaklanma yapılıyordu sanki. Çiftler hem içeride hem de terasta dans ediyordu. Kabakov içeri girince dikkatler üzerine çevrildi. Dans edenlerin arasından kendine yol açarken on on iki kişinin müziği bastıran selamlamalarını kabul etti. Daha genç askerlerden bazıları da birlikte oldukları kişilere kaş göz işaretleriyle onu gösteriyordu. Kabakov bütün bunları halinden memnun bir şekilde fark etmiş olsa da özenle belli etmemeye çalışıyordu. Bundan kendine pay çıkarmanın yanlış olacağını biliyordu. Herkes kendi payına düşeni yapmıştı. Buradaki insanlar sadece bu pislikte kendilerini eğlendinneye çalışıyor, diye düşündü. Keşke Rachel da burada olsaydı, keşke onunla birlikte gelseydi, safıyane bir şekilde bu dileğinin gösteriş yapmakla ilgisi olmadığına inanıyordu. Kahrolası Rachel!

Terasın sonundaki uzun masaya ilerledi, Moshevsky çok hoş kızlarla o masada oturuyordu. Önünde çeşitli içki şişeleri vardı ve hatırlayabildiği tüm açık saçık fıkraları anlatıyordu. Kabakov kendini iyi hissetti, şarap daha da iyi hissetmesini sağladı. Partideki erkekler çeşitli rütbelerdeydi ve kimse bir binbaşının bir çavuşla oturup kafa bulmasını yadırgamıyordu. İsraillileri Sina'ya getiren şey disiplindi ve bu disiplin ortak saygıdan doğuyor, ruhla sürdürülüyordu. Aynı zamanda bu tür durumlarda palto gibi vestiyere bırakılabilen bir şeydi. Bu parti güzel bir parti olmuştu: insanlar birbirini anlıyordu, şarap İsrail şarabıydı ve danslar da kibutz danslarıydı.

Gece yarısından hemen önce, ortada dönen çiftlerin arasında Kabakov, aydınlık alanın kenarında çekingen çekingen duran Rachel'ı fark etti. Kadın, dans edip el çırpan kalabalığın arasından terasa ilerledi.

Rüzgâr kısa pamuklu elbisesinin eteklerini bacaklarına dolaştırıyor, hava alkol, sert tütün ve çiçek kokuyordu. Uzun masada tembel bir zenci gibi kaykılmış oturan Kabakov'u gördü. Biri kulağının arkasına çiçek sokuşturmuştu ve dişlerinin arasında puro tutuyordu. Bir kız ona doğru eğilmiş bir şeyler anlatıyordu.

Rachel utangaç bir tavırla masaya yaklaştı. Çok genç bir teğmen kolundan yakaladığı gibi müziğe uyarak döndürmeye başladı. Başının dönmesi durduğunda Kabakov tam karşısındaydı, gözleri şarabın etkisiyle ışıl ışıldı. Rachel onun ne kadar iri olduğunu unutmuştu. Başını kaldırıp yüzüne bakarak "David," dedi. "Sana söylemek istedim-"

"Bir içki istediğini," diyen Kabakov elindeki kadehi uzattı.

"Yarın gidiyorum -burada olduğunu söylediler, ben de seninle-"

"Dans etmeden gidemedin mi? Tabii ki gidemezsin."

Rachel yıllar önce kibutzunda dans etmişti ve adımları hatırlamaya başlıyordu. Kabakov elinde içki kadehiyle dans etmeyi gayet güzel başarıyor, arada kadehi yeniden dolduruyordu ve ikisi sırayla aynı kadehten içiyorlardı. Öbür eliyle uzanıp Rachel'ın saçındaki firketeleri çıkardı. Gür, koyu kızıl bir kütle genç kadının omzuna, yanaklarına döküldü. Kabakov bu kadar gür bir saçın var olabileceğine inanamıyordu. Şarap Rachel'ı ısıtmıştı ve kendini dans edip kahkahalar atarken bulmuştu. İçine düştüğü o acılı, sakatlayıcı duygulardan uzaklaşmış gibiydi.

Birdenbire vakit geç oluverdi. Sesler giderek azaldı ve pek çok eğlence düşkünü Kabakov ya da Rachel farkına varmadan kafeden ayrıldı. Hâlâ dans eden birkaç çift kalmıştı sadece. Müzisyenler kafalarını masalara

koyup uyuyakalmışlardı. Dans eden çiftler birbirlerine iyice sokulmuş olarak barın yanındaki müzik dolabında çalan Edith Piaf şarkısıyla dans ediyorlardı. Teras ezilmiş çiçekler, sigara izmaritleriyle dolmuş, yer yer de üstlerine şarap dökülmüştü. Çok genç bir asker, ayağını bir iskemleye dayamış şarkıya eşlik ediyordu. Vakit geçti, ayın battığı ve objelerin yarı aydınlıkta duygusuzlaştığı saatlere gelinmişti. Kabakov'la Rachel müziğe pek uymuyorlardı. Sonunda tamamen durdular, bedenleri birbirini ısıtıyordu. Kabakov kadının ensesindeki bir ter damlacığını öptü, denizden sıçramış bir damla gibiydi. Kadının ılık ve gül kokulu teni gözlerine ve boğazına temas etti. Rachel yalpaladı, dengesini bulmak için yana doğru küçük bir adım attı, adamın temasları garip bir şekilde ilk kez bir atın sıcak, sert boynuna yanaklarını dayamış olduğu anı hatırlattı.

Yavaşça ayrıldılar ve dışarıya, şafağa çıktılar. Kabakov geçerken bir masadan viski şişesini aldı. Tepeye tırmanan patikada yürürken sabah çiyi Rachel'in ayak bileklerini ıslatıyor, kayalara, çalılara bakarken bütün ayrıntıları görüyorlardı. Bu uykusuz gecenin ardından böyle berrak beyinler doğal değildi sanki.

Sırtlarını bir kayaya verip oturdular ve güneşini doğuşunu izlediler. Berrak gün ışığında Kobakov kadının minik kusurlarını, çillerini, gözlerinin altındaki halkaları ve güzel elmacık kemiklerini görebiliyordu. Onu çok istiyordu; vakit uçup gitmişti.

Elini saçlarının arasına sokup dakikalarca öptü.

Patikadan inen bir çift, ışıkta utangaç utangaç üstlerindeki yaprakları temizlediler. Yolun kenarında oturan Kabakov'la RachePın ayaklarına takılıp tökezledilerse de onları fark etmeden geçip gittiler.

Sonunda, elindeki otla oynamakta olan Rachel "David, karıştım," dedi. "Bunu başlatmak niyetinde değildim, anlıyor musun?"

"Karıştın mı?"

"Yani üzüldüm, bozuldum. Argo."

"Şey, ben-" Kabakov güzel bir cümle düşünmeye çalıştı, sonra kendi kendine homurdandı. Ondan hoşlanıyordu. Konuşmak anlamsızdı. Kahrolsun konuşmak. Islak çekmeceler ve müphem pişmanlıklar hiçin yarısıdır.

"Benimle Hayfa'ya gel. Bir hafta izin alabilirim. Benimle gelmeni istiyorum. Sorumluluklarım gelecek hafta konuşabiliriz."

“Gelecek hafta. Gelecek hafta hiç hissim kalmamış olabilir. New York’ta sorumluluklarım var. Gelecek hafta ne farklı olacak ki?”

“Yataktan fırlamak, güneşte yatmak ve birbirimize bakmak fark yaratır.”

Rachel çabucak başını çevirdi.

“Kızma.”

“Kızmadım.”

“O zaman kızmak gibi laflar etme. Kızmışsın gibi oluyor.” Kobakov gülümsüyordu. Rachel da gülümsedi. Garip bir sessizlik oldu.

Kabakov “Geri gelecek misin?” diye sordu.

“Yakında değil. Asistanlığımı tamamlamam lazım. Savaş yeniden başlayana kadar gelmem. Ama zaten senin için bitmedi, bir an bile, değil mi David? Senin için asla bitmiyor.”

Kobakov hiçbir şey demedi.

“Çok komik David. Kadınların küçük, esnek yaşamları olsun isteniyor. Erkeklerinse işi var. Benim yaptığım şey de gerçek, değerli ve önemli. Ve bu benim işim diyorsam, benim işim olmasını istediğim içindir ve senin üniforman kadar gerçektir. Gelecek hafta konuşmayacağız bunları.”

Kobakov “İyi,” dedi. “İşine git.”

“Sen de kızma.”

“Kızmadım.”

“David, yine de sorduğun için teşekkürler. Yapabilsem ben de sana sorardım. Hayfa’ya gitmeyi ya da başka bir yere. Ve yataktan fırlardık.” Duraksadı, sonra çabucak “Hoşça kal Binbaşı David Kobakov,” dedi. “Seni unutmayacağım.”

Sonra koşmaya başladı. Cipi hızlanıp rüzgâr gözyaşlarını soğuk soğuk yüzüne yanağına çarpana kadar ağladığını fark etmemişti. Rüzgârla kuruyan gözyaşları, yedi yıl önce, İsrail’de.

Bir hemşire odaya girip Kobakov’un düşüncelerini böldü ve hastane duvarları yine üzerine kapandı. Kadın kâğıt bardakta bir hap getirmişti.

“Nöbetim bitti Bay Kabov,” dedi. “Yarın öğleden sonra görüşürüz.” Kabokov saatine baktı. Moshevsky şimdiye kadar aramış olmalıydı, neredeyse gece yarısı olmuştu.

Caddenin karşısındaki otoparkta Dahlia Iyad bir grup gece hemşiresinin hastanenin ön girişine üşüşmesini izliyordu. O da zamanı aklına kaydetti. Sonra gaza basıp uzaklaştı.

-11-

Kabakov ilacını yutarken, Moshevsky Mt. Murray Tesisi'ndeki gece kulübü Boom-Boom Room'un kapısında dikiliyordu. Kalabalığa ters ters bakıyordu. Hafif kar yağışı altında bücür Pocono Dağlarına kadar üç saat araba kullanmak yorucu olmuştu ve şu anda fena halde huysuzdu. Beklediği gibi resepsiyonda Rachel Bauman adına kayıt yoktu. Alt kattaki yemek salonunu da üç kez kontrol etmiş ve sonunda tedirgin olup bir masa istemişti. Boom-Boom Room'daki orkestra gürültülüydü ama kötü değildi ve gecenin organizatörü 'Aktiviteler direktörü' idi. Hareketli spot, her masayı tek tek tarıyordu. Işık üstlerine gelince patronlar çoğunlukla ellerini sallıyorlardı.

Hali hazırdaki nişanlısı ve tesiste tanıştıkları bir çiftle oturmakta olan Rachel Bauman ışıkta elini sallamadı. Buranın manzarasız çirkin bir mekân olduğunu düşünüyordu. Poconoları da aptal minik dağlar diye yorumluyordu. Odadaki türlü çeşitli yeni moda alyans dekoru ortamı çamurlu bir takımyıldıza çevirmişti. Bundan da bunalmıştı çünkü yanında oturan yakışıklı ama sıkıcı genç avukata bir tür evlilik sözü vermiş bulunuyordu. Hayatına müdahale edecek tipte biri değildi.

Dahası, oda bayağıydı, günlüğü atmış dolardı ve banyo küvetinde kıllar vardı. Mobilya Brooklyn orijinliydi ve küvetteki tüylerin kasık tüyü olduğu çok belliydi. Nişanlısı, yani bir tür nişanlısı olan adam, robdöşambrının üstüne fular takıyor ve yatağa saatiyle giriyordu. Rachel, Ah Tanrım, halime bak, diye düşünüyordu. Parmaklarımda minik mineli yüzükler var.

Moshevsky, kayığa tepeden bakan bir balina gibi masanın yanında belirdi. Aklından neler söyleyeceğine karar vermişti. Önce espri yapacaktı.

“Dr. Bauman, sizi hep partilerde görüyorum. Beni hatırladınız mı, Moshevsky, İsrail, 1967, şimdi biraz konuşabilir miyiz?”

“Pardon?”

Moshevsky’nin açılış olarak tasarladığı sözler bundan ibaretti. Duraksadı, yüzünü kısa boylu bir cilt uzmanına gösterircesine eğildi. “Robert Moshevsky, 1967, İsrail. Binbaşı Kabakov’un yanındaydım. Hastanede de partide de.”

“A, tabii! Çavuş Moshevsky. Sivillerle tanıyamadım.”

Moshevsky apışıp kalmıştı. Eğilip kıyafetine baktı.

Doğru sivil kıyafetliydi. Şimdi Rachel’ın erkek arkadaşıyla öbür çift de ona bakıyorlardı.

Rachel, refakatçisine “Marc Taubman, bu da Robert Moshevsky, iyi bir dostumdur,” diyordu. “Lütfen oturun Çavuş.”

Taubman da kuşkulu bir sesle “Evet buyurun,” dedi.

“Ne oldu da-” Rachel’ın yüzü aniden değişti. “David iyi mi?”

“Sayılır.” Bu kadar sosyalleşme yeterdi. Ona otur insanlarla sohbet et emri verilmemişti. Kabakov olsa ne derdi? Kadının kulağına eğildi.

“Sizinle özel olarak görüşmem lazım,” diye mırıldandı. “Çok acele.”

“İzin verir misiniz?” Rachel kalkarken elini Taubman’ın omzuna koymuştu. “Bir dakika sonra gelirim Marc. Merak etme, sorun yok.”

Beş dakika sonra Rachel, Marc Taubman’ı dışarı çağırmak üzere masaya döndü. On dakika sonra Taubman barda tek başına oturmuş arpacı kumrusu gibi düşünüyordu. Rachel ile Moshevsky son sürat New York’a dönüyorlardı. Kar yağışı giderek artıyordu.

Dahlia Iyad, Garden State ekspres yolunda ilerlerken, güneye doğru, kar, Lander’in steyşın arabasının üstüyle ön camını döven bir sulusepkene çevirmişti. Ekspres yolda kumlama yapılmıştı ama Dahlia, Lakehurst’a doğru batıya döndüğünde 70 Yolu kaygandı. Lander’ın evine varıp içeri koştuğunda sabahın üçü olmuştu. Lander kendine kahve almaktaydı. Dahlia, Daily News’in iki yıldızlı baskısını mutfak tezgâhına koyup orta sayfayı açtı. Sedyedeki adamın yüzünü gösteren fotoğraf gayet netti. Kesinlikle Kabakov’du. Saçında eriyen kar taneleri damla damla kafatasına iniyordu.

Lander “E, Kabakov’sa ne olmuş?” diye sordu.

Odasından çıkıp gelen Fasil “Gerçekten de ne olmuş?” dedi. “Muzi’yle konuşma fırsatı vardı, elinde tanımın olabilir. Muzi’yi gemi sayesinde bulmuş olmalı ve gemiden benim tarifimi de almıştır. Daha kimliğimi tespit edememiş olabilir ama beni tanır. Aklına gelecektir. Dahlia’yı da görmüştü. Haklanması lazım.”

Lander fincanını küt diye bıraktı.

“Benimle dalga geçmeye kalkma Fasil. Yetkililer bir şey öğrenmiş olsa çoktan gelirlerdi. Sen sadece intikam için öldürmek istiyorsun. Liderini öldürdü, değil mi? Öylece içeri dalıp kafasını uçurdu.”

“Uykudayken, haince-”

“Sizin millet beni sahiden delirtiyor. O yüzden İsrailliler sizi düzenli olarak haklıyor, sizinse tek düşünceniz intikam, bir hafta önce olanlar yüzünden onlarla ödeşmeye çalışmak. Ve bunca şeyi riske atmak istiyorsun, sırf intikam için...”

Fasil “Kabakov ölmeli,” dedi. Sesi giderek yükseliyordu.

“Bu sadece intikam da değil. Hazır yaralıyken öldüremezsen er ya da geç gece yarısı seni bulmaya geleceğinden korkuyorsun.”

Korkmak kelimesi aralarında asılı kalmıştı. Fasil öfkesini bastırmak için olağanüstü güç harcıyordu. Bir Arap için hakareti yutmak, kurbağa yutmaktan zordu. Dahlia sezdirmeden kahve güğümüne doğru gidip aralarındaki göz temasını kesmiş oldu. Bir fincan kahve alıp tezgâha dayanarak durdu, böylelikle bıçakların durduğu çekmecenin de önünü kapatmıştı.

Fasil konuştuğunda boğazı son derece kurumuşa benziyordu.

“Kabakov ellerindekilerin en iyisidir. O ölürse yerine başkasını yollarlar doğru ama aynısı olmaz. İzninizle hatırlatayım Bay Lander, Muzi sizi görmüş olduğu için öldürüldü. Yüzünüzü ve-” Fasil’in Arap dili canı istediğinde gayet şeytani olabilirdi. Durdu. Lander, el kelimesini kullanacağını tahmin etsin diye yeterince bekledikten sonra “Aksanınızı biliyordu,” diye devam etti. “ÜsTellk, hepimizde de yara izleri yok mu?” Yanağındaki yara izine dokundu. Lander bir şey demediği için söze devam etti. “Şimdi Dahlia’yı görmüş olan bir adamla karşı karşıyayız. Onun resimlerini bulabileceği çeşitli yerler var.”

“Ne gibi?”

Dahlia “Fotoğrafım yabancı uyruklular dosyasında var,” dedi. “O resimde kılık değiştirmiştim. Ama, Beyrut’taki Amerikan Üniversitesinin yıllığında-”

“Okul yıllığı mı? Hadi ama, onu asla-”

“Daha önce yapmışlardı Michael. Ona ve Kahire’deki üniversiteye devam ettiğimizi bilirler. Çoğu zaman fotoğraflar çekilip yıllıklarda basıldıktan sonra bazı hareketlere giriyor insanlar. Mutlaka bakar o yıllıklara.”

Fasil “Eğer Dahlia afişe olursa fotoğrafı her yere dağıtırlar,” diye ekledi. “Sen darbeyi indireceğin zaman da her taraf Gizli Servis elemanı kaynar, tabii Başkan katılmışsa.”

“Katılacak. Kendi söyledi katılacağını.”

“O zaman Gizli Servis muhtemelen havaalanına da gelir. Dahlia’nin resmini görmüş olabilirler, hatta belki benimkini de, senin de tarifin vardır ellerinde. Hepsi de Kabakov sayesinde olur -yani yaşamasına izin verilirse.”

Lander “Senin veya Dahlia’nın yakalanmasını göze alamam,” diye hırladı. “Benim gitmem de aptallık olur.”

Dahlia “Bunlara gerek yok ki,” dedi. “Uzaktan kumandayla da halledebiliriz.” Yalan söylemişti.

Long Island Üniversite Hastanesi’nde, Moshevsky ile birlikte Kabakov’un katma çıkabilmek için Rachel iki federal korumaya kimliğini göstermek zorunda kaldı.

Kapı açılırken duyulan hafif sesle Kabakov uyandı. Rachel karanlık odaya girip elini yanağına koydu, adamın kirpiklerinin avucuna değdiğini hissetti ve uyanık olduğunu anladı.

“David, buradayım,” dedi.

Altı saat sonra Corley hastaneye geldi. Ziyaret saati başlamıştı ve çiçeklerle gelmiş hasta yakınları koridorları dolduruyor, kapısında ‘Ziyaretçi kabul edilmiyor. Sigara içilmez, oksijen kullanılıyor’ yazan kapıların önünde endişeli gruplar oluşturuyordu.

Corley, Moshevsky’i Kabakov’un kapısının önündeki sırada oturmuş koca bir hamburgeri yerken buldu. Yanındaki tekerlekli iskemlede sekiz yaşlarında bir kız vardı. O da aynı boy hamburger yiyordu.

“Kabakov uyuyor mu?”

Moshevsky ağzı dolu dolu “Yıkanıyor,” dedi.

Çocuk “Günaydın,” dedi.

“Günaydın. Ne zaman biter işi?”

Çocuk “Hemşire ovalamasını bitirince,” dedi. “İnsan gıdıklanıyor. Seni hemşire yıkadı mı hiç?”

“Hayır. Moshevsky, söyle hemşireye elini çabuk tutsun. Derhal-”

Çocuk “Bir lokma ister misin?” diye sordu. “Bay Moshevskyİe beni bunları almaya yolladılar. Buradaki yemekler korkunç. Bay Moshevsky, Bay Kabakov’un hamburger yemesine izin vermiyor. Bay Kabakov bu konuda çok kötü şeyler söyledi.”

Başparmağının tırnağını kemirmeye başlayan Corley “Anlıyorum,” dedi.

“Ben de Bay Kabakov’daki gibi bir yanık var.”

“Çok üzüldüm.”

Kız, Moshevsky’nin kucağındaki paketten patates kızarması almak için dikkatle uzandı. Corley kapıyı açıp kafasını uzattı, hemşireyle kısaca konuştu ve tekrar geri çekildi. “Çabuk olmak lazım,” diye mırıldandı.

Çocuk “Yemek yaparken tenceredeki kaynar suyu üstüme devirdim,” dedi.

“Pardon?”

“Dedim ki yemek yapıyordum, kaynar suyla kendimi yaktım.”

“Ah, çok üzüldüm.”

“Bay Kabakov’a ona da aynısının olduğunu söyledim. Dedim ki çoğu ev kazası mutfakta oluyor.”

“Sen Bay Kabakov’la mı konuştun?”

“Tabii. Penceresinden karşıdaki çocuk parkında oyun oynayanları seyrettik. Her sabah okuldan önce oynuyorlar. Benim odamdaki pencereden sadece tuğla duvar görünüyor. Bay Kabakov bir sürü güzel fıkra da biliyor. Birini anlatayım mı?”

“Teşekkür ederim, hayır. Bana anlatmıştı zaten bir kısmını.”

“Bende uyku tulumu da var, hem-”

Hemşire su dolu leğenle dışarı çıktı. “Artık girebilirsiniz.”

Çocuk “İyi,” dedi.

Moshevsky “Dur Dotty!” diye kükredi. “Sen benimle kal. Şu patatesleri bitiremedik daha.”

Kız “Kızarmış patates,” dedi.

Corley, Kabakov’u yatakta doğrulmuş buldu.

“Temizliğin de bittiğine göre bak burada ne var. Leticia için emir çıkarttırdık. Mürettebattan üç kişi tekneyi görmüş. Kimse üstündeki rakamları anımsamıyor ama zaten sahte de olabilir. Geminin yan tarafında sürtündüğü yerde boya kalıntısı bulduk. Analiz ediliyor.”

Kabakov küçük bir sabırsızlık jesti yaptı. Corley görmezden gelip devam etti.

“Elektronik uzmanları, Sahil Güvenlik botundaki radar operatörüyle konuştu. Teknenin ahşap olduğunu düşünüyorlar. Hızlı olduğunu biliyoruz zaten. Sesine bakılırsa çifte türbo dizeli varmış. Kaçakçı teknesine benziyor. Er ya da geç bulacağız. Bir yerlerde imal edilmiş olmalı, çok iyi bir tersanede.”

“Amerikalıdan ne haber?”

“Hiçbir şey. Bu ülke onun gibilerle dolu. Leticia mürettebatına kimlik tanımlama albümleri gösteriyoruz, gemiye gelen adamı tanırlar belki diye. Tabii arada çevirmen var. Ağır gidiyor yani işler. ‘Domuz kıçı gibi gözü vardı’ türünden laflar ediyorlar. Sana da bir albüm getireceğim, kadını bulursun belki. Laboratuar da Meryem Ana üstünde çalışıyor.”

Kabakov başını salladı.

“Şimdi, saat on bir buçuğa askeri sağlık helikopteri ayarladım. On birde buradan ayrılıp La Guardia’daki Donanma Hava Terminali ’ne doğru yola-”

Kapı eşiğinde duran Rachel “Sizinle görüşebilir miyim Bay Corley?” dedi. Elinde Kabakov'un röntgenleriyle hasta kartelaları vardı ve en kolalı gömleğini giymişti.

Kabakov “Çoktan İsrail misyonuna gitmiş olabilirdim,” dedi. “Orada bana dokunamazdın. Konuş onunla Corley.”

Yarım saat sonra Corley hastane yöneticisiyle konuştu, o da, hastanenin bu cuma erken çıkmaya çalışan halkla ilişkiler sözcüsü ile konuştu. Sözcü telefonla bir basın bülteni dağıttı ve bülteni hasta durum kayıtlarına eklemeye zahmet etmedi.

Altı haberlerine hazırlanmakta olan televizyon kanalları öğleden sonra çeşitli felaketlerin kurbanlarının durumunu değerlendirdi. Gelen bültene

göre, Bay Kabov, askeri sağlık helikopteriyle Brooke Ordu Hastanesine nakledilmişti. O gün haberler yoğundu. Hiçbir kanal bu haberi kullanmadı.

Ancak The New York Times, her zamanki gibi, Bay Kabov'un nakli hakkında kısa bir yazı hazırladı. The Times, hastaneden aranan son basın organıydı. Yani haberin bulunduğu ilk baskı, gece on otuzdan önce çıkmayacaktı. O zaman da iş işten geçmiş olacaktı. Dahlia yola koyulmuştu.

-12-

Doğu Nehri'nin altından geçen ekspres tren, Long Island Üniversite Hastanesi'ne yakın Boro Hail istasyonunda durdu. Gece nöbeti için 23.30'da göreve başlayacak olan on bir hemşire trenden indi. Sokağa açılan merdivenlerden çıkarken, sayıları on ikiye ulaştı. Kadınlar, karanlık Brooklyn kaldırımında birbirlerine sokularak yürüdüler. Başlarını sadece arada bir şehirli kadınlara özgü tedbirlilikle, çevrede tehlikeli biri var mı diye bakmak için çeviriyorlardı. Ortalıkta, onlardan başka sadece bir şarapçı görünüyordu. Kadınlara doğru yalpalayarak geliyordu. Hemşireler, adamı yirmi beş metre öteden fark etmiş ve çantalarını göğüslerine bastırarak çevresinden yürüyüp gittiler. Geride hoş bir diş macunu ve saç spreyi kokusu bıraktılar ama adamın burnu koku almıyordu. Hastane pencerelerinin çoğu karanlıktı. Bir ambulans sireni duyuldu, sonra ses yaklaştı.

Çekingen bir ses:

"Şarkımız çalıyor," dedi.

Cam kapıları, esnemekte olan bir güvenlik görevlisi açtı:

"Kimlikler hanımlar, bakalım, hımm."

Kadınlar söylenerek çantalarını karıştırıp kimlik kartlarını gösterdiler; hastane hemşireleri için bina kartları, özel hemşireler için limon yeşili New York Devlet Üniversitesi kimlikleri. Karşılaştıkları biricik özel güvenlik önlemi bu oldu.

Güvenlikçi, kartlara şöyle bir baktı. Eliyle geçmelerini işaret etti. Hemşireler, koca binada kendi görev yerlerine dağıldılar. İçlerinden biri zemin katta, asansörlerin karşısında bulunan kadınlar tuvaletine girdi. İçerisi, tam tahmin ettiği gibi karanlıktı.

Işığı yakıp aynaya baktı. Sarı peruk kusursuz oturmuştu. Kaşlarını ağartması da emeğine değmişti. Yanaklarını dolduran pamuklarla şık çerçeveli gözlüğü yüzünün oranlarını değiştiriyor, Dahlia Iyad'ı tanımayı zorlaştırıyordu.

Kabine girip paltosunu astı. İç cebinden küçük bir tepsi çıkardı. Tepsiye iki şişe, bir derece, bir plastik dil bastırıcı ve bir ilaç bardağı koyup üstlerine bir bez örttü. Tepsi, görünüşü kurtarmak içindi. Asıl önemli yardımcısı, üniformasının cebinde duruyordu. Bu, bir deri altı şırıngasıydı. İçinde sağlam bir öküze kalp krizi geçirtmeye yetecek kadar potasyum klorür vardı.

Kolalı hemşire kepini başına yerleştirip tokayla sıkıca tutturdu. Aynaya son kez baktı. Bol hemşire üniforması formunu bozmuyor ama pantolonunun beline soktuğu otomatik Beretta'yı gizliyordu. Tatmin olmuştu.

Zemin kat koridorunda loş ve boş ofisler vardı. Enerji tasarrufu için ışıklar en aza indirilmişti. Önlerinden geçerken, üzerlerindeki yazıları okuyordu: Muhasebe, Kayıt, işte bulmuştu... Hasta Danışma! İnsanların memurla görüştüğü yuvarlak delik karanlıktı.

Kapıyı basit bir kilit koruyordu. Otuz saniyelik bir çabayla kapıyı açtı. Bir sonraki adımı için önceden epey kafa yormuştu. İçinden gizli hareket etmek gelse de, fener kullanmak yerine ışıkları yaktı. Floresan lambalar birer birer cızırdayarak yandı. Danışma memurunun masasındaki büyük kayıt defterine baktı. Ve "K" harfini açtı. Kabakov yoktu. Şimdi hemşire istasyonlarını gözden geçirerek, güvenlikçilerden sakınarak kapı kapı dolaşması gerekecekti. Dur! Televizyonda, "Kabov" demişlerdi. Kabov, vardı. Sayfanın en altında, D. Kabov olarak geçiyordu. Adres yazılmamıştı. Bütün başvurular, hastane yönetimine yönlendirilecekti. Kişisel olarak başvuranları ise yönetime, hastane güvenliğine ve FBI'ya bildirmek gerekiyordu. Oda numarası 327'ydi.

Dahlia, derin bir soluk alıp defteri kapattı.

"Nasıl girdin sen oraya?"

Dahlia, yerinde zıplayacak gibi olduysa da, çifte refleks göstererek zıplamadı. Sakin sakin görüşme deliğinden merakla bakan güvenlik görevlisine baktı:

"Selam! İşe yaramak istiyorsan, bu defteri gece amirine sen götürebilirsin. Ben de yeniden yukarı çıkmak zorunda kalmam. Neredeyse

beş kilo bu...”

“İçeri nasıl girdin?”

“Gece amirinin anahtarıyla...” Adam anahtarı görmek isterse onu öldürecekti.

“Geceleri burada kimsenin olmaması gerek.”

“Bak, istersen yukarıyı ara, senden izin almaları gerektiğini söyle. Bana göre hava hoş. Bana sadece git getir dendi, hepsi o kadar.” Eğer aramaya kalkarsa da öldürecekti. “Ne yani, bir de senden izin mi alacaktım? Bilsem alırdım ama bilmiyordum.”

“Benim görevim bu. Burada kimler olduğunu bilmem gerek. Işığı görüyorum ama içeride kim var, bilmiyorum. Bakmak için kapıdan ayrılmak zorunda kaldım. Ya biri bekliyorsa içeri girmek için? Ondan sonra, kapıda değilim diye bana kızacaklar. Bir daha gelirsen bana haber ver, tamam mı?”

“Tamam, kesinlikle veririm. Kusura bakma.”

“Kapıyı kilitle, ışıkları da söndür. Unutma sakın.”

“Elbette.”

Adam, başını sallayıp ağır ağır uzaklaştı.

327 numaralı oda sessiz ve karanlıktı. Sadece jaluzilerden içeri sızan ışık vardı. Bu nedenle tavanda çizgili gölgeler oluşmuştu. Göz karanlığa alışınca, yatak seçilebiliyordu. Yatakta, Dottly Hirschburg, çocuklara özgü o derin uykuya dalmıştı. Başparmağı ağzında, öbürleri yastığın üzerindeydi. Bütün öğleden sonra yeni odasının penceresinden çocuk bahçesini izlemiş, kendini yormuştu. Artık gece hemşirelerinin giriş çıkışlarına da alıştığı için, kapı yavaşça açılınca yerinde kıpırdanmadı. Duvara vuran ışık huzmesinde bir gölge belirdi. Kapı sessizce kapanınca huzme yok oldu.

Dahlia Iyad, sırtını kapıya vererek durup gözlerinin ortama alışmasını bekledi. Koridordan yansıyan ışıkta, odada hasta dışında kimsenin olmadığını görmüştü. Aslında, koltuğun minderinde hâlâ Moshevsky’nin oluşturduğu çukurun izleri vardı. Dahlia, soluklarını bastırmak, sessiz olmak için ağzını açtı. Karanlığın içinde soluk seslerini duyabiliyordu. Arkasında kalan koridordan, hemşirenin ayak sesleri geliyordu. Arada duruyor, karşı sıradaki odalara girip çıkıyordu.

Yavaşça çadır benzeri yatağın ayakucuna yaklaştı. Tepsisini tekerlekli yemek masasına bırakıp cebindeki şırıngayı çıkardı. Uzun iğnenin ucundaki kapağı aldı, iğnede minik bir damlacık görene dek pompayı itti.

Herhangi bir yere yapılabilirdi. Şah damarı en iyisiydi. Jet hızıyla... Karanlıkta, yatağın başucuna geçti ve yavaşça dokunarak boynu aradı. Eline önce saç, sonra da ten geldi. Nabız atışı neredeydi? İşte! Fazla yumuşak... Parmaklarıyla boynu yokladı. Fazla küçük. Saç da fazla yumuşaktı zaten. Şırıngayı cebine koyup kalem fenerini yaktı.

Işık yüzünden gözlerini kırpıştıran Dotty Hirschburg:

"Merhaba," dedi. Dahlia'nın parmakları boynunu üşütmüştü.

Dahlia da, "Merhaba," dedi.

"Işık gözümü acıtıyor. İğne olmak zorunda mıyım?" Endişeyle Dahlia'ya bakıyordu.

"Yok yok, zorunda değilsin. İyi misin peki? Bir şey ister misin?"

"Dolaşıp herkes uyuyor mu diye kontrol mu ediyorsun?"

"Evet."

"Peki, niye uyandırıyorsun öyleyse?"

"İyi olduklarından emin olmak için... Uykuya dönebilirsin artık."

"Bana çok aptalca geldi, uyuyor mu diye birini uyandırmak."

"Sen ne zaman geldin buraya?"

"Bugün. Odada, Bay Kabakov kalıyordu. Annem istedi, camdan çocuk parkını göreyim diye."

"Bay Kabakov nerede?"

"Gitti."

"Çok mu hastaydı? Üzerini örterek mi götürdüler?"

"Yani, öldüğünü mü soruyorsun? Yok canım. Ama kafasında bir yeri tıraş ettiler. Dün birlikte, çocukları izledik. Kadın doktor alıp götürdü sonra. Belki de eve gitmiştir."

Dahlia, koridorda duraksadı. Şu anda, zorlamaması gerektiğini biliyordu. Hastaneden gitmesi gerekiyordu. Başarısız olacaktı. Zorladı. Hemşire istasyonunun arkasındaki buz makinesinden buz dolu bir sürahi edinmek için birkaç dakika harcadı. Üniforması kazık gibi kolalı, gözlüklü, gri saçlı başhemşire, hastabakıcılardan biriyle bitmek bilmez bir sohbet içindeydi. Sonunda, başhemşire kalkıp kat hemşirelerinden birinin çağrısına gitti.

Dahlia, saniyesinde onun masasına geçip alfabetik indeksi karıştırmaya başladı. Kabokov... Kabokov... Hastabakıcı, onu izliyordu. Dahlia, kadına döndü.

“327’deki hastaya ne oldu?”

“Kime?”

“327’de kalan adama.”

“Hepsini bilemem ki. Seni daha önce görmemiştim, değil mi?”

“Yok, St. Vincent’teydim.” Doğruydu. Kimliğini, öğleden sonraki vardiya değişimi sırasında St. Vincent Hastanesinden yürütmüştü. Kadında kuşku uyandırma olasılığı olsa da, elini çabuk tutmak zorundaydı. “Nakledildiyse kaydı olurdu, değil mi?”

“Kayıtlar aşağıda, kilit altında. Dosyada yoksa, bu katta değildi. Bu katta değilse, büyük olasılıkla hastanede de değildir.”

“Adam geldiğinde curcuna olmuş diyorlar kızlar?”

“Burada curcuna hep olur, tatlım. Kadın doktor, dün gece üçte gelip adamın filmlerini görmek istedi. Yukarı çıkıp radyolojiyi açmak zorunda kaldım. Sanırım, gündüz ben yokken nakletmişler.”

“Doktor kimdi?”

“Bilmem. Sadece filmleri aldığını biliyorum.”

“Onları alırken imza attı mı?”

“Yukarıda imzalamak zorundaydı, başka türlü alamaz.”

Başhemşire dönüyordu. Acele etmesi gerekiyordu.

“Radyoloji 4. katta mıydı?”

“Beşte...”

Dahlia asansöre binerken, başhemşireyle hastabakıcı konuşuyorlardı. Asansörün kapıları kapandı. Hastabakıcının başıyla asansörü işaret ettiğini görmedi. Önceki gece verilen talimatları anımsayan başhemşirenin yüzündeki ifadenin değiştiğini görmedi. Hemen telefonu kaptığını da görmedi.

Acil Servis’te, polis memuru John Sullivan’ın kemerine takılı çağrı cihazı öttü. Ortağının tuttuğu kan revan içindeki ayyaşa dönüp:

“Kes sesini artık!” dedi. Telsizini alıp çağrıya yanıt verdi.

Bölge santrali:

“Üçüncü katın başhemşiresi Emma Ryan, şüpheli bir kişi bildirdi. Beyaz, kadın, sarışın, bir yetmiş boylarında, yirmilerin sonlarında, hemşire üniformalı, olasılıkla 5. katta, radyolojide,” dedi. “Güvenlik güvenlisiyle, asansörlerin orada buluşacaksınız. Birim yedi bir de yolda...”

Sullivan:

“On dört,” deyip telsizi kapattı. “Jack, şu herifi bir sıraya oturt. Sonra da yedi bir gelene dek merdivenleri tut. Ben yukarı çıkıyorum.”

Güvenlik güvenlisi, elinde bir tomar anahtarla bekliyordu.

Sullivan:

“Birinci dışında bütün asansörleri devre dışı bırak,” dedi. “Hadi gidelim.”

Dahlia, radyoloji laboratuvarının kilidinde hiç zorlanmadı. İçeri girip kapıyı kapadı. Röntgen masasını hemen seçti. Ağır kurşun perdelerden birini kenara itip kalem fenerini açtı. Minik ışık baryum hortumunu, aygıtları ve aletin önünde asılı duran eldivenleri gösterdi. Derinlerden bir siren sesi duydu. Ambulans mıydı? Polis mi? Çabucak çevresine bakındı. Şu kapı, karanlık oda. Büyük dolapların yan yana dizilmesiyle oluşmuş bir girinti. Gürültüyle açılan çekmece, zarfların içinde röntgen filmleri. Küçük bir ofis, bir masa, bir kayıt defteri. Koridorda ayak sesleri... Sayfaların üzerinde gezinen ışık... Çevir, çevir! Düne gel. İmzaların ve olay numaralarının bulunduğu bir sayfa... Kadın adı olması gerek. Zamana göre bak. Sabah 4... Olay numarası, hasta adı yok. Filmleri, Dr. Rachel Bauman almış. Geri verdiğine ilişkin imza yok.

Ayak sesleri kapıda duruyor. Anahtar şıngırtısı. İlki açmıyor. Peruğu dolabın arkasına at. Gözlüğü de! Kapı, kurşun perdeye çarpıyor. İriyarı bir polisle güvenlik memuru içeri giriyorlar.

Dahlia Iyad, röntgen görüntüleyicinin önünde duruyordu. Işıklı panoya bir göğüs röntgeni tutturulmuş, göğüs kafesinin hatları önlüğünde çizgi çizgi gölgeler oluşturmuştu. Başını adamlara doğru çevirirken, kemiklerin gölgesi yüzüne vurdu. Polis, silahını çekmişti.

“Evet memur bey?” Silahı yeni görmüş gibi yaptı. “Aman Tanrım, bir şey mi oldu?”

“Olduğunuz yerde kalın.” Sullivan, boş eliyle düğmeyi bulup ışıkları yaktı. Oda aydınlandı. Dahlia, karanlıkta fark etmediği ayrıntıları gördü. Polis, hızlı baş hareketleriyle odaya bakındı.

“Ne yapıyorsunuz burada?”

“Elbette filmlerden birine bakıyorum.”

“Başka biri var mı içeride?”

“Şu anda yok. Biraz önce, bir hemşire vardı.”

“Sarışın, yaklaşık sizin boyunuzda?”

“Evet, sanırım...”

“Nereye gitti?”

“Bilmem. Neler oluyor?”

“Biz de onu anlamaya çalışıyoruz.”

Güvenlik görevlisi, laboratuvara bitişik odayı gözden geçirip başını sallayarak geri geldi. Polis, Dahlia’ya bakıyordu. Kadında aklına yatmayan bir şey vardı ama ne olduğunu bulamıyordu. Kadını araması, alıp aşağıda şikâyeti yapan kişiye götürmesi gerekiyordu. Katı da güvenliğe alacaktı. Ortağını da aramalıydı. Hemşi relerin farklı bir havası oluyordu. O apak üniformaya dokunmak, bir hemşireyi gücendirmek istemiyordu. Hemşirenin birini kelepçeleyip aptal gibi görünmek de istemezdi.

“Birkaç dakikalığına, benimle gelmeniz gerek. Birkaç sorumuz olacak.”

Dahlia, başıyla onayladı. Sullivan, silahını kılıfına koydu ama kılıfın kapağını açık bıraktı. Güvenlik görevlisine koridordaki bütün kapılara bakmasını söyleyerek telsizini çıkardı.

“Altı beş, altı beş...”

“Evet John?” diye yanıt geldi.

“Laboratuvarda bir kadın bulduk. Dediğine göre, fail buradaymış ama gitmiş.”

“Ön ve arka güvenliğe alındı. Yukarı geleyim mi? Şu anda, üçüncü katın merdiven sahanlığmdayım.”

“Ben getiririm oraya. Söyle, şikâyetçi beklesin.”

“John, şikâyetçi, bu saatte laboratuvarda kimse olmamalı diyor.”

“Ben getiriyorum aşağıya... Tamam.”

Dahlia:

“Kim demiş onu?” diye atıldı. “O kadın...”

“Gidelim.” Sullivan, asansöre kadar arkasından yürüdü. Başparmağı, kılıfın kapağındaydı. Dahlia, asansörde düğmelerin önünde durdu. Kapılar kapandı.

“Üçe mi?” diye sordu.

“Ben basarım.” Sullivan, elinde tabancasıyla düğmeye uzandı.

Dahlia’nın eli, iç ışığı kapatan düğmeye gitti. Asansörün içi karardı. Yerde tepinen ayakların sürtmesi duyuldu. Tabanca kılıfının sürtünmesi, acıyla inleme, bir küfür, çırpınma, soluk almak için umutsuzca çabalama, gelinen katları gösteren ışıkların yanıp sönüşü...

Üçüncü katta, memur Sullivan’ın ortağı da asansörün kat ışıklarını izliyordu. Üçüncü katın ışığı yandı. Bekledi. Asansör durmadı. İkiye indi. Durmuştu.

Şaşıran memur, yukarı düğmesine basıp asansörün yeniden yukarı çıkmasını bekledi. Kapıların önünde duruyordu. Kapılar açıldı.

“John! Tanrım, John!”

Memur John Sullivan, sırtı asansörün arka duvarına dayalı olarak yerde oturuyordu. Ağzı açıktı. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Deri altı iğne, boğalara saplanan oklar gibi boynunda sallanıyordu.

Dahlia koştu. İkinci katın koridoru, hızla gözünün önünden geçti. İrkilen bir hademenin yanından geçip köşeyi döndü. Çamaşırların korunduğu odaya daldı. Açık yeşil renkte ameliyat önlüğü giydi. Saçını, cerrah keplerinden birine tıkıştırdı. Kumaş maskeyi boynuna astı. Merdivenlerden inip zemin katın arka tarafındaki acil servise girdi. Artık normal hızda yürüyordu. Üç tane polis gördü. Av köpeği gibi ortalığı kolaçan ediyorlardı. Endişeli akrabalar oturmuş bekliyorlardı. Bıçaklanmış olan bir sarhoş böğürüyordu. Ayakta tedavi olmak için bekleyen önemsiz yaraları olan insanlar vardı.

Ufak tefek Porto Rikolu bir kadın bir sıraya oturmuş, ellerini ovuşturuyordu. Dahlia, gidip kadının yanına oturdu; kolunu omzuna doladı:

“No tenga miedo,” dedi.

Kadın, başını kaldırıp ona baktı. Esmer yüzünde altın dişleri parlıyordu:

“Julio?”

“iyileşecek. Benimle gelin. Çıkıp biraz hava alalım, iyi gelir.”

“Ama...”

“Şşş, ne dersem onu yapm.”

Kadını kaldırıp âdeta çocuk gibi kolunun altına kıstırdı. Birlikte yürümeye başladılar.

“Dedim ona. On kere dedim ki...”

“Artık üzülmeyin.”

Acil servisin yan çıkış kapısına geldiler. Kapının önünde bir polis vardı. Lacivert üniformasının içinde sucuk gibi terleyen, çok iri bir adamdı.

“Niye benimle eve gelmiyor? Niye hep dövüşmek zorunda?”

“Her şey düzelecek. Dua etmek ister misiniz?”

Kadının dudakları oynamaya başladı. Polis kıpırdamadı. Dahlia, başını kaldırıp adama baktı:

“Memur bey, bu hanımın biraz temiz havaya ihtiyacı var. Dışarıda biraz gezdirebilir misiniz?”

Kadının başı öne eğilmiş, dudakları da kıpırdamaya devam ediyordu. Telsizler cızırdıyordu. Her an alarm verilebilirdi. Ölü polis...

“Kapıdan ayrılamam, hanımefendi. Bu taraftan çıkış yasak şu anda.”

“Peki, ben dolaştırabilir miyim biraz? Bayılacak diye korkuyorum.”

Kadın mırıldanıp duruyor, esmer tombul parmaklarıyla bir yandan da tespih çekiyordu. Polis çenesini kaşıdı. Kocaman, bereli bir yüzü vardı. Kadın, o arada Dahlia’ya yaslandı.

“Şey, adınız nedir?”

“Dr. Vizzini.”

“Pekâlâ doktor.” Kenara çekildi. Soğuk hava yüzlerine çarptı. Ekip arabalarının kırmızı ışıkları yerlerde yansıma yapıyordu. Koşmak yok, polisler var. Kadına:

“Derin derin soluk alın,” dedi.

Kadın başını salladı. O sırada, önlerinde bir taksi durdu. İçinden bir asistan indi. Dahlia, taksi şoförüne işaret edip asistanı durdurdu:

“İçeri giriyorsun, değil mi?”

“Evet.”

“Bu kadını da içeri götürür müsün? Teşekkürler.”

Gowanus Yolu’nda, hastane geride kalmıştı artık. Takside arkasına yaslanıp başını arkaya dayayan Dahlia, gözlerini kapamış, kendi kendine konuşuyordu:

“Fena hâlde işine bakacağım o kadının.”

Memur John Sullivan ölü bir polis değildi henüz, ama ölüme yakındı. Asansörde diz çöküp kulağını göğsüne dayayan ortağı, kalbinden gelen karışık, cılız sesleri duyabiliyordu. Sullivan'ı asansörün içinde dümdüz yatırdı. Kapı kapanıyor, polis ayağıyla tutuyordu. Emma Ryan, boşu boşuna başhemşire olmamıştı. Karaciğer lekeleriyle dolu eli asansörün şalterini indirirken, travma ekibine bağırdı. Sonra Sullivan'ın üzerine çömeldi. Kalp masajı yaparken gri gözleri adamdan ayrılmıyor, yuvarlak kalçası inip kalkıyordu. Diğer memur da Sullivan'a suni teneffüs yaptırıyordu. Hastabakıcı o görevi devralınca, polis telsizden alarm verebildi ama o sırada değerli saniyeler yitirilmişti.

Tekerlekli sedyeyle bir hemşire yetişti. Ağır vücudu sedyeye kaldırdılar. Emma Ryan, şaşırtıcı bir güçle önderlik etti. Deri altı şırıngasını Sullivan'in boynundan çekip alarak hemşireye verdi. İğne bir seferde saplanmamış, yılan ısırığı gibi iki kırmızı iz bırakmıştı. İlacın bir kısmı da asansöre dökülmüştü. Ryan hemşireye:

"Dr. Field'i bul. Hastaya hipo ver," diye bağırdı. Sonra başka birine, "Biz koşarken, sen de kan örneği al," emri verdi.

Bir dakikadan az bir zaman içinde Sullivan yoğun bakımda, kalp ve ciğer ünitesine bağlandı. Dr. Field de yanındaydı. Kan ve idrar tahlili sonuçlarıyla birlikte, bir tepsi dolusu karşı önlem malzemesi gelmişti. Field, Sullivan'in başında ter döküyordu. Yaşayacaktı. Yaşatacaklardı.

-13-

Bir New York polisini öldürmeye kalkmak, anakondaya yanar sigara değdirmeye benzer. Büyük bir öfke yaratır. Polis katillerinin peşini asla bırakmazlar. Onları asla unutmaz, asla bağışlamazlar. Kabakov'a yapılacak başarılı bir suikast ise -Adalet Bakanlığı'ndan gelen baskı ve diplomatik endişeler nedeniyle- belediye başkamyla emniyet müdürünün basın toplantısı yapmasına, Brooklyn yerel yöneticilerinin sert basın açıklamaları yapmasına ve yirmi otuz dedektifin tam zamanlı çabalarına yol açar. Polis memuru John Sullivan'ın boynuna saplanan iğne, beş ayrı bölgeden 30.000'den fazla polisin bu işin üstüne atlamaya hazır hâle gelmesini sağladı.

Rachel'ın karşı çıkışlarına karşın, Kabakov ertesi gün öğle vakti, kadının kendi evinin konuk yatak odasında hazırladığı hastane yatağını bırakıp Sullivan'ın yanına gitti. Öfkenin ötesine geçmişti; sınırlanmış olmanın verdiği çaresizlik içindeydi. Sullivan, suçlu tanımlama albümüne bakacak kadar güçlüydü. Kadının yüzünü, iyi bir ışık altında hem önden, hem yandan görmüştü. Albüm, polis ressamı, Sullivan, güvenlik görevlisi ve Kabakov kafa kafaya verip Dahlia Iyad'a oldukça benzeyen bir resim ortaya çıkardılar. Öğleden sonra üçte, polislerin vardiya değişim saatinde her dedektifte, her devriye polisinde resmin bir kopyası vardı. Daily News'in erken baskısı da resmi ikinci sayfasına taşımıştı.

Kimlik Belirleme Birimi'nden altı polisle Göçmenlik ve Vatandaşlık Bürosu'ndan dört memur da ellerine birer resim alıp Arap göçmen dosyalarına gömülmüşlerdi.

Hastane olayıyla Kabakov arasındaki bağlantıyı, sadece başhemşire Emma Ryan, olay üzerinde çalışan FBI ajanları ve New York polisinin en

üst kademedeki yöneticileri biliyordu. Emma Ryan, ağzı sıkı bir kadındı.

Washington ne terör korkusu yaratmak istiyordu ne de diğer yasal güçlerin baskısını. Basının, böyle kötü biten bir olayda enselerinde olmasını da istemiyorlardı. Polis, hastanede hem uyuşturucu hem de değerli radyoaktif maddeler bulunduğu için, saldırganın olasılıkla bu nedenle hastaneye girdiğini duyurmuştu. Basın bundan pek tatmin olmamıştı ama New York'un yoğun ve hızla değişen gündeminde, haberciler dünkü olayları kolayca unutabiliyordu. Yetkililer, birkaç gün içinde dikkatlerin başka yöne çevrilmesini umuyorlardı.

Ve Dahlia da birkaç gün içinde Lander'm öfkesinin yatışmasını umuyordu. Gazetede çıkan resmin ona ne kadar benzediğini görünce delirmiş ve kadının yaptıklarını öğrenmişti. Dahlia, bir an kendisini öldüreceğini sandı. Kabakov'u unutmasını emredince, uysal bir tavırla başını salladı. Fasil de iki gün odasından çıkmadı.

Kabakov'un, Dr. Rachel Bauman'in evindeki iyileşme dönemi kadın için tuhaf, âdeta gerçeküstü zamanlardı. Evi aydınlık ve sıkıcı denecek kadar düzenliydi. Kabakov da yağmurda dövüşüp eve dönen erkek kedi gibiydi. Kabakov'la Moshevsky evde olunca, Rachel'a odalarının ve mobilyalarının ölçüleri tümden değişmiş gibi geliyordu. İriyarı adamlar olarak fazla gürültü yapmıyorlardı. Rachel, önce buna sevindi ama sonra biraz canı sıkıldı. Doğada sessizlikle irilik yan yana gelince, pek hayırlı bir karışım oluşturmazdı. Uğursuzluk belirtisi bile sayılabilirdi.

Moshevsky, uyumlu davranmak adına elinden gelenin en iyisini yapıyordu. Birdenbire mutfakta karşısına çıkarak Rachel'ı birkaç kez korkuttuktan sonra, hareketlerini önceden haber vermek için öksürür olmuştu. Rachel'ın karşısında oturan arkadaşları, Bahamalara gitmiş ve anahtarı ona bırakmışlardı. Kanepesindeki horultuları dayanılmaz hâle gelince, Rachel karşı dairede kalmasını önerdi. Kabakov da talimatlarını saygıyla dinleyip aynen uyuyordu. Sadece Sullivan'ın yanına gittiğinde tartışmışlardı. Başta, Rachel'la Kabakov pek konuşmuyorlardı. Hiçbir zaman sohbet etmediler. Kabakov'un aklı başka yerde gibiydi; Rachel da kafasını karıştırmak istemiyordu.

Rachel, Altı Gün Savaşı'ndan bu yana değişmişti ama sadece içsel bakımından. Eski hâlinin daha yoğunu olmuştu. Yoğun bir meslek yaşamı, düzenli bir hayatı vardı. Onca yılda bir veya iki erkek girmişti hayatına. İki kez nişanlanmıştı. Küçük, sevimli ve sakin yerlerde akşam yemekleri

olmuştu. Bunlar, refakatçileri tarafından seçilen, yemekleri çok özel olmayan restoranlardı. Yaşadığı hiçbir deneyim ayaklarını yerden kesmemişti. Zaten bunu yapacak gibi görünen erkekleri geri çeviriyordu. En büyük dayanağı işiydi; işi sayesinde ayaktaydı. Pek çok gönüllü çalışması da vardı. Eski bağımlılarla, eski mahkûmlarla, tacize uğramış çocuklarla terapi seansları yapıyordu. 1973 yılındaki Ekim Savaşı'nda, New York Mt. Sinai Hastanesi'nde de ek görev yapmıştı ki, daha taze cerrahi bilgileri olan hastane doktoru İsrail'e gidebilsin.

Dış görünümü hızla dökülür hâle gelmişti. Cumartesi turlarında Bloomingdale's, Bonwit Teller, Lord & Taylor ve Saks mihenk taşlarıydı. Pahalı ve modanın azıcık gerisinde kalmış, meydan okumayan, sokaktan izler taşımayan giysilerle doğru düzgün bir Musevi ev kadını gibi görünürdü. Bir süre de kızının aksesuarlarıyla, otuzuna savaş açmış bir kadın gibi göründü. Sonra artık ne giydiğine aldırmaz oldu; basit iş kıyafetlerine kaydı.

Çünkü bu şekilde, aklını giysi konusuna vermek zorunda kalmıyordu. Çalışma saatleri giderek arttı. Dairesi giderek daha düzenli, daha steril oldu. Aldığı her şeyi tam yerine koymayı becerebilen temizlikçi kadına fahiş bir ücret ödüyordu.

Şimdiyse Kabakov gelmiş raflardaki kitaplarını karıştırıyor, ortalık yerde salam yiyordu. Her şeyi incelemekten hoşlanıyor, hiçbir şeyi aldığı yere bırakmıyordu. Terlik de giymiyor, pijama ceketini iliklemiyordu. Rachel ona bakmıyordu.

Rachel, beyin sarsıntısından o kadar korkmuyordu artık. Kabakov zaten oralı değil gibiydi. Baş dönmeleri de giderek azalıp tamamen ortadan kalkınca, ilişkileri değişti. Rachel'in oluşturmaya çabaladığı o resmi doktorhasta ilişkisi yumuşamaya başladı.

Kabakov, Rachel'in arkadaşlığını büyüleyici buluyordu. Onunla konuşurken, hoş bir ihtiyaç hâli hissediyordu. Hissettiğinden veya bildiğinden haberinin olmadığı şeyler söylediğini fark etti. Kadına bakmayı da seviyordu. Uzun bacaklıydı; kalıcı bir güzelliği vardı. Kabakov, ona görevini anlatmaya karar verdi ve ondan hoşlandığı için, bunu yapmanın zor olacağını anladı. Yıllardır dilini tutmaya alışmış biriydi. Kadınlara eğilimi olduğunun farkındaydı. Mesleğindeki yalnızlık yüzünden, kendi

dertlerinden söz etmek istiyordu. Rachel, ihtiyacı olduğunda yardım etmişti; hem de anında ve gereksiz sorular sormaksızın. Artık o da işe karışmıştı, tehlikede olabilirdi. Kabakov, saldırganın hastanenin radyoloji laboratuvarına girdiğini unutmamıştı.

Yine de kadına her şeyi anlatmasına yol açan ne adalet duygusuydu ne de bilmeye hakkı olduğunu hissetmesi. Rachel'ın birinci sınıf bir beyni vardı ve Kabakov buna ihtiyaç duyuyordu. Kesinlikle bu saldırıyı planlayanlardan biri Ebu Ali'ydi. Ali, psikologdu. Rachel da psikiyatrdı. Teröristlerden biri kadındı. Rachel da kadındı. İnsan davranışlarının ayrıntıları üzerindeki bilgisi ve bu bilgiyle birlikte Amerikan kültürünün bir üyesi oluşu, ona bazı yararlı sezgiler kazandırmış olabilirdi. Kabakov, bir Arap gibi düşünebileceğinden emindi ama bir Amerikalı gibi düşünebilir miydi? Bu insanları tutarsız buluyordu. Bu topraklarda daha uzun süre yaşadıktan sonra, belki onların da bir düşünce tarzı olur, diye düşünüyordu.

Güneşli bir pencerenin önünde oturmuş Rachel'ın bacağındaki yanığa pansuman yapışını izlerken, durumu açıkladı. Kara Eylül hücrelerinden birinin Kuzeydoğu'da bulunduğu ve büyük miktarda, olasılıkla yarım tondan fazla plastik patlayıcıyla belirli bir yere saldırmaya hazırlandığı gerçeğiyle başladı. İsrail'in bakış açısına göre neden kesinkes durdurulmaları gerektiğini ve insani endişelerini anlattı. Rachel, işini bitirip karşısına bağdaş kurup oturarak dinlemeyi sürdürdü. Ara sıra ona bakıp sorular sordu. Bu anlar dışında, Kabakov sadece onun öne eğdiği başını ve saçlarını görüyordu.

Durumu nasıl karşıladığını merak ediyordu. Orta Doğumdaki o ölümcül mücadelelere tanık olup bu güvenli yere döndüğüne göre, acaba aklından neler geçiyordu?

Aslında Rachel, Kabakov konusunda rahatlamıştı. Her zaman özellikleri bilmek isterdi. Tam olarak ne yapıldığını, özellikle de Muzi'nin evindeki patlamanın hemen öncesinde olanları. Kabakov'un yanıtlarının anında ve tutarlı olduğunu gördüğü için hoşnuttu. Hastanede son anımsadıklarını sorduğunda, kuşkulu yanıtlar vermişti. Rachel da konuyu kasten mi yoksa beyin travması yüzünden mi saptırdığından emin olamamıştı. Olayla ilgili özellikleri sorma şansı olmadığından, Kabakov'un başına gelenleri tam değerlendirme olanağı bulamamıştı. Şimdi, bu titiz sorgulama iki amaca hizmet ediyordu. Ona yardım edecekse, bilgiye ihtiyacı vardı ve onun duygusal tepkilerini sınamak istiyordu. Sorgulama altında Korsakoff

belirtileri, yani konuşamama sendromu var mı yok mu diye bakıyordu. Kafa travmalarından sonra sık görülen bir durumdu bu.

Hastasından tatmin olup zihninin berraklığını da görünce, olayın aslına yoğunlaştı. Hikâye bittiğinde, Kabakov bir hastadan öte biri, kendisi de bir tür ortak konumuna gelmişti. Kabakov, onu yiyip bitiren sorularla devam etti: Kimdi bu Amerikalı? Teröristler nereyi vurmaya hazırlanıyordu? Konuşması bitince, sanki Rachel onu ağlarken görmüş gibi belli belirsiz bir utanç hissetti. Hafif bir sesle: "Muzi kaç yaşındaydı?" diye sordu.

"Altmış altı."

"Ve son sözleri 'Önce Amerikalı vardı' mı oldu?"

"Öyle dedi." Kabakov, bunun nereye varacağını anlamamıştı. Şimdilik yeterince konuşmuşlardı.

"Benim görüşümü ister misin?"

Başıyla onayladı.

"Bence senin Amerikalın semitist olmayan, beyaz, erkek, olasılıkla yirmili yaşlarının ortasını geçmiş biri olmalı."

"Nereden biliyorsun?"

"Bilmiyorum, tahmin yürütüyorum. Fakat Muzi, orta yaşlı bir adammış. Onun yaşındakiler 'Amerikalı' dediğinde, böyle birini kastediyordur. Amerikalı zenci olsa bundan kesinkes söz eder, ırk konusunun altını çizerdi. Hep İngilizce mi konuştunuz?"

"Evet."

"Amerikalı kadın olsaydı, ondan 'kadın' ya da 'Amerikalı kadın' diye söz ederdi. Muzi'nin yaşında, aynı etnik kökene sahip biri, Arap kökenli Amerikalıları veya Amerikalı Musevileri 'Amerikalı' diye tarif etmez. Bu tür ayırt edici özellikler varsa, yani bir kişi siyah, kadın, Musevi veya Latin kökenliyse 'Amerikalı' kelime si sıfat olarak kullanılır. Ancak azınlıklardan olmayan beyaz erkekler için, ad yerine geçer. Belki ukalalık etmiş gibi görünüyorum ama işin aslı bu."

Corley'le telefonda durum değerlendirmesi yapan Kabakov, Rachel'ın söylediklerini ona da aktardı. Corley:

"Bu da kırk milyon kişiden söz ediyoruz demektir," diye karşılık verdi. "Yok, bak elbette her şeyin yararı olur."

Corley'in tekne araştırması hakkında anlattıkları, pek cesaret verici değildi. Gümrük ajanları ve New York polisi, kent merkezinde ne kadar

tersane, çekek yeri varsa kontrol etmişti. Nassau ve Suffolk polisi de Long Island'daki bütün marinaları taramıştı. New Jersey polisi, tüm sahil boyunca bütün tersane sahiplerini sıkıştırmıştı. FBI ajanları, en iyi tüm tersane ve çekek yerlerini -Rybovich, Trumpy ve Huckins gibi efsane ustaların çalıştığı yerler- ve daha az bilinen ama yine de güzel ahşap tekneler üretilen tersaneleri dolaşmışlardı. Hiçbirinde kaçak tekneyi tanıyan biri çıkmamıştı. Rachel kendi kendine:

"Tekneler, tekneler, tekneler," diye yineledi.

O akşam yemeğini hazırlarken, Kabakov pencereden kar yağışını izliyordu. Doğrudan üstüne gitmeden bir şeyi hatırlamaya çalışıyordu. Karanlıkta görmek için de çevreyi tarıyordu. Muzi'yi havaya uçurmakta kullanılan teknik, sürekli aklını kurcalıyordu. Daha önce nerede olmuştu aynısı? Son altı yedi yıl içinde, masasından geçen binlerce rapordan birinde, buzdolabında patlayan bir bombadan söz ediliyordu. Raporun eski tip bir dosyası vardı, karton klasörlerdendi. Demek ki 1972'den önce, Mossad mikrofilmleri de dosyalamak üzere yeni tip dosyalar geliştirmeden önce görmüştü. Aklına bir şey daha geldi. Yıllar önce, komando birliklerine gönderilen bubi tuzağı teknikleriyle ilgili bir yazı... Yazıda cıvalı düğmelerden, fedailer arasında yaygın olan tekniklerden, bunların elektrikli aygıtlara uygulanış biçimlerinden söz ediliyordu.

Birdenbire hatırladığında, aklına gelen bilgilerle Mossad genel merkeziyle bağlantı kurmaya çabaladı. Suriye, 1971... Bir Mossad ajanı, Şam'da bir evde yaşanan patlama sonucunda kaybedilmişti. Evdeki hasar fazla değildi ama buzdolabı parçalanmıştı. Rastlantı mı? Kabakov, İsrail konsolosunu arayıp bir telgraf yazdırdı. Telgraf memuru, Tel Aviv'de sabahın dördü olduğunu belirtti. Kabakov:

"Dünyanın her yerinde 0200 Zulu dostum," dedi. "Biz hiç kapatmayız. Sen telgrafı yolla."

Köşede taksi durdurmak için bekleyen Moshevsky, aralık ayına özgü bir ayaza maruz kalıyordu. Üç tane Dodge'yi durdurmadı; sonunda, aradığı gibi kocaman bir Checker buldu. Taksi geniş olsun istiyordu ki, Kabakov yaralı bacağını rahatça uzatabilsin. Şoföre sokağın ortasında, Rachel'ın apartmanının önünde durmasını söyledi. Kabakov sekerek inip yanına oturdu. İsrail konsolosluğunun adresini verdiler.

Kabakov, Rachel'ın salık verdiği şekilde dinlenmişti. Artık harekete geçebilirdi. Büyükelçi Tell'i evden de arayabilirdi ama onun işinde maksimum güvenlik gerekiyordu. Telefon dinlenmesinin engellendiği özel bir ortamda konuşmalıydı. Tel Aviv'den, Amerikan Dışişleri Bakanlığı'na yardım için Ruslara yanaşmalarını önermesini istemeye karar vermişti. Kabakov'un isteği, Tell üzerinden geçmeliydi. Ruslara gitmek, onun bakış açısıyla mesleki gurur anlamında pek hoş bir düşünce sayılmazdı. Ama şu anda, mesleki gururla uğraşacak hâlde değildi. Bunu biliyordu, kabullenmişti ama hoşlanmıyordu.

1971 ilkbaharından bu yana, Sovyet Komitet Gosudarstvennoy Bezopastveny, yani şu uğursuz KGB, El Fetih'in alan istihbaratı üzerinden Kara Eylül'e teknik yardım sağlayan özel bir birim oluşturmuştu. Kabakov'un pençe atmak istediği kaynak buydu.

Rusların, İsrail'e asla yardım etmeyeceğinin farkındaydı. Fakat yeni Doğu-Batı yumuşaması sonucunda, belki Amerikalılarla işbirliğine yanaşırlar diye düşünüyordu. İstek Moskova'ya Amerikalılardan gitmeliydi ama Kabakov, Tel Aviv'in onayı olmadan bunu öneremezdi. Tam da sormaktan kesinlikle nefret ettiği için, öncelikli sorumluluğu Tell'e yıkmak yerine Tel Aviv'e gidecek mesajı kendisi imzalayacaktı.

Öyle olsun ya da olmasın, patlayıcının Rus yapımı olduğuna yemin etmeye karar vermişti. Belki Amerikalılar da buna yemin ederdi. Bu da yükümlülüğü Ruslara yıkardı.

Niçin bu kadar çok miktarda patlayıcı gerekiyordu? Patlayıcı miktarı, Arapların bu ülkede özel bir fırsat yakaladığının işareti miydi? Bu konuda, KGB'nin yardımı dokunabilirdi.

Amerika'daki Kara Eylül hücresi, iyice derinlere gizlenmiş olmalıydı artık. Kadının gazetelerde çıkan resmi, teröristleri çok daha temkinli olmaya itecekti. Yakınlardaydılar kesinkes, patlamadan sonra, çok çabuk harekete geçmişlerdi. Kahrolası Corley, hastane dışında önlem almamıştı. Pipolu piç!

Beyrut'taki Karar Eylül merkezinde neler planlanmış ve kimler rol almıştı? Najeer? Najeer, liderdi. Kadın... Saklanıyordu. Ebu Ali? Ali ölmüştü. Ali'nin işin içinde olmasına olanak yoktu ama Najeer'in, dünyada en çok güvendiği birkaç kişiden biriydi. Psikologdu. Psikologa niye ihtiyaçları vardı ki? Ali artık bunu açıklayamazdı.

Kimdi şu Amerikalı? Patlayıcıları alan o Lübnanlı kimdi? Muzi'yi kim havaya uçurmuştu? Beyrut'ta gördüğü kadın mıydı, hastaneye onu

öldürmeye gelen kadın?

Taksi şoförü, büyük arabasını ıslak caddenin müsaade ettiği hız limitinde sürüyor, çukurlara dalıp çıkıyordu. Sonunda, ilk kırmızı ışıkta ani bir frenle durdu. Moshevsky, çekingen bir ifadeyle öne, şoförün yanına geçti:

“Yavaş git. Kaza bela olmasın.”

Şoför:

“Niye?” dedi. “Vakit nakittir, dostum.”

Moshevsky, adama yaklaştı:

“Kahrolası boynunu kırmayayım diye!”

Kabakov, kaldırımda telaşla yürüyen kalabalığa boş gözlerle bakıyordu. Akşamüzeri olmuş sayılırdı, hava kararmak üzereydi. Ne yer ama! Öyle bir yer ki, Tel Aviv’dekinden fazla Musevi var. Gemilere doluşup gelen, Ellis Adası’na doğru sürülen Musevi göçmenlerin neler hissettiğini merak etti. Okuma yazması kıt memurlar yüzünden bazılarının adları bile değişmiş, kayda “Smith” veya “Jones” olarak geçmişti. Sonra Ellis Adası’ndan püskürtülüp birbirlerine verebilecekleri dışında her şeyin parayla olduğu bu soğuk taş yığınına gelmişlerdi. Parçalanmış aileler, yalnız erkekler...

O zamanlar, kendine doğru dürüst bir yer edinip ailesini getirtemeden ölen erkeklere ne olmuştu? Yalnız başına ölen erkeklere? Yakın akrabalarının yerine yasını kim tutmuştu? Komşular mı?

Taksinin ön panelindeki plastik Meryem Ana, Kabakov’un dikkatini çekti. Düşünceleri bir suçluluk duygusuyla, başına musallat olan soruna döndü. Gözlerini yumup da en başından, sonunda buraya gelmesine yol açan Beyrut görevinden başlayarak her şeyi yeniden gözden geçirmeye başladı.

Kabakov’a, baskından önce inceden inceye brifing verilmişti. İsrailliler, Najeer’le Ebu Ali’nin o dairede olacağını biliyorlardı. Belki başka Kara Eylül yetkilileri de olabilirdi. Kabakov, Lübnan’da tanınan gerilla liderlerinin dosyalarını, adamların ta yüreğine nüfuz ettiğinden emin olana dek tekrar tekrar okumuştu. Şimdi masasında, alfabetik olarak üst üste yerleştirilmiş dosyaları gözünün önüne getirebiliyordu.

İlk başta, Ebu Ali vardı. Beyrut baskınında öldürülen Ebu Ali’nin, karısı dışında akrabası yoktu ve kadın da ölmüştü. İşte, yalnız bir erkekl Daha bu düşünce tamamlanmadan, şoförü arka taraftan ayıran plastik pencereye vurmaya başladı. Moshevsky, bir kanadı yana kaydırıp açtı.

“Söyle, gazı köklesin.”

Şoför, omzunun üstünden:

“Ne yani, şimdi de köklememi mi istiyorsunuz?” dedi.

Moshevsky, adama dişlerini gösterdi.

“Tamam, demek ki köklüyorum...”

İsrail konsolosluğu ile Birleşmiş Milletler temsilciliği, Manhattan’daki 800 Second Avenue’de, beyaz tuğladan bir binayı paylaşıyordu. Güvenlik sistemi son derece sıkı ve sağlamdı. Kabakov, gerekli işlemleri yaptıktan sonra hemen iletişim merkezine gitti.

Ebu Ali hakkında Tel Aviv’e gönderdiği şifreli mesaj, bir dakikadan kısa sürede yerine ulaştı. Son derece duyarlı aygıtlar vardı arada. On beş dakika sonra da tıknaz, genç bir adam Mossad genel merkezinden çıkıp Lod Havaalanına gitmek üzere yola koyuldu. Önce Lefkoşe’ye uçacak, sonra pasaport değiştirip Beyrut’a giden ilk uçağa binecekti. Lübnan’ın başkentindeki ilk işi, Beyrut merkez karakolunu gören küçük bir kafede oturup kahvesinin tadını çıkarmaktı. O arada da Ebu Ali’nin kayıtlarının çıkarılması için gereken sürenin dolmasını bekleyecekti. Şu anda birisi o kayıtları istiyordu.

Kabakov, yarım saattir Tell’le boğuşuyordu. Büyükelçi, onun Rusların yardımını istemesine ya da konunun çevresinde dolanıp durmasına şaşırmamıştı. Kabakov’a, Yoachim Tell hayatta hiçbir şeye şaşırmazmış gibi geliyordu. Vedalaşırlarken, adamın sesinde bir parçacık ekstra sıcaklık hisseder gibi oldu. Sempati miydi bu? Kabakov kızardı; iletişim merkezinin kapısına doğru aksayarak yürümeye başladı. Köşedeki teleks çalıştı; memurun sesi, kapıda durmasına yol açtı. 1971 ’de Suriye’deki bombalama olayı hakkındaki sorularına yanıt geliyordu.

Telekste, bombalamanın 15 Ağustos’ta gerçekleştiği yazıyordu. El Fetih’in o yıl Şam’daki büyük asker toplama çabasına denk gelmişti. O tarihlerde, Şam’da bilinen üç organizatör bulunuyordu:

Fahri el-Amari... Ürdün başbakanı Vasfı el-Tel suikastını gerçekleştiren, adamın kanını içen ekibin lideri. Amari’nin şu sıralar Cezayir’de olduğuna inanılıyordu. Araştırmalar sürüyordu.

Abdel Kadir... Bir İsrail okul otobüsüne bazukayla ateş etmiş; Şeyh Saad yakınlarındaki bomba fabrikasının patlamasıyla 1973 ’te ölmüştü. Ölümü sırasında kendisi de orada olduğundan, Kabakov’un bu konuda daha ayrıntılı bilgiye ihtiyacı olmadığına kuşku yoktu.

Muhammet Fasil ya da Yusuf Halef ya da Sammar Tufiq... Münih baskınının mimarı olduğuna inanılıyordu. Mossad’ın en çok istediği adam buydu. Fasil’in en son Suriye’de operasyon yaptığı rapor edilmişti. Mossad, Kabakov’un Beyrut baskını sırasında onun Şam’da olduğuna inanıyordu ama henüz doğrulanmamış olsa da son raporlar, onu son üç hafta boyunca Beyrut’ta gösteriyordu. İsrail istihbaratı, Beyrut ve diğer yerlerdeki kaynaklarını Fasil’in yeri konusunda sıkıştırıyordu.

El-Amari ile Fasil’in fotoğrafları uydu üzerinden İsrail büyükelçiliğine gönderilecek, onlar da Kabakov’a ileteceklerdi. Negatifler de kuryeyle ulaştırılacaktı. Kabakov, bundan tedirgin oldu. Negatifleri de yolladıklarına göre, fotoğraflar kötü olmalıydı. Hele uydu kanalıyla gelince, iyice işe yaramaz olacaklardı. Yine de hiç yoktan iyiydi. Keşke bekleyip Rusları da sorsaydım, diye düşündü. Sonra:

“Muhammet Fasil,” diye mırıldandı. “Evet. Bu tam sana göre bir gösteri. Umarım, bu seferkine sen de bizzat katılırsın.”

Brooklyn’e dönmek üzere yeniden dışarı çıktı. Moshevsky ve diğer üç İsrailli, tırım tırım Muzi’nin Yunanlı yardımcısını arıyorlardı. Belki Yunanlı da Amerikalı’yı görmüştü. Kabakov, bölgeyi FBI’ın araştırdığını biliyordu ama kendi adamları, polis gibi görünmüyordu. Çevredeki etnik ortamlara daha iyi uyum sağlar, çeşitli dillerdeki sohbetlere kulak misafiri olabilirlerdi. O da Muzi’nin ofisine yerleşip ithalatçıdan kalan bin yıllık belgeleri incelemeye başladı. Belki Amerikalı veya Muzi’nin Orta Doğu ilişkileri hakkında bir şeyler bulabilirdi. Bir yer, bir ad, herhangi bir şey... Eğer İstanbul’la Aden Körfezi arasında kalan bölgede Kara Eylül’ün Amerika’daki misyonunu bilen tek bir kişi varsa ve Kabakov onun adına ulaşabilirse, ne yapıp edip o kişiyi kaçırırdı. Gecenin ortalarına doğru, Muzi’nin en azından üç set defter tutmuş olduğunu keşfetmiş ama pek bir şey öğrenememişti. Yorgun bir hâlde Rachel’ın dairesine döndü.

Rachel, uyumayıp onu beklemişti. Bir şekilde farklı görünüyordu. Kabakov, ona bakınca yorgunluğu filan kalmadı. O gün ayrı geçirdikleri süre, ikisi açısından da bazı şeyleri netleştirmişti.

Çok usulca sevgili oldular. Duygularının yatağın çevresinde oluşturduğu kırılgan çadırı yırtmaktan korkar gibi, yine büyük bir yumuşaklıkla birbirlerinden ayrıldılar. Rachel, dinlenirken:

“Ben aptalım,” dedi. “Aptal da olsam umurumda değil.”

Kabakov:

“Benim hiç umurumda değil zaten,” dedi. “Sigara ister misin?”

Büyükelçi Tell’in telefonu sabah yedide, Kabakov duştayken geldi. Rachel, banyo kapısını açıp buhara doğru seslendi. Kabakov hemen duştan çıktı. Rachel daha kapıdan ayrılmamıştı. Beline bir havlu sarıp yalınayak telefona gitti. Rachel, o konuşurken bütün gücüyle tırnaklarını törpülemeye başladı.

Kabakov huzursuzdu. Eğer büyükelçinin Ruslarla ilgili bir yanıtı olsa, telefon kullanmazdı. Tell’in sesi sakin ve resmiydi.

“Binbaşı, the New York Times’ten hakkınızda bilgi isteyen bir istek aldık. Ayrıca, Leticia’daki olay hakkında endişe verici sorular soruldu. Buraya gelseniz iyi olur. Saat üçten sonra uygunum, elbette sizin için de uygunsa.”

“Orada olacağım.”

Kabakov, Rachel’ın paspasından the Times’ı aldı. Ön sayfada, İsrail Dışişleri Bakanı Orta Doğu ile ilgili açıklamalar yaptı, yazıyordu, onu daha sonra okuyabilirdi. İkinci sayfaya geçti. Ah, işte buydu.

“Konsolosluğun bildirdiğine göre Araplar, burada Israilli ajanlardan işkence gördüler.

Haber: Margaret Leeds Finch

New York limanındaki Libya bandıralı bir yük gemisinin Lübnanlı mürettebatından bir kişi, İsrail ajanlarınca işkence altında sorgulandı. Lübnan konsolosunun salı gecesi bildirdiğine göre, denizci daha sonra kaçakçılık suçlamasıyla Birleşik Devletler gümrük memurlarınca tutuklandı.

Birleşik Devletler Dışişleri Bakanlığı ’na sert sözlerle ifade edilen protestoda, Konsolos Yusuf el-Amadi, Leticia adlı geminin birinci subayı Mustafa Fawzi ’nin dövüldüğünü, elektrik işkencesi gördüğünü ve bunu yapan iki adamın kendilerini İsrailli olarak tanıttığını belirtti. Konsolos,

ajanların neyin peşinde olduğunu bilmediğini söyledi ve Fawzi ’ye yöneltilen kaçakçılık suçlamalarıyla ilgili açıklama yapmayı reddetti.

Bir İsrail sözcüsü, suçlamaları kabul etmeyip bütün bunların, İsrail karşıtı duygular yaratmak için saçma girişimler olduğunu vurguladı.

Bu arada, konuyla ilgilenen Dr. Cari Gilette, Fawzi ’yi hastanede muayene ettiğini ve herhangi bir dövülme izi bulamadığını bildirdi.

Konsolos Amedi ise Fawziye, İsrail Savunma Bakanlığı mensubu Binbaşı David Kabakov 'la kimliği belirlenemeyen diğer kişinin saldırdığını öne sürdü. Kabakov, Washington ’daki İsrail elçiliğinde saptandı.

Leticia adlı yük gemisine el koyuldu... ”

Kabakov, yazının geri kalanını okumadı. Neyse ki gümrük yetkilileri Leticia’daki araştırma konusunda ağzını sıkı tutmuş ve gazete henüz Muzi bağlantısını keşfetmemişti.

Büyükelçi Tell:

“Resmi olarak yurda dönmeniz emredildi,” dedi.

Kabakov’un dudağı seyirdi. Midesine yumruk yemiş gibi olmuştu.

Tell, masasındaki evrakları kaleminin ucuyla itti:

“Mustafa Fawzi’nin tutuklanması, usulen Lübnan konsolosluğuna bildirilmiş. Çünkü adam Lübnan yurttaşı. Konsolosluk avukat tutmuş. Belli ki avukat, Beyrut’tan gelen talimatlara göre hareket edip Fawzi’yi araç olarak kullanıyor. Gemi Libya bandıralı olduğu için, onlara da haber verilmiş elbette. İşe sizin adınız karıştığı için, eminim El Fetih de Libyalı entelektüel devlet adamı Albay Kaddafı de kulaklarını açmıştır. Ben kendisini görmedim ama anladığım kadarıyla, çürükleri çok renkliymiş. Anatomik olarak da çok açık ve netmiş. Kendisine zarar vermiş miydiniz?”

“Neden yoktu ki...”

“Siz geri çekilene kadar, Lübnanlılar da Libyalılar da protesto etmeyi sürdüreceklerdir. Olasılıkla Suriye de katılır protestoya. Kaddafl’nin birden çok Arap diplomatı var. Ve sizin niçin burada olduğunuzu bildiklerini de sanmıyorum. Kaddafı bunların dışında tutulabilir elbette.”

“Amerikan Dışişleri ne diyor?” Kabakov, midesinin bulandığını hissediyordu.

“Bu konuda diplomatik karmaşa istemiyorlar. Olay yatışsın istiyorlar. Resmi olarak, artık burada İsrail’in bir kolu olarak istenmiyorsunuz.”

“Şişko yüzlü salaklar! Aslında hak ediyorlar...” Kabakov aniden sustu.

“Bildiğiniz gibi Binbaşı, Birleşik Arap Cumhuriyeti, İsrail’in geçen ay Suriye’deki fedai kamplarına açtığı savaşta ateşkes ilan edilmesi için Birleşmiş Milletlere başvurdu bu hafta. Tam bu sırada, araya başka bir sorun girmemeli.”

“Ya görevimden istifa edip sıradan bir pasaport alırsam? O zaman, gerekirse Tel Aviv beni tanımaz.”

Büyükelçi Tell dinlemiyordu:

“Araplar bu projede başarılı olursa, Tanrı bağışlasın ama insan Amerikalıların çileden çıkıp İsrail’e iki kat destek vereceklerini düşünmeden edemiyor,” dedi. “İkimiz de biliyoruz ki bu olmayacak. Bu vahşetin, Amerika İsrail’e yardım ettiği için yaşandığı öne sürülecek. Çünkü başka bir küçük kirli savaşa bulaştılar. Vietnam yüzünden pişmanlar. Aynı şekilde Fransızlar da... Ve bu da normal. Fransızlar bize Mirage uçağı satsa, El Fetih’in Paris’te terör estirmesine şaşırmazdım. Zaten burada bu iş gerçekleşirse, Arap hükümetleri El Fetih’e dört yüzüncü kınamalarını yapar, Kaddafı de bir yandan milyon dolarlar verir adamlara. Birleşik Devletler, Araplara kızgın kalmayı uzun süre kaldıramaz.

Kulağa korkunç geliyor ama Amerika da sadece El Fetih’i suçlamanın en iyisi olduğunu anlayacaktır. Bu ülke çok fazla petrol tüketiyor. Eğer Araplar başarırsa, onları durdurmaya çalıştığımız için bize fazla zarar gelmez. Ama Dışişleri Bakanlığının isteği yüzünden bile yardımı kesmiş olsak ve Araplar başarılı olsa, topun ucunda biz oluruz yine de. Bu arada, Amerikalılar Orta Doğu’dan istihbarat almak konusunda Ruslardan yardım istemeyecek. Dışişleri Bakanlığı, Orta Doğu’nun, hâlen süren Doğu- Batı gerginliği için tehlikeli bir konu olduğunu, böyle bir isteğin olanaklı görünmediğini söyledi. Ruslara, CIA’nın bu enformasyonu elde edemediğini itiraf etmek istemiyorlar. Yine de denemekte haklıydın David. Ve şimdi de şu var.”

Tell, Mossad genel merkezinden gelen telgrafı uzattı. Telgrafta Muhammet Fasil’in, Kabakov’un baskınının ertesi günü Beyrut’ta görüldüğü bildiriliyordu. Yüzünde, Leticia’nın birinci subayı Mustafa Fawzi’nin tarif ettiği gibi bir yara izi vardı. Tell alçak sesle.

“Muhammet Fasil,” dedi. “Hepsinin en kötüsü...”

“Ben geri...”

“Dur, dur David. Şimdi son derece açık olma zamanı. Mossad’da veya başka bir yerde bu işi senden iyi götürebilecek birini tanıyor musun?”

“Hayır efendim.” Kabakov, kendisi Beyrut’ta o kaydı bulmasa, Fawzi’yi sorguya çekmese, gemideki kamarayı araştırmasa, gemi kayıtlarını incelemese, Muzi’yi ele geçirmese şu anda hiçbir şeyden haberleri olmayacağını söylemek istedi. Ama sadece, “Hayır efendim,” dedi.

“Bu konuda da anlaşıyoruz.” Tell’in telefonu çaldı. “Alo? Beş dakika, harika!” Kabakov’a döndü. “Binbaşı, lütfen ikinci kattaki toplantı odasına gider misiniz? Belki kravatınızı da düzeltmek istersiniz.”

Kabakov’un yakası boynunu kesiyordu. Kendini boğulur gibi hissetti. Toparlanmak için, toplantı odasının önünde biraz durdu. Belki de askeri ataşe geri dönüş emrini tebliğ edecekti içeride. Adamın yüzüne bağırmak ne de güzel olurdu. Bu arada Tell, ne anlaşmasından söz ediyordu ki? İsrail’e dönmek zorundaysa, dönecekti. Suriye’yle Lübnan’daki gerillalar keşke Amerika’da kalsaydı diye ağlayacaktı.

Kapıyı açtı. Pencerenin önündeki ince yapılı adam ona döndü. İsrail dışişleri bakanı:

“İçeri girin Binbaşı Kabakov,” dedi.

On beş dakika sonra, Kabakov yine koridordaydı ve gülümsemesini bastırmaya çabalıyordu. Bir elçilik aracıyla National Havaalam’na gitti. Tel Aviv’e giden 601 sayılı uçuştan yirmi dakika önce, Kennedy Uluslararası Havaalanı’nın El Al terminalindeydi. The Times’ten Margaret Leeds Finch, bankodayken yanına yaklaştı. Kabakov bilet denetimini yaptırıp valizini vererek metal detektöründen geçerken, kadın bazı sorular sordu. Kabakov, tek heceli nazik yanıtlar verdi. Kadın, havaalanı görevlilerine basın kartını gösterip ta uçağın kapısına giden rampaya kadar peşinden ayrılmadı. Sonunda, El APın güvenlik görevlisi tarafından kibar ama kararlı bir tavırla durduruldu. Kabakov, birinci sınıfı geçip turist bölümüne doğru ilerledi. Sonunda, sıcak yemeklerin yüklendiği kabin kısmına ulaştı. Hostese gülümseyip açık kapıdan yemek kamyonuna inen yük asansörü platformuna geçti. Platform aşağı indi ve kamyon garajına döndü. Kabakov da kamyondan inip Corley’le Moshevsky’nin beklediği arabaya bindi.

Kabakov, resmi olarak Amerika’dan ayrılmış oluyordu. Gayrı resmi olarak da geri dönmüştü.

Artık çok dikkatli olması gerekiyordu. Eğer hata yaparsa, ülkesi çok zor durumda kalacaktı. Dışişleri bakanının öğle yemeğinde Amerikalı dışişleri

bakanına neler söylediğini çok merak ediyordu. Ayrıntıları asla bilemeyecekti ama belli ki durum epeyce tartışılmıştı. Kendisine verilen emir ise aynıydı: Arapları durdur. Ekibi, Moshevsky dışında geri çekiliyordu. Kabakov, Amerikalıların operasyon danışmanı olmuştu. Kendisine verilen talimatın son kısmının yemekte görüşülmediğinden emindi; tavsiyeden fazlasını yapması gerekirse, geride dost olmayan tanık bırakmayacaktı.

Manhattan'a dönerken, arabada gergin bir sessizlik vardı. Sonunda Corley sessizliği bozdu:

"Bütün bunlar olduğu için üzgünüm, eski dost."

Kabakov, soğukkanlı bir tavırla:

"Ben senin eski dostun değilim eski dost," diye karşılık verdi.

"Gümrükçüler o plastik parçasını görmüş ve bu adamları tutuklayın diye bas bas bağırıyorlardı. Tutuklamak zorunda kaldık."

"Boş ver, Corley. Sana yardım etmek için buradayım eski dost... İşte, şuna bak." Kabakov, kendisine elçilikte verilen fotoğrafları uzattı. Karanlık odadan çıkan fotoğraflar hâlâ nemliydi.

"Kim bu?"

"Muhammet Fasil. Şu kısmı oku."

Corley ıslık çaldı:

"Münih! Aynı adam olduğundan nasıl emin olabiliyorsun? Leticia mürettebatı teşhis etmez. Konsolosları öyle talimat vermiştir kesin."

"Gerekmez zaten. Okumaya devam et. Bizim baskından bir gün sonra, Beyrut'ta görülmüş. Onu da öbürleriyle birlikte haklamamız gerekirdi ama orada olduğunu bilmiyorduk. Yanağını kurşun sıyırmış. Yük gemisindeki Lübnanlı'nın da yanağında böyle bir yara varmış. Fawzi öyle dedi."

Resim, Şam'da bir kafede, kötü ışık altında çekilmişti ve bulanıktı. Corley:

"Negatifi elindeyse, NASA bilgisayarında daha iyi hâle getirebiliriz," dedi. "Mariner projesinde yapmışlardı." Durakladı. "Birleşik Devletlerden kimse konuştu mu seninle?"

"Hayır."

"Ama sizinkiler konuştu."

"Corley, 'bizimkiler' hep konuşur benimle."

“Aramızdaki çalışma biçimi konusu. Sen, işin düşünce kısmına yardım edeceksin ve işimize yoğunlaşacağız, öyle değil mi?”

“Öyle, merak etme eski dost.”

Araba, Kabakov’la Moshevsky’i İsrail misyonunun önünde bıraktı. Arabanın gözden kaybolmasını bekleyip Rachel’a gitmek üzere taksiye bindiler. Moshevsky:

“Corley zaten nerede kaldığımızı biliyor, değil mi?” diye sordu.

“Evet, ama o orospu çocuğunun canı istediğinde damlamasını istemiyorum.” Kabakov’un aklı ne Corley’de ne de Rachel’ın evindeydi. O sadece Fasil’i düşünüyordu. Fasil, Fasil, Fasil...

Lander’ın zemin kattaki konuk odasında uzanmış olan Fasil de derin düşüncelere dalmıştı. İsviçre çikolatalarına aşırı düşkündü ve şu anda da onlardan yiyordu. Alanda fedailerin kaba saba yemeklerini yerdi ama kendi başınayken, İsviçre çikolatalarını parmaklarının arasında ovalayıp eritir, öyle yerdi. Sonra da parmaklarına bulaşan çikolatayı yalardı. Bu türden pek çok minik özel zevki vardı.

Yüzeyde, belli ölçüde hırslara ve yaygın olsa da derin olmayan ve gözle görülebilen bir duygu yelpazesine sahipti. Ama aslında, derinlerde sakladıkları da vardı. Ve bunlar, karanlıkta başkaları için zararlı olacak özelliklerdi. Kendini çok erken yaşlarda tanımıştı. Aynı zamanda, kendisni okul arkadaşlarına da ifade etmiş, ardından da yalnız kalmıştı. Güçlü refleksleri vardı ve sırım gibiydi. Ne korku biliyordu ne de acıma. İçinde sadece kötülük vardı. Dışarıdan bakarak insan doğasım tahlil etme biliminin geçersiz olduğunun canlı kanıtıydı. İnce ve oldukça yakışıklı bir adamdı. Ve bir canavardı...

Sadece en ilkel ve en keskinlerce bulunup çıkarılması, anlaşılacak bir şey değildi. Fedailer uzaktan ona hayranlık duyuyor; ateş altındayken gösterdiği yürekliliğe dua ediyorlardı. Bu soğukkanlılığının cesaretten farklı bir şey olduğu algılanmıyordu. Fakat bu cahil ve basit insanlarla kaynaşmaya dayanabilmesi olanaksızdı. Ateşin başında koyun etini geveleyip nohudu götürenlerden uzak dururdu. Bu cahil erkeklerin içgüdüleri ağır bastığı için, çok geçmeden Fasil’den tedirgin olmaya başladılar ve terbiyeleri elverdiğince yanından kaçar oldular. Eğer günün birinde hepsinin lideri olacaksa, bu sorunu da çözmek zorundaydı.

Ebu Ali de böyleydi. O ufak tefek zeki adam, kendi zihninde uzun, dolambaçlı bir yolculuk yaptığı için, Fasil'i anlamıştı. Bir keresinde, kahve içerlerken Ali ilk hatırladığı anılarından birini anlatmış -evde dolaşan bir kuzu- ve Fasil'in ilk anısını sormuştu. Fasil de annesinin bir tavuğun kafasını ateşe tutup nasıl öldürdüğünü anlatmıştı. Fasil konuştuktan sonra, bunun boş bir sohbet olmadığını fark etmişti. Neyse ki Ebu Ali, Fasil'i Hafız Najeer'in gözünden düşürmeyi becerememişti. Çünkü Najeer de son derece tuhaf biriydi.

Najeer ile Ali'nin ölümü, Kara Eylül'ün liderliğinde bir boşluk yaratmıştı. Fasil, o boşluğu doldurmak niyetindeydi. Bu nedenle aklı fikri Lübnan'daydı. Kendisinin yokluğunda, o yakıp yıkma ortamında fedailer arasında bir ayaklanma çıkabilirdi. Münih katliamından sonra, hareket içinde hatırı sayılır bir prestij elde etmişti. Münih katliamını gerçekleştiren gerillalar kahramanlar gibi ülkeye döndüklerinde, bizzat Başkan Kaddafi onu bağrına basmamış mıydı? Gerçi Fasil, Libya lideri Kaddafi'nin Münih'te görev yapanları kendisinden, yani olayın mimarından biraz daha sıkı kucakladığını düşünüyordu ama etkilendiği kesindi. Ve yine Kaddafı, Münih'in ödülü olarak El Fetih'e beş milyon dolar bağışlamamış mıydı? Bu da Fasil'in çabalarının bir başka sonucuydu. Eğer Süper Kupa saldırısı da başarılı olursa, eğer Fasil bu işte de parmağı olduğunu ileri sürerse dünyanın en prestijli gerillası olacak, o idealist Guevara'dan bile çok tanınacaktı. Kara Eylül'ün başına geçerse Kaddafı'nin -ve Libya hâzinesinin- elinde olacağına, sonunda El Fetih'in en önemli lideri olan Yaser Arafat'ın yerini alacağına inanıyordu. Arafat'ın yerine göz dikenlerin hepsinin öldüğünü biliyordu. Arafat'ın suikastçıları üstüne gelmeden, ayağını sağlam basacağı bir zemin oluşturmak durumundaydı.

Hiçbir şekilde kendini New Orleans'ta öldürtmeye niyeti yoktu. Aslında, eyleme de Münih'e ne kadar katıldıysa o kadar katılmayı düşünüyordu. Korktuğu filan yoktu ama aklı hayatta kalarak elde edebileceklerindeydi. Leticia'da sorun çıkmasaydı, şimdi hâlâ Lübnan'daydı.

Hâlihazırdaki plana göre, kendini New Orleans eyleminden kurtarma olasılığının pek yüksek olmadığının farkındaydı. Onun görevi, New Orleans'ın Lakefront Havaalanı'nda bomba zepline monte edilirken kas gücü ve koruma ateşi sağlamaktı. Zepline bomba monte etme işini başka bir yerde yapmak olanaksızdı. Çünkü yer ekibi ve bağlama halatı şarttı. İşlem yapılırken, zeplinin kıpırdamadan durması gerekiyordu.

Lander, bomba düzeneğinde televizyon ekipmanı olduğunu öne sürerek birkaç yaşamsal saniye için yer ekibini kandırabilirdi ama bu durum uzun sürmezdi. Kesinlikle şiddet yaşanacaktı ve zeplin havalandıktan sonra Fasil orada tek başına kalacak, olasılıkla polisler de alana üşüşmüş olacaktı. Fasil, yeteneklerini bu işte harcamayı akıllıca bulmuyordu. Gemide ölmemiş olsa, bu görevi Ali Hassan yerine getirebilirdi. Kesinlikle Muhammet Fasil'in ölmesine değecek bir görev değildi.

Eğer o havaalanında tuzağa düşmezse, kaçmanın en uygun yolu hava korsanlığı yaparak dost ülkelerden birine ulaşmaktı. Fakat Pontchartrain Gölü kıyısında özel bir tesis olan Lakefront Havaalanı'nda, okyanus aşırı uçuş yapan uçaklar bulunmuyordu. Küba da bir olasılık değildi. Fidel Castro, hava korsanlarını hoş görmüyordu ve Amerika'nın gazabı karşısında Fasil'i teslim edebilirdi. ÜsTellk, bir uçak dolusu rehinenin yaratacağı avantajdan yoksun olacaktı. Özel uçaklar, Amerikan jetlerinden kaçacak hıza da sahip değildiler.

Yok, dumanı tüten bir uçakla Meksika Körfezi'ne düşmeye hiç niyetli değildi. Aptallık olurdu. Kendini tatmin edecek bir durumda seve seve ölecek kadar fanatikti ama aptalca ölmek, ona göre değildi.

Diyelim, bir şekilde New Orleans Uluslararası Havaalanına ulaştı. Ama aktarma yapmadan Libya'ya kadar uçabilecek uçak yoktu orada ve aktarma için yere inmek demek, yasanın kucağına düşmek demekti.

Amerika, Pearl Harbour'dan beri yaşamadığı bir katliam yaşamış olacaktı ve Fasil, o saldırıdan sonra Japon amiralinin söylediklerini çok iyi hatırlıyordu: "Korkarım ki uyuyan devi uyandırdık ve korkunç bir kararlılıkla dolmasına yol açtık."

Yere indiği anda -elbet uçmayı başarabilmişse- onu alırlardı. Büyük olasılıkla, patlamadan sonra hava trafiği de durmuş olacaktı.

Onun yerinin Beyrut olduğu açıktı. Bu zaferle birlikte, peşinden ayrılmayacak olan adamlara liderlik edecekti. O nedenle New Orleans'ta ölüp gitmek, kendi amaçlarına hizmet etmeyecekti.

Şimdi. Lander belli ki teknik yanı yürütecek niteliklere sahipti. Onu izlerken, bu konuda ne denli istekli olduğunu da görüp ikna olmuştu. Dahlia da kontrolü elden bırakmıyordu. Geriye bir tek, havaalanındaki son dakikalar için destek gücü konusu kalıyordu. Fasil bunu da ayarlayabilirse, orada bizzat bulunmasına gerek kalmayacaktı. Elinde bir mikrofonla Beyrut'ta bekleyebilirdi. Bir uydu bağlantısı sayesinde bir dakikada

görüntüsü New York’a ulaşır ve tüm dünyaya duyurusunu okuyabilirdi. Basın toplantısı da yapabilirdi. Dünyanın en korkunç Arap gerillası olarak algılanacaktı.

Bütün bunlar için, sadece New Orleans havaalanında olaya son dakikada katılacak birkaç becerikli adam gerekiyordu. Dahlia’nın komutasında olacak ve son ana kadar asıl eylemi bilmeyeceklerdi. Bu, ayarlanabilirdi. Kararını vermişti. Üretimi bitene dek bomba düzeneğini izleyecek, New Orleans’a gittiğini görecekti. Sonra ülkeden ayrılabilirdi.

Fasil’e göre, Lander’ın muazzam bomba konusundaki ilerleyişi, insanı delirtecek kadar yavaştı. Lander, zeplinin ideal hava koşullarında taşıyabileceği son limitte patlayıcı ve şarapnel istemişti. Aslında istediği miktarı elde etmeyi beklemiyordu. Mademki gelmişti, o da hepsini kullanmak niyetindeydi. Sorun ağırlık ve hava koşullarıydı. Yani, New Orleans’ta 12 Ocak’ta havanın nasıl olacağını bilmek gerekiyordu. Zeplin, futbolun oynanabildiği her hava koşulunda uçardı ama yağış fazladan ağırlık demekti ve New Orleans’a geçen yıl çok fazla yağmur yağmıştı. Çiy bile ağırlığını 320 kilo artırıyor ve zeplinin yükselme gücünün çoğunu götürüyordu. Lander, zeplinin yükselişini titizlikle hesaplamıştı. Ölümcül yumurtasıyla birlikte havalandığında, maksimuma çıkmak niyetindeydi. Güneşli berrak bir günde “süper ısı” etkisine güvenebilirdi. Balonun içindeki helyum dışarıdaki havadan çok ısınırsa, ek yükselme elde edilirdi. Fakat hazırlık yapmazsa, yağmur her şeyi mahvederdi. O havalanmaya hazır olduğunda, yer ekibinden birileri büyük olasılıkla vurulmuş olacaktı. Kalkışta gecikme olamazdı. Zeplin uçmalı, hemen uçmalıydı. Yağmur olasılığına karşı, sepet kısmen geride bırakılacak şekilde olmalıydı ki ağırlık dengesi bozulmasın. Keşke Aldrich, bu nispeten küçük zeplin yerine donanmanın zeplinlerinden kullansaydı. Onlarla altı ton buz taşıyarak uçabilmişti zamanında. Fakat o balonlar, Aldrich’inkinin sekiz katı büyüktü.

Denge, tüm sepetle birlikteyken de, dörtte üçüyle de kusursuza yakın olmalıydı. Bu da opsiyonel bağlantı noktalarına sahip olmak demekti. Böyle değişiklikler zaman alıyordu ama Lander’ın eskiden korktuğu kadar da sürmüyordu. Süper Kupa’ya bir aydan biraz fazla vakit vardı. O ayın son iki haftasını, futbol maçlarının üstünde uçarak kaybedecekti. Bu da çalışmak için 17 günü kalıyor demekti. Bir düzeltme için daha zaman kalıyordu.

Atölye masasının üzerine 12.5 santime 17.5 santimlik kalın bir tabaka fiberglas koydu. Tabaka metal ağla desteklenmiş ve kavun gibi ikiye ayrılmıştı. Bir parça plastik patlayıcıyı ısıtıp aynı ölçüde bir levha hâline getirdikten sonra, özenle her yanını eşit kalınlığa gelecek biçimde düzeltti.

Sonra bu plastik hamuru, fiberglas tabakanın dışbükey kısmına tutturdu. Şimdi aygıt, sadece tek yanında kapağı olan çarpık bir kitaba benzemişti. Plastiğin üstüne, eski bir yataktan kesilmiş süngerden üç tabaka yerleştirdi. Bütün bunların üzerine de 177 kalibrelik tüfek oklarını koydu. Okların düz dip kısımlarını alta getirmiş, tutkalla yapıştırmıştı. Okların dağılımı, Hint fakirlerinin çivili yataklarından daha sıktı. Süngerlerin üzerine koyduğu bezi gerince, okların uçları hafifçe birbirinden ayrıldı. Bütün bu çabayı, okların stadyumda yeterince dağılabilmesi için harcıyordu. Hesaplarım titizlikle yapmıştı. Oklar, patlamanın şiddetiyle Vietnam'da kullanılan oklar gibi biçimlerini koruyarak savrulacaklardı.

Sonra, oklu kumaşın üzerine üç katman daha koydu. Sonuçta, dört katman 944 ok taşıyordu. Hesapladığına göre, ortalama 55 metre hızla yaklaşık 100 metrekarelik bir alana dağılacaklardı. Yani her ok, her 900 santimetrekareye yüksek güçlü bir tüfek mermisi hızıyla çarpacaktı. Bu dağılım alanı içinde kalan hiç kimse sağ kalamazdı. Ve bu, sadece küçük deneme modeliydi. Asıl düzeneğin yüzey alanı, bundan 317 kat büyük ve ağırdı. Tulane Stadyumu'ndaki 80.985 koltuğun her birine 3.5 ok değecek şekilde tasarlanmıştı.

Lander dış malzemeyi kaplarken, Fasil içeri girdi. Dış malzeme, sepetle aynı kalınlıkta bir tabaka fiberglastı.

Lander, onunla konuşmadı.

Fasil, masadakinin ne olduğuna pek dikkat etmez gibiydi ama ne olduğunu anlamış, dehşete düşmüştü. Arap, birkaç dakika çevresine bakındı. Hiçbir şeye dokunmamaya çabalıyordu. Kendisi de Almanya ve Kuzey Vietnam'da eğitim görmüş bir teknisyen olarak, elinde olmadan yapılan sepetin düzgünlüğüne ve ekonomisine hayranlık duydu.

Reynolds, alaşımlı borulara dokunup:

"Bu materyalde kaynak yapmak zordur," dedi. "Gerekli donanımı iş yerinden mi yürüttün?"

"Hafta sonu için ödünç aldım."

"Aynı zamanda basınca da dayanır bu. Anlaşılan, Bay Lander işin uzmanı." Fasil bunu, şakayla karışık bir övgü olarak söylemişti. Kendi

durumunu ayarlayabilmek için Amerikalı'yla iyi geçinmeye karar vermişti.

"Eğer kamyona yüklerken çerçeve bükülüp fiberglas kabuğu çatlatırsa, birileri okları görebilir."

"Plastiği artık paketlersin sanıyordum, ne de olsa bir ay kaldı."

"Daha hazır değil. Önce bir şey denemem gerek."

"Belki ben de yardım edebilirim."

"Bu materyalin patlama indeksini biliyor musun?"

Fasil, üzüntüyle başını salladı:

"Çok yeni bir malzeme..."

"Patlatıldığını gördün mü hiç?"

"Hayır. Sadece C-4'ten daha güçlü olduğunu biliyorum. Muzi'nin evinde neler yaptı, sen de gördün."

"Ben sadece duvarda bir delik gördüm, ona bakarak tam bir sonuç çıkaramam. Antipersonel aygıt yaparken düşülen en yaygın hata, şarapneli ateşleyiciye çok yakın yerleştirmektir. O durumda, patlamayla birlikte bütünlüğünü yitirir. Bir düşün, Fasil. Bilmiyorsan da öğrenmen gerek. Şu el kitabını oku, hepsi var içinde. Karmaşık yerleri ben çeviririm sana. Bu okların patlamayla parçalanmasını istemiyorum. Oklar arasında ne kadar tampon devre ve koruyucu plastik olması gerektiğini bilmiyorum."

"Fakat mayın tipi aygıtlara bakabilirsin..."

"Aynı şey değil. Ben, çok daha uzun menzillerle ve çok daha fazla patlayıcıyla uğraşıyorum. Daha önce bu kadar büyüğünü yapan olmadı. Mayın dediğin, okul kitabı kadar bir şey. Bu ise cankurtaran botu kadar..."

"Ateşleme sırasında sepet nasıl konumlandırılacak?"

"Tam 100 fitte ve alandaki 50 metre çizgisinin üstünde. Alana göre, uzunlamasına. Sepetin eğiminin stadyumunkine nasıl uyduğunu görebilirsin."

"Yani?"

"Yani Fasil, ayrıca okların doğru eğimle dağılacağından da emin olmam gerek. Dış kabuğun içinde esneme payım var. Zorunlu kalırsam, kavisleri abartabilirim. Bunu patlatınca tampon devrelerin ve dağılımın nasıl olacağını görmem gerek."

"En azından yarım kilo plastik var bunda."

"Evet."

“İyi de, yetkililerin dikkatini çekmeden yapamazsın bu denemeyi.”

“Evet, yapabilirim.”

“Ama bu...” Çılgınlık diyecekken, tam zamanında tuttu kendini. “Ama bu, fazla cüretkârlık olur.”

“Merak etme sen, Arap.”

“Hesaplamalarına bakabilir miyim?” Fasil, testi durduracak bir yol bulmayı umuyordu.

“Keyfine bak. Unutma, bu sepetin yan kısmının ölçekli modeli değil. Sadece şarapnelin dağılımı için iki birleşik eğri var.”

“Unutmam, Bay Lander.”

Fasil, tepsiyi taşırken Dahlia ile baş başa konuştu. Arapça:

“Konuş şununla,” dedi. “O zımbırtının işe yarayacağını biliyoruz zaten. Bu test konusu, kabul edilebilir bir risk değil. Her şeyi yitirecek.”

Dahlia, İngilizce olarak:

“İstendiği gibi çalışmayabilir,” diye yanıt verdi. “Kusursuz olmalı.”

“O kadar da kusursuz olması gerekmez.”

“Ona göre, gerekiyor. Bana göre de...”

“Bizim amacımız açısından, gerektiği şekilde işe yarayacaktır.”

“Yoldaş Fasil, 12 Ocak’ta o düğmeye basmak, Michael Lander’in hayatta yapacağı son şey olacak. Sonradan olacakları o görmeyecek. Ben de öyle... Elbette kendisiyle uçmamı isterse. Sonradan olacakları bilmek zorundayız biz, bunu anlıyor musun?”

“Benim anladığım, senin de giderek onun gibi konuşmaya başladığın, gerilla gibi değil.”

“O zaman, zekân sınırlı demek ki.”

“Lübnan’da olsak, öldürürdüm seni bu söz yüzünden.”

“Lübnan’dan çok uzaktayız, Yoldaş Fasil. Bir daha Lübnan’ı görmek istiyorsan, duruma uyum sağlasan iyi olur.”

-14-

Dr. Rachel Bauman, Güney Bronx'taki Halfway House'de bir masanın önünde oturmuş bekliyordu. Bu bağımlılık tedavi merkezinde pek çok anısı vardı. Gönüllü olarak çalıştığı, amatörce boyanmış parlak küçük odada çevresine ve sağdan soldan toplanmış mobilyalara bakınıp ulaşmaya çalıştığı hasar görmüş, çaresiz beyinleri düşündü. Odanın çağrıştırdığı anılar nedeniyle, Eddie Stiles'le buluşmak için burayı seçmişti.

Kapıya hafifçe vuruldu ve Stiles içeri girdi. Gözleri çabucak çevreyi kolaçan eden zayıf, saçı dökülmeye başlamış bir adamdı. Bu görüşme için tıraş olmuştu. Çenesindeki çiziğe bir parça kâğıt mendil yapıştırılmıştı. Stiles, tuhaf bir şekilde gülümseyerek ilerledi ve parmaklarıyla beresine dokundu.

"Otursana Eddie. Çok iyi görünüyorsun."

"Hiç bu kadar iyi olmamıştım, Dr. Bauman."

"Römorkör tekne işi nasıl gidiyor?"

"Doğrusunu söyleyeyim, tatsız." Sonra telaşla, "Ama hoşuma gidiyor, seviyorum yani," diye ekledi. "Bana büyük iyilik ettiniz, o işi bulmakla."

"O işi sana ben bulmadım, Eddie. Ben sadece adama sana göz kulak olmasını söyledim."

"Evet, şey, aksi hâlde asla bu işi bulamazdım. Sizden ne haber? Yani keyfiniz yerinde mi? Ben de neler diyorum, siz doktorsunuz." Utangaç bir edayla güldü.

Rachel, adamın kilo aldığını görebiliyordu. Üç yıl önce onu tanıdığında, günde 75 dolarlık eroin ihtiyacını karşılayabilmek için yaptığı sigara kaçakçılığı yüzünden tutuklanmıştı. Eddie, Halfway House'de aylar

geçirmiş, Rachel'la saatlerce konuşmuştu. Çığlık atmaya başladığında Rachel onunla çalışmıştı.

"Ne istemiştiniz, Dr. Bauman? Yani, sizi gördüğüme sevindim elbette, eğer temiz miyim diye merak..."

"Temiz olduğunu biliyorum, Eddie. Senden öğüt istiyorum."

Daha önce profesyonel ilişkilerine asla halel getirmemişti ve şimdi bunu yapmaktan kahroluyordu. Stiles, bunu anında kavramıştı. Doğal uyanıklığı, Rachel'a karşı duyduğu saygı ve sevgiyle savaşıyordu o anda.

"Seninle ilgili bir şey değil. Anlatayım da bakalım ne düşüneceksin."

Stiles, bir parça rahatladı. O anda bir söz vermek zorunda kalmayacaktı.

"Bir tekneyi bulmam gerek, Eddie. Belirli bir tekneyi... İlginç işler için kullanılan cinsten."

Adamın yüzünden hiçbir şey belli olmuyordu:

"Ben sadece römorkörlerden anlarım, size söylemiştim."

"Biliyorum. Ama bir sürü insan tanıyorsun Eddie. Ben bu alanda kimseyi tanımıyorum. Yardımına ihtiyacım var."

"Birbirimize hep güvendik, öyle değil mi?"

"Evet."

"Doktorumken size anlattıklarımdan hiçbirini ağzınızdan kaçırmadınız da?"

"Kaçırmadım."

"Tamam, o zaman bana soruyu ve kimin sorduğunu anlatın."

Rachel duraksadı. Gerçek, gerçekti. Başka bir şey söylemenin anlamı olmayacaktı. O da anlattı. Sonunda Stiles:

"Federaller çoktan sordu bana zaten," dedi. "Adamın teki gelip herkesin ortasında sordu hem de. Pek hoşlanmadım bundan. Biliyorum bana, diğer türden tanıdıklarımı sordular."

"Sen de salladın."

Stiles gülümsedi ve kızardı:

"Onlara anlatacak bir şeyim yoktu ki. İşin aslı, pek de kafamı vermedim. Sanırım başkaları da vermemiş ki, hâlâ arandıklarını duydum."

Rachel bekledi, adamı sıkıştırmadı. Stiles, yakasını çekiştirdi, çenesini kaşıdı. Sonra kendini zorlayıp ellerini yeniden kucağına koydu:

“Teknenin sahibiyle mi konuşmak istiyorsunuz? Yani, siz kendiniz demek istemiyorum... Şu arkadaşlarınızı diyorum.”

“Doğru.”

“Sadece konuşmak?”

“Sadece konuşmak.”

“Para? Yani bana değil, Dr. Bauman. Sakın öyle düşünmeyin Tanrı aşkına, size zaten yeterince borçluyum. Fakat şey diyorum, yani diyelim ki tanıdığım birileri var; pek bedava iş yapmazlar. Benim birkaç yüz dolarım var, size feda olsun ama...”

“Sen parayı merak etme.”

“O zaman bir daha anlatın. Sahil Güvenlik tekneyi ilk nerede saptamış ve kim ne yapmış?”

Stiles, arada başını sallayıp sorular sorarak dinledi:

“Açıkçası, belki de hiçbir yardımım dokunmaz, Dr.

“Çok dikkatli ol.”

“Beni bilirsiniz.”

-15-

Harry Logan, saatte bir yaptığı bekçi turuna çıkmış, hurda pikabıyla Birleşik Kömür Şirketi'nin arazisini çepeçevre dolaşıyordu. Sıra sıra dizilmiş buldozerlerle cüruf taşınan el arabalarına bakıyordu. Hırsızlarla sabotajcılara karşı iş başındaydı ama o güne dek bunların ikisinden de gelen olmamıştı. Kilometrelerce arazide kimsecikler yoktu. Her şey yolundaydı, dönüp gidebilirdi.

Pennsylvania tepelerinde madencilerin açtığı koca çukuru izleyen toprak yola saptı. Pikabın arkasından kırmızı renkte toz toprak kalkıyordu. Devasa çukur on üç kilometre uzunluğunda, üç kilometre enindeydi ve o koca iş makineleri tepeleri yonttukça daha da büyüyordu. Haftada altı gün, günde yirmi dört saat dünyanın en büyük iş makinelerinden ikisi, karın deşen sırtlanlar gibi sürekli toprağı oyuyordu. Bir tek Şabat'ta duruyorlardı; çünkü Birleşik Kömür'ün patronu çok dindar biriydi.

Günlerden pazardı ve arazide in cin top oynuyordu.

Aynı zamanda, Harry Logan'ın birazcık ekstra para kazandığı gündü. Logan bir leşçildi ve yakında tümden madene kurban edilecek olan bölgede bir şeyler arıyordu. Her pazar, makine parkındaki görevini bırakıp buldozerlerin açtığı yoldan tepedeki küçük, terk edilmiş köye giderdi.

Boş duran evler, camlan kıran vandallar yüzünden çiş kokardı. Ev sahipleri köyden ayrılırken kendilerince değerli olan her şeyi götürmüştü ama para edecek şeyler konusunda, Logan kadar duyarlı değildiler. O, doğuştan leşçildi. Eski moda tesisatlarda kaliteli kurşun bulunurdu. Elektrik düğmeleri de para ederdi. Ayrıca, duş armatürleriyle bakır teller vardı. Bunları toplayıp damadının hurdalığında satardı. Logan, bu pazar iyi iş

çıkarmak istiyordu. Çünkü köyle maden arasında sadece on üç kilometre kalmıştı. İki hafta sonra, köy yerle bir olacaktı.

Pikabı bir evin yanına geri geri yanaştırdı. Kontağı kapatınca, ortalığı derin bir sessizlik kapladı. Sadece yıkık dökük, penceresiz evlerde dolanan rüzgârın sesi duyuluyordu. Uçak sesini duyduğunda, pikaba alçıpan yığınını yüklemeye çalışıyordu.

Kırmızı, dört kişilik Cessna, köyün üzerinden iki kez alçaktan geçti. Ağaçların arasından bakan Logan, madendeki toprak yola indiğini gördü. Böyle şeylere değer verse, küçük uçağın ustalıkla yere indirilmesini izlemekten zevk alırdı.

Kafasını ve poposunu kaşıdı. Peki, ne isteyebilirdi bunlar? Belki de şirket denetçileriydi. Köyü denetlediğini söyleyebilirdi. Uçak, sık koru yüzünden görünmez olmuştu. Logan, ağaçların arasında dikkatle biraz aşağı indi. Uçağı yeniden gördüğünde, içi boştu. Tekerleklerine takoz konmuştu. Sol yanından sesler duyup sessizce o yana yürüdü. O yanda büyük, boş bir ahırla yanındaki otlak vardı. Orada, çalınmaya değer bir şey olmadığını çok iyi biliyordu. Ağaçların arasından bakınca, bileklerine kadar çıkan otların üstünde duran iki erkekle bir kadın gördü.

Erkeklerden uzun olanı güneş gözlüğü takmış, kayak ceketi giymişti. Öbürü esmerdi ve yüzünde bir yara izi vardı. Erkekler, uzun bir kordon parçasını açıp ahırın yanından otlağa kadar belli bir mesafeyi ölçtüler. Kadın, kadastrocuların kullandığı ayaklı ölçüm aletini yere yerleştirdi. Uzun olan adam aletten bakarken, esmer olan boyayla ahır duvarına işaretler yaptı. Üçlü, klipsli bir not panosunun çevresinde toplanıp el kol hareketleri yaparak konuşmaya başladılar.

Logan, korudan çıktı. Önce esmer olan gördü. Diğerlerine, onun duymadığı bir şeyler söyledi.

“Ne yapıyorsunuz burada, millet?”

Kadın, gülümseyerek:

“Merhaba,” dedi.

“Şirket kimliğiniz var mı?”

Uzun olan adam:

“Şirketten değiliz biz,” dedi.

“Burası özel mülk, giremezsiniz. Ben de onun için buradayım, insanları uzak tutmak için.”

Uzun adam:

“Sadece birkaç fotoğraf çekecektik,” dedi.

Logan, kuşkuyla:

“Burada fotoğrafı çekilecek bir şey yok ki,” dedi.

Kadın:

“Var elbette,” diye araya girdi. “Ben...” Dudaklarını yaladı.

“Özel türde bir dergi için kapak resmi çekiyoruz. Hani şu biraz cüretkâr olanlardan.”

“Çıplakların olduğu dergilerden mi söz ediyorsunuz?”

Uzun adam:

“Biz, natürel yayınlar demeyi yeğliyoruz,” dedi. “Bu tür fotoğraflar da her yerde çekilmez.”

Kadın gülerek:

“Tutuklanabilirim,” dedi. Kadının güzelliğine diyecek yoktu.

Logan:

“Böyle şeyler için hava fazla soğuk,” dedi.

“Zaten fotoğrafın adı, ‘Ürperen Tüyler’ olacak.”

Bu arada esmer adam, elindeki kablo rulosunu aça aça ayaklı ölçüm aletinden ağaçlara doğru yürüyordu.

“Dalga geçmeyin benimle, benim bu işten haberim yok. Bana buraya kimseyi sokma, dediler. Geldiğiniz yere gitseniz iyi olur.”

“Yardımın karşılığında 50 dolara ne dersin? Yarım saate biter işimiz.” Uzun olan söylemişti bunları.

Logan, bir an düşündü:

“Eh, ama ben üstümü çıkarmam.”

“Gerekmiyor zaten. Burada başka birileri var mı?”

“Hayır. Kilometrelerce kimsecikler yok.”

“Eh, işimize bakalım o zaman.” Adam, elli doları uzattı. “Ne o, beğenmedin mi?”

“Yok yok...”

“Niye dik dik bakıyorsun öyleyse?” Adamın yanında duran kadın, tedirgin bir şekilde dönüp arkasına baktı.

Logan:

“Kötü bir niyetim yoktu,” dedi. Adamın gözlük camlarında kendi yansımasını görüyordu.

“Siz ikiniz uçaktan büyük kamerayı getirin, ben de bu beyefendiyle hazırlıkları bitireyim.” Esmer adamla kadın, ağaçların arasında gözden yittiler.

“Adın ne?”

“Logan.”

“Pekâlâ Bay Logan, birkaç tane tahta getirip ahır duvarının ortasında yere koyar mısın? Kadın, onların üstünde duracak.”

“Ne?”

“Şuraya, tam ortaya birkaç tahta koy, diyorum. Yer soğuktur. Hem de ayakları otların arasında kaybolmasın. Bazı insanlar, ayak meraklısıdır.”

Logan tahta ararken, uzun adam ölçüm aletini alıp tuhaf görünüşlü kavisli bir nesneyi tripoda bağladı. Dönüp Logan’a seslendi:

“Yok yok, tahtaları üst üste koy.” Parmaklarıyla bir çerçeve oluşturup içinden Logan’a baktı. “Şimdi sen bir çık üstüne de ayarım doğru mu bir bakayım. Tamam, öyle dur, kıpırdama. İşte onlar da geliyorlar.” Uzun adam, ağaçların arasında yitti.

Logan, boynunu uzatıp başını iki yana çevirerek esnetti. Bir an için, beyni parlayan flaşı algıladı ama patlama sesini duyma fırsatı olmadı. Yirmi okla parçalandı ve patlamanın şiddetiyle ahır duvarına yapıştı.

Lander, Fasil ve Dahlia, dumanların arasından koşarak geldiler. Fasil:

“Öğütülmüş et,” dedi.

Gevşemiş cesedi çevirip sırtına baktılar. Çabucak ahır duvarının fotoğraflarını çektiler. İçeri göçmüş, dev bir kevgire dönmüştü. Lander, delikten ahıra girdi. Arka arkaya fotoğraf çekti. Fasil:

“Çok başarılı,” dedi.

Cesedi ahıra sürüklediler. Çevreye benzin döktüler. Üstüne kuru tahta parçalarını yerleştirip benzini ahırdan yirmi metre öteye dek dökmeyi sürdürdüler. Yangın içeride başladı. Etkisini yüzlerinde hissettiler.

Cessna gökyüzünde uzaklaşırken, ahırdan kara dumanlar yükseliyordu. Fasil, sesini duyurmak için arka koltuktan uzanıp:

“Burayı nasıl buldun?” dedi.

Lander:

“Geçen yıl dinamit patlatılan yerleri aradım,” dedi.
“Yetkililer hemen gelir mi sence?”
“Hiç sanmam. Burada hep patlama oluyor.”

-16-

Eddie Stiles, New York Akvaryumu'nun barında endişeyle oturuyordu. Oturduğu yerden, alt katta, kırk metre ilerideki penguen bölümünün önünde duran Rachel Banman'ı görebiliyordu. Onu tedirgin eden Rachel Bauman değil, yanındaki iki adamdı. Görünüşlerinden hiç hoşlanmamıştı. Kadının solundaki, Dev Adam'a benziyordu. Öteki, onun kadar iri değildi ama daha da beterdi. Adamda, Eddie'nin korkmayı öğrendiği o rahat, ekonomik hareketler vardı. Eddie'nin dünyasındaki yırtıcılar da böyle hareket ederdi. Pahalı olanlar... Bu tür adamlar, kaslarıyla gövde gösterisi yapanlardan, iriyarı gösterişli siyahlardan çok farklıydılar.

Eddie, adamın gözlerinin yüksek yerleri, köpekbalığı bölümünün damını, Akvaryum'la Coney Island arasındaki kum tepeleri üzerindeki çitleri tarama şeklini de beğenmedi. Buraları dikkatle gözden geçirdikten sonra, piyadeler gibi titizlikle değerlendirerek, yakından uzağa doğru giderek ve bütün bu zaman içinde parmağını ilginç bir penguenin üstünde sallayarak bakışlarını aşağılara çevirmişti.

Eddie, buluşmak için burayı seçtiğine pişmandı. Hafta arası olduğu için kendini huzurlu, anonim hissetmesini sağlayan kalabalık yoktu.

Bu işe karıştırılmayacağına ilişkin Dr. Bauman'dan söz almıştı. Kadın ona hiç yalan söylememişti. Hayatının, yani kurmaya çalıştığı hayatın temelinde, Dr. Bauman'ın yardımıyla kendi hakkında öğrendikleri vardı. Eğer bu doğru değilse, hiçbir şey gerçek değil demekti. Fincanındaki kahveyi başına dikip hızlı hızlı yürüyerek alt kata indi. Balina bölümünün çevresinden dolandı. İçinde elli metre uzunluğunda, dişi bir katil balina vardı. Siyah beyaz desenleriyle çok güzel görünüyordu. O sırada bir gösteri yapılıyordu. Genç bir adam, suyun üstündeki platformda, elinde havaya

kaldırdığı balıkla duruyordu. Balina siyah bir lokomotif gibi yüzeyin altından hızla gelirken, suyun yüzeyi ikiye ayrılıyor gibi oldu. Hayvan, havuzun uzun kenarı boyunca sudan yükseldi ve balığı üçgen dişlerinin arasına aldı.

Eddie, yer altı galerisinin basamaklarını inerken arkasından gelen alkışları duydu. İçerisi loş ve nemliydi. Balina tankının mavi yeşil suyunu aşıp gelen güneş ışığıyla aydınlanıyordu. Balina ışık huzmelerinin vurduğu dibe yakın yüzüyor, balığı çiğniyordu. Üç aile de aşağı inip yanına geldi. Bir sürü gürültücü çocuk vardı.

“Babacığım, göremiyorum.”

Baba oğlanı omzuna alıp kafasını tavana çarptırınca, ağlayan çocuğu alıp dışarı götürmek zorunda kaldı. Rachel:

“Merhaba Eddie,” dedi.

îki refakatçisi öbür yanında, Eddie’den uzakta duruyorlardı. Eddie, bunun doğru bir davranış olduğunu düşündü. Goriller iki yandan da çıkıp gelebilirlerdi. Polisler de öyle...

“Merhaba, Dr. Bauman.”

“Eddie, bu David, bu da Robert.”

“Tanıştığımıza sevindim.” Eddie, adamlarla tokalaştı. Daha iri olanın sol kolunun altında silah vardı, buna hiç kuşku yoktu. Belki öbür adamda da vardı ama onunki belli olmuyordu. Şu David... İlk iki parmağının eklem yerleri kalınlaşmıştı. Elinin kenarı, ahşap zımparası gibiydi. Bunları yoyo öğrenirken edinmemişti. Dr. Bauman, çok akıllı ve anlayışlı bir kadındı ama hakkında bilgi sahibi olmadığı şeyler yar, diye düşündü.

“Dr. Bauman, şey... Sizinle bir dakika özel görüşebilir miyim, sakıncası yoksa?”

Galerinin öbür yanında, kadının kulağına yaklaşarak konuştu. Çocukların şamatası, sesini bastırıyordu:

“Doktor, bu adamları iyi tanıyor musunuz gerçekten? Öyle düşündüğünüzü biliyorum ama gerçekten diyorum. Dr. Bauman, bunlar çok sıkı adamlar. Sıkı adam var, sıkı adam var... Anlarsınız. Ben bunu iyi bilirim. Bunlar, sıkıların da sert olanlarından. Aynasıza da benzetemedim. Sizi böyle tiplerle birlikte hayal edemiyorum. Elbette akrabanız falan değillerse veya zorunlu kalmadıysanız.”

Rachel, elini adamın koluna koydu:

“Sağ ol, Eddie. Ne demek istediğini anlıyorum. Fakat bu ikisini de çok uzun zamandır tanırım. İkisi de dostumdur.”

Tanka, arkadaşlık etsin diye bir domuz balığı konmuştu. Eğiticisi balinayı oyalarken, o da artmış balık parçalarını yemeye çalışıyordu. Balina, sualtı camının önünden geçti. Küçük gözleri, camın ardındaki izleyicilere bakıyordu. Stiles, Kabakov’a:

“Duyduğuma göre bu Jerry Sapp, birkaç yıl önce Küba’da bir iş çevirmiş,” dedi. “Küba! Miami’den bazı Kübalılarla birlikte, Puerta Cabanas yakınında bir yerde kıyı güvenlik radarını atlatmış.” Stiles, tekrar tekrar bir Kabakov’a bir RachePa baktı. “Kıyıda bir iş çevirmişler. Avan mı Zodiac mı neyse o şişme botlardan biriyle kıyıya gidip o kutuyla birlikte geri gelmişler. Kutuda ne halt varmış bilmiyorum ama bu herif, Florida’ya dönmemiş. Küba devriye botlarından biriyle Bahia Honda dışına çıkmış ve doğruca Yucatan’a gitmiş.”

Kabakov, parmaklarıyla korkulukta tempo tutarak dinliyordu. Balina artık sakinleşmiş, dipte yatıyordu. Koca kuyruğunu da kıvırıp aşağı almıştı. Eddie:

“Bu veletler beni deli ediyorlar. Biraz yürüsek,” dedi.

Köpekbalığı evinin karanlık koridorunda durdular. Uzun gri gölgeler ara vermeksizin dolanıp duruyor, aralarından ok gibi geçip giden küçük, parlak balıklar görünüyordu.

“Her neyse... O herif Küba kıyı güvenlik radarını nasıl atlattı diye merak eder dururdum. Domuzlar Körfezi sorunundan sonra öyle bir radarları var ki, aklınız durur. Şu sizin adamın da kıyı güvenliğin radarını atlattığını söylemiştiniz. Aynı durum yani... Ben de şu Sapp denen herifi biraz soruşturdum. İki hafta kadar önce, Asbury Park’taki Sweeney’in yerindeymiş. Ama o zamandan beri kimse görmemiş. Teknesi, on üç metrelik hızlı balık teknelerinden Shing Lu işi. Hong Kong’da yapıyorlar. Gerçekten yapmayı kast ediyorum. Tamamı ahşap çünkü...”

Kabakov:

“Nerede tutuyormuş bu tekneyi?” diye sordu.

“Bilmiyorum. Kimse bilmiyor gibi. Yani, fazla da soramazsınız. Ama bakın, Sweeney’in barmeni, bu herifin mesajlarını not alıyor. O bağlantı kurabilir bence. İş içinse...”

“Ne tür işlerle ilgileniyor?”

“Değişir. Kendinin güvende olduğuna inanması gerek. Eğer kontrat işiyse, teknesini verecekse, o zaman oturur, bütün gün Kıyı Güvenlik frekansını dinler.”

“Sen bu adamın yerinde olsan, nereye kaçardın?”

“Tekne döndükten sonra, bir gün boyunca gelen giden var mı diye bir kıyıdan gözlerdim. Sonra, uygun bir yerim varsa boyar, kayıt numarasını falan yeniden yazardım. Hatta numarayı değiştirirdim. Ağzına kadar da Tuna balığıyla doldururdum ki, balıktan geldi diyebileyim. Hani şu zengin adamlar balığa çıkıyorlar ya...”

Kabakov:

“Adamı deliğinden çıkaracak kârlı iş ne olabilir?” dedi. “Hem de tekneye ihtiyaç duyulacak?”

Eddie, Rachel’a suçlu bir bakış atıp:

“Uyuşturucu,” dedi. “Eroin. Meksika dışından, örneğin Teksas kıyısındaki Corpus Christi veya Aransas Geçidi’nden. Bu işe gidebilir. Elbette önceden de biraz para alırsa. Ve çok dikkatli yaklaşmamız gerek. Kolayca ürker.”

Kabakov:

“Bu bağlantı konusunu düşün Eddie,” dedi. “Ve de teşekkürler.”

“Doktor için yaptım.” Köpek balıkları, aydınlatılmış tankta sessizce yüzüyordu. “Bakın, ben artık yokum. Bu işlerle ilgilenmek istemiyorum artık.”

Rachel:

“Seninle şehirde buluşuruz David,” dedi.

Kabakov ona baktığında, bakışlarında bir tür mesafe algılayınca şaşırdı. Eddie’yle ikisi ayrıldılar. Bir yandan yürürken, bir yandan da kafa kafaya vermiş konuşuyorlardı. Kadın, kolunu ufak tefek adamın omzuna atmıştı.

Kabakov, Corley’i bu işin dışında tutmayı yeğlerdi. Şimdiye dek FBI ajanı Jerry Sapp ve teknesi konusunda hiçbir şey bilmiyordu. Konuyu tek başına kovalamak istiyordu. Adam anayasanın kanatları altına sığınmadan önce, Sapp’la konuşması gerekiyordu.

İnsanların haklarını, onurunu veya kişiliğini takmazdı o, yeter ki işe yarasın. Bu gerçek onu rahatsız etmiyordu ama içinde, bu taktiklerin

başarısıyla beslenen tohumdan tedirgin oluyordu.

Sivillerle soruşturmanın çıkarı arasındaki koruyucu ağına karşı kibirli tutumlar geliştirdiği duygusuna kapılıyordu. Yaptıklarını “daha yüce çıkarlar için” türünden bahanelere sığınarak haklı göstermeye çalışmıyordu. Çünkü çok derin düşünen biri değildi. Aldığı önlemlerin gerekli olduğuna inandığında -işe yaradıklarını bildiğinde- insanın bunları uygularken çirkin ve tehlikeli birine dönüşeceğinden korkuyordu. O kişinin bir de yüzü vardı gözünün önünde canlanan. Bu da Hitler’in yüzüydü...

Beyninde saptadığı bu tür belirtilerin, kesinlikle vücudunda da ortaya çıktığına inanıyordu. Yasaların oluşturduğu engeller yüzünden giderek sabırsızlanması, tamamen deneyimlerinin sonucuydu. Engeller karşısında sinirlenmesi, tıpkı kış sabahlarında eski yaralarının sertleştiğini hissetmesi gibiydi.

Ama bu tamamen doğru değildi. Davranışlarının tohumu doğasında vardı. Bu gerçeği de yıllar önce Galilee’deki Tabariye yakınlarında keşfetmişti.

Dağ başında bir yerde, bir kaynağın yanında durduğunda, cipiyle Suriye sınırındaki bazı pozisyonları denetlemeye gidiyordu. Bir yel değirmeni, eski bir Amerikan aermotor, dağdan gelen soğuk suları pompalıyordu. Değirmenin kolları ağır ağır dönerken, düzenli aralıklarla gıcırtılar çıkıyordu. Parlak ve sakin bir ortamda, hüzünlü bir sesti. Cipine dayandığında, yüzünde hâlâ suyun serinliğini hissediyordu. Yukarıda otlayan koyunlara baktı. Bir yalnızlık duygusuna kapıldı ve bu derin yamaçların ortasında kendi bedeninin pozisyonunu, biçimini algıladı. Sonra, yükseklerde uçan kartalı gördü. Havanın termal etkisiyle kanat uçlarındaki tüyler, açılmış parmakları andırıyordu. Kanatları kayaları sıyırırcasına uçarken, gölgesi de yamaca vuruyordu. Koyun avlamıyordu, çünkü mevsim kıştı ve kuzular daha doğmamıştı. Ama koyunların üzerinde uçuyordu ve hayvanlar, onu görünce meleşmeye başlamıştı. Hayvanı izleyen Kabakov’un başı dönmüştü. Düşmemek için cipe tutunduğunu fark etti.

Ve sonra, kartalı koyunlardan daha çok sevdiğini ve hep seveceğini kavradı. Çünkü kendisi de onun gibiydi. Tanrı’nın gözünde asla kusursuz olamayacaktı. Hiçbir zaman gerçek güce erişemeyeceği için hoşnuttu.

Şimdi Manhattan'daki evde, kaya gibi sert bir ifadeyle oturmuş, Sapp'a ne tür bir yem sunulacağını düşünüyordu. Eğer onun peşine tek başına düşerse, bağlantıyı Eddie Stiles kurmak zorunda kalacaktı. Kabakov'un denizde iş yapacak suçlularla tek bağı oydu. O olmazsa, Corley'in kaynaklarını kullanması gerekecekti. Stiles, Rachel'ın hatırına bu konuyu halledebilirdi.

Rachel kahvaltıda:

"Hayır," dedi.

"Sen istersen, yapar. Onu sürekli koruruz..."

"Yapmayacak, bunu unutsan iyi olur."

Onun daha biraz önce ne kadar sıcak olduğuna, saçlarının yüzüne, göğsüne döküldüğüne inanmak zordu.

"Onu kullanmak hoşuna gitmiyor, biliyorum. Ama lanet olsun ki..."

"Ne onu kullanmak hoşuma gidiyor, ne de senin beni kullanman. Aslında, henüz kavrayamadığım bir şekilde ben de seni kullanıyorum. Tamam, biz birbirimizi kullanıyoruz. Bundan bir şeyler kazanıyoruz ve bu da iyi bir şey. Ama artık Eddie yok."

Kabakov, kızarmaya başlayan yüzüyle kadının gerçekten olağanüstü olduğunu düşündü.

"Bunu yapamam ve yapmayacağım. Biraz portakal suyu ister misin?"

"Lütfen."

Kabakov, istemeye istemeye Corley'e gitti. Jerry Sapp konusunda öğrendiklerini anlattı. Kaynağını söylemedi.

Corley, Narkotik ve Tehlikeli Uyuşturucular Bürosu ile iki gün boyunca yem üzerine çalıştı. Bir saat Meksika'yla konuştu. Sonra, FBI'ın Manhattan Ofısi'nde Kabakov'la buluştular.

"Yunanlı'dan haber var mı hiç?"

Kabakov:

"Daha yok," dedi. "Moshevsky hâlâ barları tarıyor. Şu Sapp konusuna gelelim."

Corley:

"Büro'da, Jerry Sapp hakkında bir kayıt yok," dedi. "Her kimse, o ad temiz. Kıyı Güvenlik kayıtlarında da görünmüyor. Onların dosyaları, tekne tipiyle bizim bilmek istediğimiz ayrıntıları bir arada görecek şekilde değil.

Elimizdeki boyayla uyuşacak boyayı bulabiliriz ama kaynağının izini sürmek ayrı konu. Tekne boyası değil. Her yerde bulunan ticari bir marka...”

“Uyuşturucu işi ne oldu?”

“Oraya geliyorum. Paket burada. Chihuahua’daki Krapf-Mendoza olayını duymuş muydun? Eh, ayrıntıları ben de bilmiyorum. 1970’le 73 arasında, bu ülkeye 115 kilo eroin sokmuşlar. Boston’a gitmiş. Akıllıca. Her yüklemede, bir Amerikan yurttaşını Meksika’ya yollamak için bir bahane bulmuşlar. Bazen kadın, bazen erkek kullanmışlar ama hiçbirinin yakın akrabası yokmuş. Bu çaylaklar, turist vizesiyle uçmuşlar ve birkaç gün sonra da ne yazık ki ölmüşler. Cesetleri, karınları eroin dolu olarak ülkeye geri getirilmiş. Adamların burada cenaze evi vardı. Bu arada, saçların çok güzel uzamış.”

“Konuya dön, konuya dön.”

“Bundan iki şey çıkardık. Boston’daki para adamının suçlular arasında hâlâ iyi bir adı var. Bize yardım ediyor; çünkü hapiste kırk yıl geçirme belasını başından savmaya çalışıyor. MeksikalIlarla uğraşmak istemiyor.”

“Yani bu adam doğru kanallardan teknesiyle Cozumel'den mal çıkaracak sağlam birini aradığı haberini salarsa, mantıklı görünecek. Ve eğer Sapp adamımızı ararsa, Meksika ve Boston’dan referans verebilecek.”

“Evet. Sapp, ortaya çıkmadan önce durumu kontrol edecektir. Sözün onun kulağına gitmesi bile birkaç aksamaya uğrayabilir. Canımı sıkan, onu bulsak bile elimizde pek bir şey olmaması. Teknesini de kullanarak birkaç ıvır zıvır suçlamada bulunabiliriz ama bu da zaman alacak. Adamı tehdit edecek hiçbir şeyimiz yok.”

Kabakov içinden, öyle bir var ki, diye geçirdi.

Öğleden sonra Corley, Newark Sulh Mahkemesinden Sweeny’in Barı için telefon dinleme izni istedi. Saat 16.00’da, isteği reddedildi. Corley’in elinde, Sweeny’de olanlar hakkında hiçbir somut kanıt yoktu. Kulaktan dolma birkaç küçük suç üzerinden hareket ediyordu. Sulh yargıcı, üzgün olduğunu söyledi.

Ertesi gün sabah 10.00’da, Sweeney’in bitişiğindeki otoparka mavi bir minibüs geldi. Direksiyonda yaşlı bir kadın vardı. Otopark doluydu. Kadın, boş yer bulmak için ilerledi. Sweeney’in Barı’nın arka kısmından otuz

metre ötedeki telefon direğinin yanına park edilmiş arabada ise uyuyan bir adam vardı. Yaşlı kadın göğsüne doğru:

"Adam uyuyor yahu," dedi.

Arabada uyuyan adam, yanındaki radyodan gelen parazit sesiyle uyandı. Sersem bir ifadeyle park yerinden çıktı. Minibüs, geri geri boşalan yere girdi. Birkaç kişi, alışveriş arabalarıyla ara yoldan kendi araçlarına gidiyorlardı. Park yerini boşaltan adam, arabasından indi.

"Hanımefendi, sanırım lastiğiniz patlamış."

"A, sahi mi?"

Adam, minibüsün arka tarafına, direğin önündeki lastiğe bakmaya gitti. Kahverengi direkten iki tane ince kahverengi kablo çıkarılmış, yerde duran çiftli fişe bağlanmıştı. Adam, fişi alıp minibüsün lastiğinin üzerindeki bir sokete taktı.

"Yok, patlamamış. Sadece inmiş. Tehlike yaratmaz," dedi ve yürüyüp gitti.

Minibüsün arka tarafında Kabakov, ellerini ensesinde birleştirip arkasına yaslandı. Kulağında kulaklık vardı, sigara içiyordu. Minyatür telefon santralindeki saçı dökülmeye başlamış genç adam:

"Kulaklığı sürekli takmana gerek yok," dedi. "Çalınca veya bu taraftan kaldırılınca hem şu ışığı göreceksin hem de sesi duyacaksın. Kahve ister misin? Al." Adam ön tarafa eğildi. "Anne, kahve ister misin?"

Ön taraftan "Hayır" yanıtı geldi:

"O çöreklerden yeme sakın. Gaz yapıyor, biliyorsun."

Bernie Biner'in annesi, şoför yerinden yan koltuğa geçti. Battaniye örüyordu. Serbest çalışan en iyi dinleme uzmanlarından birinin annesi olarak görevi aracı kullanmak, masum görünmek ve polis geliyor mu diye gözcülük etmekti.

Biner, Kabakov'a:

"Benden saatine 11.40 dolar alıyor ve ne yiyeceğime karışıyor," dedi.

O sırada, beklenen ses duyuldu. Bernie'nin becerikli parmakları, kayıt cihazını devreye soktu. Kabakov da o da kulaklıklarını taktılar. Bardaki telefonun çaldığını duyabiliyorlardı.

"Merhaba, Sweeney."

"Freddy?" Bir kadın sesi... "Dinle hayatım, bugün gelemiyorum."

“Yapma Frances! Ne bu, haftada iki haftada iki kez?”

“Freddy, kusura bakma. İnanamayacağın kadar kötü sancılarım var.”

“Her hafta sancın mı oluyor? En iyisi doktora git, evlat. Ya Arlene?”

“Evini aradım, evde değil.”

“Eh, birini bul gönder o zaman. Hem masalara hem bara yetişemem.”

“Elimden geleni yapacağım, Freddie.”

Barmenin telefonu kapattığını, karşı taraftaki kadının da güldüğünü duydular.

Kabakov, sigara dumanını halka yapıp kendi kendine sabırlı ol, dedi. Corley’in yardımcısı, yarım saat önce Sweeney’in Barı açıldığında acil bir mesaj göndermişti. Sade mesajda, işin uygun olduğu belirtiliyor ve Sapp’tan iş konuşmak veya referans almak için Manhattan’daki bir numarayı araması isteniyordu. Mesaj, Sapp’a yalnızken verilecekti. Eğer Sapp ararsa, Corley onu buluşmak için kandırmaya çalışacaktı. Kabakov tatmin olmamıştı. O yüzden Biner’i tutmuştu. Adam, haftada bir kez böcek var mı diye İsrail misyon binasını kontrol ederdi. Kabakov, bu konuda Corley’e danışmamıştı.

Biner’in mini santralinde, barda ikinci telefonun açıldığını gösteren ışık yandı. Kulaklıklarından, on tane rakam çevrildiğini duydular. Sonra telefon çalmaya başladı. Yanıt veren olmadı.

Bernie Biner, kaydedilen aramayı geriye alıp yavaşlatılmış olarak dinledi ve çevirme seslerini saydı:

“Alan kodu üç sıfır beş... Yani Florida. Numara da sekiz dört dört altı sıfır altı dokuz. Bir saniye!” Önündeki listeye baktı. “Batı Palm Beach bölgesinde bir yer.”

Yarım saat sonra, bardan bir daha telefon edildi. Yine on rakam çevrildi:

“Glamareef Salonu...”

“Evet, Bay Sapp’ı aramıştım. Gerekirse bu numaraya mesaj bırakabileceğimi söylemişti.”

“Kim arıyor?”

“Svveeney’den Freddy Hodges... Bay Sapp bilir.”

“Pekâlâ, nedir mesaj?”

“Beni aramasını istiyorum.”

“Kendisine telefonla ulaşabilir miyiz, bilmiyorum. Freddy Hodges mi demiştiniz?”

“Evet. Numaram onda var. Önemli olduğunu söyleyin. İşle ilgili...”

“Hımm, bakın, beş altı dolayında gelebilir. Bazen uğrar böyle. Görürsem söylerim.”

“Önemli olduğunu söyleyin. Freddy Hodges aradı, deyin.”

“Tamam tamam, söylerim.” Telefon kapandı.

Bernie Biner, Batı Palm Beach danışmayı arayıp numaranın Glamareef Salonu’na ait olduğunu doğrulattı.

Kabakov sevinçliydi. Sapp’in araya kendisini tanımayan bir telefon aracısı koyacağını sanmıştı. Belli bir kod numarasıyla onu arayıp mesajlarını alacaktı. Ama bunun yerine, barda ulaştırılacak basit bir mesajla idare ediyordu. Bu durumda, Sapp’le yüz yüze gelebilmek için dolambaçlı yöntemler kullanmaya gerek kalmamıştı. Gidip barda bulabilirdi adamı.

“Bernie, Sapp arayana kadar dinlemeyi sürdürmeni istiyorum. Onun aradığından emin olunca da anında bana haber vereceksin.”

“Sen nerede olacaksın ki?”

“Florida’da. Oraya varınca sana numarayı bildiririm.” Saatine göz attı. Saat 17.00’de Glamareef’te olmak niyetindeydi. Altı saati vardı.

Batı Palm Beach’teki Glamareef, kumlu bir arsada briketten yapılmış bir yapıydı. Güneydeki pek çok içkili yer gibi, havalandırma moda olduktan sonra yapıldığı için penceresi yoktu. İlk yapıldığında Shangala adında müzik kutusu, bilardo masası ve bira bulunan bir yerdi. Havalandırma aygıtı gürültüyle çalışır, buz kalıpları tuvalette dururdu. Şimdi ise farklı müşterileri vardı. Deri kaplı bölmeleri ve loş barıyla iki tür insanı çekiyordu: Maaşlı çapkınlarla salaş yerleri seven bol paralı yat dünyası insanlarını... Eski adıyla Shangala, yeni adıyla Glamareef, evlilik sorunları olan genç kadınlar, ipek çarşafta hiç yatmamış güçlü kuvvetli jigololar bulmak için iyi bir yerdi.

Kabakov, barın sonunda oturmuş birasını içiyordu. Moshevsky ile havaalanından araba kiralayıp hızla dört ayrı marinaya bakmışlardı. Ama Batı Palm Beach tekneler şehriydi ve çoğu da hızlı balık tekneleriydi. Demek ki önce adamı, sonra tekneyi bulacaklardı.

Otuzlu yaşlarının ortalarında iriyarı bir adam bara girdiğinde, Kabakov bir saattir bekliyordu. Başka bir bira söyleyip bozukluk istedi. Sigara otomatının önünde durup aynalı camından yeni geleni inceledi. Orta boyluydu. Polo gömleğinin altından, yanınaktan meşine dönmüş kaslı kollar görünüyordu. Barmen, içkisini verirken yanına bir de not bıraktı.

İriyarı adam, birkaç yudumda içkisini bitirip köşedeki telefon kulübesine gitti. Kabakov, peçetesine not aldı. Telefon kulübesindeki adamın dudaklarının oynadığını görebiliyordu.

Barın telefonu iki kez çaldı. Barmen açtı. Eliyle ahizeyi kapatıp:

"Shirley Tatum diye biri var mı?" diye seslendi. Çevreye bakındı. "Burada yok, kusura bakmayın," deyip kapattı.

Bu, dışarıdaki paralı telefondan arayan Moshevsky'di. Bernie Biner'den gelen sinyali iletiyordu. Kabakov'un gözlediği adam, Sweeney'in Barı'yla konuşuyordu. Demek ki Jerry Sapp'ti...

Kabakov, hava kararmadan yarım saat önce, yol kenarındaki bir telefon kulübesinden Rachel'ı aradı.

"Alo?"

"Rachel, akşam yemeğine bekleme beni. Florida'dayım."

"Tekneyi buldun."

"Evet. Önce Sapp'i buldum, sonra peşine düştüm. Henüz incelemedim. Sapp'le de konuşmadım. Bak, yarın Corley'i aramanı istiyorum. Sapp'le teknenin Batı Palm Beach yakınındaki Clear Springs Marina'da olduğunu söyle. Numarası FL4040 AL. Sabah saat onda ara, daha önce değil."

"Bu gece tekneye çıkacaksın ve sabaha, eğer hâlâ hayattaysan beni arayıp Corley'i arama, fikrimi değiştirdim diyeceksin, değil mi?"

"Evet." Uzun bir sessizlik oldu. Kabakov, konuşmak zorunda kaldı. "Özel bir marina... Havalı bir yer. Yıllar önce, Lucky Luciano da burada tutarmış teknesini, başka mafya babaları da. Yem satan dükkândaki adam anlattı. Bunu öğrenmek için, bir kova karides almak zorunda kaldım."

"Niye doğrudan Corley'e gidip arama emri çıkarttırmıyorsun?"

"Musevileri kabul etmezler."

"Moshevsky'i de yanına alacaksın, değil mi?"

"Elbette. Yakında olacak."

"David?"

“Efendim?”

“Seni seviyorum, belirli bir yere kadar.”

“Teşekkür ederim Rachel.” Telefonu kapattı.

Marinanın boş olduğunu, kara tarafının dört metrelik çelik telle çevrili ve spotlarla aydınlatıldığını anlatmamıştı. Ya da tüfekli iki adamın kapıyı kolladığını, rıhtımda devriye gezdiğini...

Kabakov, rüzgârlı yoldan altı yüz metre kadar çalılıkların arasında ilerledi. Bozuk yol yüzünden arkadaki çekicide bulunan dibi düz, kara biçimindeki alçak sandal zıp zıp zıplıyordu.

Arabayı sık çalıların arasına park edip Moshevsky’nin iki sahra dürbünüyle uzandığı küçük tepeye tırmandı. Moshovsky:

“Adam hâlâ teknede,” dedi. “Bu kahrolası kumda da pire var.”

Kabakov, dürbününü alıp Worth Gölü’ne doğru uzanan üç rıhtımı gözden geçirdi. En uzaktakindeki bekçi, şapkasını ensesine doğru itmiş, ağır ağır yürüyordu. Bütün marinada uğursuz, kirli bir görünüm vardı. Kabakov, kapıda arama emri gösterilse neler olacağını tahmin edebiliyordu. Alarm verilir ve teknelerde yasa dışı ne varsa bir yerlere atılırdı. Sapp’in teknesinde kesinkes bir ipucu vardı. Veya aklında, Kabakov’u Araplara götürecek bir şey...

Moshevsky:

“Dışarı çıkıyor,” dedi.

Kabakov, dürbünü ortadaki rıhtımda, teknelerin arasına kıçtan bağlanmış olan yeşil tekneye sabitledi. Sapp, ön ambar altı kamaradan yukarı çıkıp kamaranın kapısını kilitledi. Akşam yemeği için giyinmişti. Pruvadan küçük sandalına atladı ve kürek çekerek rıhtıma yanaştı.

Moshevsky, dürbünü indirip gözlerini ovuştururken:

“Niye kıç tarafa yürüyüp doğrudan rıhtıma çıkmadı ki?” diye sordu.

Kabakov, yorgun bir sesle:

“Çünkü oraya tuzak kurmuş,” dedi. “Hadi, bizim sandalı getirelim.”

Kabakov, rıhtımın altında ağır ağır beton sütunlara doğru yüzüyordu. Başının üstünden sarkan örümcek ağları yüzüne dolanıyordu. Kokuya bakılırsa, yakında bir yerde ölü bir balık olmalıydı. Durdu. Göremediği sütuna tutundu. Suyun altında salınan yosunlan hissedebiliyordu. Uzun

rıhtımın kıyısındaki cılız ışık sayesinde, yan yana kıçtan bağlanmış motor yatları görüyordu.

Sağ tarafta yedi tane saymıştı. Altı tane daha geçmesi gerekiyordu. Başının kırk santim kadar üstünde, babaların tutturulduğu demir halkalar vardı. Boynuna bir örümcek gelince, eliyle kovaladı. Suda, dizel yakıtı tadı vardı.

Bir kadın kahkahası ve kadehe çarpan buz sesi duydu. Alet torbasını sırtından öne alıp yüzmeyi sürdürdü. Bu olmalıydı. Paslı kabloların çevresinden dolanıp rıhtım kenarının hemen altında durdu. Teknenin kıçı tepesinde kapkara yükseliyordu.

Derin derin soluk alıp saatinin ışıklı kadranına baktı. Moshevsky'nin kayığı sessizce marinaya yaklaştırmasından bu yana on beş dakika geçmişti. Sapp'in gittiği yerde epey kalmasını umuyordu.

Adamda, bir tür alarm sistemi vardı. Ya kıçtaki paspas basınca duyarlıydı ya da bundan daha incelikli bir şeydi. Kabakov, rıhtımdan 110 volt elektrik sağlayan kabloyu bulana kadar gitti. Teknenin kıçındaki fişi çıkardı. Eğer alarm kıyıdan alınan elektriğe bağlıysa, şu anda devre dışı demekti. Ayak sesleri duyunca, rıhtımın altına süzüldü. Ağır adımlar, başının üstünden geçip gitti.

Yok, diye düşündü. Alarmı varsa kıyıdan gelen elektrikten bağımsız olmalı. Kıçtan çıkmayacaktı tekneye. Sapp'in indiği taraftan çıkacaktı.

Ön tarafa doğru yüzdü. Tekne, rıhtım babalarına iki ayrı halatla bağlanmıştı. Halatın birinden tırmanıp kollarını teknenin güverte korkuluğuna doladı. Bitişikteki yatın kamarasını görebiliyordu. Kanepeye yan yana yerleşmiş bir kadınla erkek vardı. Enseleri görünüyordu. Sarmaş dolaştılar. Kadının başı görünmez olunca, Kabakov ön güverteye çıkıp yüzüstü yere yattı. Kamara, doklardan görünmesini engelliyordu. Kapısı da sıkıca kapatılmıştı.

Bir tornavidayla kapının ortasındaki plastik camı çıkardı. Delik, kolunun sığacağı genişlikteydi. Elini içeri uzatıp kilidi açtı. Soygun alarmının bağlantılarını bulana dek kenarları yokladı. Eli kablolara dokundukça, kafasının içinde bağlantıların şeması beliriyordu. Düğme, ambar ağzının üstündeydi ve kapıdaki mıknatıs sayesinde açık duruyordu. Mıknatısı gevşetti, sonra düğmenin üzerindeki yerinde tuttu. Düşürmemesi gerekiyordu. Kapıyı ağır ağır açtı. Alarm çalmasın diye dua ediyordu.

İçeri süzülüp kapıyı kapattı. Pencere camıyla mıknatısı yerine koydu.

Kendini iyi hissediyordu. Muzi’nin evinde yaşadıklarından kalma belirtilerin bazıları tamamen geçmişti. Fenerinin ışığıyla alarm devresinin kutusunu bulup sistemi pillerinden ayırdı.

Artık çevreye bakabilirdi. Ön kabini çabucak kolaçan etti. Yüksek kalite kristal kokainle onu buruna çekmek için kullanılan kaşık dışında önemli bir şey bulamadı.

Feneri kapatıp ön kamaraya girilen kapağı açtı. Rıhtımdan vuran ışıklar, içeriyi de biraz aydınlatıyordu. Bir anda Parabellum’unu çekmiş, parmağını tetiğe dayamıştı.

Kamarada, kıpırdayan bir şey vardı. Tekrar gördü. Küçük, yinelenen bir hareket... Sonra yine rıhtımdan vuran ışık. Işığın önünde hareket eden şeyi görmek için yere yattı. Sonra, gülümsedi. Sapp, izinsiz girecek olanlar için küçük bir sürpriz hazırlamıştı. Yeni, pahalı modellerden bir elektronik tarayıcıydı bu. Kokpiti sürekli tarıyor, hareket algılarsa alarmı devreye sokuyordu. Aygıta arkadan yaklaşıp düğmesini kapattı.

Bir saat boyunca tekneyi aradı. Dümenin yanındaki gizli bölmede, bir tane Belçika yapımı FN otomatik tüfekle bir tabanca buldu. Ama Sapp’in ya da teknesinin plastik patlayıcı taşıma işine bulaştığını gösteren hiçbir kanıt yoktu.

Harita kovasından aldığı haritaya baktı. O sırada, tekneye bir şey çarptı. Sandal... Sapp geri dönmüştü. Kabakov, ön kabine süzülüp teknenin pruvasındaki dar boşluğa sıkıştı.

Üstünde kapak açıldı. Önce ayaklar, sonra bacaklar göründü. Kabakov topuğunu diyaframına indirdiğinde, Sapp’ın kafası hâlâ kabinin dışındaydı.

Sapp kendine geldiğinde, bağlanmış olduğunu gördü. Ağzına da bir çorap tıkılmıştı. Tavandan sarkan fener, ortalığa sarı bir ışık yayıyordu. Güçlü bir gaz kokusu duyuluyordu. Kabakov karşıki yatağa oturmuş puro içiyor, Sapp’in buz kıracağıyla tırnaklarını temizliyordu.

“İyi geceler, Bay Sapp. Aklınız başınıza geldi mi, yoksa bir kova su çarpayım mı? Peki. 20 Kasımda, New Jersey açıklarında demirli yük gemisinden plastik patlayıcılar aldınız. Yanınızda kim vardı ve plastik nerede? Bunlar dışında, sizinle bir işim yok. Anlatırsanız, başınıza bir şey gelmez. Anlatmazsanız, buradan ayrıldığımda ölüden beter hâlde olursunuz. Kör, sağır, sakat bırakırım sizi. Ciddi olduğumu göstermek için canınızı yakayım mı şimdiden? Sanmıyorum. Şimdi o çorabı da ağzınızdan

çıkaracağım. Çığlık atarsanız, çığlığınız boşa gitmesin diye gerekeni yaparım. Anladınız mı?”

Sapp başını salladı. Ağzında kalan tiftikleri tükürdü:

“Sen de kimsin?”

“Seni ilgilendirmez. Sen plastikten söz et.”

“O konuda bir şey bilmiyorum. Elinde, bana karşı bir şey yok.”

“Yasa bağlamında düşünmeyin, Bay Sapp. Şu anda, yasaca korunmuyorsunuz. Bu arada, iş yaptığınız adamlar, çete dünyasından değil. Yani onları korumanıza gerek yok.”

Sapp bir şey söylemedi.

Şu “FBI, kaçakçılık suçuyla sizi arıyor. Yakında, kitle katliamını da listeye eklerler. O plastik çok fazla, Sapp. Nerede olduğunu söylemezsen, çok fazla insan ölecek. Seninle konuşurken, bana bak.”

“Kıçımı öp!”

Kabakov kalkıp çorabı yeniden Sapp’in ağzına tıktı. Sonra adamı saçından tutup kafasını bölme duvarına dayadı. Buz kıracağının ucu, Sapp’in fıldır fıldır dönen gözüne yaklaştı. Kabakov’un göğsünden bir kükreme yükseldi. Buz kıracağı geri çekildi ve Sapp’in kulağını teğet geçip duvara saplandı. Sapp’in yüzünde renk kalmamıştı. Kamarayı kötü bir koku sarmıştı. Kabakov:

“Seninle konuşurken bana bak, demiştim,” dedi. “İş birliğine hazır mısın? Evetse, göz kırp. Hayırsa, ölürsün.”

Sapp göz kırpınca, Kabakov çorabı çıkardı.

“Ben gitmedim. Plastik olduğunu da bilmiyordum.”

Kabakov, olasılıkla doğru söylediğini düşündü. Sapp, Leticia’nın birinci subayının tarifinden daha kısaydı.

“Ama teknen gitti.”

“Evet. Kim tuttu, bilmiyorum. Hayır, gerçekten bilmiyorum. Bak, benim işim bilmemek. Bilmek istemem.”

“Nasıl bağlantı kurdular?”

“Ekim’in son haftasında, bir adam aradı. Teknenin 8 Kasım haftasında kalkışa hazır beklemesini istiyordu. Kim olduğunu söylemedi, ben de sormadım.” Acıyla yüzünü buruşturdu. “Tekne hakkında da çok bir şey

sormadı. Makinelerin üstündeki göstergeleri, yeni elektronik aygıt olup olmadığını sordu.”

“Yeni, ha?”

“Evet, ben de elektronik yer saptama sistemi yok dedim. Şu şeyi kulağımın dibinden çek artık.”

“Peki... Yalan söylediğini anlarsam, ne olacağını biliyorsun. Şu arayan adam, tekneyi biliyor muydu önceden?”

“Ah!” Sapp başını iki yana oynatıp kulağını görebilecekmiş gibi gözlerini devirdi. “Bence biliyordu, bana öyle geldi yani. Bin dolar avans önerdi. İki gün sonra, Sweeney’in Asbury Park’taki yerinden alacaktım.”

“Zarfını sakladın mı?”

“Yok, düz bir zarftı zaten. New York damgası vardı.”

“Sonra yeniden aradı.”

“Evet, sanırım 10 Kasım’da. Tekneyi ayın 12’sinde, salı gününe istiyordu. Para o gece Sweeney’e ulaştırıldı.”

“Ne kadar?”

“iki bin tekne için, atmış beş bin de depozit olarak... Hepsi nakit.”

“Nasıl ulaştırıldı?”

“Bir taksi, piknik sepetiyle getirdi. Üstte yiyecekler vardı. Birkaç dakika sonra telefon çaldı. O adamdı. Tekneyi nerede bulacağını söyledim.”

“Tekneyi alırken veya bırakırken görmedin mi hiç?”

“Hayır.” Toms Nehri’ndeki kayıkhaneyi tarif etti.

Kabakov’un yanında, Fasil’in fotoğrafıyla kadının çizimi vardı. Çıkarıp Sapp’a gösterdi. Sapp ikisine de kafasını salladı.

“O gün teknede olmadığıma tanıklık edecek biri var. Asbury Park’ta, dişçiye gitmiştim. Faturası da var.”

Kabakov:

“Eminim vardır,” dedi. “Ne zamandır senin bu tekne?”

“Uzun zamandır. Sekiz yıl...”

“Daha önce başka sahibi var mıydı?”

“Ben kendim yaptım.”

“Depoziti nasıl geri verdin?”

“Bir süpermarketin otoparkında, aynı sepetle arabamın bagajına koydum. Bagaj anahtarını da yerdeki paspasın altına bıraktım. Birileri almış.”

Kabakov’un Sapp’ın harita kovasında bulduğu kıyı haritasında, randevu rotası düzgün siyah bir çizgiyle belirtilmişti. Yanında da kalkış ve varış saatleri vardı. İki telsiz yön bulucunun yeri kalemle işaretlenmişti. Her biri için üç kerteriz alınmıştı. Kabakov haritayı fenerin altında, Sapp’in göreceği şekilde tuttu:

“Bu işaretlemeleri sen mi yaptın?”

“Hayır. Teknede olduğunu bile bilmiyordum bunun. Bilsem icabına bakardım.”

Kabakov, kovadan başka bir harita aldı. Florida haritasıydı:

“Bundaki rota işaretleri senin mi?”

“Evet.”

İki haritayı karşılaştırdı. Sapp’in el yazısı farklıydı.

O, sadece iki kerteriz noktası kullanıyordu. Zamanları Doğu Saati’ne göre yazıyordu. Oysa Leticia ile buluşma saati, 21.15 olarak kaydedilmişti. Bu, Kabakov’u şaşırttı. Kıyı Güvenlik botunun tekneyi yük gemisinin yanında saptadığı saat, Doğu Saati’ne göre 17.00’ydi. Tekne dördü biraz geçe gidip plastiği yüklemişse, demek ki randevu 16.15, 16.30 filan olmalıydı. Yine de haritada beş saat sonrası işaretlenmişti. Neden? Toms Nehri’nden ayrılış ve seyir zamanı da beş saat sonrasını gösteriyordu. Hiç mantıklı değildi. Ve birden anlam kazandı... Kabakov’un aradığı adam, Doğu Standart Saati’ni kullanmıyordu, Greenwich Saati kullanıyordu. Yani Zulu zamanı, pilotların kullandığı zaman... Kabakov:

“Tanıdığın profesyonel pilot var mı?” diye sordu.

“Aklıma hiç öyle biri gelmiyor.”

“İyi düşün.”

“Bir Jamaicalı var, ticari uçuş lisansı olan. Ama uçağında uyuşturucu bulunduğu için kodeste. Tanıdığım tek pilot o. Eminim.”

“Pilot bilmiyorsun, tekneyi tutanı bilmiyorsun. Pek az şey biliyorsun, Bay Sapp.”

“Bilmiyorum. Aklıma başkası gelmiyor. Bak, icabıma bakabilirsin. Olasılıkla da bakacaksın ama yine de bilmiyorum işte.”

Kabakov, Sapp’e işkence etmeyi düşündü. Bu fikir midesini bulandırıyordu ama sonucun buna değeceğine inansa yapardı. Hayır. Sapp bu kumpasta o kadar önemli değildi. Büyük bir suça yataklık ettiği savıyla üzerine gidilirse, işbirliği yapmaya çalışırdı. En küçük ayrıntıları bile hatırlamak için uğraşırdı. Şimdilik, üstüne gitmemek daha iyiydi.

Bundan sonraki adım, Sapp’in eylemleri ve tanıdıkları konusunda doğru dürüst sorgulanması ve haritanın laboratuvarda analiz edilmesi olacaktı. Bu konularda, FBI’ın olanakları daha iyiydi. Kabakov, onca yolu boşuna gelmiş sayılırdı.

Rıhtımdaki paralı telefondan Corley’i aradı.

Sapp, Kabakov’a kasten yalan söylememişti ama profesyonel pilot tanımadığını belirtirken yanılıyordu. Bu, anlaşılabilir bir durumdu. Çünkü Michael Lander’ı son görüşünden veya onunla ilk karşılaştığı korkunç günü son düşünüşünden bu yana epey zaman geçmişti.

New Jersey açıklarında suda yüzen kütük yüzünden iki pervanesi de ezildiğinde, Sapp kuzeye doğru mevsimsel göçüne çıkmıştı. Güçlü ve becerikli bir adamdı ama dalgalı açık denizde sıkışıp bükülmüş bir pervaneyi değiştiremezdi. Tekne ağır ağır kıyıya doğru sürükleniyor, demir tarıyordu. Kıyı Güvenlik’ten yardım isteyemezdi, çünkü aşağıdaki uyuşturucunun kokusunu hemen alırlardı. O sırada yaklaşmakta olan bir tekne gördü.

Küçük, zarif bir teknede ailesini gezdirmekte olan Michael Lander, Sapp’e bir halat atıp korunaklı bir koya kadar çekti. Bozuk bir tekne ve tehlikeli yüküyle bir marinada kalmak istemeyen Sapp, Michael’den yardım istedi. Şnorkel ve paletle teknenin altına daldılar. İkisinin gücü birleşince, pervaneleri onarmayı başardılar. Tekne Sapp’i geri götürene kadar idare ederdi.

Kıç tarafta oturmuş dinlenirlerken, Sapp tedirgin bir şekilde:

“Kokunun kusuruna bakma,” dedi. Lander aşağıda onunla birlikte çalışırken de gizli yükünü fark etmiş olabilirdi.

Lander:

“Beni ilgilendirmez,” dedi.

Bu olay nedeniyle rahat bir arkadaşlık kurdular ama Lander ikinci kez Vietnam’a dönünce, ilişkileri bitti. Fakat Sapp’in Margaret Lander’la arkadaşlığı birkaç ay daha sürdü. Arada bir Landerler aklına geldiğinde, Sapp’in düşündüğü kişi pilot değil, karısı olurdu.

-17-

Aralık ayının 1’inde Başkan asistanına, Washington Redskins oynasa da oynamasa da New Orleans’taki Süper Kupa’ya kesinkes katılacağını bildirdi.

Beyaz Saray Gizli Servis biriminde görevli olan özel ajan Earl Biggs:

“Lanet olsun!” dedi. Bunu, alçak sesle ve yalnızken söylemişti. Şaşırmamıştı. Başkan, gitmek niyetinde olduğunu daha önce de belirtmişti ama yine de iptal olur diye ummuştu.

Yanlış umutlar, diye düşündü. Adam’ın halkla yaşadığı balayı dönemi bitmişti. Anketlerde hafif bir düşüş görülüyordu. Elbette şimdi, bütün dünyanın gözü önünde, Güney’in derinliklerinde binlerce insan tarafından alkışlanmaya ihtiyacı vardı.

Biggs, Gizli Servis’in Koruyucu Araştırmalar biriminin numarasını çevirdi:

“Ocak 12 New Orleans,” dedi. “Hazırlık yapın.”

Koruyucu Araştırmalar biriminde üç düzey dosya vardı. En geniş olanında, son kırk yıl içinde herhangi bir başkana karşı telefonla, postayla veya başkalarının önünde sözlü olarak dile getirilmiş her tehdidin kaydı vardı. Birden çok tehditte bulunanlar veya potansiyel olarak tehlikeli kabul edilenler, “canlı” bir dosyada listeleniyordu.

Canlı dosyalar, her altı ayda bir yeniden gözden geçirilirdi. Adres, iş değişiklikleri ve uluslararası yolculuklar dosyaya eklenirdi. Hâlihazırda, canlı dosyada 840 ad bulunuyordu. Bunların içinde en ciddi kabul edilen 325 kişi de coğrafi olarak dizili olan “gezi dosyasının içindeydi. Başkanların yapacağı her geziden önce, o bölgenin listesindeki adlar gözden geçirilirdi.

Daha önlerinde kırk üç gün olduğu için, Koruyucu Araştırmalar birimi memurlarıyla alandaki ajanların New Orleans'ı denetleyecek bol bol vakti vardı.

Hoş, Lee Harvey Oswald, Gizli Servis'in gezi dosyasında hiç yer almamıştı. Michael Lander de öyle...

3 Aralık'ta, Beyaz Saray Gizli Servis biriminden üç ajan, güvenlik düzenlemelerini devralmak üzere New Orleans'a gönderildi. 1963 yılından beri, çalışmaları 40 gün önceden ve Üç kişilik bir ekiple başlatmak, standart prosedür olarak kabul ediliyordu. 7 Aralık'ta, üç kişilik ekibin lideri olan Jack Renfro, Beyaz Saray'daki Earl Biggs'e ön raporlarından birini yolladı.

Renfro, Tulane Stadyumu'ndan hoşlanmamıştı. Başkan halkın arasında göründüğü her saniye, Renfro'nun tüyleri diken diken olacaktı. Tulane'nin Green Wave, Sugar Bowl Klasik ve The New Orleans Saints takımlarına ev sahipliği yapan stadyum, dünyanın en büyük çelik stadyumuydu. Rengi paslı gri ve tabaydı. Oturma yerlerinin altındaki o kolon ve kiriş ormanını araştırmak, tam bir kâbus olacaktı. Renfro ile diğer iki ajan, stadyumu taramak için iki gün harcamışlardı. Renfro, alana çıkınca, 80.985 koltuğun her birini bir tehdit olarak algıladı. Stadyumun tepesinde, basın galerisinin sonunda bulunan camlı onur locası da bir işe yaramazdı. Hava koşulları uygun olmasa bile, Başkan'in orayı asla kullanmayacağını biliyordu. Elli metre çizgisindeki açık onur locasını kullanacaktı. Renfro, dört saat o locada oturdu. Sonra New Orleans polisinden bir memuru bütün gün orada oturtup diğer iki ajanla birlikte tribünlerin çeşitli noktalarından görüş alanlarını inceledi. New Orleans polisinin kaymak tabakası olan Özel Olaylar ekibini -yani günü geldiğinde stadyumda olacak ekibi- bizzat denetledi.

Farklı rotalar izleyerek hava alanından stadyuma gidip geldi. Bütün bu yollar, hele gündüz vakti o uğursuz stadyumun çevresindeki trafik sıkışıklığı da düşünülünce, bitmek bilmez gibi görünüyordu.

Renfro, Biggs'e yolladığı raporun bir kısmında şöyle diyordu:

"Başkan'ın, New Orleans Uluslararası Hava Alanı 'ndan stadyuma, aşağıda belirttiğimiz prosedürü izleyerek ulaştırılmasını hararetle öneriyoruz:

1. Hava alanında bir araç konvoyu hazır bekleyecek ama seyahat eden gurubun yan elemanları tarafından kullanılacak.

2. Başkan 'ın helikopteri New Orleans Havaalanı 'ndan kalkana kadar stadyumdaki iniş yeri belli edilmeyecek. Kalkış anında, taşınabilir kumaş iniş alanı, stadyumun kuzeybatı köşesinin dışındaki alana serilecek (Şekil A-J). O alanda tepeden kablo geçişi olmadığı için rahat bir iniş olanağı sağlayacaktır ama her iki yanında, yüksek aydınlatma direkleri vardır. Bu direkler, New Orleans bölgesel haritasında ve VFR terminal alanı haritasında görülmüyor. Bunların varlığı, pilota verilecek brifingde kesinkes belirtilmeli.

3. Helikopterin ineceği noktadan 19 numaralı kapıya kadar yüz adım uzaklık var (Şekil A-2). Stadyum duvarının önündeki görüşü engelleyen çöp konteynerlerinin kaldırılmasını istedik. İniş noktasında bulunacak ajanlar, stadyum çevresindeki çalılıkları, sıfır anından bir dakika önce gözden geçirecekler.

İniş alanı, Audubon Bulvarı 'ndaki beş evin üst katlarının arka tarafından koruma altına alınabilir. Evlerin numaraları 49, 55, 65, 71 ve 73... Yapıları ön denetimler, hepsinde herhangi bir tehdit yaratmayan yurttaşların yaşadığını gösterdi. Yine de bu evlerin çatı ve pencereleri, varış sırasında gözlenmelidir.

Maçta, Başkan geldiğinde 19 numaralı kapının bilet gişelerinde bir kalabalık kalıyor. 18. kapı ve satıcıların girip çıktığı 18 A kullanılabilirdi ama bunları pek yeğlemiyoruz. Çünkü oturma yerlerinin altından geçilmesini gerektiriyorlar.

19. kapıdan girince Başkan, gol çizgisi hizasındaki taç çizgisine ulaşana kadar 75 adım atacak ve bu arada açıkta olacak.

Başkan, 50 metre çizgisindeki 40 numaralı locayı kullanacak. Burası, iki loca büyüklüğündedir (Şekil A-3). Korkuluklarına önden ve arkadan erişim var. Ayrıca locanın arkası, bir basamakla on beş santim yükseltilmiş. 40 numaralı locada Başkan 'ın arkasında oturacak uzun boylu ajanlar, geriden gelecek tehlikelere karşı önlem oluşturabilir. Gizli Servis'in kullanacağı localar, 13 ve 14 numaralı localar olacak. Bunlar, Başkanlık Locası 'nın sağındaki ve solundaki localardır. Arkada kalan 71, 70, 69 ve 68 numaralı localarda da en azından birer ajan bulunması gerekir.

40 numaralı locanın korkulukları, demir borulardan yapılmış. Boruların uçları kapatılmış. Bu kapaklar çıkartılmah ve boruların içi Başkan 'ın gelişinden hemen önce incelenmelidir Başkanlık locasında bir adet telefon terminal kutusu var. Sinyalizasyon ekibince incelenmesini öneriyorum

(onlar için ayrıca hazırladığım not ekte). Şekil A-4'te stadyumun tepeden görünüşü, oturma şeması, tek tek ajanların görev yerleri ve sorumluluk alanları var.

Telsiz frekansımız temiz.

Çıkış ayrıntılarında, 31 Aralık'ta kalabalığın stadyuma girişi gözlemlendikten sonra değişiklik yapılacak. "

Jack Renfro, dikkatli ve görevine bağlı bir adamdı; işinde de çok iyiydi. Âdeta stadyumla bütünleşmişti. Fakat olası tehlikeleri belirlerken, gökyüzünü hiç hesaba katmamıştı.

-18-

Lander, bombayı Noel'den iki gün sonra bitirdi. Yüzeyi pürüzsüzdü. Gece mavisiydi. Yükleme yuvasında hazır beklerken, garajın sert ışıklarıyla parlayan Ulusal Yayın Sistemi yazısını taşıyordu. Balona bağlanmasını sağlayacak kelepçeler, üst kenarında açılmış eller gibi sarkıyordu. Elektrik bağlantılarıyla yedek fünyesi, tepede düzgün kangallar hâlinde sarılıp yapıştırılmıştı. Yüzeyin altında ise 597 kilo plastik patlayıcı, üzerlerinde oklarıyla iki kalın tabaka hâlinde sarılmış yatıyordu. Patlatıcılar, yerine takılmaya hazır olarak ayrıca paketlenmişti.

Lander oturmuş, kocaman bombaya bakıyordu. Parlak, eğimli yüzeyde kendi çarpılmış yansımasını görebiliyordu. Şu anda üstüne oturup patlatıcıları yerine takmayı, kabloları dizgin gibi tutup bataryaya değdirmeyi ve bu güçlü patlatıcıyla, Tanrı'yla yüzleşmeye gitmeyi düşündü. Daha on altı günü vardı.

Açtığında, telefon bir süredir çalıyordu. Dahlia, Nevv Orleans'tan arıyordu. Lander:

"Bitti," dedi.

"Michael, harika bir iş çıkardın. Seni izlemek bir ayrıcalıktı."

"Garaja ulaştın mı?"

"Evet. Galvez Caddesi'ndeki iskeleye yakın. New Orleans Lakefront Hava Alanı'ndan yirmi dakika... İki kez gidip geldim."

"Yeterince büyük olduğuna emin misin?"

"Yeterince büyük. Bir deponun duvarla ayrılmış bölümü... Asma kilitleri de alıp yerine taktım. Artık sana dönebilir miyim Michael?"

"Tatmin oldun mu?"

“Oldum.”

“Hava Alanı konusunda da mı?”

“Evet. İçeri girerken bir sorun yaşamadım. Zamanı geldiğinde, kamyonla da yapabilirim.”

“Eve dön öyleyse.”

“Gece geç vakit görüşürüz.”

Lander, telefonu yerine bırakırken, kadının iyi iş becerdiğini düşünüyordu. Yine de New Orleans’taki ayarlamaları kendisi yapmış olmayı yeğlerdi. Vakit yoktu. Süper Kupa’dan önce Ulusal Futbol Konferansı adına yapılan maçla New Orleans’taki Sugar Bowl maçı için uçması gerekiyordu. Kendi işine ayıracak zaman kalmıyordu.

Sepeti New Orleans’a taşıma sorunu yüzünden endişeliydi. Bulunan çözümü ideal görmüyordu. Şu anda garaj yolunda duran iki buçuk tonluk kamyonu kiralamış, New Orleans’a götürmeleri için iki sözleşmeli şoför tutmuştu. Yarın yola çıkıyorlardı. Kamyonun kasası kilitli olacaktı. Şoförler, yükü görseler bile ne olduğunu anlayamazlardı.

Yine de bombayı yabancılara teslim etmek Lander’ı huzursuz ediyordu. Ama elden gelen bir şey yoktu. Fasil de Dahlia da kamyonu kullanamazlardı. Lander, ikisinin resimlerinin de dağıtıldığından emindi. Polis durdurursa Fasil’in sahte ağır vasıta ehliyetinin dikkat çekeceği kesindi. Dahlia da koca kamyonun direksiyonunda çok dikkat çekerdi. Her adımda sulanan birileri çıkardı. ÜsTellk Lander, Dahlia’nın yanında olmasını istiyordu.

Fasil ’e güvenip New Orleans’a yollayabilseydi, Dahlia yanında olacaktı şimdi. Arap eylem sırasında yanlarında olmayacağını duyurduğundan beri, adama güveni kalmamıştı. Dahlia’nın Fasil’e bakışındaki küçümseme ifadesi hoşuna gitmişti. Fasil, hava alanında kas gücü olacak birilerini ayarlayacaktı. Dahlia bunu, Lander'la evde baş başa kalamayacakları şeklinde algılamıştı.

Şimdi Lander’ın listesinde, hâlledecek bir madde kalmıştı: Sepetin üzerine bağlanacak muşamba. Saat 16.45'ti. Hırdavat mağazası hâlâ açıktı. Hemen giderse ancak yetişirdi.

Yirmi dakika sonra Margaret Feldman (eski Margaret Lander), Dart marka steyşın arabasını Lander’in garaj yolundaki büyük kamyonun yanına park etti. Bir süre eve bakarak arabada oturdu.

Boşanıp yeniden evlendiğinden bu yana, evi ilk kez görüyordu. Gelmek konusunda bazı çekinceler yaşamıştı ama bebek beşiğiyle bebek arabası, resmen ona aitti. Birkaç aya kadar ihtiyacı olacaktı ve ikisini de almak niyetindeydi. Önce telefon edip Michael'in evde olmadığından emin olmuştu. Arkasından ağlamasını istemiyordu. Eskiden güçlü ve gururlu bir erkekti. Belleğinde kalan o adamı hâlâ seviyordu. Sonunda onun hastalıklı davranışlarını bağışlamaya çabalamıştı. Ama yavru kedi, hâlâ düşlerine giriyor, uykusunda rahat vermiyordu.

Margaret, arabadan inmeden önce, istem dışı dikiz aynasına bakarak sarı saçlarını düzeltti; dişlerinde ruj izi olup olmadığını gözden geçirdi. Bu, kontağı kapatmak kadar rutin bir hareketti onun için. Beşikle arabayı bagaja yüklerken üstünün başının kirlenmeyeceğini umdu. Gerçekten Roger da onunla gelmeliydi. Fakat kocası, Lander yokken onun evine girmeyi pek doğru bulmuyordu.

Roger eskiden böyle hissetmezdi, diye düşündü. Michael niye öyle davranmıştı ki? Neyse, hepsi geride kalmıştı zaten.

Garaj yolundaki ince kar tabakasında yalpalayarak yürürken, garajdaki kilidin yerine yeni, daha sağlam bir kilit takıldığını fark etti. Eve gidip garaja içeriden geçmeye karar verdi. Anahtarı, ön kapıya hâlâ uyuyordu.

Aslında doğruca garaja geçmek niyetindeydi ama evin içine girince, merakı uyandı. Çevreye bakındı. Halıda, televizyonun önündeki leke tanıdık geldi. Çocuklar oraya hep kola sıçratırlardı. Ne kadar uğraşsa da lekeyi çıkaramazdı. Ama salon derli topluydu. Mutfak da öyle... O, bira kutuları, hazır yemek tepsileri bulmayı beklemişti. Evin düzeni karşısında biraz bozuldu.

Başka birinin, özellikle de tanıdığı birinin evinde yalnız olmak, heyecanlı bir suçluluk duygusu yaratıyordu. Ev sahibinin özel eşyalarını görmek, daha da heyecan veriyordu. Yukarı çıktı. Eski yatak odaları, pek az şey söylüyordu. Lander'in pabuçları, dolapta oldukça düzenli dizilmiş duruyordu. Mobilyalar tozlanmıştı. Yatağa bakarak durdu; gülümsedi. Roger o an neler düşündüğünü bilse, kızardı. Bunları ara sıra düşündüğü oluyordu. Hatta onunla birlikteyken bile...

Banyo... İki diş fırçası... Gözlerinin arasında, minik bir kırışma belirdi. Duş bonesi... Yüz kremleri, vücut losyonu, köpük banyosu... Bak bak bak! Şimdi Lander'ın mahremiyetini bozduğuna hoşnuttu. Kadının neye benzediğini merak etti. Başka eşyalarını da görmek istedi. Öbür yatak

odasını denedi. Sonra da oyun odasının kapısını açtı. Duvarda asılı olanları, mumlukları, kocaman yatağı görünce, gözleri fal taşı gibi açıldı. Yatağa gidip yastığa dokundu. İpek... Oh oh!

“Merhaba Margaret...”

Soluğu kesilerek arkasına döndü. Lander, bir eli tokmakta, öbür eli cebinde, kapıda durmuş onu izliyordu.

“Ben sadece...”

“İyi görünüyorsun.” Doğruydu. Olağanüstü görünüyordu. Daha önce, onu bu odada hayal etmişti. Dahlia gibi bağırırken, Dahlia gibi okşarken. Lander, içinde bir boşluk hissetti. Keşke Dahlia burada olsaydı, diye düşündü. Eski karısına bakarken Dahlia’yı düşünmeye çalışıyor, onu görmeye ihtiyaç duyuyordu. Ama gördüğü Margaret’tı. Eski karısı, çevresine ışık saçıyordu.

“Sen de iyi görünüyorsun, Michael. Bunu... Bunu beklemediğimi söylemem gerek.” Eliyle odayı gösterdi.

“Ne bekliyordun peki?” MichaePin yüzünde ter vardı. Oh, bu odada yeniden bulduğu şeyler, Margaret’la ilgili değildi.

“Michael, bebek eşyaları gerekli oldu. Beşikle araba...”

“Roger’ın seni gebe bıraktığını görebiliyorum. Umarım odur elbet...”

Margaret, aşağılamaya karşın o anı geçiştirmek, uzaklaşmak isteğiyle farkında olmadan gülümsedi. O gülümseme Michael’e, kadının kendi ihanetini komik bir şey, birlikte gülebilecekleri bir şaka olarak kabul ettiğini düşündürdü. Bu fikir, onu kızgın demirle dağladı sanki.

“Eşyaları ben alırım garajdan.” Margaret, kapıya yöneldi.

“Daha bakmadın mı?” Göster ona. Göster ve sonra da öldür.

“Yok, ben henüz...”

“Beşikle araba orada değil. Depoya kaldırdım. Garaja serçeler giriyor, her şeyi pisletiyorlar. Ben yollarım sana.” Hayır! Onu garaja götürüp göster. Ve öldür!

“Sağ ol, Michael. Çok iyi olur.”

“Çocuklar nasıl?” Kendi sesi, kulağına tuhaf geldi.

“İyiler. Güzel bir Noel geçirdiler.”

“Roger’ı seviyorlar mı?”

“Evet, onları hoş tutuyor. Arada seni de görmek istiyorlar. Seni soruyorlar. Taşınıyor musun? Garajın önündeki kamyonu görünce...”

“Roger’ınki benimkinden büyük mü?”

“Ne?”

Kendini tutamıyordu artık:

“Seni kahrolası fahişe!” Kadına doğru yürüdü. Durmam gerek!

“Hoşça kal, Michael.” Kadın, yana çekilip kapıya yürüdü.

Cebindeki tabanca, elini yakıyordu. Durmam gerek. Her şey mahvolur. Dahlia, seni izlemek bir ayrıcalık dedi. Dahlia bugün, ne kadar güçlüsün dedi. Dahlia, senin için bunu yapmaya bayılıyorum, dedi. Ben senin ilk erkeğindim, Margaret. Hayır. Lastik kalçanda kırmızı izler bırakmıştı. Düşünme. Dahlia birazdan eve dönecek, dönecek, birazdan eve dönecek. Yapma. Klik.

“Öyle dediğim için kusura bakma, Margaret. Hata yaptım. Doğru değildi, özür dilerim.”

Kadın hâlâ korkuyor, gitmek istiyordu. Lander, bir saniye daha dayanabilirdi:

“Margaret, Roger’la ikinize göndermek istediğim bir şey vardı. Dur dur, tamam, kötü davrandım. Bana kızmaman, benim için önemli. Kızarsan çok üzülürüm.”

“Kızmadım, Michael. Gitmem gerek. Doktora gidiyor musun hiç?”

“Evet evet. İyiyim aslında. Seni görünce şok geçirdim.” Sonraki sözcükleri, boğazına takılsa da zorla söyledi. “Seni özlemiştim ve bir anda dağıldım. Dur bir saniye.” Hızla odasındaki masasına gitti. Döndüğünde Margaret merdivenden iniyordu. “İşte... Bunları almanı istiyorum. Gidip güzel güzel eğlenin ama abartmayın.”

“Peki, Michael. Şimdilik hoşça kal.” Margaret zarfı aldı.

Kapıda durup yeniden adama döndü. Ona söylemek zorunda olduğunu hissediyordu. Nedeni neydi, tam olarak bilmiyordu. Ama bilmesi gerekiyordu:

“Michael, arkadaşın Jergens’i duyunca çok üzüldüm...”

“Ne olmuş ki Jergens’e?”

“Gece yarılarında seni arayıp bizi uyandıran o değil miydi?”

“Ne olmuş?”

“Kendini öldürmüş. Gazeteyi görmedin mi? Savaş tutsaklarından ilk intihar eden, diyordu. İlaç alıp başına poşet geçirmiş. Çok üzüldüm. Uyuyamadığı gecelerde, onunla telefonda nasıl konuştuğunu hatırladım. Hoşça kal, Michael.” Gözleri çivi başı gibiydi. Nedenini bilmeden, kendini hafiflemiş hissediyordu.

Üç sokak ötede ışıkta beklerken, MichaeFin verdiği zarfı açtı. Süper Kupa için iki bilet çıktı.

Margaret gider gitmez, Lander garaja koştu. Kendini iyi hissetmiyordu. Büyük bir hızla çalışıyor, kafasında kara bir göl gibi yükselen düşüncelerin üstünde kalmaya çabalıyordu. Kiraladığı forklifti çalıştırıp kafayı, sepeti taşıyan paletin altına soktu. Sonra çıkıp sürücü yerine oturdu. Düşüncelerini forklifte yoğunlaştırdı. O güne dek nerede, ne kadar forklift görmüşse, hepsini anımsamaya çalıştı. Hidrolik kaldıracın çalışma ilkelerini düşündü. Sonra dışarı çıkıp kamyonun kasasını açtı. Kapısına metal rampayı yanaştırdı. Gördüğü yüklemeleri, nasıl yapıldıklarını anımsamaya çalıştı. Yolu kolaçan etti. Bakan kimse yoktu. Zaten olsa da fark etmezdi. Forklifte atlayıp sepeti yerden kaldırdı. Yavaş yavaş... Duyarlı bir işti. Üzerinde düşünmesi gerekiyordu. Çok çok dikkatli olmalıydı. Forklifti ağır ağır yükleme rampasından çıkarıp kamyonun kasasına girdi. Ağırlık yüzünden kamyonun yayları gıcırdadı. Sepeti taşıyan paleti indirdi. Freni kilitledi, tekerleklere takozlar sıkıştırdı. Sepetle forklifti, kalın bir halatla sıkıca bağladı. Düğümleri önceden düşünmüştü. Her tür düğümü bilirdi. On iki farklı düğüm atabilirdi. Kamyonun kasasına keskin bir bıçak koymayı da unutmamalıydı. Zamanı gelince, Dahlia halatları kesebilirdi. Düğümlerle uğraşacak vakti olmayacaktı. Ah, Dahlia! Eve dön artık. Yükleme rampasıyla küçük kolların bulunduğu torbayı da kasanın içine koyup kapısını kilitledi. Hâlledilmişti.

Garaja girince kustu. Düşünmemesi gerekiyordu. İçki dolabına gidip bir şişe votka çıkardı. Votkayı içince, midesi yine ayağa kalktı. Cebindeki tabancayı çıkarıp mutfaktaki fırının arkasına, ulaşamayacağı bir yere attı. Tekrar ve tekrar şişeye başvurdu. Yarısını bitirmiş, bir kısmı boynuna, gömleğine akmıştı. Biraz daha içti. Beyni yüzüyordu sanki. Kusmamam gerek. Ağlıyordu. Votka çarpmaya başlamıştı. Mutfakta, yere oturdu. İki hafta daha, sonra ölmüş olacağım. Tanrı ’ya şükür, öleceğim. Herkes ölecek. Sessizlik olacak. Ve hiçbir şey kalmayacak. Ah Tanrım, öyle uzun sürdü ki. Ah Tanrım, çok uzun sürdü. Jergens, kendini öldürmekte haklıydın. Jergensl Artık bağırıyordu. Kalktı; yalpalayarak arka kapıya gitti.

Arka kapıdan dışarı bağırdı. Soğuk yağmur yüzüne çarptı. Jergens, sen haklıydın! Ve arka basamaklar üstüne geldi. Sonunda, karın üstüne devrildi; yağmurun altında sırtüstü kaldı. Son bir düşünceyle beyni aydınlandı. *Su, iyi bir ısı iletkenidir.*

Dahlia valizini salona bırakıp ona seslendiğinde, vakit epey geç olmuştu. Önce atölyeye baktı, sonra yukarı çıktı.

“Michael?” Işıklar yanıyordu ve ev soğuktu. “Michael!” Mutfağa gitti.

Arka kapı açıktı. Dışarı koştu. Onu görünce, öldüğünü sandı. Yüzü apaktı. Soğuk yağmurun altında, saçları yüzüne yapışmıştı. yanına çömelip göğsüne dokundu.

Kalbi atıyordu. Topuklu pabuçlarını ayağından fırlatıp onu kapıya doğru çekiştirdi. Çoraplarına karşın, buz gibi toprağı hissetti. Harcadığı çaba yüzünden inleyerek onu yukarı çekip mutfağa soktu. Konuk odasındaki battaniyeleri kapıp yerde yatan adamın yanına koydu. Sonra üstünü başını çıkarıp battaniyelerle sardı sarmaladı. Kaba bir havluyla her yerini ovuşturdu. Ambulansla hastaneye giderken, yanından ayrılmadı. Sabah olduğunda, Lander’in ateşi 41’di. Viral zatürreye yakalanmıştı.

-19-

Delta Jet, Pontchartrain Gölü üzerinde epeyce alçalarak New Orleans'a yaklaştıktan sonra, uluslararası hava alanına doğru yöneldi. Dönüş Muhammet Fasil'in midesini altüst ettiği için, dudaklarının arasından küfrü bastı.

Zatürre! Kadının değerli evcil hayvanı, kafayı bulup yağmurun altında sızmıştı. Salak, şimdi hastanede, yarım akıllı bir kedi yavrusu gibi yatıyordu. Kadın da yanında oturup üzüntülü ifadeler takmıyordu. En azından, herifin sayıklarken ağzından bir şey kaçırmasına engel olurdu. Fasil, on beş gün sonra Lander'ın o balonu uçurma olasılığı gerçekten sıfır, diye düşündü. O inatçı kadın da buna ikna olduğu anda, Lander'ın avucuna kusmaktan başka bir halt edemeyeceğinden emin olduğu anda adamı öldürüp New Orleans'a, Fasil'in yanına gelecekti. Fasil, bunun sözünü almıştı.

Çaresizdi. Bomba yüklü kamyon, programa uygun olarak New Orleans yolundaydı. Şimdi elinde bir bomba vardı ama bombayı patlatma olanağı yoktu. İkinci bir plan yapmak zorundaydı. Planı yapma yeri de burası, yani saldırının yapılacağı yerdi. İçinden yüzüncü kez, Hafız Najeer bu görevi Dahlia 'tun eline teslim etmekle büyük hata yaptı, diye geçirdi. Eh, artık onun elinde değildi. Yeni plan, kendi planı olacaktı.

Hava alanında, Sugar Bowl için gelenlerin kalabalığı vardı. Üniversiteler arası kupa maçı üç gün sonra, Tulane Stadyumu'nda oynanacaktı. Fasil, sekiz otele telefon etti. Hepsi doluydu. YMCA'ya başvurmak zorunda kalacaktı.

Daracık oda, New York'ta kaldığı plazadan sonra tam bir düşüş olmuştu. Ön tarafında yabancı ülke bayraklarının da dalgalandığı plazada,

uluslararası telefon görüşmeleri de yapılabiliyordu. Şu anda orada gerçekleşen Birleşmiş Milletler oturumları yüzünden Suudi Arabistan, İran ve Türkiye'nin bayrakları da göndere çekilmişti. Orta Doğu sık sık aranıyordu. Fasil de Beyrut'la rahat rahat görüşmüş, New Orleans'a gelecek silahlı adamları ayarlamıştı. Dahlia aradığında, mesajını şifrelemeyi bitirmiş telefon etmeye hazırlanıyordu. O sinirle Beyrut'a yollayacağı mesajı yırtıp plazanın şık tuvaletine atmıştı.

Şimdi, bu Hristiyan yardım kuruluşunun daracık barınağına sıkışıp kalmıştı. Gidip saldırının yapılacağı yeri görmenin vaktiydi. Tulane Stadyumu'na hiç gitmemişti. Bütün bunlar için Lander'a bağımlı kalmıştı. Acı acı düşünerek dışarı çıkıp bir taksi çevirdi.

Patlamayı nasıl gerçekleştirebilirdi? Kamyon elindeydi. Bomba da elindeydi. Hâlâ birkaç silahlı adam gönderebilirdi. Her şeye karşın, o kâfir işin içinde olmasa bile Dahlia elinde sayılırdı. Kendisi ateist olduğu hâlde, Lander'ı kâfir olarak düşünüyordu. Adını andıktan sonra tükürdü.

Taksi, U.S. 90 otoyolundan şehir merkezini geçip güneybatıya yöneldi. Öğleden sonraydı. Şoför, Fasil'in pek de anlayamadığı bir şiveyle bir şeyler anlatıp duruyordu:

"Bu serseriler artık çalışmak istemiyorlar. Beleş geçinmek istiyorlar. Eskiden, yani belim sakatlanmadan önce tesisatçılık yaparken, kız kardeşimin ufaklığı da yardım ederdi. Günün yarısında, bulamazdım ortada. İnsan tesisat işlerini kendi başına yapamaz. Eğer sana aletleri uzatacak kimsen yoksa, ha bire işi bırakıp alet alıp gelmen gerekir. Zaten o yüzden sakatladım belimi. Eğil evyenin altına gir, git alet al, yine eğil, yerine geç."

Fasil, adam sussun istiyordu. Ama susmadı:

"Şuradaki Superdome, bence asla bitiremeyecekler. Önce 168 milyon dolara çıkar sandılar, şimdiden 200 milyon oldu. Herkes Howard Hughes satın aldı diyor. Çöplüğe döndü ortalık. Tabaka metal işçileri önce yürüyüş yaptı, sonra..."

Fasil, stadyumun kocaman kubbesine baktı. Tatile karşın, altındaki çalışma sürüyordu. Çalışanların minik figürlerini seçebiliyordu. Kendi misyonlarının ilk aşamalarında, Superdome'nin Süper Kupa'ya yetişeceği ve zeplinin devreden çıkartılacağı olasılığı vardı. Fakat çatıda hâlâ büyük boşluklar olduğu görülüyordu. Sinir içinde, zaten hiç önemi yok artık, diye düşündü.

Kapalı stadyumlarda zehirli gaz kullanımını bir araştırmak gerektiğini aklının köşesine yazdı. Gelecekte, yararlı bir teknik olabilirdi.

Taksi hızlı şeride geçerken, şoför hâlâ konuşuyordu:

“Süper Kupa’yı burada yapacaklardı. Bir süre öyle düşündüler. Şimdi, maliyet aşırı boyutlara ulaştı. Çünkü halk çirkin göründüğünü düşünüyor. Yani utanç verici... Tatillerde bile, iş yürüsün diye normal ücretin iki buçuk katı ödeniyor. İlkbahara kadar bitsin diye bin bir cambazlık yapılıyor. Bana da öyle mesai ödeseler, hiç itirazım olmaz yani.”

Fasil, adama susmasını söyleyecekken fikrini değiştirdi. Kabalık ederse şoför onu unutmazdı.

“Houston’daki Astrodome’ye ne oldu, bilirsiniz. Oiler ile papaz oldular. Şimdi maçları Rice Stadyumu’nda yapıyorlar. O adamlar da böyle olsun istemedi. Saints’i almak istiyorlardı. Herkese ulusal lig maçlarında oynayacaklarını göstereceklerdi, onlar da tatillerde çalışmaya başladılar. Noel’de, yılbaşı tatilinde ben olsam, ben de çalışırım iki buçuk kat fazla ücretle. Hah!”

U.S. 90 otoyolu kuzeybatıya doğru döndü ve şoför gölgeliğini ayarladı. Tulane Üniversitesine yaklaşıyorlardı.

“Şu soldaki, Ursuline Koleji. Stadyumun hangi tarafına gitmek istiyorsunuz? Willow Caddesi’ne mi?”

“Evet.”

Stadyumun büyük, köhne, taba ve gri rengi görüntüsü, Fasil’i heyecanlandırdı. Kafasında, Münih’te çekilmiş olan filmler oynuyordu.

Çok büyüktü. Ona, ilk gördüğü uçak gemisini anımsattı. Hem yanlara, hem yukarı doğru göz alabildiğine gidiyordu. Taksiden indi. Fotoğraf makinesi kapıya çarptı.

Güneydoğu kapısı açıktı. Sugar Bowl maçından önce gereken bakım ve onarım işlerini yapanlar girip çıkıyorlardı. Fasil’in basın kartıyla Azorlardan sağladığı çeşitli kimlikleri hazırdı ama bir şey soran olmadı. Tribünlerin altındaki kocaman gölgeli boşluklara baktıktan sonra, alana çıktı.

Öyle büyüktü ki! Çarpılmıştı. Yapay çimler yeniydi. Yeşilin üzerindeki beyaz sayılar güneşte parlıyordu. Çime adım attı; neredeyse adımını geri sekti. Etin üstünde yürüyormuş gibiydi. Karşı tarafa kadar yürüdü. Tribünlerdeki oturma yerleri, bitmek bilmez gibi görünüyordu. Boş da olsa,

stadyumun ortasında yürüyünce izleniyormuş duygusuna kapıldı. Telaşla alanın batı tarafına yürüyüp basın localarına çıkan basamakları tırmandı.

Alandan yüksekte, stadyumun kavisli yapısına bakarken, Michael Lander’ın dehasına hayran olmadan duramadı.

Stadyum öylece bekliyordu. Bu tribünleri dolduran 80.985 kişiyi, onların kıpır kıpır maç izleyişini, yükselen sesleri hayal edince, âdeta cinsel bir haz duydu. Burası, Hristiyan âleminin yumuşak karnıydı. Çok geçmeden, beklenti dolu insanlarla dolup taşacaktı. Fasil:

“Quss ummak,” diye tısladı. Bu, eski bir Arap küfrüydü. “Ananın a...” anlamına geliyordu.

Çeşitli olasılıkları düşündü. Stadyumun içinde veya yakınında gerçekleşecek herhangi bir patlama, dünya çapında manşetleri garanti ederdi. Kapılar çok sağlam sayılmazdı. Olasılıkla kamyon, dört girişten birini yarıp geçebilir, yükü patlamadan önce alana çıkabilirdi. Epey can kaybı olurdu ama patlamanın büyük kısmı, toprakta işe yaramaz bir krater açmaya yarardı ancak. Ayrıca, stadyuma gelen daracık yollarda trafik sorunu da yaşanacaktı. Ya girişlere acil durum araçları park edilmiş olursa? Eğer Başkan gelmişse, kesinkes kapılarda silahlı adamlar dururdu. Ya şoför bombayı patlatamadan vurulursa? Bu arada, kamyonu kim kullanacaktı? Kesinlikle kendisi değil. O zaman, Dahlia... Kadında bunu yapacak yürek vardı, bundan kuşku duymuyordu. Sonradan, Lübnan’da düzenleyeceği basın toplantısında onu da hayırla anardı.

Belki bir acil durum aracı, örneğin bir ambulans daha iyi olurdu. Sirenlerini çalarak alana çıkabilirdi.

Fakat sepet, sıradan bir ambulansa sığmayacak kadar büyüktü. Şu an, onu taşıyan kamyonun da acil durum aracına benzer hâli yoktu. Ama televizyoncuların kullandığı kamyonlara benziyordu. Yine de acil durum aracı daha iyi olurdu. Büyük bir kapalı kamyonet örneğin... Üzerini beyaza boyayıp ortaya da bir kırmızı haç koyardı. Her ne yapacaksa, acele etmesi gerekiyordu. On dört gün kalmıştı.

Tribünlerin tepesinde dururken, rüzgâr paltosunun yakasını uçuruyordu. Acı acı, gökyüzünden ne güzel olacaktı bu iş, diye düşündü. Sepeti bir uçağa yükleyip sonra da uçağı kaçırmak olanaksız gibiydi. Bir dalavereyle sepet kargoymuş gibi uçağa yüklense de, Dahlia’nın herhangi bir pilotu stadyumun üzerinde dalışa geçmeye ikna edebileceğini sanmıyordu; hatta adamın kafasına silah dayasa bile...

Kuzeydoğuya doğru baktı. Dört kilometre ötede Superdome, Marriott Otel ve Uluslararası Ticaret Merkezi görünüyordu. On iki kilometre uzakta da New Orleans Lakefront Hava Alanı vardı. 12 Ocak'ta kendisi yerde karınca gibi debelenirken, zararsız olan zeplin Süper Kupa maçının üzerine gelecekti. O Lander'ın de yedi sülalesinin de Tanrı belasını versin!

Fasil, kendini zeplin patladığında olacakların hayaline kaptırdı. Gümüş rengi parlayarak alçalacak, belli bir ana kadar kendini maça kaptırmış olan izleyicilerce fark edilemeyecekti. Sonra, giderek daha fazla baş yukarı çevrilirken daha da aşağı inecek, daha da büyüyecekti. Tepelerinde o koca gövde asılı kalınca gölgesi alanı kaplayacak ve bazıları tam da ona bakarken sepet güneş patlamış gibi patlayacak, koltuklar havaya uçacak, olasılıkla çökecek olan stadyumu milyonlarca kilo parçalanmış et dolduracaktı. Arkadan gelen gümbürtü ve şok dalgası kilometrelerce uzaktaki evlerin camlarını patlatacak, gemiler dev dalgalara maruz kalacaktı. Hristiyan âlemi, "Fasiiiil!" diye haykıracaktı.

İnanılmaz bir güzellikti bu. Oturmak zorunda kaldı. Tir tir titriyordu. Yeniden seçenekleri düşünmeye çalıştı. Yeniden sakinleşince, kişiliğinin gücünden, talihsizlikler karşısında gösterdiği dayanıklılıktan ötürü kendisiyle gurur duydu. O, Fasil'di. Elinden gelenin en iyisini yapardı.

New Orleans şehir merkezine dönerken, aklı kamyonlarda ve boyadaydı. Her şey bitmedi, diye düşünüyordu. Belki de böylesi daha iyi olacaktı. Amerikalı'yı kullanmak, operasyonu lekeliyordu zaten. Şimdi bütün saldırı kendisine aitti. Belki o kadar şahane olmayacak, patlama o kadar büyük etki yapmayacaktı ama yine de korkunç bir prestij elde edecekti. Hemen, gerilla hareketi de büyüyecek elbette, diye düşündü.

Bu kez, sağında kalan kubbeli stadyumun metal damı güneşte parlıyordu. O arkasındaki neydi? Vinçli helikopterlerden miydi? Bir şey taşıyordu, bir tür makine parçası. Şimdi damın üstünde uçuyordu. Bir grup işçi de çatıdaki deliklerden birinin yanında bekliyordu. Helikopter yükünü ağır ağır, dikkatle çatıdaki boşluktan içeri indirdi. Adamlardan birinin şapkası uçup gitti. Helikopter, yükünü bırakıp hafiflemiş olarak yeniden yükseldi. Bitmemiş kubbenin ardında gözden yitti.

Fasil, artık kamyon filan düşünmüyordu. Kamyon bulmak sorun değildi. Yüzü kan ter içinde kalmıştı. Bu helikopterin pazar günleri çalışıp çalışmadığını düşündü. Şoförün omzuna vurup Superdome'ye gitmesini istedi.

İki saat sonra halk kütüphanesinde oturmuş, “Jane’nin Tüm Dünyanın Hava Araçları” katalogunun girişini okuyordu. Kütüphaneden Monteleone Otel’e gidip lobideki kulübenin telefon numarasını kaydetti. Sonra Union Yolcu Terminali’ndeki paralı telefonun numarasını kaydetti. Oradan, Western Union’un ofisine geçti. Dikkatle şifrelediği bir mesaj yazdı. Dakikalar içinde kısa, kişisel mesaj, deniz altındaki uzun kablo aracılığıyla Libya’nın Bingazi kentine vardı.

Ertesi gün sabah dokuzda, yine yolcu terminalindeydi. Girişe yakın paralı telefonlardan birindeki sarı “kullanım dışı” etiketini çıkarıp kendi seçtiği telefon kulübesine, sıranın en sonundakine yapıştırdı. Saate baktı. Yarım saat vardı. Telefon kulübesinin yakınındaki banka oturup gazetesini açtı.

Daha önce, Najeer’in Libya bağlantılarının peşine hiç düşmemişti. Najeer hayatta olsa, şimdi de cüret edemezdi. Najeer, ayarlamaları yaptıktan sonra, gidip plastik patlayıcıyı Bingazi’den almıştı sadece. Fakat Najeer tarafından bu operasyona konulan “Sofıa” şifresi açmıştı gereken kapıları. Şimdi Fasil, bu şifreyi de mesajına eklemişti ve işe yaramasını umuyordu.

Saat 9.35’te telefon çaldı. İkinci çalışta yetişip telefonu açtı:

“Alo?”

“Bay Yusuf’a ulaşmak istiyordum?” Bağlantı kötü olduğu hâlde, El Fetih’i temsil eden Libyalı memurun sesini tanımıştı.

“O zaman, Sofıa Yusuf adına arıyorsunuz sanırım?”

“Devam edin.”

Fasil, çabuk çabuk konuştu. Libyalı’nın telefonda fazla kalmayacağını biliyordu:

“Sikorsky S-58 yük helikopteri uçuracak bir pilot gerek. Öncelik kesin. Altı gün sonra New Orleans’ta olmalı. Harcanabilir biri de olmalı.” Aşırı güç bir şey istediğinin farkındaydı. Ayrıca, El Fetih için Bingazi ve Tripoli’de sınırsız kaynak olduğunu da biliyordu. Memurun karşı çıkmasına fırsat vermeden devam etti. “Aswan’da, Yüksek Kubbe’de kullanılan Rus helikopterlerine benziyor. Bu isteği, çok üst düzeyde kabul edin. Çok, çok üst düzeyde... On bir yetkisine sahibim.” On bir, Hafız Najeer’in şifresiydi.

Telefonun öbür ucundaki ses, sanki adam fısıldıyormuş gibi hafifti:

“Böyle biri olmayabilir. Çok zor bir iş... Altı gün hiçbir şey değil.”

“O zamana kadar gelmezse işe yaramaz. Çoğu şey yitirilir. Kesinlikle gelmeli. Yirmi dört saat sonra, öbür numaradan arayın. Öncelikli durum

kesindir.”

Terminalden çıktı. Doğrudan Orta Doğu ile bağlantı kurmak korkunç tehlikeliydi ama vaktin darlığı, bu riski almayı gerektiriyordu. Pilot istemek, uzun vadeli bir şey istemek demekti. Fedailer arasında pilot yoktu. Altında ağır yükü sallanan bir yük helikopterini uçurmak ise sanat sayılırdı. Bunu yapabilecek pilotları adım başı bulamazdınız. Fakat Libyalılar, daha önce de Kara Eylül’le iş yapmışlardı. Hartum’daki saldırıya yardımcı olan bizzat Albay Kaddafı değil miydi? Amerikalı diplomatları katlettikleri silahlar, ülkeye Libya’nın diplomatik kuryeleri sayesinde sokulmuştu. Her yıl Libya hâzinesinden El Fetih’e otuz milyon dolar akıyordu. Bir pilotun değeri ne kadar olabilirdi ki? Umutlu olması için her türlü nedeni vardı. Yeter ki adamı bulabilsinler, hemen bulabilsinler.

Altı günlük sınır, aslında tam doğru sayılmazdı. Ne de olsa, Süper Kupa’ya daha iki hafta vardı. Ama bomba üzerinde başka bir hava aracına yüklemek için değişiklik yapmak gerekiyordu. Bunun için de zamana ve pilotun becerisine ihtiyaç duyacaktı.

Pilot bulmanın ve istemenin riskleriyle elde edilecek başarıyı tartmış, riski almaya değeceğine karar vermişti.

Ya masum görünen telgrafı Amerikalı yetkililerce incelendiyse? Ya telefonlarda kullandıkları şifreyi o Yahudi Kabakov biliyorsa? Bu olasılıkların düşük olduğunu bilse de huzursuzdu. Yetkililer, kesinlikle plastiği arıyorlardı ama saldırının şeklini tahmin etmeleri olanaksızdı. New Orleans’ı düşündürecek hiçbir şey yaşanmamıştı.

Lander’ın delirip delirmediğini merak etti. Saçma! Yine de, ateşi olsun olmasın, deliler bazen sayıklardı. O noktaya gelirse, Dahlia adamın icabına bakacaktı.

O anda İsrail’de, Fasil’in merhum Hafız Najeer’in nüfuzunu kullanmasını çok çok aşan önemde bir olaylar dizisi yaşanıyordu. Hayfa yakınlarındaki küçük bir pistte on dört havacı, F-4 Fantom savaş uçağının kokpitine tırmanıyorlardı. Uçaklar pistte ilerlerken arkalarında bıraktıkları sıcak hava yüzünden, yerde dalgalanan cam görüntüsü oluşuyordu. Asfalt pistte ikişer ikişer ilerleyip gökyüzüne atıldılar. Ve ses hızını aşan bir hızla Akdeniz üzerinden batıya, Libya’nın Tobruk kentine yöneldiler.

Misilleme görevine gidiyorlardı. Libya'nın fedailere sağladığı Rus Katyuşa füzeleriyle vurulan apartmanın kalıntıları hâlâ tütüyordu. Bu kez misilleme, Lübnan ve Suriye'deki fedai üslerine yapılmayacaktı. Bu kez, füzeleri sağlayan çekecekti cezasını.

Kalkıştan otuz dokuz dakika sonra, uçuş lideri Libya yük gemisini işaret etti. Gerçekten de tam Mossad'ın bildirdiği noktada, Tobruk'un 18 mil açığındaydı. Gerillalara giden ambarlar dolusu silahla doğuya doğru seyrediyordu. Fakat emin olmak zorundaydılar. Fantomlardan dördü, Arap uçaklarına karşı savunma sağlamak üzere o yükseklikte kaldı. Diğer üçü alçaldı. Üzerinde 220 not hız olan lider uçak, dalışa geçip geminin 20 metre üzerinden uçtu. Yanlış yoktu. O zaman, diğer üç uçak gemiyi bombardımana tuttuktan sonra yeniden yükseldi. Gemi patlamayla ortadan ikiye ayrılıp parçalar havaya uçunca, uçaklarda sevinç çığlıkları duyulmadı. Yurda dönerken, İsrailliler umutla gökyüzünü tarıyorlardı. Rus yapımı MIG uçakları gelse daha da mutlu olacaklardı.

İsrail saldırısından sonra, Libya'nın Devrimci Komuta Konseyi öfkeyle ayağa kalktı. Konsey'de, El Fetih'in Amerika saldırısını kimin bildiği asla belli olmayacaktı. Ama Bingazi'nin öfke dolu koridorlarının birinde, bir çark dişlisi dönmüştü.

İsrailliler, Amerikalıların verdiği uçaklarla saldırmışlardı.

Mademki İsraillilere göre silahı sağlayanlar cezalandırılıyordu, öyleyse gereken yapılacaktı.

-20-

Askeri ataşe Albay Weisman, İsrail elçiliğindeki toplantı odasına doğru giderlerken Kabakov'a:

"Gidip yatabileceğini söyledim ama aldığı emre göre, bizzat sana teslim edecekmiş," dedi.

Kabakov kapıyı açtığında, genç yüzbaşı koltukta kestiriyordu. Hemen ayağa fırladı:

"Binbaşı Kabakov, ben Yüzbaşı Reik. Beyrut'tan size gönderilen paket, efendim..."

Kabakov, kutuyu hemen açmamak için kendini zor tuttu. Reik, uzun yoldan gelmişti.

"Seni anımsadım Yüzbaşı. Qanaabe'de, obüs bataryan vardı." El sıkıştılar. Belli ki genç adam sevinmişti.

Kabakov, masadaki elyaf kutuya döndü. Yaklaşık yirmi santim genişliğinde, otuz santim derinliğindeydi. Kalın sicimle sarılmıştı. Kapağa Arapça, "18 Verdun Bulvarı adresinde ölen Ebu Ali'nin kişisel eşyasıdır. Dosya 186047. Şubat 23'e kadar tutulacak," yazılmıştı. Kutunun köşesinde bir kurşun deliği vardı. Reik:

"Tel Aviv'de istihbarat inceledi," dedi. "Sicim tozlu olduğu için, bir süredir el sürülmediği düşünülüyor."

Kabakov kapağı açıp kutudakileri masaya çıkardı. Kadran camı parçalanmış bir çalar saat... İki kutu ilaç... Bir banka cüzdanı... Lama otomatik tabanca kılıfı -Kabakov, tabancanın çalıntı olduğundan emindi-... İçinde kol düğmesi olmayan bir kol düğmesi kutusu, yamulmuş bir gözlük ve birkaç periyodik yayın... Kuşkusuz önemli olanlara polis el koymuş,

kalanlar da El Fetih’çe ayıklanmıştı. Kabakov, fena hâlde düş kırıklığına uğramıştı. Bir seferlik Kara Eylül’ün gizlilik takıntısının terör örgütünün aleyhine çalışacağını, Ebu Ali’nin eşyalarını ayıklamakla görevlendirilen kişinin neyin zararlı neyin zararsız olduğunu bilemeyeceğini ve böylelikle bazı yararlı şeyleri gözden kaçıracağını ummuştu. Başını kaldırıp Reik’e baktı:

“Neye mal oldu bu?”

“Yoffee’nin bacağında bir sıyrık oldu. Size de bir mesaj gönderdi, efendim. Dedi ki...” Yüzbaşı kekeledi.

“Devam et.”

“Ona bir şişe Remy Martin borçluymuşsunuz ve... Ve Kuneitra’daki keçi idrarından istemezmiş, efendim.”

“Anlıyorum.” Kabakov, elinde olmadan sırıttı. Neyse ki bu aptal kutu can kaybına neden olmamıştı.

Reik:

“Yoffee içeri girdi,” dedi. “Suudi bir hukuk firmasından olduğunu gösteren sahte evrakları vardı. Memura sonradan rüşvet vermeyi önermektense tek harekette olayı hâlletmeye karar vermişti. Böylece kutuyla ilgili kandırma fırsatı bulamayacaklar, memur ona bir kutu dolusu çöp satamayacaktı. Karakoldaki depo sorumlusu polise üç Lübnan poundu verip kutuyu görmek istedi. Memur kutuyu getirdi ama geride tutup nöbetçi komutandan onay alacağını söyledi. Normalde bunun anlamı, biraz daha rüşvet demekti ama Yoffee, kimlik belgelerine pek güvenemiyordu. Memuru itip kutuyu kaptı. Dışarıda bir Mini-Cooper’i vardı. Unesco caddesinde önü kesilene kadar her şey yolunda gitti. Elbette kaldırıma çıkıp engeli aştı ama o sırada arabasına ateş edildi. Ramlet el Baida’ya kadar, arayı beş sokak açmıştı. Jacoby de Huey’le onu almaya geliyordu. Yoffee, üstü açılan araba hareket hâlindeyken yukarı çıktı ve onu hemen helikoptere çektik. Karanlıkta, yaklaşık 40 metrede uçarak geri döndük. Helikopterde şu yeni otomatik rota belirleyen sistemlerden olduğu için, kullanmak çok kolaydı.”

“Sen de helikopterde miydin?”

“Evet, efendim. Yoffee’nin bana borcu var şimdi.”

Kabakov, helikopterle yükselişi, karanlıkta aracın tepeleri aşışmı hayal edebiliyordu:

“O menzili aşabilmenize şaştım,” dedi.

“Gesher Haziv’e inmek zorunda kaldık.”

“Lübnanlılar uçak yollamadı mı peşinizden?”

“Sonunda yolladılar, efendim. Ama haberin yayılması biraz zaman aldı elbette. Bizse polis helikopteri gördükten 24 dakika sonra İsrail’deydik.”

Kabakov, kutuyla ilgili düş kırıklığını belli etmeyecekti. Sonuçta üç kişi, onu almak için hayatlarını tehlikeye atmışlardı. Tel Aviv ise onu aptalın biri olarak değerlendirecekti.

“Teşekkürler Yüzbaşı Reik, önemli bir iş hâllettiniz. Yoffee ile Jacoby’e de teşekkürlerimi ilet. Şimdi git yat. Bu bir emirdir.”

Kabakov ile Weisman, Ebu Ali’nin eşyalarının durduğu masaya oturdular. Weisman, düşünceli davranarak sessizce oturuyordu. Kutuda hiçbir kişisel evrak yoktu. El Fetih’in el kitabı sayılan “Siyasi ve Silahlı Mücadele” kitabı bile yoktu. İşte, Ebu Ali’nin eşyaları karşılarındaydı. Kabakov, periyodik yayınlara baktı. Mısır’ın aylık yayını Al-Tali’ah’ın iki sayısı vardı. Bir röportajda altı çizilmiş bir şeyler gördü:

"... İsrail İstihbarat Servisi’nin gücü hakkındaki söylentiler, efsaneden ibarettir. İsrail istihbaratı pek ilerleme kaydetmedi. ”

Kabakov homurdandı. Ebu Ali, mezarından alay ediyordu onunla.

Birkaç tane de Beyrut gazetesi Al-Hawadess vardı. Bir tane Paris-Match... 12 Ocak 1974 tarihli bir Sports İllustrated... Kabakov, onu görünce kaşlarını çattı. Eline aldı. Kutudaki tek İngilizce yayın buydu. Kapakta koyu renk bir leke, olasılıkla kahve lekesi vardı. Sayfaları karıştırdı, sonra bir daha karıştırdı. Çoğunlukla futbolla ilgiliydi. Araplar futbol severdi ama başyazı... Kabakov’un beyni son hızla çalışıyordu. Fasil... Münih... Spor... Bantta, “Yıla yeni bir katliamla başlanacak, ” diyordu.

Kabakov heyecanla bağırınca, Weisman bir anda başını kaldırıp ona baktı.

“Albay Weisman, bu Süper Kupa hakkında ne biliyorsunuz?”

FBI müdürü John Baker, gözlüğünü çıkarıp burun kemerini ovuşturdu:

“Bu, önemli ölçüde dikkate alınması gereken bir hipotez beyler,” dedi.

Corley, koltuğunda kıpırdandı.

Kabakov, Baker'in ifadesiz yüzüne bakarak konuşmaktan, Corley'in amirine gösterdiği çekingen tavırdan bıkıp usanmıştı:

"Burada hipotezden fazlası var. Gerçeklere..."

"Biliyorum Binbaşı, biliyorum. Konuyu oldukça net anlattınız. Hedefin Süper Kupa olduğunu düşünüyorsunuz. Çünkü şu adam... Fasil miydi? Olimpiyat Köyü'ndeki katliamı düzenlemişti. Çünkü Beyrut'ta ele geçirdiğiniz bantta, yılın başında yapılacak saldırıdan söz ediliyordu. Ve çünkü, Başkan da o maçta bulunmaya karar verdi." Sanki bir söylevin başlıklarını özetliyordu.

Corley:

"Ve çünkü televizyonda naklen yayınlanacak ve olağanüstü şok yaratacak," diye ekledi.

"Fakat bütün bu gerekçeler, sırf şu Ali denen adamda Sports İllustrated var diye konuşuluyor. ÜsTellk Ali'nin bu işe karışıp karışmadığından da emin değilsiniz." Baker camdan dışarı, gri Washington öğleden sonrasına baktı. Yanıtı caddeden bulmayı bekler gibiydi.

Masasında, Corley'den gelen 302 dosya vardı; olayla ilgili ham bilgiler. Kabakov, kendisinin neden çağırıldığını merak ederken, mesleki anlamda paranoyak olan Baker'in onu şahsen görmek istediğini anladı. Haberin kaynağını kendi polis içgüdülerinin süzgecinden geçirmek istemişti. Baker'in yüzündeki inatçı direnci görebiliyordu. Bir şeyler yapmak zorunda kalacağını biliyor; diye düşündü. Ama bunu onunla tartışmama ihtiyacı var. işinin anımsatılmasından hoşlanmıyor ama anlatılanları gözlemlemek istiyor. Artık bir şeyler yapmak zorunda. Bırak kurcalasın. Onun hamlesi de bu. Ayağa kalkarken:

"Vakit ayırdığınız için teşekkürler Bay Baker," dedi.

"Sakıncası yoksa, bir saniye Binbaşı. Bu tür şeyleri daha önce gördüğünüze göre, sizce nasıl yapacaklar? Plastiği stadyuma saklayıp sonra, halk içeriye dolunca belli istekleri karşılanmazsa bombayı patlatmakla mı tehdit edecekler? Örneğin Sirhan Sirhan'ın serbest kalması, İsrail'e yardımın kesilmesi gibi şeyler?"

"Hiçbir şey istemeyecekler. Bombayı patlatıp sonra da böbürlenecekler."

"Niye böyle düşünüyorsunuz?"

"Onlara ne verebilirsiniz ki? Hava korsanı teröristlerin çoğu zaten serbest kaldı. Münih'tekiler, sonradan kaçırılan uçak yüzünden bırakıldı. Aynı

şekilde, Leyla Halit de kurtuldu. Hartum'da sizin diplomatlarınızı katleden gerillalar, Sudan hükümetince ülkelerine geri verildi. Hepsi zaten serbest, Bay Baker... İsrail'e yardımın kesilmesi? Söz verilse bile güvence verilemez. Baskı altındayken o söz ne verilebilir ne de tutulabilir. Ayrıca, rehineleri kullanmak için onları bir yere kapatmış olmanız gerekir. Stadyumda, böyle bir şey yapılamaz. Panik olur, insanlar kapılara saldırır. Birkaç bin kişi ezilir. Hayır, bombayı patlatacaklar."

"Nasıl?"

"Bilmiyorum. Yarım ton plastikle stadyumun her iki yanını havaya uçurabilirler ama emin olmak için, birkaç yere yerleştirip hepsini aynı anda patlatmaları gerekir. Bu da kolay olmaz. Fasil aptal değildir. Böyle bir olayda, uzaktan elektronik sinyaller gönderecek bir kumanda kullanmak kolay olur. Çünkü bir sürü elektronik gönderi yapılır."

Corley:

"Stadyumun temiz olup olmadığını denetleyebiliriz," dedi. "Çok zor olur ama yapabiliriz."

Baker:

"Gizli Servis kendi yapmak ister sanırım ama insan gücü isteyebilirler," dedi.

"Süper Kupa'yla ilgili herkesi denetleyebiliriz. Sandviç tezgâhlarını, soğuk meşrubat kutularını... Herhangi bir paket görürsek el koyarız." Corley devam etti. "Köpekleri ve elektronik tarayıcıları da kullanırız. Köpekleri gemide bulunan plastik parçasına göre eğitecek vakit var."

Kabakov:

"Ya gökyüzü?" dedi.

FBI müdürü:

"Şu haritadaki pilot zamanı konusu," dedi. "Sanırım, maç süresince New Orleans'taki özel uçuşları durdurabiliriz. Federal Havacılık'la görüşürüz bunu. Konuyla ilgili örgütleri bugün toplantıya çağıracağım. Böylece, biraz daha bilgi ediniriz."

Kabakov içinden, *bundan kuşkum var*, diye geçirdi.

-21-

Abdel Avvad’ın sonu gelmez adımlarının sesi, koridordaki gardiyanı sinirlendirmeye başlamıştı. Kalkıp hücrenin kapısındaki sürgüyü açtı; Avvad’a sövdü. Bunu yapınca biraz utandı. Adam volta atmakta haklıydı. Sürgüyü yeniden çekip Awad’a sigara önerdi ve yaklaşan ayak sesleri duyarsa sigarayı saklamasını tembihledi.

Awad, zaten ayak seslerine kulak veriyordu. Bir ara -bu gece, yarın, ertesi gün- kesinkes geleceklerdi. Ellerini kesmek için...

Libya Hava Kuvvetleri’nin eski subayı, hırsızlık ve uyuşturucu kaçakçılığından ceza almıştı. Hakkmdaki ölüm cezası, ülkesine geçmişte yaptığı hizmetler göz önüne alınarak iki elinin kesilmesine çevrilmişti. Kuran’da geçen bu tür cezalar, Albay Kaddafı ülkeyi ele geçirince yeniden gündeme gelmişti. Ama hakkını yememek gerekirdi, artık balta yerine Bingazi hastanesindeki cerrahi aletler kullanılıyordu.

Awad, düşüncelerini kâğıda dökmeye, aileye getirdiği utanç için babasından özür dilemeye çabalamıştı ama doğru sözcükleri bulmak zordu. Mektubu bitiremeden gelmelerinden ve mektubu o hâliyle göndermek zorunda kalmaktan korkuyordu. Ya da dişlerinin arasında tuttuğu kalemle bitirmekten...

Cezayı uygularken anestezi uygulayıp uygulamadıklarını merak ediyordu.

Pantolonunun bir bacağını kapının menteşesine asıp öbür bacağını da boynuna dolayarak oturduğu yerde kendini asıp asamayacağını da merak ediyordu. Hücrede geçirdiği bir hafta boyunca, bunları düşünerek oyalanmıştı. Ne zaman yapılacağını söyleselerdi, onun için daha kolay

olurdu. Belki bilmemek de cezanın bir parçasıydı. Kapıdaki gözetleme deliği açıldı:

“Kaldır çabuk... Kaldır!”

Sersemlemiş durumdaki Awad, sigarayı ayağıyla ezip yatağın altına yolladı. Kapıdaki kilitlerin açıldığını duydu. Yüzünü kapıya döndü. Ellerini arkaya saklamıştı. Tırnakları avuçlarına batıyordu.

Ben erkeğim ve iyi bir subayım, diye düşündü. Mahkemede bile bunu inkâr edemediler. Şimdi de kendimi utandırmayacağım.

Awad’ın çok duyarlı elleri vardı, helikopter pilotlarına özgü eller. Ellerini kurtarması ve tüm haklarının geri verilmesi önerilince, hemen bütün koşulları kabul etti.

Bingazi hapishanesinden alınıp Ajdabujah’daki garnizona altarıldı. Burada, büyük bir gizlilik içinde Rus yapımı MIL-6 helikopteri üzerinde çalışmaya başladı. Bu ağır hizmet tipi helikoptere NATO, “Kanca” kodunu takmıştı. Libya silahlı kuvvetlerinde toplam üç taneydiler. Awad, bu araca da aşinaydı ama uzmanlığı, daha küçük helikopterler üzerineydi. Bunda da çok başarılı oldu. MIL-6, Sikorsky S-58’le tıpatıp aynı değildi ama yeterince benziyordu. Geceleri, Mısır’dan sağlanan Sikorsky uçuş kitabına çalışıyordu. Zamanı geldiğinde, levyedeki ve diğer komuta kollarındaki dikkatli eliyle ihtiyatlı gözleri sayesinde başarılı olacaktı.

Başkan Kaddafı yönetimi, korkunç cezalarla desteklenen dinsel bir rejimdi ve sonuç olarak, Libya’da belli bazı suçlar bıçak gibi kesilmişti. Dolayısıyla, sahte belge yapma sanatı da gerilemişti. Awad’a kimlik sağlamak için Lefkoşe’ye başvurulması gerekiyordu.

Awad tam anlamıyla temizlenecek, asıl kimliğiyle ilgili hiçbir kanıt bırakılmayacaktı. Aslında tek gereken, onu Birleşik Devletler’e sokacak belgelerin sağlanmasıydı. Patlamayla havaya uçacağı için, geri dönöeyecekti. O, bu son aşamadan habersizdi. Gerçekte, ona sadece Muhammet Fasil’i bulup buyruklarına uyması söylenmişti. Bu görevden sağ salim kurtulacağına ikna edilmişti. Bu yanılsamayı sürdürmek için, ona bir kaçış planıyla ona uygun belgelerin de verilmesi gerekiyordu.

31 Aralık’ta, yani Avvad’ın hapisten çıktığının ertesi günü Libya pasaportu, yeni çekilmiş fotoğrafları ve el yazısı örnekleri Lefkoşe’deki küçük matbaaya gönderildi.

Batı’da bu tür setler, yani pasaport, ehliyet, son zamanlarda yapılmış yazışmalar, faturalar gibi belgeleri hazırlamak, nispeten yeni bir gelişmeydi.

Çünkü böyle bir hizmetin faturasını ancak uyuşturucu tacirleri karşılayabiliyordu. Orta Doğu'daki sahte belge uzmanları ise bu tür "sahte hayat hikâyelerini" kuşaklardır yapıyorlardı.

El Fetih'in Lefkoşe'de kullandığı uzman, harika iş çıkarırdı. Ayrıca, İsraillilere boş Lübnan pasaportları da yapardı. Ayrıntıları onlar kendileri doldururdu. Ve bir de Mossad'a bilgi satardı...

LibyalIların istediği, pahalı bir işti. İki tane pasaport... Biri, üzerinde ABD giriş vizesi olan İtalyan pasaportu, diğeri de yine aynı şekilde, Portekiz pasaportu. Fiyatı tartışmadılar bile. Paltosunu giyen kalpazan, genelde bir taraf için kârlı olan öbür taraf için de kârlı olur, diye düşünüyordu.

Bunun üzerinden bir saat bile geçmeden, Tel AvivMeki Mossad genel merkezi Awad'ın kim olduğunu ve kime dönüşeceğini öğrendi. Awad'ın mahkemesi, Bingazi'de bayağı ilgi çekmişti. Orada bulunan Mossad ajanının, adamın özel niteliklerini öğrenmek için gazetelere bakması yetmişti.

Tel Aviv'de bilgiler bir araya getirildi. Awad, bir şekilde Birleşik Devletler'e girip başka kimlikle çıkacak olan bir helikopter pilotuydu. Washington'a giden uzun hat, 45 dakika boyunca çalıştı.

-22-

30 Aralık öğleden sonra, New Orleans’taki Tulane Stadyumu’nda, yeni yıl arifesinde oynanacak Sugar Kupa Klasik maçı için kocaman bir arama başlatıldı. Benzer aramalar, yeni yıl günü başka önemli üniversite kupalarına ev sahipliği yapacak Miami, Dallas, Houston, Pasedana gibi tüm kentlerde de yapılıyordu.

Kabakov, Amerikalıların sonunda geniş kaynaklarını teröristlere karşı harekete geçirmesinden hoşnuttu ama işin bürokratik yanıyla çok eğleniyordu. Tam bir bürokrasi klasiği yaşanıyordu. FBI müdürü John Baker, Corley ve Kabakov’la konuşmasından hemen sonra FBI, Milli Güvenlik Teşkilatı ve Gizli Servis arasında üst düzey bir toplantı düzenlemişti. Toplantıda ön sırada oturan Kabakov, hedefi işaret eden kanıtın -tek bir dergi, üzerinde işaret yok, sadece Süper Kupa hakkında bir yazı var- belirsizliğini vurgulayan bakışların üzerine dikildiğini hissediyordu.

FBI ve Ulusal Güvenlik Teşkilatı kodamanlarının her biri, Corley’in New Orleans’taki Süper Kupa hakkında söylediklerinden yeni bir kuşku çıkartmamaya kararlı görünüyorlardı.

Sadece Gizli Servis’i temsil eden Earl Biggs’le Jack Renfro sessiz kalmışlardı. Kabakov, Gizli Servis ajanlarının hayatında gördüğü en neşesiz insanlar olduğuna karar verdi. Neşesiz olmak için yeterince nedenleri de vardı.

Kabakov, bu toplantıya katılan adamların aptal olmadıklarını biliyordu. Her biriyle tek tek görüşülse, aykırı fikirlere karşı çok daha açık olurlardı. Çevrede dinleyiciler olunca, çoğu erkeğin iki tür tepkisi olurdu: Gerçek tepkisi ve ortamdaki diğer kişilerin beğeneceği tepkisi... Toplantının

başında kuşkulu bir yaklaşım benimsenmiş ve bir kez bu yaklaşım ortaya çıkınca Corley'in sunumuna da aynı şekilde tepki verilmişti.

Fakat sürü ilkesi, ters yönde de geçerliydi. Kabakov Kara Eylül'ün Münih saldırısından önceki manevralarını ve altı ay önceki Dünya Kupası maçlarına karşı giriştiği başarısız denemeyi anımsatınca, dehşet duygusunun tohumları atılmış oldu. Kabakov durumu değerlendirip:

"Süper Kupa saldırısı, Münih Olimpiyat Köyü'ne saldırmaktan daha mı mantıksız?" diye sordu.

Anında:

"Maçta İsrail takımı oynamıyor ki," diye kaba bir yanıt geldi.

Kimse gülmedi. Katılımcılar Kabakov'u dinlerken, salona korku egemen olmuştu. Ufak tefek sinirli vücut hareketleriyle birinden öbürüne geçiyordu. Parmaklar yerinde duramıyor, eller yüzleri ovuşturuyordu. Kabakov, karşısındaki adamların değişmekte olduklarını görebiliyordu. Zaten anımsayabildiği kadarıyla polisleri, hatta İsrail polislerini bile hep tedirgin etmişti. Bunu gösterdiği sabırsızlığa yorardı ama aslında, daha fazlası vardı. Üzerinde öyle bir hava vardı ki, polislere dışarıda onları gözetleyen, korku bilmeyen bir düşman olduğunu hissettirirdi.

Dergi kanıtı ve Fasil'in geçmişi hakkındaki rapor, toplantı odasındaki adamların önünde hayalet gibi yükselmeye, anlam kazanmaya başlamıştı. Tehlike olasılığı bir kez kabul görünce, bu kez her biri, kanıta anlam kazandırmak için birbiriyle yarışır oldu. Niye sadece Süper Kupa hedef olsun ki? Dergide, kalabalık bir stadyum denmiş. Niye herhangi bir kalabalık stadyum olmasın? Tanrım, Süper Kupa tam yeni yıl arifesinde -öbür gün- ve yeni yıl günü de bütün ülkede kupa maçları var. Hepsini araştırmak gerek.

Korkuyla birlikte, düşmanlık devreye girdi. Kabakov, aniden keskin bir şekilde yabancı ve Musevi olduğunu algıladı. Salondaki bir sürü insanın, onun Musevi olduğu gerçeğini düşündüğünü anladı. Bunu bekliyordu zaten. Yeni tıraş edilmiş saçları ve mezun oldukları hukuk fakültelerinin yüzüklerini taşıyan parmaklarıyla, bu adamların beyninde çözümden çok sorunun parçası olarak algılanmasına şaşırmıyordu. Tehlike yabancılardan geliyordu ve kendisi de yabancıydı. Bu düşünce dile getirilmedi ama kafalardaydı. Yerine otururken:

"Teşekkürler eski dostlar," dedi. *Yabancıları bilmiyorsunuz ama 12 Ocak'ta öğrenebilirsiniz*, diye düşünüyordu.

Kabakov, Kara Eylül'ün bir stadyuma saldırma olanağı varsa, bunun içinde Başkan'ın da bulunacağı stadyum olması gerektiğine inanıyordu. Aklı Süper Kupa'daydı.

30 Aralık öğleden sonra, New Orleans'a vardı. Sugar Bowl hazırlığı nedeniyle, stadyumda araştırma başlamıştı. Tulane Stadyumu'ndaki ekip 50 kişiden oluşuyordu. Bunlar FBI ve polisin bomba ekipleri, polis dedektifleri, patlayıcılar üzerine eğitilmiş köpeklerle birlikte Federal Havacılık Dairesi'nden gelen iki adam ve Leticia'da bulunan Meryem Ana heykelciğindeki plastiğe duyarlı hâle getirilmiş elektronik koklayıcıyla çalışmaya katılan iki ordu mensubuydu.

New Orleans, bu açıdan tekti. Çünkü araştırmanın içinde Gizli Servis de vardı. Bu işlem, iki kez yapılacaktı. Bugün Sugar Bowl için, 11 Ocak'ta da Süper Kupa için. Adamlar işlerini sessizce yapıyorlardı. Stadyumun ufak tefek son işlerini tamamlayan ustalar da onlara aldırmadan çalışıyorlardı.

Araştırma, Kabakov'un pek ilgisini çekmedi. Bir şey bulacaklarını hiç sanmıyordu. O, Tulane Stadyumu'nda çalışan herkesin tek tek yüzüne bakıyordu. Fasil'in altı hafta önceden Olimpiyat Köyü'nde iş bulmak üzere gerillalarını gönderişi akimdaydı. New Orleans polisinin tüm çalışanların geçmişini araştırdığını biliyordu ama yine de, terörist görünce içgüdüleriyle tanıyacağını umarak bütün yüzlere bakıyordu. Bu çabası sonuç vermedi. Polisin araştırmaları da sadece iki eşli birini ortaya çıkarmaya yaradı.

Yeni yıl arifesinde oynanan Sugar Bowl'da, Louisiana Devlet Üniversitesi'nin tigers takımı, Nebraska'ya 13-7 yenildi. Kabakov da maçtaydı.

Daha önce, hiç Amerikan futbolu izlememişti. Bu maçı da izlediği söylenemezdi. Moshevsky ile ikisi, maçın büyük bir kısmını tribünlerin altında, kapıların çevresinde dolaşarak geçirdiler. Stadyumdaki FBI ajanlarıyla polisler, onları görmezden geliyorlardı. Kabakov, özellikle kapılardan nasıl geçildiğini, stadyum dolduktan sonra kapılara nasıl ulaşılabildiğini görmek istiyordu.

Çoğu amigo takımını sinir bozucu bulurdu. Bu ponponlu, flamalı kalabalık bandoları özellikle kötü bulmuştu. Ona göre, bandolar zaten gülünçtü. Öğleden sonranın tek hoş zamanı, devre arasında Donanma'nın Mavi Meleklerinin geçtiği zamandı. Elmas biçimi oluşturan jetler, stadyumun üzerindeki insansız zeplinin yukarısında çok güzel bir gösteri uçuşu yapmışlardı.

Kabakov, çevrede başka uçaklar da olduğunu biliyordu. Hava kuvvetlerinin avcı uçakları, maç sırasında bilinmeyen bir hava aracının ortaya çıkması olasılığına karşı, yakın bir pistte kalkışa hazır bekliyorlardı.

Halk stadyumu tamamen boşalttığında, alana düşen gölgeler uzamıştı. Kabakov, saatlerce süren gürültü yüzünden serseme dönmüştü. Kulağına gelen İngilizce konuşmaları anlamakta güçlük çekiyor, kendini iyi hissetmiyordu. Corley onu, stadyumun önündeki yolun kıyısında buldu. Corley:

“Eh, atlattık,” dedi.

Kabakov, alaycı bir havası var mı diye yüzüne baktı. Corley, sadece yorgun görünüyordu. Kabakov, “yaban kazı avı” ifadesinin, çeşitli şehirlerdeki tüm yorgun düşmüş adamlarca söylendiğini düşündü. Hepsi de yeni yıl günündeki maçlardan önce patlayıcı aramaya çalışıyorlardı. Kendisi duymasa da, burada da pek çok kez yinelendiğini tahmin ediyordu. Kendisi hedefin üniversite kupaları olduğunu hiç söylememişti ama kim anımsardı bunu? Zaten artık önemi de yoktu. Corley’le birlikte, otopark alanına doğru yürüdüler. Rachel, Royal Orleans’ta bekliyordu.

“Binbaşı Kabakov?”

Sesin cebindeki telsizden geldiğini kavrayana kadar, bir an çevresine bakındı.

“Kabakov, devam edin.”

“Komuta yerinde telefonunuz var.”

“Anlaşıldı.”

FBI’ın komuta merkezi, tribünlerin altındaki Tulane halkla ilişkiler ofisinde kurulmuştu. Kolları sıvalı bir ajan, Kabakov’a telefonu uzattı. İsrail elçiliğinden Weisman arıyordu. Corley, Kabakov’un kısa yanıtlarından, konuşmanın içeriğini tahmin etmeye çalışıyordu.

“Dışarı çıkalım,” diyen Kabakov, telefonu geri verdi.

Bugün harcadıkları ekstra çabadan sonra ajanların ondan bakışlarını kaçırmaları hoşuna gitmiyordu.

Taç çizgisinde dururken, başını kaldırıp stadyumun tepesinde dalgalanan bayraklara baktı:

“Bir helikopter pilotu getirtiyorlar. Bu iş için mi bilmiyoruz ama geldiğini biliyoruz. Libya’dan... Ve korkunç acele ediyorlar.”

Corley bu bilgiyi sindirene kadar kısa bir sessizlik oldu.

“Adamla ilgili ne bilgi var elinizde?”

“Pasaportlar, fotoğraf, her şey... Elçilik, dosyamızı Washington’daki ofisinize yolluyor. Yarım saate kadar buraya da gelecek. Olasılıkla bir dakika içinde aranırsın.”

“Neredeymiş?”

“Hâlâ öbür tarafta, yerini bilmiyoruz. Fakat belgeleri yarın Lefkoşe’den alınacak.”

“Araya girip...”

“Elbette hayır. Operasyonun o yanında kesinlikle bir şey yapmıyoruz. Lefkoşe’de pasaportları filan teslim alacakları yeri gözlem altında tutuyoruz. Hepsi o...”

“Havadan vurmak! Burada veya başka bir yerde... Demek ki hep bunu düşünmüşler.”

“Belki... Fasil, hedef şaşırtıyor da olabilir. Bizim bildiklerimiz hakkında ne bildiğine bağlı. Eğer bunu veya herhangi bir stadyumu izliyorsa, epeyce bilgimiz olduğunu anlamıştır.”

Corley’le Kabakov, FBI’in New Orleans ofisinde, Libyalı pilot hakkındaki raporu incelediler. Corley, sarı teleks kâğıdına dokundu:

“Portekiz pasaportuyla gelip üzerinde Birleşik Devletler’e giriş vizesi olan İtalyan pasaportuyla çıkacak. Eğer bu Portekiz pasaportunu herhangi bir giriş noktasında gösterirse, on dakikada haberimiz olacak. Eğer adam bu işin parçasıysa, yakaladık onları David. Bizi bombaya, Fasil’e ve kadına götürecek.”

“Belki...”

“İyi ama bu adama helikopteri nereden bulacaklar?

Eğer hedef Süper Kupa ise, buradakilerden biri hazırlık yapmış olmalı.”

“Evet. Hem de yakınlarda bir yerde. Bu araçların fazla menzili yok.” Kabakov büyük sarı zarfı yırtıp açtı, îçinde, Fasil’in dörtte üç yandan yüz adet fotoğrafıyla kadının çizimlerinden yüz tane vardı. Stadyumdaki tüm ajanlarda birer tane vardı. Kabakov:

“NASA iyi iş çıkarmış,” dedi. Fasil’in fotoğrafları oldukça netti. Bir polis ressamı, yanağındaki kurşun izini de eklemişti.

Corley:

“Bunları bütün uçak şirketlerine, deniz istasyonlarına, yani helikopteri olan her yere dağıtacağız,” dedi. “Senin neyin var?”

“Niye pilotu bu kadar geç ayarladılar? Bu sorun dışında, her şey çok güzel yerine oturuyor. Büyük bir bomba, havadan saldırı... İyi ama pilot niye son anda? Teknedeki harita nedeniyle, ilk kez işin içinde bir pilot olabileceğini düşündük ama o haritayı işaretleyen pilottu ve zaten buradaydı.”

“Deniz haritaları dünyanın her yerinde sağlanabilir, David. Yani harita, Orta Doğu’dayken işaretlenmiş olabilir. Güvenlik faktörü... Ne olur ne olmaz diye, denizde acil buluşma noktası. Harita, kadınla birlikte gelmiş olabilir. Ve anlaşıldığı kadarıyla, Muzi’nin güvenilmez olduğunu anlayınca, bir randevu noktası gerekti gerçekten.”

“Fakat belgeler için son dakika telaşı buna uymuyor. Libyalı’yı kullanacaklarını önceden bilselerdi, pasaportları filan çoktan hazırlamış olurlardı.”

“Ama ne kadar geç yapılırsa, adamın saptanma olasılığı da o kadar az olur.”

Kabakov, başını sallayarak:

“Hayır,” dedi. “Belgeler için koşuşturmak Fasil’in tarzı değil. Münih organizasyonunu ne kadar önceden yaptığını biliyorsun.”

“Ne olursa olsun, bu bir fırsat. Yarın sabah ilk iş, bu resimleri bütün havaalanı polislerine dağıttıracağım,” dedi. “Yeni yılda pek çok uçak şirketi kapalı olacak. Hepsiyle konuşmak, birkaç gün alabilir.”

Kabakov, Royal Orleans Oteli’nde, iki çiftle birlikte asansörle yukarı çıkıyordu. Saçları kuaförde kabartılmış kadınlar da erkekler de kahkahalarla gülüyorlardı. Konuşmalarını anlamaya çalıştı ama anlasa bile bir anlamı olmadığına karar verdi.

Numarayı bulup kapıyı tıklattı. Otel odalarının kapıları hep kişiliksiz olurdu. Kapıların ardında sevdiğimiz insanlar olduğu anlaşılmazdı. Ama Rachel içerideydi ve birkaç saniye hiçbir şey demeden Kabakov’a sarıldı.

“O aynasız stadyumda mesajımı verdiği için sevindim. Pekâlâ sen de çağırabilirdin beni, burada buluşmak için.”

“Bu iş bitene kadar bekleyecektim.”

Kabakov'ı bırakan Rachel:

"Robot gibisin," dedi. "Paltonun altındaki ne?"

"Makineli tüfek."

"Onu kenara bırakalım ve birer içki içelim."

"Bu kadar kısa zamanda, nasıl bulabildin böyle bir yeri? Corley, yerel ajanlardan birinin evinde yatmak zorunda kaldı."

"New York'taki plazada tanıdığım biri var. Bu otel de aynı kişilerin. Beğendin mi?"

"Evet." Çok konforlu küçük bir süitti.

"Moshevsky'e yer bulamadığım için çok üzüldüm."

"Şu anda kapının önünde... Kanepede uyuyabilir. Yok, şaka yapıyorum. Konsoloslukta, rahatı yerinde..."

"Yiyecek bir şeyler söyledim."

Kabakov dinlemiyordu.

"Yemek söyledim diyorum, şatobiryan."

"Getirdikleri pilotu düşünüyorum." Rachel'a ayrıntıları anlattı.

Kadın:

"Pilot sizi ötekilere ulaştıracaksa iş tamam demektir," dedi.

"Eğer plastiği ele geçirir hepsini yakalayabilirsek, evet."

Rachel, başka bir soru soracakken sözünü yuttu. Kabakov:

"Ne kadar kalabileceksin?" diye sordu.

"Dört beş gün... Eğer sana bir yardımım dokunursa, daha çok. New York'a dönüp randevularımı hâlleder, onunda ya da on birinde yine gelirim. Elbette gelmemi istersen..."

"Elbette isterim. Bu iş bitince, New Orleans'ın tadını çıkarırız. Güzel bir şehre benziyor." , -

"Ah David, göreceksin ne kadar güzel olduğunu."

"Tek bir şey... Süper Kupa'ya gelmeni istemiyorum. New Orleans'a gel, tamam ama stadyumun çevresinde olmanı istemem."

"Benim için güvenli değilse, kimse için değildir. O durumda, halkın da uyarılması gerek."

"Başkan da FBI'a ve Gizli Servis'e aynı şeyi söylemiş. Süper Kupa varsa o da gelecekmiş."

“İptal edilemez mi?”

“Baker ile Biggs’i çağırıp Süper Kupa, kendisi de içinde, adam gibi korunamayacaksa maçı iptal edip nedenini de açıklayacağını söylemiş. Baker de FBI’ın koruyabileceğini belirtmiş.”

“Gizli Servis ne demiş?”

“Biggs, aptalca sözler vermiyor. Şu pilot konusunun sonucunu bekliyor. O da benim gibi kimseyi Süper Kupa’ya çağırmıyor. Söz ver, stadyuma gelmeyeceksin.”

“Tamam, David.”

Yemek şahaneydi. Pencerenin önünde yediler. Kabakov, günlerdir ilk kez gevşedi. Dışarıda New Orleans’ın ışıkları nehri aydınlatıyor; içeride Rachel, yumuşak mum ışığında çocukken babasıyla New Orleans’a gelişlerini, babası onu Antoine’nin yerine götürdüğünde onun geldiğini gören düşünceli bir garsonun belli etmeden iskemlesine yerleştirdiği minder sayesinde kendini nasıl kocaman bir hanımefendi gibi hissettiğini anlatıyordu.

12 Ocak gecesinde ya da bu iş ne zaman biterse Antoine’de görkemli bir yemek yemeye karar verdiler. Planları ve kırmızı şaraplarıyla koca yatakta mutluydular. Rachel, gülümseyerek uykuya daldı.

Gece yarısını geçtikten sonra bir kez uyandı ve Kabakov’un yatakta doğrulup oturduğunu gördü. Kadın kıpırdanınca, ne yaptığının farkında bile olmadan omzunu okşadı. Rachel, onun aklında başka şeyler olduğunu anladı.

Bombayı taşıyan kamyon, 31 Aralık gecesi saat on birde New Orleans’a girdi. Şoför, U.S. 10 karayolunu izleyerek Süperdome’yi geçip kavşağa geldi, güneye döndü ve Mississippi Nehri Köprüsü’nün altındaki Tahlia rıhtımında durdu. Gecenin bu vaktinde, ortalık bomboştu. Yanındaki yol arkadaşına:

“Söylediği yer burası,” dedi. “Kimseyi görüyorsam ne olayım... Bütün rıhtım kapalı.”

Kulağının dibinde bir ses duydu. Şoför yerine çıkan Fasil:

“Evet, burası,” dedi. “Evraklar burada. Makbuzu imzaladım.”

Şoför fener ışığıyla belgeleri incelerken, Fasil de kamyon kasasının kapısındaki kilitleri gözden geçirdi. El sürülmemişti.

“Dostum, hava alanına kadar gidebilir miyiz? Newark uçağına yetişmeye çalışıyoruz da.”

Fasil:

“Kusura bakma ama olmaz,” dedi. “Taksi bulabileceğiniz bir yere bırakırım.”

“Yüce Tanrım, hava alanı on dolar tutar.”

Fasil, itiş kakış istemiyordu. Adama on dolar verip şoförleri bir taksi durağında bıraktı. Kamyonu garaja doğru sürerken gülümsüyor, dişlerinin arasından notasız olarak ıslık çalıyordu. Monteleone OTell’nin paralı telefonunda pilotun geleceğini duyduğundan beri gülümsüyordu zaten. Kafası plan doluydu, dikkatini yola vermekte zorlanıyordu.

İlk iş, şu Awad denen adam üzerinde tam bir egemenlik kurmalıydı. Awad ondan korkmalı, saygı duymalıydı. Bu, tam Fasil’e göre bir işti. Sonra Awad’a bir brifing vermeli ve saldırıdan sonra nasıl kaçacaklarına ilişkin inandırıcı bir hikâye anlatmalıydı.

Planı, esas olarak Superdome’de öğrendiklerinin üzerine kurulmuştu. Dikkatini çeken Sikorsky S-58 helikopter, Batı Alman Ordusu’nca satılan değerli bir üretim fazlasıydı. İki buçuk tonluk kaldırma kapasitesiyle, Skycrane modelleriyle kıyaslanamazdı ama Fasil’in amacına daha uygundu.

Yük kaldırmak için üç kişi gerekiyordu: Pilot, gözlemci ve yükleme amiri... Fasil, Superdome’deki işlemleri izlerken öğrenmişti bunları. Pilot yükü kaldırıyordu. Pilota rehberlik eden gözlemci arka tarafta yere yatıyor ve yüke tepeden bakarak kafasındaki mikrofonla pilotu yönlendiriyordu. Yükleme amiri, yerde kalıp helikopterin yük kancasını yüke takıyordu. Helikopterdekiler, kancayı uzaktan kumandayla kilitleyemiyordu. Bu işin yerden halledilmesi gerekiyordu. Acil bir durumda, pilot kırmızı düğmeye basarak yükü anında bırakabilirdi. Bunu da bir mola sırasında, pilotla sohbet ederken duymuştu. Pilotun keyfi yerindeydi -güneş gözlüğünün gerisinde berrak, arası açık gözleri olan siyah bir adamve bir başka pilotla tanışınca, onun yük taşırken helikopterde bulunmasına izin verebilirdi. Böylece, Awad kokpite biraz daha aşina olurdu. Fasil, Awad’ın cana yakın biri olmasını umuyordu.

Süper Kupa’nın oynanacağı pazar günü, pilotu anında vuracaktı. Yer ekibinden biriyle karşılaşırsa, onun da sonu aynı olurdu. Awad ile Dahlia

helikopterdeki ekibi oluşturacak, kendisi de yerde yüklemeyi hâlledecekti. Dahlia, helikopterin stadyum üzerinde doğru konumlanıp konumlanmadığını denetlerken ve Awad hâlâ sepeti bırakmak üzere emir beklerken, helikopterin altından bombayı patlatabilirdi. Fasil, kadının bunu yapacağından hiç kuşku duymuyordu.

Yine de kırmızı düğme konusunda endişeliydi. Düğmenin iptal edilmesi gerekiyordu. Eğer Awad, o gerginlikle sepeti öylece aşağı bırakırsa, etkisi kalmazdı. Bomba, atılmak üzere tasarlanmamıştı. Yük kancasına bağlanacak bir halatla bu sorun da çözülebilirdi. Kanca, helikopter kalkmadan önce, son anda bağlanmalıydı ki Awad ne yapıldığını anlamasın. Fasil, böyle bir konuda kimseye güvenemezdi. O yüzden, yükleme uzmanı olmak ona kalıyordu.

Buradaki risk, kabullenilebilir bir riskti. Bu şekilde, zeplinle Lakefront Hava Alanı’nda yapılacak operasyondan çok daha güvende olacaktı. Karşısında hava alanı polisi değil, silahsız inşaat işçileri olacaktı. Büyük patlama yaşandığı sırada o çoktan yola koyulmuş, Houston’a gidiyor olurdu. Sonra da Meksika uçağına atlayacaktı.

Awad ise son dakikaya kadar Fasil’in stadyumun ilerisindeki Audubon Parkı’nda, arabada onu bekleyeceğine inanacaktı.

Garaja gelmişti. Tam Dahlia’nın anlattığı gibi, yoldan içeride kalıyordu. İçeriye girip kapıyı kapattıktan sonra, kamyonun kasasını açtı. Her şey yerli yerindeydi. Forklifti çalıştırmayı denedi. Motor anında çalıştı. Oldukça düzgün çalışıyordu. Awad gelip düzenlemeler tamamlanır tamamlanmaz, Dahlia’yı arayıp Amerikalı’yı öldürmesini ve New Orleans’a gelmesini söyleyecekti.

-23-

Lander, bir kez inleyip yatakta kıpırdadı. Dahlia Iyad, incelediği New Orleans şehir haritasını kenara koyup ayağa kalktı. Ayakları tutulmuştu. Yatağın yanına gidip elini Lander'in alnına koydu. Sıcaktı. Soğuk bir bezle şakaklarına, yanaklarına kompres yaptı. Soluk alışverişi düzenli bir hırıltıya dönünce, okuma lambasının altındaki koltuğa döndü.

Yatağın yanına her gidişinde, ilginç bir değişim geçiriyordu. Koltukta harita elinde oturup New Orleans'ı düşünürken, Lander'a kedi gibi soğuk, mesafeli gözlerle, içinde bin bir olasılık barındıran bakışlarla bakabiliyordu. Yatağın başında ise yüzü sıcak ve ilgi dolu oluyordu. Her iki durum da gerçekti. Kimse, ondan daha nazik ve daha ölümcül bir hemşire bulamazdı.

Dör gecedir hastanedeki refakatçi yatağında uyuyordu. Görev hakkında sayıklar korkusuyla Lander'in başından ayrılamazdı. Zaten sayıklıyordu da ama söyledikleri, Vietnam ve Dahlia'nın bilmediği birtakım insanlar hakkındaydı. Bir de Margaret hakkında... Tam bir gece boyunca, "Jergens, sen haklıydın, " diye sayıklamıştı.

Dahlia, onun aklını yitirip yitirmediğini bilmiyordu. Tek bildiği, saldırıya on iki gün kaldığıydı. Eğer elinden gelirse onu kurtaracaktı. Gelmezse, eh, her durumda ölecekti zaten. Bir yol öbüründen daha kötü değildi.

Fasil'in telaşlandığını biliyordu. Fakat telaş yapmak tehlikeliydi. Eğer Lander uçacak hâle gelmez ve FasiPin seçenek ayarlamaları akima yatmazsa, Fasil'i devre dışı bırakmaya karar vermişti. Bomba, alelacele yapılmış uyduruk bir planla harcanamayacak kadar değerliydi. Fasil'dense çok çok daha değerliydi. New Orleans'taki operasyondan kendini sıyırmaya çalışmasını hiç bağışlamayacaktı. Bu kez, Dahlia'nın Lod hava alanı saldırısından önce Japonları vurduğu zamanki gibi sinirleri dayanamadığı

için değil, kişisel hırsları yüzünden kaçak güreşiyordu ki bu, çok daha kötüydü.

“Çabala Michael,” diye fısıldadı. “Zorla kendini.”

1 Ocak sabahı erkenden, federal ajanlarla yerel polis, New Orleans’a tarifeli seferi olan bütün hava alanlarına -Houma, Thibodaux, Slidell, Hammond, Greater St. Tammany, Gulfport, Stennis International ve Bogalusadağılmışlardı. Bütün sabah boyunca raporlar incelendi. Kimse Fasil’i veya kadını görmemişti.

Corley, Kabakov ve Moshevsky de New Orleans Uluslararası Hava Alaniyla Lakefront Hava Alanı’nda bir sonuç elde edemediler. Arabayla kente dönerken, herkesin yüzü asıktı. Telsizle görüşen Corley’e, ülkenin tüm gümrük ve girişleriyle Interpol’den gelen raporların da olumsuz olduğu bildirilmişti. Libyalı pilottan haber yoktu. Corley, otoyolda gaza basarken:

“O piç, herhangi bir yere gidiyor olabilir,” dedi.

Kabakov, tatsız bir hâlde dışarı bakıyordu. Sadece Moshevsky ilgisizdi. Geceyi Bourbon Caddesindeki Hotsy-Totsy Kulüp’te geçirdiği için, arka koltukta uyuyakalmıştı.

Altında ağır, kare şeklindeki yüküyle uçan helikopter Superdome’yi çevreleyen binaların arasından yükseliverdiğinde, Poydras’tan federal binaya giden yola sapmışlardı. Corley:

“Hey! Hey! Hey, David!” dedi.

Direksiyonun üstünden eğilip yukarı baktı ve frene asıldı. Arkalarındaki araba, kornaya basıp protesto ederek sağlarından geçti. Geçerken, şoförün dudakları oynuyordu.

Helikopteri gören Kabakov’un kalbi yerinden çıkacak gibi olmuştu; hâlâ küt küt atıyordu. Saldırı için daha erken olduğunu biliyordu. Helikopterin altında sallanan yük bir makine parçasıydı ama görüntü, tam da kafasındaki duruma uyuyordu.

İniş pisti, Superdome’nin doğusundaydı. Corley, arabayı yüz metre uzağa, kiriş yığınlarının yanına park etti:

“Eğer Fasil burayı gözetliyorsa, seni görmese daha iyi olur,” dedi. “Ben gidip birkaç inşaat işçisi bulayım.” İnşaat alanında gözden yitti. Birkaç dakika sonra, üç tane sarı baretli adamla geri geldi.

Kabakov, Moshevsky’e:

“Alan dürbününü al da stadyumun kubbesine, şu deliğin piste bakan kısmına bak,” dedi. “Güneş ışığından sakınarak yolun karşısındaki pencereleri tara. Yüksek olanları ve buradaki yükleme alanını görenleri...”

Moshevsky, o daha sözünü bitirmeden harekete geçmişti.

Yer ekibi, piste başka bir yük getirdi. Ağır ağır uçan helikopter, yükü kaldırmak üzere alçaldı. Kabakov, pistin kenarındaki inşaat barakasına girip pencereden izlemeye başladı. Yükleme amiri, elini gözlerine siper ederek küçük telsizle konuşurken, Corley yanına yaklaştı:

“Lütfen helikoptere inmesini söyleyin,” dedi. Sadece yükleme amirinin görebileceği şekilde, avucunun içinde tutarak kimliğini gösterdi.

Adam önce kimliğe, sonra Corley’in yüzüne baktı:

“Nedir bu?”

“Lütfen inmesini söyler misiniz?”

Adam, telsizle konuştuktan sonra yer ekibine bağırdı. Büyük soğutma pompasını pistten çektiler. Makine yavaşça yere inerken, kalkan tozdan korunmak için başlarını öteye çevirdiler. Uzman eliyle, bileğini keser gibi bir hareket yaptı, sonra “gel” işareti verdi. Büyük pervane yavaşladı, helikopter iyice alçaldı.

Pilot, tek hareketle yere atladı. Donanma uçuş tulumu giymişti. Eskiyen tulumun dizleriyle dirsekleri neredeyse apaktı:

“Ne oluyor, Maginty?”

“Bu adam seninle konuşmak istiyor.”

Pilot da Corley’in kimliğine baktı. Kabakov, adamın koyu kahverengi yüzünde herhangi bir ifade saptayamadı. Corley:

“Barakaya gidebilir miyiz? Siz de Bay Maginty,” dedi.

Yükleme amiri:

“Tamam,” dedi. “Ama bakın, bu yumurta çırpacağı, şirkete saatte beş yüz dolara mal oluyor. Biraz çabuk olabilir miyiz?”

Dağınık barakaya girince, Corley Fasil’in fotoğrafını çıkardı:

“Acaba bu...”

Pilot:

“Niye önce kendinizi tanıtmıyorsunuz?” dedi. “Nezaket bunu gerektirir ve Magnity’e de sadece on iki dolara mal olur.”

“Sam Corley...”

“David Kabakov...”

“Ben de Lamar Jackson.” Ağır başlı bir tavırla ikisinin de elini sıktı.

Corley:

“Ulusal güvenlik konusu,” dedi. Kabakov’a, Corley’in ses tonu yüzünden pilotun gözünde eğlendiğini gösteren bir ışık yanıp sönmüş gibi geldi. “Bu adamı hiç gördünüz mü?”

Jackson, resme bakınca kaşlarını kaldırdı:

“Evet, üç dört gün önce, hani siz yükü bağlarken gelmişti Maginty. Kim ki bu?”

“Kaçak... Onu arıyoruz.”

“Eh, buralardan ayrılmayın öyleyse. Yine geleceğim, demişti.”

“Öyle mi dedi?”

“Evet. Buraya bakmak nereden aklınıza geldi?”

“Sizde istediği şey var, yani helikopter.”

“Ne yapmak için?”

“Pek çok insana zarar vermek için. Ne zaman gelecekmiş yeniden?”

“Onu söylemedi. İşin doğrusu, adama pek de kulak vermedim. Dostça yaklaşsa da ürkütücü bir adamdı açıkçası. Ne yapmış peki? Yani zararlı dediniz ya...”

Kabakov:

“Adam hem psikopat hem de katil. Siyasi fanatik,” dedi. “Bir sürü cinayet işledi. Zamanı gelince, sizi de öldürüp helikopteri ele geçirecek. Neler geçti aranızda?”

Maginty:

“Ah Tanrım,” dedi. Mendilini çıkarıp yüzünü sildi. “Bu hiç hoşuma gitmedi.” Manyak o an karşısına çıkacakmış gibi telaşla kapıya baktı.

Jackson ise kendine gelmeye çalışırmış gibi başını salladı ama konuşurken sakindi:

“Kahve içmek için geldiğimde, pistin kenarındaydı. Ona özellikle dikkat etmedim, çünkü bir sürü insan bu işi izlemeyi sever. Sonra sorular sormaya başladı.

Yüklemeyi nasıl yapıyorsun, helikopterin dizaynı nasıl, filan... İçine bakmak istedi. Sadece kapıdan bakabileceğini söyledim ama hiçbir şeye dokunmayacaksın, dedim.”

“Baktı mı?”

“Evet, bir de yük bölmesinden kokpite nasıl gidilip gelindiğini sordu. Biraz tuhaftır dedim, kokpitteki koltuklardan birini kaldırmak gerekir. Soruyu komik bulduğumu anımsıyorum. İnsanlar genelde, ne kadar yük kaldırabilirsin, düşürmekten korkmuyor musun, gibi sorular sorarlar. Sonra bana, helikopter pilotluğu yapan bir erkek kardeşi olduğunu söyledi. Bunu görse bayılırmış.”

“Pazar günleri çalışıyor musun, diye sordu mu?”

“Ben de ona geliyordum. En az üç kez, tatillerde de çalıyor musunuz, diye sordu. Ben de her seferinde evet dedim. Sonra işe dönmem gerekti. O da elimi sıktı, hepsi o kadar.”

Kabakov:

“Adınızı sordu mu?” dedi.

“Evet.”

“Nereli olduğunuzu?”

“Doğru.”

Kabakov, içgüdüsel olarak Jackson’dan hoşlanmıştı. Sinirleri sağlam birine benziyordu. Zaten yaptığı iş için sağlam sinir gerekirdi. Ayrıca, gerekirse son derece sıkı biri olacağı da belliydi.

“Donanma pilotu muydunuz?” diye sordu.

“Evet.”

“Vietnam?”

“Otuz sekiz görev... Sonra vuruldum ve emekli edildim.”

“Bay Jackson, yardımınıza ihtiyacımız var.”

“Adamı yakalamak için mi?”

Evet. Bir dahaki gelişinde, onu izlemek istiyoruz. Sahte erkek kardeşini de getirip çevreyi göstermek isteyecek. Buraya geldiğinde, hiçbir tehlike sezmemeli. Onu yakalamadan önce biraz izlememiz gerekiyor. O nedenle işbirliğiniz gerek.”

“Hı hı... Böyle bir şey olursa, benim de sizin yardımınıza ihtiyacım olacak. Kimliğinizi bir daha göstersenize Bay FBI.” Kabakov’a bakıyordu ama Corley, kendi kimliğini gösterdi. Pilot, telefonu kaldırdı.

“Numara...”

“Numarayı ben bulurum, Bay Corley.”

“Şeyi isteyebilirsiniz...”

“Nöbetçi kimse, onu isteyeceğim.”

FBI’ın New Orleans ofisi, Corley’in kimliğini doğruladı. Ahizeyi yerine bırakan Jackson:

“O kaçığın nereli olduğumu sormasından söz ettiniz,” dedi. “Yanılmıyorsam, ailemin yerini saptayacak demektir bu. Bana baskı yapmak için...”

Kabakov:

“Aklında bu da olabilir, belki gerekir diye... Evet,” dedi.

“Anladım. Adam yeniden gelince, oyunu doğru oynayarak size yardım etmemi istiyorsunuz.”

Corley:

“Sürekli korunacaksınız,” dedi. “Biz sadece buradan ayrıldığında peşine düşmek istiyoruz.”

“Peki, her ne yapacaksa o gelişinde yapmayacağını nereden biliyorsunuz?”

“Çünkü, önce pilotunu getirip helikopteri gösterecek. Ne zaman saldıracağını biliyoruz.”

“Pekâlâ, yaparım. Ama beş dakika sonra, Orlando’dan karımı arayacağım. Kapının önünde, içinde hayatında gördüğü en beter dört adamın oturduğu resmi bir araç gördüğünü söylesin istiyorum. Ne demek istediğimi anladınız mı?”

Helikopter pistinin nöbetleşe izlenmesi dört gün sürdü.

İş saatlerinde Corley, Kabakov ve Moshevsky de orada oluyordu. Helikopter gece için güvenliğe alındığında da üç kişilik bir FBI ekibi nöbet tutuyordu. Fasil gelmedi.

Her ne kadar iş saatlerinin dışında da dibinden ayrılmayan iki federal ajandan yakınsa da Jackson, işe her gün aynı neşe ve coşkuyla geliyordu. Adamların tarzını bozduğunu söylüyordu.

Bir gece, Kabakov’la Rachel Royal Orleans’ta içki içmişlerdi. İki koruma da bitişikteki masada, asık yüzle oturuyorlardı. Jackson pek çok yerde

bulunmuş, pek çok şey görmüştü. Kabakov onu, tanıştığı Amerikalıların çoğundan daha çok sevmişti.

Maginty de başka bir âlemdi. Kabakov, onu bu işe karıştırmamayı yeğlerdi. Adama bu heyecan fazla geliyordu. Sürekli tedirgin ve gergindi.

4 Ocak sabahı, yağmur yüzünden taşıma işi ertelendi ve Jackson, kahve içmek için barakaya geldi. Moshevsky'e:

"Orada taşıdığın ne?" diye sordu.

"Galil." Moshevsky, Kabakov'un dalga geçmesine karşın, İsrail'den yeni tip otomatik saldırı tüfeği getirtmişti. Şarjörü çıkarıp silahı Jackson'a uzattı. Sonra silahın çatal ayağına monte edilmiş şişe açacağını gösterdi. Bu kısım, özellikle ilgisini çekiyordu.

Jackson:

"Vietnam'da, helikopterde AK-47 olurdu," dedi. "Onu M-16'lara yeğlerdim."

Maginty de barakaya girdi. Silahı görüp geldiği gibi gitti. Kabakov, Moshevsky'e silahı ortadan kaldırmasını tembih etmeye karar verdi. Maginty'i daha da ürkütmenin âlemi yoktu. Jackson:

"Ama doğrusunu söyleyeyim, bunların hiçbirini sevmem," dedi. "Yani bir sürü erkek silahlara bayılır -seni kastetmiyorum, senin işin bu- oysa ben..."

Corley'in telsizi, Jackson'un sözünü böldü:

"Jay Yedi... Jay Yedi..."

"Jay Yedi, devam edin."

"New York, söz konusu Mayfly'ın doğu saatiyle 09.40'ta, JFK gümrüğünden giriş yaptığını bildirdi. New Orleans'a giden 704 sayılı Delta uçağıyla, 12.30'da orada olacak. Merkezi saat..." Mayfly, Abdel Awad'a takılan addı.

"Anlaşıldı. Jay Yedi kapatıyor... Piç herif geliyor, Kabakov! Bizi Fasil'e, plastiğe ve kadına götürecek."

Kabakov'un rahatladığı belliydi. Doğru iz üzerinde olduğunu, hedefin Süper Kupa olduğunu gösteren ilk somut delildi bu:

"Umarım plastiği, onları almadan önce ele geçirebiliriz. Yoksa büyük gürültü kopar."

Jackson:

“Demek ki gün bugün,” dedi. Sesinde korku veya telaş belirtisi yoktu. Oldukça sakindi.

Kabakov:

“Bilmiyorum,” dedi. “Belki bugün gelir, belki yarın. Yarın pazar. Pazar günü de çalıştığını görmek ister. Bakalım, göreceğiz.”

Üç saat kırk beş dakika sonra Abdel Awad, New Orleans uluslararası hava alanına indi. Küçük bir valizi vardı. Sırada beklerken arkasında gri takım elbiseli, orta yaşlı, iriyarı bir adam duruyordu. Grili adamın gözleri, bir anlığına Corley’inkilerle buluştu. O da koridorun karşısında bekliyordu. Adam, Awad’ın sırtına şöyle bir baktıktan sonra, bakışlarını başka yana yöneltti.

Kendisi de valiz taşıyan Corley, alandan çıkan yolculara karışıp lobiye doğru ilerledi. Awad’ı değil, gelenleri karşılayanları izliyordu. Fasil’i veya kadını arıyordu.

Fakat belli ki Awad kimseyi beklemiyordu. Yürüyen merdivenle aşağı inip dışarı çıktı. Limuzin bekleyen yolcuların oluşturduğu kuyrukta durakladı.

Corley, Kabakov’la Moshevsky’nin beklediği arabaya süzüldü. Kabakov, gazete okuyormuş gibiydi. Awad, kendisine verilen brifingde resmini görmüş olabileceği için, Kabakov’un kendini göstermemesine karar vermişlerdi. Corley:

“Şu iriyarı olan Howard,” dedi. “Limuzin tutarsa onunla kalacak. Taksiye binerse, arabalardakiler için işaret verecek.”

Awad, taksi tuttu. Howard da peşinden gidip burnunu silmek için durdu.

İzleme operasyonunu izlemek bir zevkti. Üç arabayla bir kamyonet kullanılıyordu. Şehre doğru giderken, hiçbiri taksinin arkasında iki üç dakikadan fazla kalmıyordu. Taksinin Marriott Otel’de duracağı anlaşılınca, izleyen arabalardan biri hemen yan girişe yanaştı. Awad odasını istemek için resepsiyona geldiğinde, arabadaki adamlardan biri resepsiyona yakın bir yerde bekliyordu.

Resepsiyon bankosunun yakınındaki adam, çabucak asansörlerin bulunduğu yere gitti. Oradaki palmiyenin altında bekleyen diğer adamın yanından geçerken:

“Altı on bir,” dedi.

Ağacın altındaki ajan, asansöre bindi. Awad, belboyun peşinden odasına doğru yürürken, ajan altıncı kattaydı.

Yarım saat içinde FBI bitişikteki odayı tutmuş ve bir ajan, mini santralin başına yerleşmişti. Avvad'a hiç telefon gelmedi. Kendisi de aşağı hiç inmedi. Akşam sekizde, odasına biftek istedi. Yemeği bir ajan getirdi ve bahşiş olarak bir çeyreklik aldı. Üzerinde parmak izi olduğu için, çeyreği kenarından tutarak aşağı götürdü. Nöbet bütün gece sürdü.

5 Ocak Pazar sabahı, hava soğuk ve kapalıydı. Moshevsky, bardaklara sert Cajun kahvesi koyup birini Kabakov'a, birini Corley'e uzattı. İnşaat barakasının ince duvarlarından, yük kaldırmakta olan koca helikopterin pervane sesini duyabiliyorlardı.

Kabakov'un sezgileri, Awad'ın kaldığı otelden ayrılmaya karşıydı ama aklıselim, beklenecek yerin burası olduğunu söylüyordu. Awad veya ortaya çıkınca Fasil tarafından görülme riskini hiçe sayarak yakın izleme yapması söz konusu değildi. Oteldeki izleme işini yöneten New Orleans ajanı, Kabakov'un gördüklerinin en iyilerinden biriydi. Bombadan önce buraya, helikoptere geldiler diye bir som işareti de yoktu kafasında. Awad, yükü helikoptere uyacak biçimde değiştirebilirdi ama helikopteri yüke uysun diye değiştiremezdi. Önce helikopteri görmesi gerekiyordu.

En büyük riske maruz kalan yer burasıydı. Araplar, inşaat malzemeleriyle dolu bu ortamda hareket hâlinde olacak ve sivillerle bir araya geleceklerdi. İçlerinden sadece ikisi tehlikeli olduklarını biliyordu. En azından Maginty burada değildi ve Kabakov, bunun bir lütuf olduğunu düşünüyordu. Altı günlük bekleme süresinde Maginty iki kez hastalık izni almış, iki gün de geç gelmişti.

Corley'in telsizinde bir gürültü koptu. Sesi kısmak için bir süre uğraştı.

"Ekip bir, ekip dört..." Marriott OTell'nin altıncı katındaki ajanlar, sorumlu ajanı arıyorlardı.

"Devam et dört."

"Mayfly odadan çıktı, asansörlere gidiyor."

"Anlaşıldı, dört. Beş, duydun mu?"

"Beş hazır, beklemede..." Bir dakika geçti.

“Ekip bir, ekip beş... Şu anda lobiden geçiyor.” Telsizdeki ses boğuldu ve Kabakov, lobideki ajanın yaka mikrofonuna konuştuğunu tahmin etti.

Kabakov, çenesi seğirerek telsize bakıyordu. Eğer Awad kentin başka bir kısmına giderse, o da beş dakikada ava katılabilirdi. Telsizden, döner kapının vızıltısını duyar gibi oldu. Sonra Awad’ın peşindeki ajan da dışarı çıkınca, caddenin sesleri geldi.

“Bir, burası beş... Batıya doğru yürüyor.” Uzun bir ara. “Bir, Bienville House’ye giriyor.”

“Üç, geriyi kolla.”

“Anlaşıldı.”

:w Bir saat geçti ve Awad ortaya çıkmadı. Kabakov, beklediği bütün odaları aklından geçirdi. Böyle beklerken insanın ne kadar bezgin ve yorgun olduğunu unutmuştu. Sohbet yoktu. Kabakov, camdan dışarı bakıyordu. Corley’in gözü telsizdeydi. Moshevsky, kulağından çıkardığı şeyi inceliyordu.

“Birim bir, Birim beş... Dışarı çıkıyor. Roach da yanında.” Kabakov derin bir soluk alıp yavaşça bıraktı. Roach da Muhammet Fasil’di.

Beş hâlâ konuşuyordu:

“Taksi tutuyorlar. Araç numarası dört yedi beş sekiz. Louisiana ticari lisansı, dört yedi sekiz Jülyet Lima. Mobil on iki...” Bir saniyeliğine mesaj kesildi.

“Ekip on iki, yakaladık onu. Magazine’den batıya dönüyor.”

“Anlaşıldı on iki.”

Kabakov, pencerenin önüne gitti. Yer ekibinin yüke koşum taktığını görebiliyordu. İçlerinden biri, yükleme amiri olarak çalışıyordu.

“Bir, ekip on iki... Poydras’tan kuzeye dönüyor. Size doğru geliyor, Jay Yedi.”

“Burası Jay Yedi... Anlaşıldı on iki.”

Kabakov’la Moshevsky dışarıda pozisyon alırken, Corley barakada kaldı. Kabakov, bir kamyonun arkasına tırmanıp muşambayı üstüne örttü. Moshevsky ise kapısında gözetleme deliği olan seyyar tuvaletteydi. Üçü, helikopter pistinin çevresinde bir üçgen oluşturuyorlardı.

“Jay Yedi, Jay Yedi... Ekip on iki. Şahıslar, Poydras ve Rampart’tan kuzeye ilerliyorlar.”

Corley, helikopterdeki Jackson yere inene dek bekledikten sonra, hava araçlarının frekansına girdi:

“Konuğun geliyor. Beş dakika sonra mola ver.”

“Anlaşıldı.” Jackson’un sesi sakindi.

“Jay Yedi, mobil on iki... Yolun karşısında taksiden indiler.”

“Anlaşıldı.”

Kabakov, Fasil’i daha önce hiç görmemişti. Şimdi de vahşi doğada bulunan egzotik bir canlıymış gibi, muşambanın arasından izliyordu. Münih Canavarı... Dokuz bin kilometre, uzun bir izlemeydi.

Fotoğraf makinesi kılıfı, diye düşündü. Silahın orada. Seni Beyrut ’ta haklamalıydım.

Fasil’le Awad, pistin önündeki sandıkların yanında durup helikoptere baktılar. Onlara en yakın olan Moshevsky’di ama görüş alanının dışında kalıyorlardı. Konuşuyorlardı. Awad, bir şeyler dedi ve Fasil başını salladı. Awad, dönüp Moshevsky’nin olduğu tuvaletin kapısını yokladı. Kanca takılıydı. Sıradaki diğer seyyar tuvalete girdi. Bir an sonra, FasiPin yanına döndü.

Helikopter yere inince, tozdan korunmak için yüzlerini öteye çevirdiler. Jackson, kokpitten atlayıp yer ekibinin soğuk su sebiline doğru yürüdü.

Kabakov, onun doğal ve yavaş hareket ettiğini görünce sevindi. Jackson, bir bardak su içtikten sonra, Fasil’i yeni fark etmiş gibi yaptı. Orada olmasını çok doğal bir tavırla karşıladı.

Kabakov, çok iyi, diye düşündü. Çok iyi.

FasiPle Awad, Jackson’a yaklaştılar. Fasil, Awad’ı tanıştırdı. Tokalaştılar. Jacskon, başını sallıyordu. El kol hareketleri yaparak konuşuyor, helikoptere doğru yürüyorlardı. Awad, pilotlara özgü jestler yapıyordu. Sonra helikopterin kapısından kafasını uzatıp içeri baktı. Bir soru sordu. Jackson, duraksar gibi oldu. Patronlar çevrede mi der gibi çevresine bakındı; sonra başıyla onayladı. Awad, kokpite sıçradı.

Kabakov, Awad’ın helikopteri almaya çalışacağından endişe etmiyordu. Sigortalardan birinin Jackson’un cebinde durduğunu biliyordu. Jackson da kokpite çıktı. Fasil, pistin çevresini gözlüyordu. Tetikte ama sakindi. İki dakika geçti. Jackson’la Awad, araçtan indiler. Jacskon, başını sallayarak saati gösterdi.

Kabakov, çok iyi gidiyor, diye düşündü. Beklendiği gibi, Awad helikopterde yük taşınmasını da izlemek istedi. Jackson, sigortacılar yüzünden iş saatleri içinde bunu yapamayacağını söylemiş olmalıydı ama o hafta daha sonra, sabah patron işe gelmeden belki bir şey ayarlayabilirdi.

Yeniden el sıkışıyorlardı şimdi. Herhâlde artık plastiğe giderlerdi.

O anda, yemek çantasını karıştırmakta olan Maginty ortaya çıktı. Fasil görüp olduğu yerde kalakaldığında, pistin ortasındaydı.

Kabakov'un dudakları sessizce kıpırdadı: Olamaz! Çekil oradan, geri zekâlı!

Maginty'nin rengi solmuş, ağzı açık kalmıştı. Fasil de şimdi ona bakıyordu. Jackson, neşeyle sırıttı. Kabakov, Jackson durumu kurtaracak, idare edecek, diye düşündü.

Jackson'un sesi şimdi daha yüksek çıktığı için, Moshevsky de duyabiliyordu:

"Bir dakika izin verin beyler. Hey, Maginty, sonunda gelmeye mi karar verdin, bebeğim? Tam zamanıydı."

Maginty, donmuş gibiydi.

"O zıkkımı içip bütün gece zıbarırsan, böyle korkunç görünürsün işte."

Maginty, oldukça net bir sesle:

"Polisler nerede?" dediğinde, Jackson onu alıp barakaya götürmeye çalışıyordu.

Fasil, hemen Awad'a bağırıp pistin kenarına koştu. Bir eli, fotoğraf makinesinin kılıfındaydı. Corley, telsizine bağırıyordu:

"Tutuklayın! Tutuklayın! Kahrolsun, tutuklayın!"

Kabakov, muşambanın altından fırladı:

"Kıpırdama Fasil!"

Fasil, ateş etti. Magnum, kamyonun kasasında yumruk kadar bir delik açtı. Fasil, hızla koşmaya başladı. İnşaat malzemelerinin arasında zikzaklar çiziyordu. Kabakov da yirmi metre arkasındaydı.

Awad da Fasil'in arkasından koşmaya niyetlendi ama gizlendiği yerden çıkan Moshevsky, adamı yakalayıp kafa atarak yere yıktı. Sonra o da Kabakov'la Fasil'in peşine takıldı. Awad kalkmaya çalıştı ama bu kez de Jackson'la Corley yetişmişlerdi.

Fasil, Superdome’ye doğru gidiyordu. İki kez durup Kabakov’a ateş etti. Kabakov, ikinci kurşunun tam başını eğerken tepesinden geçip gittiğini hissetti.

Fasil, malzeme yığınlarıyla Superdome’nin geniş kapısı arasındaki boş alanı geçerken, Kabakov hafif makinalı tüfeğiyle ayaklarının önüne yaylım ateşi açtı:

“Dur! Andek!”

Fasil, mermiler yüzünden bacaklarına sıçrayan çakıllara hiç aldırmadan koşmayı sürdürdü ve Superdome’ye girip gözden yitti.

Kabakov, girişe doğru koşarken bir silah sesi duydu. FBI ajanları da öbür yandan geliyorlardı. Fasil’i öldürmemiş olmalarını umdu.

Kabakov, içeri dalıp üstüne pencere çerçeveleri dizilmiş olan paletin arkasına saklandı. Binanın yüksek kısımlarında çalışan işçilerin ışıklarını görebiliyordu. Birkaç sarı baretli eğilmiş, aşağı bakıyorlardı. Kubbede üç el silah sesi yankılandı. Sonra Fasil’in Magnum’unun daha tok sesini duydu. Paletin çevresinde emekleyerek ilerledi.

Yerde, açıkta duran taşınabilir jeneratörün arkasına sinmiş iki FBI ajanı vardı. Otuz metre ötelerinde, duvar dibine istiflenmiş çimento çuvalları duruyordu. Ajanlardan biri ateş edince, en üstteki çuvallardan tozlar saçıldı.

Eğilerek hızla koşan Kabakov, salonu çaprazlama geçerek ajanların yanına gitti. Kulaklarında Magnum’un sesi çınlarken daldı, yuvarlandı ve sonunda jeneratörün arkasına ulaştı. Kolunda, sıçrayan bir beton parçasının saplandığı yer kanıyordu.

“Vuruldu mu?” diye sordu.

Ajanlardan biri:

“Sanmıyorum,” dedi.

Fasil sinmişti. Ön tarafını çimentolar koruyor, sıvasız beton duvar da iki yanını güvenliğe alıyordu. Otuz metrelik açık alan, onu jeneratörün arkasındaki Kabakov’la ajanlardan ayırıyordu.

Fasil kaçamazdı. Onu sağ ele geçirip plastiğin yerini söyletmeye çalışacaklardı. Onu canlı yakalamak, çıngıraklı yılanı kafasından tutmak gibi bir şeydi.

Arap, bir kez ateş etti. Kurşun jeneratörün motoruna saplanınca, su akmaya başladı. Kabakov da yanına gelmek için koşan Moshevsky’i korumak adına dört el ateş etti. Moshevsky:

“Corley gaz ve duman getirtiyor,” dedi.

Beton barikatın ardından tuhaf bir ses geldi:

“Neden gelip beni yakalamıyorsun, Binbaşı Kabakov? Beni sağ tutmak için kaçınızın ölmesi gerekecek, tahmin edebiliyor musun? Asla yapamazsın. Gel, gel hadi Binbaşı. Senin için bir şeyim var.”

Kendini koruyan makinenin bir boşluğundan bakan Kabakov, onun pozisyonunu inceledi. Çabuk olması gerekiyordu. Fasil’in, gazı beklemektense kendini öldürmesinden korkuyordu. İşe yarayabilecek tek bir şey vardı. Onun gizlendiği yerin yanındaki duvarda büyük, metal bir yangın söndürücü asılıydı. Fasil, aygıta çok yakın olmalıydı. Pekâlâ, yapalım şunu. Daha fazla düşünme artık. Moshevsky’e kısa talimatlar verip itirazlarını tek bir baş hareketiyle engelledi. Sonra jeneratörün ucunda, atlet gibi pozisyon aldı.

Moshevsky, otomatik tüfeğini kaldırıp FasiPin koruganının üst kısmını yaylım ateşine tuttu. Korkunç bir gürültü oldu. Kabakov ise iki büklüm olmuş, bütün gücüyle mermilerin altında koşuyordu. Koruma ateşi altında, onun koruganınm önüne çömeldi. Gerildi ve dönüp Moshevsky’e bakmadan, eliyle kesme işareti yaptı. Anında, Galil’den yeni bir salvo geldi. Ve FasiPin tepesindeki yangın söndürücü, köpükler saçarak patladı. Kabakov, siperin üzerinden köpüklere doğru atıldı ve FasiPin kimyasal madde yüzünden kayganlaşan kafasına çarptı. FasiPin yüzü de köpük kaplıydı ve silahı, Kabakov’un ensesinin dibinde sürekli ateş ediyordu.

Kabakov, adamın silah tutan el bileğini yakaladı. Gözüne sokmaya çalıştığı parmaklardan korunmak için başını sağa sola kaçırırken, boştaki eliyle FasiPin köprücük kemiğini iki ucundan kırdı. Fasil, altında acıyla kıvrandı. Kalkmaya çabalarken, Kabakov’un dirseğini böğrüne yiyip sırtüstü devrildi.

Moshevsky yetişip FasiPin başını kaldırdı. Hava alabilsin diye çenesiyle dilini dışarı çekti. Yılan ele geçirilmişti.

Corley, gözyaşı gazıyla Superdome’ye doğru koşarken, çığlıkları duydu. Ses, çimento çuvallarının arkasından geliyordu. Moshevsky tehditkâr bir tavırla önlerinde dikilirken, iki FBI ajanı kararsız kalmış gibi görünüyorlardı.

Corley, Kabakov’u Fasil’in üzerinde otururken buldu. Yüzü, Arap’ın yüzünden iki santim ötedeydi:

“Nerede, Fasil? Nerede, Fasil?” Fasil’in köprücük kemiğine bastırıyordu. Corley, çıtırtıları duyabiliyordu. “Plastik nerede?”

Corley’in tabancası elindeydi. Namluyu Kabakov’un burun kemerine dayadı:

“Kes şunu, Kabakov. Kahrolası, kes dedim!”

Kabakov konuştu ama Corley’le değil:

“Vurma onu, Moshevsky.” Başını kaldırıp Corley’e baktı. “Plastiği bulmak için tek şansımız bu. Fasil’e dava açmanıza gerek yok.”

“Sorgulayacağız. Çek ellerini adamdan.”

Üç saniye sonra Kabakov:

“Pekâlâ,” dedi. “En iyisi, haklarını.oku sen.”

Kabakov ayağa kalktı. Dengesini bulamadı. Üstü başı köpük içindeydi. Çıplak beton duvara yaslandı ve midesi ayağa kalktı. Ona bakan Corley de kendini kötü hissetti ama artık kızgın değildi. Moshevsky’nin kendisine bakışından hoşlanmadı. Sonuçta, sorumlulukları vardı. FBI ajanlarından birinin telsizini aldı:

“Burası Jay Yedi... Superdome’nin doğu girişine bir ambulans yollayın.” Yerde inleyen Fasil’e baktı. Fasil’in gözleri açıktı. Ağır ağır, “Tutuklandın. Sessiz kalma hakkın var,” diye haklarını söylemeye başladı.

Fasil, ülkeye yasa dışı yollarla girmek ve gümrük yasalarını çiğnemekle suçlandı. Awad ise yasa dışı girişten alıkonmuştu. Birleşik Arap Cumhuriyeti elçiliği, ikisi için New Orleans hukuk firmalarından birini ayarladı. İki Arap da bir şey söylemediler. Corley, pazar gecesi dört saat boyunca Fasil’e yüklendiyse de alaycı bir bakıştan fazla bir şey elde edemedi. Soruların içeriğini öğrenince, Fasil’in avukatı davadan çekildi. Onun yerine, devletin atadığı avukat geldi. Fasil, iki avukata da aldırmadı. Beklemekten hoşnut görünüyordu.

Corley, elindeki sarı zarfın içindekileri FBI ofisindeki masaya attı:

“Fasil’in üstünden sadece bunlar çıktı.”

Kabakov, masanın üstündekileri karıştırdı. Bir cüzdan, içinde nakit 2.500 dolar olan bir zarf, Meksika için tarihi açık bir uçak bileti, Fasil’in sahte kimlikleriyle pasaportu, biraz bozukluk, YMCA ile Bienville House’ye ait iki anahtar ve iki tane de başka anahtar vardı. Corley:

“Odası temiz,” dedi. “Birkaç giysi. Awad’ın valizinden de bir şey çıkmadı. Fasil’in silahının izini sürmeye çalışıyoruz ama sanırım yanında getirmiş. Leticia’daki deliklerden biri, Magnum kurşunuyla açılmıştı.”

“Hiçbir şey söylemedi mi?”

“Hayır.” Sessiz bir anlaşmayla ne Corley ne de Kabakov, Süperdome’deki öfkeli anlarına hiç değinmemişlerdi ama o an için ikisi de bunu düşünüyorlardı.

“Hemen Münih davası için İsrail’e göndermekle tehdit ettin mi?”

“Her şeyle tehdit ettim.”

“Sodyum pentatol veya halüsinatif ilaçlar?”

“Yapamam, David. Bak, Dr. Bauman’in çantasında bu tür şeyler olabileceğine inanıyorum. O yüzden, Fasil’in yanına yaklaşmana izin vermedim.”

“Hayır, yanılıyorsun. Rachel bunu yapmaz. Fasil’e ilaç vermez.”

“Ama herhâlde sen istemişsindir.”

Kabakov yanıt vermedi. Corley:

“Bu anahtarlar, iki tane Master marka asma kilit için,” dedi. “Fasil’in veya Awad’ın valizlerinde asma kilit yok. Fasil, bir şeyi kilit altına almış. Eğer bomba büyükse ki büyük olması gerek, o zaman olasılıkla bir kamyonda veya bir kamyonun yanındadır. Bu da akla garaj getiriyor, kilitli bir garaj. Bu anahtarlardan beş yüzer tane yaptırıyoruz. Karşılarına çıkan tüm asma kilitlerde denesinler diye, tüm devriyelere dağıtılacak. Kilit açılırsa, devriye görevlisi geri çekilip bize haber verecek. Canını neyin sıktığını biliyorum. Her yeni asma kilit için iki anahtar verilir, değil mi?”

Kabakov:

“Evet,” dedi. “Demek ki diğer takım başka birinde.”

-24-

“Dahlia, burada mısın?” Oda son derece karanlıktı. “Evet, Michael. Buradayım.”

Lander, kolunda kadının elini hissetti:

“Uyuya mı kaldım?”

“İki saattir uyuyorsun. Sabahın biri oldu.”

“Işığı yak. Yüzünü görmek istiyorum.”

“Tamam. İşte yaktım. Bildiğin aynı yüz.”

Lander, kadının yüzünü ellerinin arasına aldı. Başparmaklarıyla nazikçe gözlerinin altındaki mor lekeleri okşadı. Ateşi düşeli üç gün olmuştu. Günde dört kez 250 miligramlık eritromisin alıyordu. İlaç işe yarıyordu ama yavaş yavaş.

“Bakalım yürüyebiliyor muyum?”

“Beklememiz...”

“Ben şimdi bilmek istiyorum. Yardım et de kalkayım.” Hastane yatağının kenarına oturdu. “Peki, gidelim.” Kolunu kadının omzuna doladı. O da onu belinden tuttu. Lander, ayağa kalkıp sarsak bir adım attı. “Başım döndü,” dedi. “Devam.”

Dahlia, onun titrediğini hissediyordu:

“Hadi, yatağa dön Michael.”

“Olmaz. Koltuğa kadar gidebilirim.” Kendini koltuğa attı. Baş dönmesi ve bulantı dalgasıyla mücadele etti. Kadına bakıp zorla gülümsedi. “Sekiz adım attım. Otobüsten kokpite kadar elli beş adımdan çok değildir. Bugün ayın beşi, yok, gece yarısını geçmiş, altısı. Beş buçuk günümüz var. Yaparız.”

“Hiç kuşku duymadım ki Michael.”

“Evet, duydun. Şimdi de duyuyorsun. Kuşku duymasan aptalsın demektir. Yardım et de yatağa döneyim.”

Sabahın ortasına dek uyudu. Kahvaltı etmeyi başardı. Söylemenin tam zamanıydı:

“Michael, ne yazık ki Fasil’in başına bir iş gelmiş.”

“Ne zaman konuştun en son?”

“Salı günü, ayın ikisinde. Kamyonun garajda güvende olduğunu söylemek için aradı. Dün gece de arayacaktı, aramadı.” Lander’a, Libyalı pilottan söz etmedi. Asla da etmeyecekti.

“Yakalandığını düşünüyorsun, değil mi?”

“Telefonu atlamaması gerekiyordu. Yarın geceye kadar aramazsa, yakalandı demektir.”

“Eğer garajdan uzakta yakalandıysa, neyi ele verebilir?”

“Elindeki anahtarlardan başka hiçbir şeyi... Kira kontratını, elime geçer geçmez yaktım. Zaten o görmedi bile. Bizim kimliğimizi ortaya çıkaracak hiçbir şey yok üstünde. Zaten olsaydı ve yakalansaydı, polis çoktan gelmiş olurdu.”

“Hastanenin numarası?”

“Aklında tutuyordu. Her seferinde de farklı telefondan aradı.”

“Biz devam ederiz öyleyse. Plastik hâlâ orada olsa da olmasa da... Sadece ikimiz olunca yükleme işi zorlaşacak ama hızlı hareket edebilirsek beceririz. Rezervasyonları yaptırdın mı?”

“Evet, Fairmont’tan. Zeplin mürettebatı orada mı diye sormadım. Korktum ki...”

“Sorun yok. New Orleans’a uçtuğumuzda, personel hep orada kalır. Bu kez de öyle olacak. Hadi biraz yürüyelim.”

“Öğleden sonra, yine Aldrich’i arayıp durumunu bildirmem gerekiyor.” Hasta olduğunu bildirmek için aradığında, kendini Lander’in kız kardeşi olarak tanıtmıştı.

“Diyelim ki hastalığım sürdü ve en az bir buçuk hafta işe gitmedim. Baş pilot olarak Farley’i, yardımcı pilot olarak da Simmons’u kullanırlar. Farley’in neye benzediğini anımsıyor musun? Sadece bir kez görmüştün, Shea üzerinde gece uçuşu yaptığımızda.”

“Anımsıyorum.”

“Bir daha görmek istersen, evdeki fotoğraflardan birinde var.”

“Yarın... Eve yarın gideceğim. Bu kılığı görmekten bıkmışsındır artık.” Hastanenin karşısındaki bir mağazadan iç çamaşırı almış, Lander’ın odasındaki banyoda yıkanmıştı. Bunların dışında, onun yanından hiç ayrılmamıştı. Başını Lander’ın göğsüne yasladı. Lander, gülümseyip kadının ensesini okşadı.

Dahlia, hırıltı duymuyorum, diye düşündü. Ciğerleri temizlenmiş.

-25-

Fasil'le Awac'ın New Orleans’ta bulunması, FBPla Gizli Servis’in kafasında Arapların Süper Kupa’yı bombalamayı planladığına ilişkin kuşku bırakmamıştı. FasiPle Awad’ı yakalayarak başlıca tehdidi önlediklerini düşünüyorlardı ama hâlen tehlikeli bir durumla karşı karşıyaydılar.

Komploya karıştıkları tahmin edilen en az iki kişi -kadınla Amerikalı- hâlâ kayıptı. Ellerinde kadını temsil eden bir görüntü olsa da, henüz ikisinin de kimliği saptanamamıştı. Daha da beteri, yarım tondan fazla plastik patlayıcı bir yerlerde, olasılıkla New Orleans bölgesinde saklanmış duruyordu.

Tutuklamalardan sonraki ilk birkaç saat içinde Corley, şehrin bir yerinde bir patlama olmasını veya gerillaların telefon edip Fasil serbest bırakılmazsa bombayı kalabalık bir yerde patlatmakla tehdit etmelerini beklemişti. İkisi de olmadı.

New Orleans’ın 1300 polisi, çoğaltılan asma kilit anahtarlarını bölge bölge deniyordu. Anahtarları her depoda, her garajda denemek için talimat almışlardı. Fakat New Orleans’ta kentin büyüklüğüne oranla küçük bir polis gücü vardı ve çok fazla kapısı olan bir yerdi. Hafta boyunca, Süper Kupa velvelesiyle büyük hafta sonunun yaklaşmasıyla giderek artan kalabalık arasında araştırma sürdü.

Süper Kupa için gelenler, daha önce Sugar Bowl için gelenlerden farklıydı. Bunların çeşitliliği daha fazlaydı, giysileri daha şıktı. Lokantalar için daha istekli müşterilerdi. New Orleans’ta para her zaman özgürce akardı ama şimdi, akamayacak kadar artmıştı. Galatorier’s, Antoine’s ve Court of Two Sisters’in önlerindeki kuyruklar metrelerce uzuyordu. Fransız Bölgesi’nin sokaklarından, bütün gece müzik eksik olmuyordu.

Ayakta duracak yerler bile satılmış, izleyici sayısı 84.000 rakamına ulaşmıştı. Takımların hayranlarıyla birlikte kumarbazlar, hırsızlar ve fahişeler de gelmişti. Polisin işi başından aşkındı.

Kabakov, perşembe günü hava alanına gidip Washington Redskins ve Miami Dolphins takımlarının gelişini izledi. Kalabalığın içinde, Münih'te ölen atletleri anımsayarak taraftarların yüzlerini tarıyor, uçaktan inip halka el sallayan takım oyuncularına pek dikkat etmiyordu.

Bir kez Fasil'i görmeye gitmişti.

Kaldığı revirde, yatağın yanında durup beş dakika boyunca yüzüne baktı. Corley'le son derece iri iki FBI ajanı da onunla birlikteydi.

Sonunda, Kabakov konuştu:

"Fasil, eğer Amerikan gözetiminden ayrılırsan, ölü bir adamsın demektir. Amerikalılar, Münih davası için İsrail'e iade edebilir ve aynı hafta içinde asılırsın. Ben de bunu görmekten mutlu olurum. Fakat plastiğin gizlendiği yeri söylersen, kaçakçılık suçuyla burada yargılanırsın ve bir süre hapis yatarsın. Beş yıl, belki biraz daha fazla. Eminim ki o zamana kadar İsrail'in yok olacağına ve tehdidin ortadan kalkacağına inanıyorsundur. Böyle bir şey olmayacak ama sen yine de buna inanırsın. Bunu bir düşün."

Fasil'in gözleri iki çizgi hâline geldi. Başını çevirdi ve tükürüğü Kabakov'un gömleğine isabet etti. Bu hareket, Fasil için acı vericiydi. Yüzünü buruşturarak başını yastığa bıraktı. Corley ileri doğru bir adım attı ama Kabakov geri çekilmedi. İsrailli, Fasil'e bir an daha baktıktan sonra dönüp odadan çıktı.

Beyaz Saray'dan beklenen karar cuma gece yarısı geldi. Daha başka bir gelişme olmazsa, Süper Kupa maçı zamanında oynanacaktı.

11 Ocak Cumartesi sabahı, Gizli Servis'ten Earl Biggs'le Jack Renfro, New Orleans'taki FBI merkezinde son bir toplantı yaptılar. Katılanlar, Başkan'la birlikte geleceklere eklenecek 30 Gizli Servis ajanı, 40 FBI ajanı ve Kabakov'du. Renfro, Tulane Stadyumu'nun devasa şemasının önünde durdu:

"Stadyumda, bugün 16.00 itibarıyla yeniden patlayıcı taraması başlayacak," dedi. "Araştırma gece yarısı bitecek ve o anda stadyum kilit altına alınacak. Carson, arama takımın hazır." Bu, bir soru değildi.

"Hazır."

“Ayrıca, yarın 13.40’ta, Başkan’ın locasında son dakika taraması yapmak için koku algılayıcısı ile birlikte altı adamın daha olacak.”

“Doğru. Kendilerine bilgi verildi.”

Renfro, arkasında asılı olan şemaya döndü:

“Stadyumda gizlenmiş patlayıcı olmadığı saptandıktan sonra, iki şekilde saldırı olabilir. Gerillalar, patlayıcıyı bir araçla getirmeyi deneyebilir veya olabildiği kadarını kendi üstlerinde getirebilirler. Önce araçlar...” Sopasını aldı. “Bariyerler buraya, stadyumun her iki yanında Willow Caddesine ve Johnson, Esther, Barret, Story ve Delord’a kurulacak. Hickory de Audubon’la kesiştiği noktadan kapatılacak. Bunlar, hızlı gelen araçları durdurmak için. Kimseyi trafiğe yol verirken görmek istemiyorum. Stadyum dolar dolmaz, bariyerler sıkıca kapatılacak.”

Bir ajan el kaldırdı.

“Evet?”

“Televizyon, gece yarısı yerleşme konusunda inat ediyor. Renkli yayın aracı, bugün öğleden sonra gelecekmiş ama gece girmek istiyorlar.”

Renfro:

“Gevşemek yok,” dedi. “Olmaz deyin. Gece yarısından sonra kimse girmeyecek içeri. Pazar günü sabah 10.00’de kamera ekipleri yerini alabilir. Kimsede bir şey bulunmayacak. Federal Havacılık Dairesi nerede?”

Saçı dökülmüş genç bir adam:

“Burada,” dedi. “Şahısların zaten gözaltında olduğu düşünülürse, hava aracı kullanılması büyük ölçüde olanaksız kabul ediliyor.” Bir rapordan okuyormuş gibi konuşuyordu. “Her iki hava alanı da gizlenmiş donanım var mı diye tepeden tırnağa arandı.” Genç adam, “Bununla birlikte” ile “Yine de” seçenekleri arasında bocaladı. “Bununla birlikte,” demeye karar verdi. “Bununla birlikte, stadyum doluyken ne New Orleans Uluslararası Hava Alanından ne de Lakefront’tan hiçbir özel uçak kalkmayacak. Sadece, önceden tarafımızdan denetlenen çartır ve kargo uçakları kalkabilecek. Ticari uçuşlar, programa bağlı olarak sürecek. New Orleans polisi, birilerinin uçakları ele geçirmeye çalışması olasılığına karşı, her iki alanda da teyakkuzda olacak.”

Renfro:

“Peki,” dedi. “Hava Kuvvetleri de New Orleans hava alanına tanınmayan hiçbir uçağın girmesine izin vermeyecek. 31 Aralık’ta olduğu gibi, kalkışa

hazır bekleyecekler. Doğal olarak, bu tür bir sorun çıkarsa kentin dışında çözmek zorundalar. 250 kilometre çapında bir bölgeyi kontrol altında tutacaklar. Kalabalığı izleyen bir de helikopter olacak. Şimdi, stadyuma sızma olasılığına gelelim. Basın yoluyla bilet sahiplerinin stadyuma bir, bir buçuk saat önceden gelmelerini duyurduk. Bazıları buna uyar, bazıları uymaz. Stadyuma girmeden önce, hava yollarının sağladığı metal detektörleriyle aranacaklar. Bu iş sende, Fullilove. Adamlarının donanımı gözden geçirdi mi?”

“Biz hazırız.”

“Geç gelenler arama yüzünden kuyrukta bekleyip başlangıç vuruşunu kaçırırsa deliye döner ama ödün verilmeyecek. Binbaşı Kabakov, sizin herhangi bir öneriniz var mı?”

“Var.” Kabakov, salonun ön kısmına ilerledi. “Metal detektörleri ve kişisel aramalar konusunda: Hiçbir terörist silahını ortaya çıkaracak metal detektöre girinceye dek beklemez. Sırayla detektöre yaklaşan insanlara dikkat edin. Silahlı biri, içeri girmek için seçenek bir yol bulmaya çalışır. Belki başını oynatmaz ama gözleri çevrede olur. Eğer sıradakilerden biri kuşkulu gelirse, hemen iki yanından yakalayın. Çünkü ortaya çıktığını anlarsa, oracıkta olabildiğince çok insan öldürmeye kalkar.”

Kabakov, bu insanlara görevlerini öğrettiği için gücenebileceklerini düşündüyse de aldırmadı:

“Eğer olanaklıysa, her kapıda el bombalarını atacak bir yer bulunmalı. Daire şeklinde dizilecek kum torbaları iş görür; ortada bir delik olursa daha da iyi. Kalabalığın ortasında, yerde yuvarlanan bir el bombasını yakalamak zordur. Bu adamların kullandığı el bombalarının patlama süresi, genelde pim çekildikten sonra beş saniyedir. Gerillanın giysilerine tutturulur. Sakın çekip almaya kalkmayın. Ya adamı öldürün ya da önce ellerini denetim altına alın. Üzerindeki el bombalarını bundan sonra temizlersiniz. Eğer gerilla yaralanıp düşmüşse ve o anda ellerine egemen olmanız olanaksızsa, bir daha vurun. Başından... Üzerinde, çanta içinde bomba bulunabilir ve vakit bırakırsanız onu patlatır.”

Kabakov bazı yüzlerdeki hoşnutsuzluğu görebiliyordu ama yine aldırmadı:

“Bir kapıdan silah sesi gelirse, başka bir kapıda bekleyenleri uyarabilir. İşte tam o sırada, kendi sorumluluk bölgenize dikkat etmeniz gerek. Bir yerde başlayan çatışma, diğer yerlere de yayılacaktır. Bir şey daha var:

Bildiğiniz gibi, teröristlerden biri kadın.” Bir an için başını öne eğip gırtlağını temizledi. Yeniden konuştuğunda, sesi daha yüksekti. “Beyrut’ta ona baktığımda, gerilladan çok bir kadın olarak gördüm. Bugün bu durumda olmamızın bir nedeni de bu. Aynı hatayı siz de yapmayın.”

Kabakov yerine oturduğunda salon sessizdi. Renfro:

“Stadyumun her bölgesinde birer yedek ekip bulunacak,” dedi. “Her tür alarma karşılık verecekler. Kimse yerinden ayrılmayacak. Yaka kimliklerinizi, toplantıdan sonra bu masadan alırsınız. Sorusu olan?” Salondakilere baktı. Gözleri siyah teflon gibiydi. “Hadi bakalım, beyler.”

Süper Kupa arifesinin geç vakti, Tulane Stadyumu aydınlık ve sessizdi. Stadyumun kocaman boşlukları, araştırmadan çıkan küçük sesleri yutuyordu sanki. İki kilometre ötede, Mississippi Nehri’nin üzerinde başlayan sis, spot ışıklarının altında dans eder gibi görünüyordu.

Kabakov’la Moshevsky, tribünlerin tepesindeydiler. Karanlık basın locasında, sigaralarının ateşi parlıyordu. Yarım saattir sessizdiler. Sonunda Moshevsky:

“Yine de içeri sokabilirler,” dedi. “Giysilerinin altında. Eğer üzerlerinde batarya veya tabanca yoksa, metal detektöründe görünmez.”

“Doğru.”

“Sadece ikisi bile olsa, epeyce bir kıyamet kopar.”

Kabakov bir şey demedi. Moshevsky devam etti:

“Bu konuda yapabileceğimiz hiçbir şey yok.”

Kabakov’un sigara ateşi, bir dizi öfkeli solukla parladı. Moshevsky susmaya karar verdi. Kabakov:

“Yarın batı kanadındaki yedek ekiple birlikte olmanı istiyorum,” dedi. “Renfro’yla konuştum. Seni bekleyecekler.”

“Baş üstüne efendim.”

“Kamyonla gelirlerse, hemen kasaya atla ve funyeleri çıkar. Her ekipte bu göreve atanan biri var ama sen de dikkat et.”

“Kamyonun kasası açıksa ve branda geriliyse, yan taraftan kesilip girilebilir. Arkaya, el bombasıyla tuzak kurmuş olabilirler.”

Kabakov başıyla onayladı:

“Bunu ekip liderine de söyle. Rachel, senin için çelik yeleğin dikişlerini söküyor. Ben de sevmiyorum ama kesinlikle giymeni istiyorum.”

“Baş üstüne efendim.”

“Corley saat 8.45’te alacak seni. Bu gece 01.00’den sonra Hotsy-Totsy Kulüp’te olursan haberim olur.”

“Baş üstüne efendim.”

New Orleans’ta gece yarısı, Bourbon Caddesindeki neon ışıkları yer yer sisi deliyordu. Aldrich zeplini, Mississippi Köprüsü’nün hizasında, sisin üzerinde duruyordu. Komuta Farley’deydi. Hava gemisinin iki yanında, büyük harflerle “UNUTMA, VET KİRALA” yazılıydı. Yazı ışıklandırılmıştı.

Fairmont Oteli'nde, Farley’in odasından iki kat yukarıda Dahlia Iyad, dereceyi salladıktan sonra Michael Lander’ın ağzına yerleştirdi. Lander, New Jersey’den gelirken yorulmuştu. Dahlia’yı tanıyabilirler diye, New Orleans Uluslararası Hava Alanı’ndan uzak durmuş, önce Baton Rouge’ye uçup sonra da araba kiralayarak New Orleans’a gelmişlerdi. Yolculuk sırasında, Lander arka koltukta yatmıştı. Şimdi rengi soluktu ama bakışları berraktı. Kadın dereceyi aldı. Normaldi. Lander:

“En iyisi sen gidip kamyona bak,” dedi.

“Ya orada ya da değil, Michael. Bakmamı istiyorsan elbette bakarım ama dışarıda ne kadar az görünürsem...”

“Haklısın. Ya orada ya da değil... Üniformam hazır mı?”

“Dolaba astım. İyi görünüyor.”

Oda servisinden sıcak süt isteyip hafif bir yatıştırıcı eşliğinde Michael’e verdi. Yarım saat sonra, Lander uykuya daldı. Dahlia Iyad uyumadı. Lander’ın bu zayıf durumunda, sepetin bir kısmını geride bırakmak pahasına da olsa, yarın kendisi de onunla uçmalıydı. Dümeni kullanmasına yardım edebilir, patlatma işini halledebilirdi. Bunu yapması şarttı.

Yarın öleceğini bilerek yarım saat kendi kendine ağladı. Sonra, kasıtlı olarak sığınma kampındaki acı anıları aklına getirdi. Otuz beş yaşında yaşlanmış olan annesinin son acılarını, kadının o perişan çadırda inleyişini düşündü. O, daha on yaşındaydı. Annesinin yüzündeki sinekleri kovalamaktan başka bir şey gelmiyordu elinden. Çok çok acı vardı. Kendi hayatı bir hiçti. Çok geçmeden yatıştı ama uyumadı.

Royal Orleans'ta, Rachel Bauman tuvalet masasında oturmuş saçını fırçalıyordu. Kabakov, uzandığı yerden sigarasını içerek onu izliyordu. Fırçaladığı saçın pırıltılarına bakmak hoşuna gidiyordu. Kadının geriye doğru bükülüp saçını savurmasını izlemek çok güzeldi.

"Yarından sonra ne kadar kalacaksın David?" Aynadan Kabakov'a bakıyordu.

"Plastiği bulana kadar."

"Öbür ikisinden ne haber? Yani kadınla Amerikalı'dan?"

"Bilmiyorum. Kadını eninde sonunda yakalarlar. Plastik olmadan pek bir şey yapamaz. Sonra da Münih davası için Fasil'i geri götürmem gerek."

Rachel artık ona bakmıyordu.

"Rachel?"

"Efendim?"

"İsrail'de psikiyatr gerek, biliyor musun? Deli Musevilerin yıldızı olabilirdin. Yazın Hristiyanların da... Kudüs'te bir Arap tanıyorum, onlara True Cross satıyor...

"Bunu daha sonra, dikkatini toparlayınca konuşuruz. Sen de daha net olursun."

"Yarın gece Antoine'de konuşacağız. Şimdilik bu kadar konuşma ve saç fırçalama yeter. Yoksa daha mı açık söylemem gerek?"

Royal Orleans'ta da Fairmont'ta da ışıklar söndü. Ve her ikisi de yaşlı kent tarafından kuşatılıyordu. New Orleans, bütün bunları daha önce de görmüştü.

-26-

12 Ocak Pazar günü doğmakta olan kıpkırmızı güneş nedeniyle, New Orleans alev alevdi. Michael Lander, erken uyandı. Düşünde balinalar görüyordu ve bir an için nerede olduğunu anlayamadı. Sonra anımsadı, bir anda ve her şeyi. Dahlia, koltukta başını geriye yaslamış yarı kapalı gözkapaklarının arasından ona bakıyordu.

Lander, dikkatle kalkıp pencereye yürüdü. Doğubatı yönünde uzanan caddeler boyunca pembe ve altın sarısı şeritler uzanıyordu. Yerdeki sisin üstünden, aydınlanmakta olan gökyüzünü görebiliyordu.

“Hava berrak olacak,” dedi. Hava alanı meteoroloji servisini aradı. Kuzeydoğu yönünden 15 not rüzgâr olacak, yer yer 20’ye çıkacaktı. Bu iyiydi. Lakefront Hava Alanı’ndan stadyuma kadar arkadan esecek demekti.

“Biraz daha dinlenebilir misin, Michael?”

Rengi beyazdı. Dahlia, gücünü tam toplayamadığının farkındaydı. Belki ucu ucuna yetecekti.

Zeplin her zaman maçtan bir saat önce havalanırdı ki, televizyon teknisyenleri gerekli ayarları yapabilsin ve taraftarlar hava gemisini önceden görebilsin. Lander, bomba için geri dönmeden önce, bu kadar süre uçmak zorundaydı.

“Dinlenirim,” dedi. “Uçuş ekibi, öğle vakti aranır. Farley, dün gece uçtuğu için uykudadır ama bir şeyler yemek için öğleden önce çıkar odasından.”

“Biliyorum, Michael. O işi ben hâlledeceğim.”

“Silahın olsaydı, kendimi daha iyi hissederdim.” Baton Rouge’ye uçarken yanlarında ateşli silah bulundurmayı göze alamamışlardı. Hafif

silahlar da patlayıcıyla birlikte kamyondaydı.

“Sorun yok. Hâlledebilirim. Bana güven sen.”

“Biliyorum. Sana güvenebilirim.”

Corley, Kabakov ve Moshevsky sabah 9.00’da, stadyuma doğru yola koyuldular. Royal Orleans’ın çevresindeki yollar insan kaynıyordu. Önceki gece yaptıkları kutlamalar nedeniyle çoğu akşamdan kalmaydı. Nemli rüzgârda kâğıt bardaklar, bar peçeteleri Bourbon Caddesi boyunca havalarda uçuşuyordu.

Fransız Bölgesinden çıkana kadar, Corley arabayı ağır ağır sürmek zorunda kaldı. Huzursuzdu. Henüz yer varken otelde yer ayırtmayı savsakladığı için, FBI ajanının konuk odasında rahatsız bir gece geçirmişti. Ajanının karısının hazırladığı kahvaltı da aşırı hafifti. Kabakov’un uykusunu bir güzel almış ve doyurucu bir kahvaltı etmiş gibi görünmesi de Corley’in huzursuzluğuna katkıda bulunuyordu. Üstüne üstlük Moshevsky, arka koltukta kokuta kokuta kavun yiyordu.

Kabakov koltuğunda döndü. Kapının koluna çarpınca, metalik bir ses çıktı.

“O da neydi öyle?”

Kabakov:

“Takma dişlerim takırdadı,” dedi.

“Aman ne komik!”

Kabakov, paltosunu açıp kolunun altında sallanan hafif makineli Uzi’nin güdük namlusunu gösterdi.

“Moshevsky’de ne var, bazuka mı?”

Arka koltuktan:

“Kavun atmak için mancınığım var,” diye bir yanıt geldi.

Corley omuz silkti. Zaten Moshevsky’nin ne dediğini çoğu zaman anlamıyordu. Bir de ağzı doluyken konuşunca, hiç şansı yoktu.

Stadyuma 9.30’da vardılar. Stadyum dolduktan sonra kullanılmayacak olan yollar şimdiden kapatılmıştı. Maç başLadıktan sonra stadyuma erişimi

tamamen durduracak olan araçlar ve bariyerler, ana trafik arterlerinin yanındaki çimlerin üzerinde bekliyordu. Güneydoğu kapısının önünde park etmiş on tane ambulans vardı. Abluka süresince, sadece acil durum araçlarının giriş çıkışına izin verilecekti. Gizli Servis keskin nişancıları, çoktan Audubon Bulvarı boyunca başkanın helikopterinin ineceği yere bakan damlara yerleşmişlerdi.

Olabilecekleri kadar hazırdılar.

Sessiz caddelerin kenarlarında kum torbasından oluşturulmuş siperler olması ilginçti. FBI ajanlarından bazıları, 1963'teki Ole Miss kampusunu anımsıyordu.

Saat 9.00'da Dahlia Iyad, Fairmont'un oda servisini arayıp odaya üç kahvaltı istedi. Kahvaltıları beklerken, çantasından uzun bir makasla bir rulo izole bant çıkardı. Makası ortadan birleştiren vidayı çıkarıp makas parçalarından birinin vida deliğine ince, yedi buçuk santimlik bir cıvata soktu. Bant sararak olduğu yere sabitledi. Sonra makas parçasının sapını da tamamen bantla sardı ve ürettiği silahı kolunun içine soktu.

Kahvaltı 9.20'de geldi. Dahlia:

"Sen sıcakken ye Michael," dedi. "Bir dakikaya kadar dönerim ben de." Bir kahvaltı tepsisi alıp asansöre bindi ve iki kat aşağı indi.

Kapıya vurunca içeriden Farley'in uykulu sesi geldi.

"Bay Farley..."

"Evet?"

"Kahvaltınız."

"Ben kahvaltı falan ısmarlamadım."

"Otelimizin ikramı. Bütün personele... İstemezseniz geri götürebilirim."

"Hayır, alırım. Bir dakika."

Saçı başı karışmış, üzerinde sadece pantolonu olan Farley, kadını odaya aldı. O sırada koridordan geçen biri olsa, aniden kesilen bir çığlık duyabilirdi. Bir dakika sonra, Dahlia dışarı süzüldü. Kapının tokmağına "Rahatsız Etmeyin " kartını astı ve kahvaltı etmek için yukarıya döndü.

Hâlledilecek bir iş daha kalmıştı. Dahlia, kahvaltılarının bitmesini bekledi. Birlikte yatağa uzandılar. Dahlia, Lander'in sakat elini tutuyordu:

"Michael, seninle uçmayı ne kadar çok istediğimi biliyorsun. Öylesi daha iyi olmaz mı?"

“Ben yapabilirim. Gerek yok.”

“Sana yardım etmek istiyorum. Seninle olmak istiyorum. Görmek istiyorum.”

“Pek bir şey göremezsin zaten. Ama hava alanından sesi duyabilirsin.”

“Hava alanına kadar gidemem ki Michael. Hem biliyorsun, artık ağırlık bir etki yapmaz. Dışarısı şu an 21 derece, gemi de bütün sabah güneşte bekleyecek. Elbette eğer kaldıramazsan...”

“Kaldırabilirim. Aşırı ısı olacak.”

“Lütfen Michael? Birlikte onca yol kat ettik.”

Lander, yatakta dönüp kadının yüzüne baktı. Kendi yanaklarında kırmızı yastık izleri oluşmuştu.

“Önce sepetin arkasındaki torbaları atman gerek. Arka koltuğun altındakileri... Kalkınca dengeyi sağlayabiliriz. Gelebilirsin.”

Kadın ona sıkıca sarıldı ve hiç konuşmadan yattılar.

Saat 11.30’da Lander kalktı. Dahlia, giyinmesine yardım etti. Lander’in avurtları çökmüştü ama Dahlia’nın kullandığı fondöten sayesinde, benzinin solukluğu belli olmuyordu. Saat 11.50’de, kadın ilkyardım çantasından bir Novacaine iğnesi aldı. Lander’ın kolunu sıvayıp önkoluna bir ağrı kesici yaptı. Sonra daha küçük, deri altı bir şırınga aldı. Bu, esnek plastikten yapılmış bir tüptü; ucuna iğne takılıydı. İlaç, tüp sıkılınca akıyordu iğneden. İçinde de 30 gramlık Ritalin çözeltisi bulunuyordu.

“Bunu kullandıktan sonra, sürekli konuşma ihtiyacı duyabilirsin Michael. Hem de çok. Dikkatli olman gerek. Gücünü yitirdiğini hissetmedikçe kullanma.”

“Tamam, sen koy yerine.”

Dahlia, iğneyi adamın önkolunda ağrı kesiciyi yaptığı noktaya sapladı. İnce şırıngayı bantla sıkıca koluna tutturdu. Dışarıdan bakınca belli olmuyordu. Sıkılacak tüpün iki yanında, tüpün kazara sıkılmasını engelleyecek koruyucular vardı.

“Kullanmak istediğinde gömleğin üstünden elinle tüpü bul ve başparmağınla bastır.”

“Biliyorum, biliyorum.”

Lander’ı alnından öptü:

“Eğer kamyonla alana gelemezsem, eğer beni bekliyorlarsa...”

“O zaman zeplini stadyumun üzerinde düşürürüm. Epeyce insan ezilir. Ama aklına kötü şeyler getirme. Şimdiye dek şansımız yaver gitmedi mi?”

“Şimdiye dek sen çok parlak işler yaptın.”

“Saat 2.15’te hava alanında görüşürüz.”

Dahlia, onu asansöre kadar geçirdikten sonra odaya dönüp yatağa oturdu. Daha kamyona gitme vakti gelmemişti.

Lander, lobide resepsiyonun yanında bekleyen uçuş ekibini gördü. Farley’in yardımcı pilotu Simmons’la iki kameraman vardı. Yeterince çevik görünmeye çalışarak adamların yanına gitti.

Otobüste dinlenirim, diye düşündü.

Simmons:

“Tanrım, bu Mike!” dedi. “Hastasın sanıyordum. Farley nerede? Odasını aradık. Onu bekliyoruz.”

“Farley zor bir gece geçirmiş. Sarhoş kızın biri parmağını gözüne sokmuş.”

“Tanrım!”

“Kendisi iyi ama gözüne baktırmaya gidecekmiş. Bugün ben uçuyorum.”

“Sen ne zaman geldin ki?”

“Bu sabah. Farley olacak alçak, sabahın dördünde aradı. Hadi gidelim, gecikiyoruz.”

“Çok iyi görünmüyorsun Mike.”

“Senden iyi göründüğüm kesin. Hadi.”

Lakefront Hava Alanı’nın girişinde şoför araç giriş kartını bulamayınca, hepsinin kendi kartını göstermesi gerekti. Kulenin yanına üç tane ekip arabası park edilmişti.

Yetmiş metrelik gümüş, kırmızı ve mavi karışımı zeplin, pistlerin arasındaki otluk üçgende duruyordu. Hangara girmeden önce, yerde bekleyen uçaklardan farklı olarak hava gemisi yerdeyken bile uçuyormuş gibi bir izlenim yaratıyordu.

Yükselme halatına dayanmış burnuyla dev bir rüzgârgülü gibi kuzeydoğuyu gösteriyordu. Yanında, yer ekibini getiren büyük otobüsle seyyar ekipman konteynırını çeken traktör duruyordu. Gümüş rengi zeplinin yanında, araçlar da insanlar da cüce gibi kalıyorlardı.

Ekip şefi Vickers, bir bez parçasıyla ellerini sildi:

“Döndüğünüze sevindim, Kaptan Lander. Geminiz hazır.”

“Teşekkür ederim.” Lander, balon çevresindeki geleneksel denetim turuna başladı. Tahmin ettiği gibi, her şey yerli yerindeydi. Balon temizdi. Bu temizlik hep hoşuna giderdi. “Çocuklar hazır mısınız?” diye seslendi.

Lander ve Simmons, sepetin içinde diğer ön hazırlık listesini gözden geçirdiler.

Vickers, iki kameramanı haşlıyordu:

“Bay Video, acaba siz ve asistanınız o nazik kıçlarınızı sepete bindirebilir misiniz ki biz de ağırlık atabilelim?”

Yer ekibi, seyyar merdiveni geri çekip hava gemisini biraz zıplattı. Vickers, kenardan sarkan 12 kiloluk torbalardan bir kısmını yerinden çıkardı. Ekip, balonu bir daha zıplattı.

“Azıcık fazlalığı var. Bu iyi.” Vickers, zeplinin biraz ağır havalanmasını yeğlerdi. Daha sonra, yakıt tüketimiyle ağırlık dengelenecekti.

Simmons:

“Kolalar nerede? Kolaları aldık mı?” dedi. En az üç saat, belki de daha uzun süre havada kalacaklarını hesaplıyordu. “Evet, işte buradalar.”

Lander:

“Yerini al Simmons,” dedi.

“Tamam.” Simmons, sepetin solundaki tek pilot koltuğuna geçti. Ön camdan el salladı. Halat direğindeki yer ekibi halatları saldı. Burundaki halatları tutan sekiz adam zeplini çektiler. “Kalkıyoruz.”

Simmons, yükselme dümenini geriye doğru çevirdi. Gaz kollarını ileri itti ve koca hava gemisi dik bir açıyla yükseldi.

Lander, pilotun yanındaki yolcu koltuğunda arkasına yaslandı. Arkadan gelen rüzgârla stadyuma uçmak, dokuz buçuk dakika sürerdi. Lander, rüzgâr daha da güçlü eserse yedi dakikada orada olabileceklerini hesapladı.

Altlarında, Tulane çıkışı yakınında, neredeyse hiç kıpırdamayan bir trafik vardı. Simmons:

“Bu insanların bazıları başlangıç vuruşunu kaçıracak,” dedi.

Lander:

“Evet, bence de öyle,” diye karşılık verdi. Hatta biitiin bir yarıyı kaçıracaklar, diye düşündü. Saat 13.10’du. Aşağı yukarı bir saati kalmıştı.

Dahlia Iyad, Galvez Caddesi rıhtımına yakın bir yerde taksiden inip hızla garaja doğru yürüdü. Bomba ya oradaydı ya da değildi. Polis ya bekliyordu ya da beklemiyordu. Daha önce, kaldırımın bu kadar bozuk olduğunu fark etmemişti. Yürürken, çukurlara dikkat ediyordu. Küçük çocuklar, sokakta beyzbola benzer bir oyun oynuyorlardı. Boyu bir metreyi zor bulan top tutucu, arkasından ıslık çaldı.

Bir polis arabası, çocukların çil yavrusu gibi dağılmasına yol açtı. Saatte yirmi kilometre hızla Dahlia'nın yanından geçti. Dahlia, adres arıyormuş gibi başını binalara doğru çevirdi. Ekip arabası, ilerideki köşeden geri döndü. Dahlia, çantasından anahtarları alıp garaja giden arka sokağa saptı. Kilitler yerindeydi. Açıp içeri süzüldü ve kapıyı arkasından kapattı. Garajın içi yarı karanlıktı. Duvarlardaki çivi deliklerinden güneş huzmeleri giriyordu. Kamyon hiç ellenmemişe benziyordu.

Arkaya tırmanıp loş ışığı açtı. Sepetin üzerinde ince bir toz tabakası oluşmuştu. Her şey yolundaydı. Burayı bulmuş olsalar, bombayı asla yerinde bırakmazlardı. Üzerinde televizyon şirketinin logosu olan tulumu giyip kamyonun yanlarındaki yapışkan kâğıtları çıkardı. Aynı logo, parlak harflerle buralara da yazılmıştı.

Sepete bantlanmış olan denetim listesini buldu. Çabucak okudu. Önce fünyeler... Fünyeleri paketlerinden çıkardı. Sepetin ortasına uzanıp yerlerine oturttu. Her biri yükün iki yanının tam ortasına yerleşmişti. Fünyelerden çıkan kablolar da hava gemisinin güç kaynağına giden ara prizlere takıldı. Artık fîinye ile onu patlatacak sistem hazırdı.

Dahlia, ikisi dışında bütün halat bağlarını kesti. Lander'ın torbasını gözden geçirdi. Susturuculu 38'lik tabanca ve yan keski kâğıt torbadaydı. Kendi Schmeisser otomatik tabancası ile altı ekstra şarjörü ve AK-47 otomatik tüfeğiyle mermileri de kumaş torbada duruyordu.

Dışarı çıkıp Schmeisser'i şoför mahallinde yere koydu. Üstüne bir battaniye örttü. Koltuklar tozlanmıştı. Çantasından bir mendil alıp dikkatle temizledi. Saçlarını bir Big Apple kasketine tıkıştırdı.

Saat 1.50'ydi. Gitme zamanı gelmişti. Garajın kapılarını açıp kamyonu dışarı çıkardı. Güneşten gözleri kamaşmıştı. Sonra kamyonu çalışır durumda bırakıp garaj kapılarını kapattı.

Hava alanına doğru giderken tuhaf, mutlu bir düşme duygusu vardı içinde.

Kabakov stadyumdaki komuta merkezinden, güneydoğu kapısından giren insan selini izliyordu. Hepsi çok güzel giyinmiş, çok güzel karnını doyurmuştu. Ve kendisine yaşattıkları sıkıntıdan hiç haberleri yoktu.

Metal detektörlerin başında kuyruklar oluşunca, hafiften itirazlar yükseldi. Arada bir taraftarlardan biri ceplerindekini plastik bir tepsiye boşaltmak zorunda kalınca, sesler daha da artıyordu. Kabakov'un yanında çelik yelekli, ağır silahlarla donanmış on kişilik ekip vardı. Kabakov, telsiz cızırtılarından kurtulmak için biraz uzaklaşıp stadyumun dolmasını izledi. Bandolar çalmaya başladı. Tribünler doldukça ekonun azalması sayesinde, müzik daha az rahatsız eder oldu. Saat 1.45'te, izleyicilerin çoğu yerini aldı. Bariyerler kapatıldı.

Stadyumun 250 metre yukarısında, zeplindeki televizyon ekibi telsizle, tribünlerin arkasına park edilmiş büyük televizyon aracındaki müdürle görüşüyordu. NBS Spor Kanalı, kanalın logosu bulunan zeplinden verilen stadyum görüntüsüyle açılacaktı. Araçta, önündeki on iki ekranı izleyen müdür tatmin olmamıştı. Kameraman:

"Hey! Simmons," dedi. "Şimdi de öbür uçtan istiyor. Arkada Tulane olacak şekilde kuzey uçtan. Yapabilir misin?"

"Elbette." Zeplin, bütün görkemiyle kuzeye doğru döndü.

"Tamam, tamam böyle oldukça iyi." Kameraman vizörünü çok iyi ayarladı ve parlak yeşil alan, tıka basa dolu stadyum, rüzgârla çırpınan bayraklar görüntüye girdi.

Lander, polis helikopterinin stadyum çevresinde pervane gibi dolanıp durduğunu görebiliyordu.

"Kuleden Nora Bir Sıfır'a..."

Simmons mikrofonu aldı:

"Nora Bir Sıfır, devam edin."

"Bölgenizde bir buçuk kilometre kuzeybatıda trafik var ve yaklaşıyor. Bol yer bırakın ona."

"Anlaşıldı. Gördüm onu. Nora Bir Sıfır, tamam."

Simmons eliyle gösterince, Lander 180 metrede yaklaşan askeri helikopteri gördü. Simmons:

“Başkan geliyor. Şapkanı çıkar,” dedi. Hava gemisini stadyumun kuzey ucundan uzaklaştırdı.

Lander, helikopterin inişe geçmesini izliyordu.

Kameramanın asistanı:

“Gelişini göstermek istiyorlar,” dedi. “Oraya doğru yaklaşabilir miyiz?”

Kameraman:

“Böyle iyi,” dedi. Teleobjektif çekimi sayesinde, 86 milyon insan Başkan’ın helikopterinin yere konuşunu izleyebildi. Başkan, helikopterden inip hızla stadyuma girdi ve gözden yitti.

Televizyon aracında müdür:

“İkiyi alın,” diye bağırdı. Bütün ülkede ve dünyada, Başkan’ın kendi locasına doğru ilerleyişi görüldü.

Aşağıya bakan Lander de görebiliyordu Başkan’ı. Çevresini saran bir sürü adamın ortasında kollarını kaldırıp halkı selamlıyor, halk da o geçerken dalga dalga ayağa fırlıyordu.

Kabakov, stadyumdan yükselen kükremeyi duyuyor-440

du. Adamı hiç görmemişti ve merak ediyordu. Gidip bakmamak için kendini tuttu. Onun yeri burası, komuta merkezinin yanıydı. Sorun çıkarsa, buradan anında müdahale edebilirdi.

Lander:

“Ben devralıyorum Simmons, sen başlama vuruşunu izle,” dedi. Yer değiştirdiler. Lander şimdiden yorulmuştu. İrtifa dümeni, elinin altında ağırlaşmış gibiydi.

Alanda, televizyon izleyicileri için vuruş yineleniyordu. Şimdi takımlar başlama vuruşu için dizilmişlerdi.

Lander, Simmons’a göz attı. Başını yan pencereden çıkarmış, aşağıyı izliyordu. Lander öne uzanıp iskele makineye yakıt karışımı veren kolu itti. Karışımı, makinenin aşırı ısınmasını sağlayacak gibi ayarlamıştı.

Dakikalar içinde ısı göstergesi kırmızıya ulaştı. Lander, yakıt kolunu eski hâline getirdi:

“Beyler, küçük bir sorunumuz var.”

Simmons:

“Bu kez ne halt oldu?” dedi. Sepetin öbür yanına geçip televizyon ekibinin üstünden uzanarak iskele makineye baktı. “Yakıt akışı yok.”

Kameraman: “Ne oldu?” diye sordu.

“İskele makine hararet yapmış. Sen buraya geçsene.” Arka bölmeye uzanıp bir yangın söndürücü çıkardı.

“Hey, yanmıyoruz değil mi?” Kameramanla asistanı çok telaşlıydılar. Lander de öyle olacaklarını tahmin etmişti.

Simmons:

“Yok yok,” dedi. “Köpük sıkacağım, soğusun diye.”

Lander, motora güç verdi. Kuzeye, hava alanına doğru stadyumdan uzaklaştılar.

“Vickers bir baksın,” dedi.

“Haber verdin mi?”

“Sen arkadayken verdim.” Mikrofona mırıldandığı doğruydu ama iletim düğmesine basmamıştı.

U.S. 10 karayolunu izliyordu. Superdome altında sağda, oval fuar alanı ise solda kalıyordu. Rüzgâra karşı tek makineyle, yavaş gidiyordu. Geri dönerken her şey çok iyi olacak, diye düşündü. Şimdi, Pontchartrain Körfezi’nin üstündeydi. Önünde uzanan hava alanını görebiliyordu. Kamyon da oradaydı, alanın kapısına yaklaşıyordu. Dahlia başarmıştı.

O da şoför yerinden zeplinin geldiğini görüyordu.

Kendisi birkaç saniye erken gelmişti. Kapıda tek bir polis vardı. Camdan mavi giriş kartını uzattı ve polis eliyle geçmesini işaret etti. Kamyon ağır ağır ilerledi.

Yer ekibi de zeplini görmüş, hemen araçlara koşmuşlardı. Lander, acele etmelerini isterdi. Yüz metreye gelince, mikrofonundaki düğmeye bastı:

“175 ağırlıkla geliyorum, yer açın.”

“Nora Bir Sıfır, ne oldu? Neden geldiğini haber vermedin Mike?” Konuşan Vicker’di.

Lander:

“Verdim,” dedi. Bırak merak etsin. Yer ekibindeki -ler, yerlerine koşturuyorlardı. “Direğe çapraz rüzgârla geliyorum ve dümenin sabitlenmesini istiyorum. Rüzgârda salınmasın, Vickers. İskele makinede küçük bir sorunum var, küçük bir sorun. Önemli değil ama iskele makinenin rüzgâr altında kalmasını istiyorum. Sarsıntı istemiyorum. Anladın mı?”

Vickers anlamıştı. Lander, gürültü patırtı çıksın istemiyordu.

Dahlia Iyad, kamyonla pisti geçmek için bekliyordu. Kule, ona kırmızı ışık veriyordu. Zeplinin yere değip zıplamasını, yeniden değmesini izledi. Yer ekibi, burnundan sarkan halatlara yapışmıştı. Artık gemi kontrol altındaydı.

Kule ışığı yeşile döndü. Dahlia pisti geçip traktörün arkasına, balonun çevresinde koşuşan yer ekibinin göremeyeceği bir şekilde park etti. Bir saniyede kasanın kapısını açıp rampayı yerine yerleştirdi. İçinde silahla yan keski bulunan kâğıt torbayı kapıp traktörün çevresinden dolanarak zepline doğru koşmaya başladı. Ekip onunla ilgilenmedi. Vickers, iskele makinenin kaputunu açtı. Dahlia, sepetin penceresinden Michael'e kâğıt torbayı uzatıp yine koşarak kamyona döndü.

Lander, televizyon ekibine baktı:

"Bacaklarınız açılsın, bu iş biraz sürer."

Adamlar sepetten inince, Lander de onları izledi. Otobüse doğru yürürken, aniden zepline döndü:

"Hey, Vickers! Lakehurst sana korna çalıyor."

"Hey Tanrım! Pekâlâ, Frankie şuraya bir bak ama ben dönene kadar hiçbir şeyi değiştirme sakın." Otobüse doğru yürüdü. O otobüse binince, Lander de bindi. Vickers tam telefonu eline almıştı ki, Lander ensesine ateş etti. Artık yer ekibinin lideri yoktu. Lander, otobüsten inerken forkliftin sesini duydu. Dahlia üstüne binmiş, traktörün arkasından geliyordu. Koca sepeti görünce şaşıran yer ekibi, forklifte yer açtı. Dahlia, uzun sepeti zeplinin sepetinin altına getirdi ve paleti on beş santim yükseltince sepet yerine oturdu.

Makinenin başındaki adam:

"Ne oluyor? Bu da neyin nesi?" diye sordu.

Dahlia adama aldırmadı. Korkuluğun çevresindeki iki ön kıskacı kilitledi. Dört tane daha vardı. Lander:

"Vickers, torbaları atsınlar diyor," diye seslendi.

"Ne diyor, ne?"

"Torbaları atın. Hadi!"

"Nedir bu, Mike? Hiç görmemiştim."

“Vickers anlatır. Televizyona, dakikası 175.000 dolara mal oluyoruz, hadi sallanmayın. Gitmemiz gerek artık.” Ekipten iki kişi, torbaların kıskaçlarını açtı. O sırada, Dahlia da sepeti takma işini bitirmişti. Forklifti geri çekti. Ekip şaşkındı. Tuhaf şeyler oluyordu. Üzerinde televizyonun logosu olan bu koca sepet, daha önce zeplinde hiç denenmemişti.

Lander, iskele makinenin yanına gidip içine baktı. Hiçbir şey yerinden oynatılmamıştı. Kaputu kapattı. O sırada, televizyon kameramanı geldi:

“NBS mi? Nedir bu? Bizim böyle...”

“Müdür açıklar, otobüsten arayın.” Lander, yerine tırmanıp makineleri çalıştırdı. Ekip irkilerek geri çekildi. Dahlia, kablo makasıyla yerini almıştı bile. Vida açmakla uğraşacak vakit yoktu. Zeplin uçmaya başlamadan önce, televizyon ekipmanı aşağı atılmalıydı.

Kameraman, kadının kabloları kestiğini gördü:

“Hey, yapma!” Adam, kendini sepete attı. Lander dönüp kameramanı sırtından vurdu. Ekipten zepline en yakın kişi dönmüş, kaçıyordu. Dahlia, kamerayı tutan kıskaçları açtı. Lander:

“Takozla direk, şimdi!” diye bağırdı.

Dahlia yere atladı. Schmeisser de elindeydi. Ekiptekiler geri çekiliyor, bazıları da dönmüş kaçıyorlardı. Takozu yerinden çekti. Zeplin rüzgârla savruldu. Bu kez direğe koşup bağlantıyı çözdü. Burun bumbası da direkteki yuvasından çıkarılmalıydı. Kesinkes. Zeplin savrulmaya devam ediyordu. Burun halatları, ekiptekilerin elinden kurtulmuştu. Dahlia, siren sesi duydu. Bir ekip arabası hızla yaklaşıyordu.

Zeplinin burnu serbest kalmıştı ama kameramanın cesedi ve televizyon ekipmanı ağırlık yapıyordu. Dahlia, kendini sepete attı. Önce verici gitti, arkasından da kamera yere düşüp parçalandı.

Ekip arabası, tepe ışıkları yanar hâlde zeplinin burnuna doğru geliyordu. Lander komuta kollarını hızla ileri itince, koca gemi sarsılmaya başladı. Dahlia, kameramanın cesediyle uğraşıyordu. Adamın bacağı, Lander’ın koltuğunun altındaydı. Zeplin, yerinde bir kez zıplayıp yeniden yere oturdu. Tarih öncesi bir hayvanın şaha kalkması gibiydi. Ekip arabasıyla aralarındaki uzaklık kırk metreye inmiş, arabanın kapıları açılmıştı. Lander yakıtın çoğunu boşaltınca, gemi aniden havaya fırladı.

Dahlia, sepetten sarkarak ekip arabasına ateş açtı. Aracın ön camında kıvılcımlar oluşurken, zeplin yükselmeyi sürdürüyordu. Gömleği kan içinde

kalmış bir polis arabadan inip silahını çekti. Dahlia'yla göz göze geldiler. Ve zeplin, adamın başının üstünden geçti. Polis otomatik tabancanın kurşunlarıyla yere yığılırken, Dahlia ayağıyla kameramanın cesedini kenardan itti. Ceset, kolları yana açılmış olarak arabanın üzerine düştü. Zeplin hızla yükseliyordu. Başka polis arabaları da gelmeye başlamıştı. Aşağıda giderek küçülen araçların kapıları açılıyordu. Dahlia, yakıt tankından gelen tok bir ses duydu. Ateş ediyorlardı. O da en yakın polis aracına nişan alıp yaylım ateşi açarak ortalığı toza buladı. Lander, makineleri zorlayarak elli derecelik bir açı yapmıştı. Bir an önce atış menzilinden çıkmaya çalışıyordu.

Fünye ve kablolar! Dahlia, kan içinde kalan yere yattı ve dışarı uzanınca erişebildi.

Lander, komuta kollarının başında yıkılacak gibiydi. Dahlia, omzunun üzerinden uzanıp kolunun altındaki şırıngayı sıktı. Bir saniye sonra, Lander'ın başı yine dikleşti. Kabin lambasının düğmesini kontrol etti. Kapalıydı.

"Bağlantıyı yap."

Dahlia, kabin lambasının başlığını çıkardı. Ampulü söküp bombaya giden kabloları bağladı. Elektrik sistemi çöktüğünde kullanılacak olan fünyenin de sepetin arka kısmındaki koltuk köşebendine sıkıca tutturulması gerekiyordu. Fünye kameramanın kanıyla kayganlaştığı için, düğüm atmakta zorluk çekti.

Hız göstergesi 60 nattaydı. Altı dakika sonra Süper Kupa'da olacaklardı.

Hava alanından çatışma sesleri duyulduğuna ilişkin ilk rapor gelir gelmez, Corley'le Kabakov, Corley'in arabasına atladılar. Eyaletler arası otoyolda son hızla giderken, raporların sayısı artmaya başladı. Telsiz:

"Aldrich zeplininden, bilinmeyen kişilerce ateş ediliyor," diyordu. "İki memur vuruldu. Yer ekibi, hava gemisine bir aygıt eklendiğini bildiriyor."

Corley yanındaki koltuğa vurup:

"Zeplini ele geçirdiler!" dedi. "Şu senin öteki pilot." Artık zeplini görmeye başlamışlardı. Her saniye biraz daha büyüyordu. Corley, telsizle stadyumu aradı. "Başkanı çıkarın!" diye bağırdı.

Kabakov ise öfke, hüsran, şok, olayın olanaksızlığı gibi çeşitli duygularla mücadele ediyordu. Kendini stadyumla hava alanı arasına sıkışıp kalmış gibi hissediyordu. Düşünmek zorundaydı. Düşün, düşün, düşün! Şu anda, Superdome'yi geçiyorlardı. Bir anda Corley'i kolundan tutup sarsmaya başladı:

"Jackson," dedi. "Lamar Jackson... Helikopter! Daha hızlı sür şunu."

Çıkış rampasını geçtiler. Corley, üç şeritli trafiğe doğru döndü. Lastiklerden dumanlar yükseldi ve yanlış şeride girdi. Karşıdan gelen arabadan son anda yana kaçıp Superdome'nin yanındaki Howard Bulvarı'na girdiler. Lastikleri öttürerek koca binanın çevresini dolaşıp ani bir frenle durdular. Kabakov piste koştu. Deli gibi gelişi, hâlâ çalışmakta olan işçileri ürküttü.

Jackson, bir yığın elektrik borusunu almak üzere inişe geçmişti. Kabakov, yükleme amirine koştu; tanıdığı biri değildi.

"İndir onu, aşağı indir!" diye bağırdı.

Zeplin, o anda neredeyse Superdome hizasındaydı ve hızla ilerliyordu. Kalabalık stadyumdan üç kilometre uzaktaydı.

Corley de koşarak geldi. Arabanın bagajını açık bırakmıştı. Elinde M-16 otomatik tüfek vardı.

Helikopter yere indi. Kabakov, başını eğip pervanenin altından kapıya doğru koştu. Pencere hizasına tırmandı. Jakson'un eli kulağının arkasındaydı.

"Aldrich balonunu ele geçirdiler!" Yukarıyı gösteriyordu. "Oraya çıkmamız gerek. Yukarı çıkmalıyız!"

Jackson, zepline baktı. Yutkundu. Yüzünde tuhaf, donuk bir ifade vardı:

"Beni kaçırıyor musun?"

"Rica ediyorum... Lütfen!"

Jackson, bir anlığına gözlerini yumdu:

"Bin hadi. Yük gözlemcisini indir. Ondan sorumlu olmak istemiyorum."

Kabakov'la Corley, şaşkın adamı aşağı indirip helikopterin yük bölümüne çıktılar. Helikopter, büyük bir gürültü çıkararak yükselmeye başladı. Kabakov, öne gidip boş duran yardımcı pilot koltuğunu kaldırdı.

"Acaba..."

Jackson:

“Bak,” dedi. “Onlara baskın yapmak mı istiyorsun, konuşmak mı istiyorsun?” “Baskın.”

“Pekâlâ. Yetişebilirsek, zeplinin üstünde uçacağım. O zımbırtıdan, yukarıda olup biteni göremezler. Balona ateş mi edeceksin? Pek çabuk boşalmaz içindeki gaz.”

Kabakov başını salladı:

“Bombayı inerken de patlatabilirler. Biz sepeti ayırmaya çalışacağız.”

Jackson, başıyla onayladı:

“Üzerlerine gelince alçalırım. Siz hazır olunca, onların hizasına inerim. Bu şey, ateş altında uzun süre kalırsa uçamaz. Siz hazırlanın. Kulaklıktan haber verirsiniz bana.”

Helikopter, 110 nat hıza ulaşmıştı; daha da hızlanıyordu ama zeplin çok ilerideydi. Stadyuma bayağı yaklaşmıştı. Jackson:

“Pilotu vursak bile, rüzgârla yine stadyumun üzerine sürüklenir,” dedi.

“Ya kanca? Kancayla yakalayıp bir yere çekemez miyiz?”

“Kancayı nasıl takacağız? O zıkkım kaygandır. Vakit olursa deneriz... Hey, polisler geliyor.”

İleride polis helikopterinin zeplini karşılamak üzere yükseldiği görülüyordu.

m Jackson:

“Aşağıdan değil,” diye bağırdı. “Yaklaşmayın!” Daha o sözünü bitiremeden küçük polis helikopteri ağır ateş altında kalıp yana doğru yattı. Pervanesi dengesiz hareketlerle dönerken, tepe üstü düşmeye başladı.

Jackson, koca balık altından geçerken kaptanının hareketlerini görebildi. Sonra zeplinin üstüne geldi ve stadyum altlarından kayıp gitti. Kabakov’la Corley, helikopterin kapısında birbirlerine destek oluyorlardı.

Lander, zeplinin üstünde pervanenin varlığını hissetti; helikopterin sesini duydu. Dahlia’yı dürtüp başparmağıyla yukarıyı gösterdi:

“On saniye daha kazandır bana,” dedi.

Dahlia, Schlmeisser’e yeni şarjör taktı.

- , -1' '

Kabakov, başındaki kulaklıktan Jackson’un sesini duydu:

“Sıkı tutunun!”

Helikopter, insanın midesini ağzına getirecek bir hızla zeplinin sağma indi. Kabakov, ilk kurşunların helikopterin karnına isabet ettiğini duydu. Corley'le o da ateş açtılar. Otomatik silahlardan fırlayan mermiler havada uçuşuyor, sepetten cam kırıkları dökülüyordu. Kabakov'un dört bir yanından geçen kurşunlar, helikopterin metal gövdesinden sekiyordu. Helikopter sarsılıp biraz yükseldi. Corley vurulmuştu, pantolonunun üst kısmı kan içindeydi.

Delik deşik olan kokpitte alnını cam kesen Jackson, gözüne akan kanı eliyle sildi.

Zeplinin sepetindeki bütün camlar kırılmış, kontrol paneli parçalanmıştı. Üzerinde kıvılcımlar çakıyordu. Dahlia, yerde kıpırdamadan yatıyordu.

Omzundan ve bacağından vurulan Lander, zeplinin irtifa kaybettiğini gördü. Hava gemisi çöküyordu ama hâlâ stadyum duvarına ulaşma şansı vardı. Stadyum altındaydı ve yüzlerden oluşan bir zemin yukarı bakıyordu. Elini ateşleme düğmesine götürdü. Şimdi! Düğmeyi çevirdi. Hiçbir şey olmadı. Yedek düğme? Yine tıs yoktu. Devreler kopmuştu. Yedek fünye? Kendini güçlükle pilot koltuğundan kaldırdı. Çakmağını eline aldı ve sağlam koluyla bacağını kullanarak sepetin arkasındaki fünyeye doğru sürünmeye başladı. O sırada zeplin, insanların üstüne doğru sürükleniyordu.

Helikopterin altındaki kancanın on metrelik bir kablosu vardı. Jackson, kanca zeplinin kaygan yüzeyini sıyırana dek alçaldı. Tek açıklık, dümen yelpazesiyle yelpaze menteşesinin altındaki kuyruk arasındaydı. Kabakov'un Jackson'a verdiği talimatlarla iyice yaklaştılar ama kanca çok kalın geliyordu.

Stadyumda kargaşaya yol açmışlardı. Kabakov, çaresizce çevresine bakındı ve duvarda, kangal hâline getirilerek asılmış, her iki ucunda kelepçe olan naylon halatı gördü. Onu gördükten iki saniye sonra, ne yapması gerektiğini kesin olarak anladı.

Yerde Moshevsky, yumruklarını sıkarak helikopterden aşağı örümcek gibi kayan kabloya bakıyordu. Yanında duran ajanın dürbününü kaptı ama daha bakmadan ne göreceğini anladı. Bu, Kabakov'du. Yağlı kablodan aşağı kayıyordu. Beline bir halat bağlanmıştı. Şimdi tam Moshevsky'nin üstündeydiler. Göreceğim diye arkaya doğru kaykılan Moshevsky, sonunda kıçüstü yere oturdu ama gözünü Kabakov'dan bir an bile ayırmadı.

Kabakov'un ayağı kancanın üstündeydi. Helikopterin ortasındaki aralıktan, Corley'in yüzü görünüyordu. Kulaklığına bir şeyler söylüyordu.

Kanca aşağı kaydı. Kabakov, dikey kuyrukla aynı hizaya geldi. Hayır! Kuyruk yerinden oynuyor, dönüyordu. Kabakov'a çarpıp itti. Sonra Kabakov halatla birlikte dönerek yine aynı yere geldi. O sırada helikopter yükselince, bağlı olduğu halat gerildi ve çelik bir çubuk gibi sertleşti.

Sepetin dibinde kanlar içinde fünyeye ulaşmaya çalışan Lander, zeminin şiddetle sarsıldığını hissetti. Kayarken, eli tutunacak bir şeyler aradı.

Helikopter havayı tırmaladı. Şimdi zeplinin kuyruğu 50 derece yukarı kalkmış, burnu futbol alanına dayanmıştı. İzleyiciler çığlık çığlığa kaçışıyor, kapılara saldırıyordu. Lander, her yandan onların sesini duyuyordu. Elinde çakmağıyla, fünyeye doğru bir hamle daha yaptı.

O sırada, zeplinin burnu tribünlere doğru sürüklendi. Stadyumun tepesindeki bayrak direklerine takılınca yalpaladı. Ve direklerden kurtulup evlerin üzerinden, nehre doğru süzülmeye başladı. Helikopterin motoru zorlanıyordu. Aşağı bakan Corley, Kabakov'un kabloya tutunarak kuyruğun üzerinde durduğunu gördü. Jackson tekrar tekrar:

"Nehre kadar dayanabiliriz, nehre kadar dayanabiliriz," diyerek kendine güç veriyordu.

Isı göstergesinin ibresi kırmızıya dayanmıştı. Başparmağı, yükü bırakma düğmesinin üzerinde duruyordu.

Lander, son kez kendini kaldırmayı başardı ve çakmağını yaktı.

Moshevsky, o kalabalığın içinde kendine yol açıp tribünlerin tepesine çıkmıştı. Helikopter, zeplin, kuyrukta duran adam, bir an için nehrin üzerinde asılı kaldılar. Görüntü, Moshevsky'nin zihnine kazındı. Sonra kör edici bir ışık ve kıyamet gününü düşündüren bir gümbürtüyle birlikte sarsılan tribünde yere yapıştı. Nehrin iki yanındaki ağaçlara şarapnel yağdı. Köpük içinde kalan nehir, önce büyük bir gümbürtüyle dağ gibi yükseldi; ardından tekrar yerine doldu. Ve saniyeler sonra, nehrin daha aşağısında, sudan fırlayıp çevreye saçılan şarapneller, çevredeki gemilerin metal gövdelerinde delikler oluşturdu.

Kilometrelerce ötede, şehre bakan Top of the Mart'ta geç bir öğle yemeğini bitirmiş olan Rachel, patlamayı gördü. Yerinden kalktı. Sonra yüksek bina titredi, camlar kırıldı ve kendini sırtüstü yerde buldu. Üzerine cam kırıkları yağmaya devam ediyordu. Masanın altından başını kaldırıp baktığı an anladı. Zorla ayağa kalktı. Yanında, yerde oturan bir kadın vardı. Rachel kadına bakıp:

"Öldü," dedi.

Son listeye göre, toplam kayıp 512 kişiydi. Stadyum çıkışlarında 14 kişi ağır şekilde ezilmiş, 52 kişi kaçmaya çalışırken çeşitli yerlerini kırmıştı. Geri kalanlarda da kesikler ve çürükler vardı. Birleşik Devletler Başkanı da kesik ve çürükleri olanlardandı. On Gizli Servis ajanı üzerine kapanınca, yaraları yüzünden çok canı yanmıştı. Şehirde de patlayan camlar yüzünden yaralanan 116 kişi vardı.

Ertesi gün öğle vakti, Rachel Bauman'la Robert Moshevsky, Mississippi Nehri'nin kuzey kıyısındaki küçük rıhtımda duruyorlardı. Saatlerdir burada dibi tarayan polis botlarını izliyorlardı. Tarama işi iyi gitmişti. İlk birkaç saat içinde, helikoptere ait küçük metal parçalan çıkarılmıştı. O zamandan beri yeni bir şey çıkmamıştı.

Üzerinde durdukları rıhtım da şarapnellerden payını almıştı. Akıntının ortasında, kocaman ölü bir balık yüzeye çıktı. Hayvanın gövdesi delik deşikti.

Moshevsky, soğukkanlılığını koruyordu. Gözleri bir an bile polis teknelerinden ayrılmıyordu. Yanında, yerde bez gezi torbası vardı. Üç saat sonra, Münih katliamı duruşması için Muhammet Fasil'i İsrail'e götürecekti. Onları almaya gelen El-Al jetinde, ayrıca on dört İsrail komandosu bulunuyordu. Geliş nedenleri, Moshevsky ile tutuklusu arasında tampon oluşturmakmış gibi görünüyordu.

Rachel'ın yüzü çökmüştü. Gözleri kıpkırmızı ve kuruydu. Kabakov'un sigara kokan gömleğine sarılıp otelde kendi kendine ağlamıştı.

Nehirden esen rüzgâr serindi. Moshevsky, ceketini Rachel'ın omzuna koydu. Ceket, kadının dizlerine kadar iniyordu.

Sonunda, liderlik yapan polis botundan tek bir uzun düdük öttü. Polisler, tarama demirlerini toplayıp yola koyuldular. Artık sadece denize doğru akan nehir vardı. Rachel, Moshevsky'den tuhaf, boğulurmuş gibi bir ses duydu ve adam yüzünü öteye çevirdi. Rachel, yanağını göğsüne yaslayarak ona sarıldı; elinin erişebildiği yeri sıvazladı. Sıcak gözyaşlarının saçma aktığını hissedebiliyordu. Sonra, Moshevsky'i elinden tutup bir çocuğu götürür gibi oradan uzaklaştırdı.